

הַצְּבָא פֶּשֶׁע

וצללי המוחות

אֱלֹהִים יְהוָה
בְּרוּךְ הוּא
בְּרוּךְ הוּא
בְּרוּךְ הוּא

כָּלִיל גִּיל

ינְגַּמֶּה כְּדֵא יְתַלֵּד

מְאֹד
אֲכִילָה יְלִידִתָּה
LESS WRONG

מְאֹד אֲכִילָה
מְאֹד אֲכִילָה
מְאֹד אֲכִילָה

מְאֹד אֲכִילָה
מְאֹד אֲכִילָה
מְאֹד אֲכִילָה

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

**אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית**

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגומים וההגהה.

תודה מיוחדת לוונתן קללה, יותם פרידמן, נועם ימיני, איל וולך, ציון אליאש, גולן נחלייאל, שניג גת, אלקנה ברדווג, יאיר פרבר, משגב יוסוף כופף, חיים לב, יבגנין רוזניקוב, מודה ניסים אהרוןסון, היל אלשלם, רועי שורץ חיקון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוקרים במלאת מופעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה : null0 רישיון : CC BY-SA 2.0
עיצוב לוגו של הארי פוטר : פיני חמוץ

עריכה והגאה : כרמל הדר וידידה שיר
עורך ראשי : אחיה מייזליש
הציויר על העטיפה בכרכ' זה : אחיה מייזליש

זהו מיזם ללא מטרות רווח, כל האנשים הניל' עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחרים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

**ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
והוא לא נכתב בידי ג'י. קי. רולינג**

הספר בעברית זמין בחינוך בכתובות : <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינוך בכתובות : <http://www.hpmor.com>
**אין למכור ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי**

ג'י. קי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל ששת הכריכים
נדפס בישראל 2020
הbia לדפוס : נדב כהן

תיכל תייתי

פרק 8

הוועיד פנוי חכם, חלק א' · 1

פרק 9

הוועיד פנוי חכם, חלק א' · 11

פרק 10

הוועיד פנוי חכם, חלק ב' · 36

פרק 11

מעקב חזיתו · 42

פרק 12

אומץ · 51

פרק 13

הומניزم, חלק א' · 62

פרק 14

הומניزم, חלק ב' · 87

פרק 15

הומניزم, חלק ג' · 92

פרק 16

הומניزم, חלק ד' · 104

פודק 7

אנשיות · 118

פודק 8

עדיפותות תועלתיות · 157

פודק 9

מידע מוקדם · 167

פודק 10

אַהוֹצְנָרִיּוֹת · 183

פודק 11

כותרת צוירה, חלק א' · 196

פודק 12

ויסוי הכלאה של סטנפורד, חלק ב' · 207

פודק 13

ויסוי הכלאה של סטנפורד, חלק ג' · 219

פודק 14

ויסוי הכלאה של סטנפורד, חלק ד' · 224

פודק 15

ויסוי הכלאה של סטנפורד, חלק ה' · 243

פודק 16

נהש"ס, אופטימיזציה תחת אילוצים, חלק ו' · 266

פרק 7 ס

נהש"ט, קוגניציה תחת אילוצים, חלק ז' . 279

פרק 8 ס

נהש"ט, קוגניציה תחת אילוצים, חלק ח' . 294

פרק 9 ס

נהש"ט, סקרנות, חלק ט' . 311

פרק 10 ס

יסוי הכלא של סטפפורד, חלק י' . 327

פרק 11 ס

נהש"ט, סודיות ופטיחות, חלק ו"א . 340

פרק 12 ס

יסוי הכלא של סטפפורד, סיום . 361

פרק 13 ס

יסוי הכלא של סטפפורד, אחריות דבר . 378

פרק 14 ס

פרק בוועס 4, יקומים מקבילים Zuspiim . 427

כָּלְיִ פִּיל
וְאַלְלִי כָּפִיד

פרק 8

המطاא הטעוי

מאירה המשמש, מאירה את האויר, מאירה את התלמידים, ומaira את הוריהם, נקיות הרצפות של רציף 9.75, המשמש החורפית ניצבה נמוֹך בשמיים, השעה 9:45 בבוקר, חמישה בינואר 1992. חלק מהתלמידים הצעירים עטו צעיפים וכפפות, אך רובם פשוט עטו את גלימותיהם. הם היו קוסמים, אחרי הכל.

אחרי שהاري התרחק משטח הכנסתה לרציף, הוא הסיר את הצעיף והמעיל, פתח מגירה בתיבה שלו ושם בה את בגדיו החורף שלו.

לרגע ממושך, הוא עמד שם ונתן לאויר הקר של ינואר להצליף על פניו ולהקפיਆ אותו, רק כדי לחוות את התחושה.

הארי הוציא את גלימות הקוסם שלו ולבש אותן.

ולבסוף, הארי שלף את שרביטו; הוא לא הצליח להימנע מלחשוב על הוריו שرك לפני רגע נישק לפридיה, על העולם שאת צורתיו השair מאחור...

בהרגשה מזורה של אשמה על הבלתיינמנע, הארי אמר, "ק'רמוס".

החום חזר לזרום דרכו.

והילד שנשארבחים חזר.

הארי פיהק והתמתח, חש בלאות האוחזה בו יותר מכל הרגשה אחרת שעורר בו סיום החופשה. לא התחשק לו הבוקר לקרוא את ספרי הלימוד שלו, או אפילו מדע בדיוני כבד; מה שהוא צריך זה

משהו מטופש לחЛОוטין שימלא את זמנו...
ובכן, זו לא בעיה, אם הוא מוכן להיפרד מאربעה גוזים.
וחוץ מזה, אם הנביא היומי מושחת והפקפוך הוא העיתון
המתחרה היחיד, יתכן שבין דפיו מסתרות כמה ידיעות
אמיתיות.

הארי צעד לעבר אותו דוכן עיתונים מהפעם שעברה, תוהה
האם הפקפוך יוכל להתחעלות על הכותרת שראתה בפעם הקודמת.
המוכר החל לחייך כשהארי התקרב, ואז הבעתו השתנה לפתע
ఈיסד את הצלקה.

"הארי פוטר?" השתקן המוכר.
"לא, מר דוריאן," אמר הארי, עיניו צוללות לרגע לתג השם
שלו, "רק דמיון מדחים –"
ואז קולו של הארי נתקע בגרונו כשראה את העותק המ קופל
בראש עירימת עיתוני הפקפוך.

חזה מזמרת רזים ורמזים:

אדון האופל יחזור

לרגע אחד, הארי ניסה להשתלט על הבעת פניו המופתעת, לפני
שהבין שלא להיות מופתע עלול להיות מסגיר באוטה המידה,
במובן מסוים –

"סלח לי," אמר הארי. קולו נשמע מודאג מעט, והוא לא ידע
האם זה מסגיר מדי או שכח היה מגיב אם לא היה יודע דבר. הוא
בילה זמן רב מדי בקרוב הסליט'ירינים, והתחליל לשכוון איך לשמור
סודות מפני אנשים רגילים. ארבעה גוזים היכנו בדלתק. "עותק אחד
של הפקפוך, בבקשה".

"הוא, אין בעיה, מר פוטר!" אמר המוכר בחיפזון, מנופף בידו.
"כלומר... לא משנה, פשוט –"

ଉיתון התעופף באוויר והיכה באצבעותיו של הארי, והוא פרש
אותו.

חוזה מזמורת רזים ורמזים:

**אדון האופל יחווז
וינשא לדראקו מאלפי**

"זה בחינם", אמר המוכר, "בשבילך, זאת אומרת –"
 "לא", אמר הארי, "עמדתי לknות עותק בכל מקהה."
 המוכר לקח את המטבעות, והארי המשיך לקרוא.
 "בחיי", אמר הארי דקה לאחר מכן, "אתה 'מתדלק' מגדרת
 עתידות בשישית כosisות וויסקי והוא מגלה כל מיני סודות. ככלומר,
 מי היה חושב שסיטרויוס בלק ופיטר פטיגרו הם בעצם אותו אדם
 בסתר?"

"לא אני", אמר המוכר.

"אפילו יש תמורה של שניהם ביחד, כדי שננדע אילו אנשים הם
 בעצם אותו אדם בסתר."

"כן", אמר המוכר. "תחפשות די מתחכם, נכון?"

"ואני בעצם בן ששים וחמש בסתר."

"אתה לא נראה חצי מזה", אמר המוכר בחביבות.

"וואני מאורס להרמוני גרייניגר, וגם לבטלרים בלק, וגם
 ללונה לאבגוד, הוא, וכמוובן גם לדראקו מאלפי..."

"זו הולכת להיות התמונה מענינית", אמר המוכר.

הארי הרים את מבטו מהעיתון, ואמר בקול נגעים, "אתה יודע,
 בהתחלה שמעתי שלلونה לאבגוד משוגעת, ואז תהיתי אם זה נכון, ואז
 או שואלי היא ממציאה לעצמה דברים ומצחיקת תוך כדי. ואז
 כשקרأت את הכותרת השנייה של הפקפקן, החלמתי שלא יתכן
 שהיא משוגעת, ככלומר, זה לא קל להמציא את הדברים האלה, אי
 אפשר לעשות את זה בטיעות. ועכשוו אתה יודע מה אני חושב? אני
 חושב שהוא אין משוגעת אחרי הכל. כשהאנשים רגילים מנסים
 להמציא דברים, זה לא יוצא ככה. מהهو צריך להיות ממש לא בסדר
 בראש שלך אם זה מה שיוצאה כשאתה מנסה להמציא דברים!"

המודר הביט בהארוי.

"ברצינות", שאל הארי, "מי קולא את הדברים האלה?"

"אתה", ענה המודר.

הארוי התרחק כדי לקרוא את העיתון שלו בשקט.

הוא לא התישב בשולחן הקרוב, שבו ישב עם דראקו בפעם הראשונה שהיכו לעלות לריבقت. זה הרגish יותר מדי כמו התגברות בוגרל.

זה לא היה לך שהשבוע הראשון שלו בהוגוורטס נמשך, על-פי הפקפוך, חמישים וארבע שנים. הייתה זו העובדה, לעניות דעתו של הארי, שהיו אינם זקנים לסייעו נסף.

הארוי מצא כיסא ברזל קטן במקום אחר, הרחק מההמון ומוקולות ההתקאות המודרניים, והתישב לקרוא את הפקפוך כדי לראות האם הוא אכן מכיל חדשות מודחיקות כלשהן.

פרט לטירוף הרגיל (ושאלותיהם יעוזר להם אם משחו מזה אמתי) הייתה שם לא מעט רכילות רומנטית עוקצנית, אבל שום דבר שהיה חשוב אפילו אם היה נכון.

הארוי בדוק קרא על הצעת חוק הנישואין של משרד הקסמים, לאסור על נישואין, כאשר –

"הארוי פוטר", אמר קול חלקלק שהזריק אדרנלין לדמו של הארי.

הארוי הרים את מבטו.

"לווציאו מאלפוי", אמר הארי בקול עייף. בפעם הבאה הוא יעשה את הדבר החכם ויחכה בחוץ לצד המוגלי של קינגס קרוס עד 10:55.

לווציאו היה את ראשו בנימוס, שולח את שערו הלבן והארוך אל מאחורי כתפיו. הוא עדין הסתווב עם אותו מקל ההליכה מצופה הלכה השחורה, בעל הידית בצד ראש הנחש המוכסף. משחו באופן אחיזתו בו אמר זיהו נשק בעל עצמה קטלנית, ולא אני חלש ולכע אני נשען על זה. פניו האוטומות היו חסרות הבעה. שני גברים איגפו את הארי מאחור, עיניהם סורוקות ללא הרף,

שורביטיהם אוחזים בידיהם. השניים נעו בגוף אחד, ארגניזם יחיד בעל ארבע רגליים וארבע ידיים, קראב וגויל הבוגרים. הארי חשב שהוא מסוגל לנחש מי זה מי, אבל זה לא ממש שינוי משהו. הם פשוט היו נספחים של לוצ'וס, בדיקן כמו שתי האכבעות הימניות בכף רגלו השמאלית.

"אני מתנצל על ההפרעה, מר פוטר," אמר הקול המשי והחלק. "אבל לא עונית לאף אחד מההינשופים שלחהתי; זוז, כך חשבתי, תהיה ההזדמנות היחידה שלי לדבר עימך."

"לא קיבלתי אף אחד מההינשופים שלחהתי," אמר הארי ברוגע. "דמבלדור יירט אותם, אני מניח. אבל לא הייתה עונת להם גם לו היהי מקובל אותם, אלא דרך דראקו. התנהלות ישירה ביננו לא ידיעתו של דראקו, מהוועה עברו רגיעה בחברות שלנו."

בקשה תלב, בבקשה תלב ...

ה uninims האפורות נצטו. "זו העמדה שלך, אם כן..." אמר מאלפי האב. "ובכן, אשתק פעולה לזמן מה. מה הייתה מטרתך בתמונה חברך הטוב, בני, לבירת פומביות עם הילדה זו?"
"זהו," אמר הארי, "זה ברור, לא כן? אם דראקו יעבד עם גרייניגר הוא יבין שבבני-מוגלים הם בני-אדם אחרי הכל. מועוא האה."

רמז דק לחויך נע על שפתיו של לוצ'וס. "כן, זו בהחלט נשמעת כמו אחת מתכניותיו של דמבלדור. אך היא אינה."

"אכן," אמר הארי. "זה חלק מהמשחק שלי עם דראקו, ולא עובdotvo של דמבלדור, וזה כל מה שאגיד."

"הבה נפסיק עם המשחקים," אמר מאלפי האב, עיניו האפורות מתקשות לפתח. "אם חזרתי נכוונים, בכל מקרה לא תעשה כרצונו של דמבלדור, מר פוטר."

השתראה שתיקה קצורה.

"או אתה יודע," אמר הארי, קולו קר. "אמור לי. באיזה שלב בדיקן הבנת את זה?"

"כשקרו אותי את תגבורתך לנואם הקטן של פרופסור קוירל", אמר הגבר לבן השיער, וגיחך גיהוך אף. "היהתי מבולבל, תחיללה, מכיוון שלא נראה היה כאילו זה משרת את מטרותיך; נדרשו לי ימים כדי להבין את מטרתו של מי זה משרת, ואז הכל התבהר. נוסף על כן, ברור שאתה חלש, במובנים מסוימים, גם אם לא באחרים".

"נובון מאד מציך", אמר הארי, עדיין קר. "אבל ייתכן שאתה טועה לגבי המטרות שלי".

"ייתכן". רמז של פלדה נשזר בקולו המשי, "אכן, זהו בדיק מה שאני חשש מפנוי. אתה משחק משחקרים מוזרים עם בני, לחדלה שאיני מסוגל להבין. זו אינה פעולה יידידותית, ואני יכול אלא לџופות שאיהה מודאג!"

לווציאו נשען על מקל ההליכה עם שתי ידיו. שתי הידיים היו לבנות, ושורמי הראש שלו נעשו מתחים לפתח.

איןסתינקט כלשהו בתוכו אמר להארי שזה יהיה רעיון רע מאוד לשדר פחד כתעת, ולהראות לווציאו שנייתן לאיים עליו. בכל מקרה הם היו בתהנתן רכבת ציבורית –

"אני מוצא זאת מעניין", אמר הארי, מכניס גם הוא פלדה לקולו, "שאתה חושב שאוכל להרוויח מפגיעה בדראקו. אך אין זה משנה, לווציאו. הוא חבריי, ואני בווגד בחבריי".

"מה?" לחש לווציאו. פניו הראו תדעה מוחלטת.

ואז –

"מיישחו בא", אמר אחד המשרתים, והארי חשב, לפי הקול, שזה וודאי קראב האב.

לווציאו התישר והסתובב, נושא במוורת רוח.

גוויל התקרוב, מבטו מפוחד אך נחוש, כשלפניו אישת גבואה שלא נראה אותה מפוחדת כלל.

"גברת לונגבוטום", אמר לווציאו בקור.

"מר מאלפי", השיבה האישה בקור שווה. "אם אתה מהווע

מטרד להאריך פוטר שלו?"

נבייחת ההצעה שהגיעה מלוציוס נשמעה מרירה בצורה מוזרה. "הו, איני סבור לך. הגעת להגן עליו מפני – לא לך?" הראש לבן, השיעור פנה לעבר ג'ויל. "ואני מניח שהוא סגנו הנאמן של מר פוטר, הנער الآخرון למשפחה לונగבוטום, ג'ויל הכהוטי, כפי שהוא קורא לעצמו? מזרותה הן תהפוכות העולם. לפעמים אני חושב שהעולם כולם משוגע."

להאריך לא היה מושג איך לענות על לך, וג'ויל נראה מבולבל וمفוחדר.

"אני בספק אם העולם הוא זה שמשוגע", אמרה גברת לונגבוטום. בקולה נשמעה נימה זהוחה. "אתה נראה במצב רוח קלוקל, מר מאלפי. האם נאומו של פרופסור קוירל היקר שלנו עליה לך בכמה בניירות?"

"היתה זו הטלה ספק מתחכמת דיה ביכלותי", אמר לייצויס בקורס, "אם כי ייעילה רק על השוטים שמאמינים שבאמת הייתה אוכל-מוחות".

"מה?" פלט ג'ויל.

"היתה תחת קללה אימפריויס, אישី הצעיר!" אמר לוציוס, נשמע עיף כעת. "אדון האופל לא יכול היה להתחיל לגייס לשורותיו תומכים מקרוב משפחות טהוריהדם בעלי תמיינותו של בית מאלפי. התנגדתי, אז הוא וודיא את תמיינתי בו. אוכל-יהמות שלבו בעצם לא ידעו זאת עד לאחר מכן, ולבן – האות האפל המזווית שאני נושא; מאחר ולא נתתי את הסכמתה האמיתית, הוא אינו כובל אותה. חלק מאוכל-יהמות מאמינים שהיתה הראשון בהם, ולמען שלום האומה הזה אני נותן להם להמשיך ולהאמין בך, על מנת לשמר עליהם בשילטה. אבל לא הייתה שוטה מספיק כדי לתמוך

בברופתקה חסרת המזל הזה מרצוני החופשי – "

"תתעלם ממנה", אמרה גברת לונגבוטום, הוראתה מופנית להאריך כמו גם ג'ויל. "הוא חייב לבנות את שאירית חייו בהעמדת

פנים, מחשש שיעיד תחת וריטסרום." אמרה זו נאמרה בהנאה אכזרית.

לווציאו הפנה את גבו לעברת בביטול, ופנה אל הארי שוב.
"האם תבקש מהמכשפה הזקנה הזו לעזוב, מר פוטר?"
"חוושני שלא", אמר הארי בקול יבש. "אני מעדיף להתעסך
עם החלק של בית מאלפי שבגילי".

ואז השתרעה שתיקה ארוכה. העיניים האפורות סרקו אותו.
"כמובן..." אמר לווציאו לאט. "אני באמת מרגיש שוטה כעת.
כל הזמן הזה רק העמדת פנים שאין לך מושג על מה אנחנו
מדברים".

הארי פגש את מבטו ולא אמר דבר.
לווציאו הרים את מקלו כמה סנטימטרים והיכה איתו בקרע
בחזקה.

העולם נעלם בערפל בהיר, כל הקולות השתחקו, לא היה דבר
ביקום מלבד הארי ולווציאו מאלפי ומכל ההליכה בעל ראש הנחש.
"בני הוא ליבי", אמר מאלפי האב, "הדבר האחרון בעל הארץ
שנותר לי בעולם, ואת זאת אומר לך ברוח יהודית: אם הוא
ייגע, אקריב את חייו בשם הנקמה. אבל כל עוד בני לא נפגע, אני
מachelor לך בהצלחה במעשהך. ומכיון שאתה מאמין לדבר נוסף,
לא אבקש ממך עוד דבר נוסף".

ואז הערפל הבהיר נעלם וחשף גברת לנוגבותם זועמת, דרכה
חסומה על ידי קראב האב, שרבייטה כבר בידה.

"איך אתה מעז?" היא ירקה.
הגlimות השחורות של לווציאו מאלפי הסתחררו סביבו כמו
שעורו הלבן, כשפנה אל גoil האב. "אנו חוזרים לאחוזה מאלפי".
שמעו שלושה קולות פקיעה של התעתקות, והם נעלמו.

شتיקה השתרעה אחריהם.
"אלוהים אדירים", אמרה גברת לנוגבותם. "מה לעוזול
קרה פה?"

הארי משך בכתפיו בחוסר אוננים. ואז הוא הביט בגוויל. על מצחו של גוויל הופיעו אגלי זעה. "תודה רבה לך, גוויל", אמר הארי. "אני מעריך מאוד את העזרה שלך. וכעת, אני חושב שМОטב שתשב." "כן, גנראל", השיב גוויל, ובמקום ללכט לאחד היכסאות האחרים שליד הארי, הוא חצי קרס לתנוחת ישיבה על הרצפה. "הנדש של השתנה מאוד בהשפעך", אמרה גברת לונגבורטום. "מחלק מהשינויים אני מרוצה, ומחלקים לא." "שלחי לי רשימה של השינויים שאינך מרוצה מהם", אמר הארי. "אני אראה מה אני יכול לעשות."

גברת לונגבורטום גיחכה. "בן עשה, איש צעיר, תודה לך." קולה נחלש. "מר פוטר... הנואם שנשא פרופסור קוירל היה משהה האומה שלנו הייתה צריכה לשמעו כבר זמן רב. אני יכולה לומר את אותו הדבר על ההערכה שלך לגביו."

"אקה את דעתך לחשומת ליבי", אמר הארי בשווון נש. "אני מקווה מאוד שתעשה זאת", אמרה גברת לונגבורטום, ופנהה אל נכדה. "האם אני עדיין צריכה –" "זה בסדר שתלכי, סבתא", אמר גוויל. "אני אהיה בסדר לבדי, הפעם".

"מזה אני מרוצה", היא אמרה, ונעלמה בקול פקיעה כמו בועת סבון.

שני הילדים ישבו בשקט לזמן מה. גוויל דיבר ראשון, קולו יגע. "אתה הולך לתקן את כל השינויים שהוא מרוצה מהם, נכון?" "לא את כולם", אמר הארי בתמיות. "אני פשוט רוצה לוודא שני לא משחית אותן".

* * *

דראקו נראה מאוד מודאג. הוא המשיך להביט סביב סביבה, למרות העובדה שהתקעشه שיכנסו לתייבה של הארי וישתמשו בלחש השקתה אמיתית במקום בלחש טשטוש הקולות הרגילים. "מה אמרת לאבא?" פלט דראקו ברוגע שלחשת ההשקטה הוטל וקולות רציף תשע ושלושה ורביעים נעלמו. "אני... תראה, אתה יכול לומר לי מה הוא אמר לך, לפני שהוריד אותך?" שאל הארי.

"שאני צריך להגיד לו מיד אם נראה שאתה מאיים עליי," אמר דראקו. "שאני צריך להגיד לו מיד אם משהו שאני עושה עלול להיות ביום עלייך! אבי חושב שאתה מסוכן, הארי, מה שאתה אמר לו היום הפחד אותו! זה לא רעיון טוב להפחיד את אבא!"
הוא, לעזאזל...

"על מה דיברתם?" דרש דראקו.

הארי נשען לאחור בעיפות בכיסא המתකפל הקטן שנח בחתית התיבה שלו. "אתה יודע, דראקו, בדיק כmo שהשאלה הבסיסית ברכזוניליות היא מה אני חושב שאני יודע ואיך אני חושב שאני יודע זאת?", ישנו גם חטא בסיסי, דרך חשיבה שהיא הפרך מכך. כמו הפילוסופים היוונים העתיקים. לא היה להם מושג מה הולך, אז הם היו אומרים כל מיני דברים כמו 'הכל הוא מים' או 'הכל הוא אש', והם מעולם לא שאלו את עצם, 'רגע אחד, אפילו אם הכל הואאמת מים, איך אני יכול לדעת זאת?' הם לא שאלו את עצם האם יש להם ראיות שմבחןות בין האפשרות היה ובין כל האפשרויות האחרות שניתן לדמיין, ראיות שמאוד לא סביר שיתתקלו בהן אם התאוריה לא נכונה –

"הארי," אמר דראקו, קולו מאומץ, "על מה דיברת עם אבא?"
למעשה, אני לא יודע", אמר הארי, "או חשוב מאוד שלא אמציא השערות מוטעות."

הארי מעולם לא שמע את דראקו צוחה באימה בטון גבוה כל-כך לפני כן.

פרק ט

להעכיד פוי מכם, מלך א'

שריקה. טיק. בוזט. דינג. גלוופ. פופ. ספלאט. גרארינג. צ'ג. פלייפ. בלוב. בייפ. בום. קראעץ. ווש. שסס. פפפט. ברור.

פרופסור פלייטיק העביר להاري בשתייה קלה מקופל במהלך הלילה של שיעור הלחשים ביום שני. לפתק נכתב על הארי לבקר את המנהל במועד הנוח לו ולדאג שאיש לא יבחן בכך, ובפרט לא דראקו מאלפי או פרופסור קוירל. הסיסמה החד פעםית שלו תהיה "פְּקָשׁ רגישי". לפתק צורף ציור דיו אמוני למדי של פרופסור פלייטיק שהביט בו בחומרה, ומצמצם לפרקם; ובתחתית הפתק, בהדגשה של שלושה קווים, נכתב אל תיכנס לצרות.

או הארי סיימ את שיעור שינוי-צורה, למד עם הרמיוני, אכל ארוחת ערב, ודיבר עם הסגנים שלו. לבסוף, כשהשעון הראה את השעה תשע, הפך את עצמו לבתני נראה, חזר בזמן לשעה שערכ ובצד בעיפויות לעבר הגרגויל, המדרגות הלוליניות המסתובבות, דלת העץ, החדר המלא בשליפיציקים הקטנים, ודמותו כסופת הזוקן של המנהל.

הפעם, דמלבדו נראה רציני למד, ללא חיכוכו הרגיל; הוא היה לבוש בלבגד שנראה כמו פיג'מה, בגוון סגול כהה יותר מהרגיל. "תודה שבאת, הארי", אמר המנהל. הקוסם הזוקן קם מכסמושבו והחל לצעוד לאט בחדר, בין המכשירים המוזרים. "ראשית, האם יש לך את הסיכון מההתקלות עם לוצ'וס מאלפי אתמול?" "סיכון?" פלט הארי.

"וולדאי רשותה זאת..." אמר הקוסם הוזקן, קולו דועך.
הארי הרגיש נבווק למדי. כן, אם הרגע ניוטת את דרכך בשיחה
היסטורית מלאה ברמזים מסתוריים שלא הבנת, הדבר המובן מalone
יה לרשום את הכל מייד אחרת, לפני שתדרוך מזוכרונך, כדי
שתוכל לנסות להבין אותה לאחר מכן.

"בסדר," אמר המנהל. "מהזיכרונו, אם כך."
הארי דיקלם בהכנעה כמיטב יכולתו, והגיע כמעט עד החצי
לפני שהבין שהוא לא חכם פשוט לספר הכל למנהל הספק משוגע,
לפחות בלי לחשוב על כך לפני כן, אבל לווציאו היה ללא ספק אחד
מהרעים ויריבו של דמלדור, אז נראה שאחרי הכל, זה דוקא כן
רעيون טוב לספר לו. ובנוסף, הארוי כבר התחל לדבר והוא מאוחר
מדי כדי לנסות ולהסביר דברים מעכשייו....
הארוי סיים את סיפורו בכנותו.

פניו של דמלדור נעשו יותר ויותר מרוחקות ככל שהארוי
התקרם בסיפורו, וכשיסים לבסוף הייתה נסוכה על פניו הבעה
קדמונית ועתיקה, שמילאה את החדר באווירת רצינותה.

"ובכן," אמר דמלדור. "אני מציע שתדרג שהנצר בבית
מאלווי לא ייפגע, אם כן. וכך עשה גם אני." המנהל קימט את
מצחו, אצבעותיו תופפו בדממה על לוחית עם הכיתוב *Leliel*.
"ואני חושב שהיא זה נבול ביותר אם תימנע מכל קשר עם הלורד
מאלווי מעתה והלאה."

"האם יירתת נושאים שהוא שלח לי?" שאל הארוי.
המנהל הביט בהארוי ארכות, ואז הנהן בחוסר רצון.
מסיבה מסוימת הארוי לא הרגיש זעם כפי שניתן היה לצפות.
אולי פשוט מפני שהצליח להזדהות בקלות הרבה עם נקודת המבט
של המנהל כרגע. אפילו הארוי הבין למה דמלדור ירצה שהוא
ימנע מאינטראקטיה עם לווציאוס מאלווי; וזה לא נראה מעשה
מרושע.

זה לא היה גרווע כמו אז, כשהמנהל סחט את זאביינி... אך על

כך נודע לו רק מפיו של זאבי, וזאבי עצמו לא היה אמין במיוחד. למעשה קשה היה לראות מה שזאבי לא יספר את הסיפור שישיג לו הכח הרבה אהדה מפרופסור קוירל...

"מה דעתך שבמקום שתירט את הינשופים שלי, אני אומר שאתה מבין את נקודת המבט שלך", אמר הארי, "ואתה תמשיך לירט את הינשופים שלי, אבל תספר לי ממי קיבלתי אותם?"
 "ירטתי נושאים רבים שנשלחו אליך, חושני", אמר דמלדור בקול מפוכח. "אתה מפורסם, הארי, והיית מקבל עשרה מכתבים בכל יום, חלקם הרחק מעבר למדינה זו, אלמלא הייתה מחייב אותך לשולחיהם".

"זו", אמר הארי, מתחילה בעת להרגיש מעט חרועמת, "נשמעת כמו הגומה קלה –"

"רבים מהმכתבים הללו", אמר הקוסם הזקן בשקט, "יבקשו מכך דברים שאין יכולתך לתת. לא קראתי אותם, כמובן, אלא השבתי אותם לשולחיהם כאילו לא הגיעו ליעדם. אבל אני יודעת זאת, מכיוון שגם אני מקבל מכתבים כאלה. ואתה צער מדי, הארי, מכדי שלברך ישבר שש פעים לפני אrophyת הבוקר, כל בוקר."

הארי השפיל את מבטו אל געלו. הוא צליך להתחזק ל夸רו את המכתבים ולשפוט בעצמו, אבל... היה בתוכו קול קטן של הגון בריא, והוא צרה חזק מאוד עכשו.

"תודה רבה", מלמל הארי.

"הסבירה השנייה שקרהתי לך לפה", אמר הקוסם הזקן, "הייתה כדי להיוועץ בגאנות הייחודית שלך".

"שינוי-יצורה?" שאל הארי, מופתע ומוחמך.
 "לא, לא הגאנות הינו", אמר דמלדור. "אמור לי, הארי, לאיזה דבר-רווע היה יכול לגרום, אילו סוחרון היה מוכנס לשטח בית הספר?"

* * *

הסתבר שפרופסור קוירל ביקש, או ליתר דיוק דרש, שתלמידיו י ב |חנו את מיומנותם כנגד סוהרטן אמיתי לאחר שלמדו את המילים והמחוות של לחש הפטרונוס.

"פרופסור קוירל אינו מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס בעצמו", אמר דמלדור, בעודו צועד לאיטה בינוות למכシリים. "זה אף פעם לא סימן טוב. אבל מצד שני, הוא נידב את המידע הזה בעצמו כשהציג את הדרישת שמורים היצוניים יובאו למד את לחש הפטרונוס לכל תלמיד שיחפשו בכך; והוא הציע לשלים על ההוצאות הכרוכות בכך בעצמו, אם לא אסכים. זה הרשים אותו עמוקות. אבל כעת הוא מתעקש להביא סוהרטן –"

"המנהל", אמר הארי בשקט, "פרופסור קוירל מאד מאמין ב מבחני אש היהחת תנאי קרב מציאותיים. לרצות להביא סוהרטן אמיתי מתאים לחלוּתֵין לדמותו שלו."

כעת המנהל הביט בהاري במבט מוזר.

"מתאים לדמותו?" שאל הקוסם הזקן.

"אני מתכוון", אמר הארי, "זה עקי לחלוּתֵין עם הצורה שבה פרופסור קוירל מתנהג בדרך כלל..." קולו של הארי דעך. למה הוא ניסח זאת כך?

המנהל הנהן. "אז אתה מרגיש כמווני, זה תירוץ. תירוץ סביר ביותר, אין ספק, יותר מכפי שתבין. פעמים רבות, קוסמים שלכארה אינם מסוגלים להטיל את לחש הפטרונוס יצליחו – בנסיבות סוהרטן אמיתי, וצליחו לקפוץ מפחות מניצוץ – לפטרונוס גשמי לחלוּתֵין. מדובר זה כך, אין איש יודע; אבל זה כך."

הארי קימט את מצחו. "אז אני לא מבין למה אתה חושד –" המנהל פרש את ידיו, כאילו כדי להראות חוסר אונים. "הארי, המורה להתגוננות ביחס למני להכניס את האפל ביצורים בשעריו הוגורטס. אני חייב לחשוד." המנהל נאנח. "וזעם זאת הסוהרטן יימצא תחת שמירה, מאחרי לחשי הגנה, בכלל אימנתני, אני אהיה שם בעצמי להשגיח עליו בכל רגע – אני יכול לחשב איזה דבר."

רועל יכול לקרוט. אבל ייתכן שפשות אין ביכולתי לראות זאת. ולכן אני שואל אותך."

הארי בהה במנהלה בפה פעור. הוא היה המומן כלכך עד שאפילו לא הרגיש מוחמה.

"אותי?" שאל הארי.

"כן," אמר דמבלדור, מהין קלות. "אני מנסה כמיטב יכולתי לצפות את פעולות יריבי, להבין את תודעתם המרושעת ולצפות את מחשבותיהם הנבזיות. אבל אני לעולם לא הייתי חושב לחדר את עצמותיהם של ההפלאפים לחרבות."

האם מישחו ישכח מזה איפעם?

"המנהל," אמר הארי בעיפות, "אני יודע שה לא נשמע טוב, אבל בשיא הרצינות: אני לא מרושע, אני פשוט מאוד יצירתי –"

"לא אמרת שאתה מרושע," אמר דמבלדור ברצינות. "ישנם כאלה האומרים שהבין רוע משמעו להיות רע; אבל הם פשוט מעמידים פנוי חכמים. רע הוא זה שאינו יודע אהבה, ואינו מעוז לדמיין אהבה, ולעתולם לא יכול להבין אהבה מבלתי לחදל להיות רע. ואני חושד שאתה יכול לדמיין את דרכך לתוך תודעתם של קוסמים אפלים טוב בהרבה مما שאוכל, בעוד עדיין יודע אהבה מהי בעצמך. ולכן, הארי." עיניו של המנהל הביטו בሪכוו. "לו הייתה נמצאה בנעליו של פרופסור קוירל, אילו פורענותות היה יכול לעולל לאחר שישתיית כי כדי להכניס סוהרטן לשטח הוגוורטס?" "דגע אחד," אמר הארי, וברפבול מה צעד לעבר הכסא שלי. "שולחן המנהל והתיישב. היה זה כסא גדול ונוח הפעם, לא שרפרף עץ, והARRY הרגיש שהוא נעטף כשהתהייש בו.

demblador bi'kash minnu la'hurim ul professoR ko'irEl.

נקודה ראשונה: הארי חיבב את פרופסור קוירל יותר מאשר חיבב את דמבלדור.

נקודה שנייה: ההשערה היא שהמורה להתגוננות מפני כוחות האוּפְלָם מתכוון לעשותו ממשו רע, ובמקרה כזה, הארי חייב לעוזר.

למנהל למנוע זאת.
נקודה שלישית...

"המנהל", אמר הארי, "אם פרופסור קוירל באמת מתכוון
משהו, אני לא חושב שאני יכול להעירם עליו. יש לו הרבה יותר
ニיסיון ממני."

הקורס הוזקן הניד בראשו, מצליה אייכשו להיראות רציני מאד
על אף חיכו. "אתה ממעט בערך."

זו הייתה הפעם הראשונה שמייחסו אמר להארי את זה.

"אני זוכר", המשיך הקורס הוזקן, "איש צער במשרד הזה
מש, קר ובשליטה, בעודו ניצב מול ראש בית סלית'רין, וסוחט
את המנהל שלו כדי להגן על חבריו לכיתה. ואני מאמין שהאיש
הצעיר הזה ערמוני יותר מפרופסור קוירל, ערמוני יותר מלוויו
מאליופוי, ושיגדל להיות שקול לוולדמורט עצמו. בו אני רוצה
להיוועץ."

הארי הדריך את הצמרמות שבערבה בו למשמעות השם, וקימט
את מצחו לעבר המנהל.

כמה הוא יידע...?

המנהל ראה את הארי כשהיה בשליטת הצד האפל שלו, עמוק
מכפי שהארי שקע בו אי פעם. הארי זכר את ההרגשה לצפות
בעצמו מה עבר, בלתי נראה, כשהתמודד עם הסלית'רינים
המבודרים; הילד עם הצלקה על מצחו שלא התקנה כמו האחרים.
ובכן שהמנהל יבחן שמשהו מזור בלבד שבמשרד שלו...
ודמלדור הסיק שגיבור המחמד שלו ערמוני מספיק כדי
להשתנות ליריבו המיעוד, אדון האופל.

זה לא רף גבוה מיוחד, בהתחשב בעובדה שאדון האופל סימן
כבירור באות אפל את זרווע שמאל של כל משורתו, וטבח במנזר
שלם שלימד את אמנות הלחימה שרצה ללמד.
ערמוני מספיק כדי להשתנות לפלאפסור קוירל זו בעיה מסדר
גודל אחר לגמרי.

אבל ברור גם שהמנהל לא יהיה מORIZED עד שהארى ייהפּך קר ואפלול, ויחשוב על תשובה כלשהי שתישמע ערומית באופן מרשימים מספיק... ושם טוב שלא באמת הפריע ללימודיה התגוננות של פרופסור קוירל...

וכמובן שהארى אכן ייכנס לצד האפל שלו ויחשוב על זה כמו שצורך מהצד ההוא, רק לשם הכנות, ורק יותר ביטחון. "ספר לי", אמר האריא, "הכל על איך הסוהרSEN יוכנס, ואין ישמרו עליו".

גבותיו של דמלדור עלו לרוגע, ואז הקוסם הזקן החל לדבר. הסוהרSEN יובא לשטח הוגוורתס על ידי שלישית הילאים, המוכרים למנהל באופן אישי, ושלושתם מסוגלים להטיל פטרונים גשמי. דמלדור יפגש אותם בגבול שטחי הוגוורתס, ואז יכנס את הסוהרSEN מעוד ללחשי ההגנה –

האריא שאל האם המעבר הוא קבוע או זמני – האם מישחו יוכל פשוט להכניס את אותו הסוהרSEN למחתרת.

"המעבר הוא זמני", השיב המנהל בהנחה מסויר, והמשיך להסביר: הסוהרSEN יוצב בכלוב ממוחות טיטניים מוצק, שהושל ולא נוצר בשינוי-צורה; כעבור מספיק זמן נוכחותו של הסוהרSEN תפורר את המתכת לאבק, אבל לא ביום אחד.

תלמידים שממתינים לתורם ייחכו הרחק מהסוהרSEN, מאחורי שני פטרונים גשמיים שיתוחזקו על ידי שניים משלושת הילאים בכל רגע נתון. דמלדור ימתין ליד הכלוב של הסוהרSEN עם הפטرونוס שלו. תלמיד יחיד יתקרב לסוהרSEN; דמלדור יפיג את הפטרוןוס שלו; והتلמיד ינסה להטיל לחש פטרוןוס משל עצמו; ואם הוא יכשל, דמלדור ייחזר את הפטרוןוס שלו לפני שהתלמיד יוכל לספג נזק מתמשך. אלוף הדו קרב לשעבר, פרופסור פלייטיק, יהיה נוכח גם הוא כשותלמיד מתקרב, כדי להויסף מרוחה ביטחון.

"למה רק אתה מהכחת ליד הסוהרSEN?" שאל האריא. "כלומר, זה

לא צריך להיות אתה ועוד הילאי – ”
 המנהל הניד בראשו. ”הם לא יכולו לעמוד בחשיפות החוזרות
 לסוחרSEN, בכל פעם שאציג את הפטרוניס שלו.”
 ואם הפטרונוס של דמלדור ייכשל מסיבה מסוימת בזמן
 אחד מהתלמידים עדיין ליד הסוחרSEN, ההילאי השלישי יטיל
 פטרונוס גשמי נוסף וישלח אותו להגן על התלמידים...
 הארי חיפש ובדק, אבל הוא לא הצליח לראות שום כשל
 באבטחה.

או הארי לקח נשימה עמוקה, שקע עמוק יותר לתוך הכיסא,
 ונזכר :

”זה יהיה... חמיש נקודות? לא, הבה וنعשה זאת לעשייה
 עגולה של נקודות מריבוןקלו על החזפה שלך.”
 הקור הגיע לэт יותר עכשו, בחומר רצון, הארי לא זמין את
 הצד האפל שלו לאחרונה...
 הארי נאלץ להריץ את כל שיעור השיקויים בראשו לפני שהדם
 שלו התקדר למשחו שהתקרב לבהירותם גבישית וקטלנית.
 ואז הוא חשב על הסוחרSEN.
 וזה היה ברור.

”הסוחרSEN הוא הסחת דעת”, אמר הארי. הקור ברור בקולו,
 מפני שהוא שדמלדור רצה וציפיה לו. ”יום גדול ובולט, אבל
 ישיר בסופו של דבר, وكل להtagונן מפניו. אז בעוד כל תשומת הלב
 שלך מרכזת בסוחרSEN, המזימה האמיתית תתרחש במקום אחר.”
 דמלדור הביט בהاري לרגע, ואז הנהן לאט. ”כן...”, אמר
 המנהל. ”ואני מאמין שאתה יודע ממה זה יהווה הסחת דעת, אם
 פרופסור קוירל באמת מתכוון להרע... תודה לך, הארי.”

המנהל עдиין הבית בהاري, הבעה מזורה בעניינים העתיקים.
 ”מה?”, שאל הארי עם קמצוץ רוגז, הקור עדיין משתחה בדמותו.
 ”יש לי שאלה נוספת לנוספת לאיש הצער הזה”, אמר המנהל. ”זה דבר
 מה לגביו תהיתי במשך זמן רב, אך לא הצלחתי להבין. למה?”

קמצוץ CAB נשמע בקולו. "למה שמשהו יהפוך את עצמו למפלצת בכוונה תחיליה? למה לעשות רשות רשות לשם רשות? למה וולדמורט?"

* * *

ברוד, בוזוט, טיק; דינג, פוף, ספלאט...
הארי הביט במנהלה בהפתעה.

"למה שאני אדע?" שאל הארי. "אני אמר לך בין באופן כסום את אדון האופל מפני שאני הגיבור, או משחו כזה?"
"כן!" אמר דמלדור. "האויב הגדול שלי היה גרינדלולד, והוא מה הבנתי הטוב. גרינדלולד היה דמות הראי האפלת שלוי, האדם שכח בקלות הייתה יכול להיות, לו הייתה נכנע לפיתוי להאמין שאני אדם טוב, וכך אני תמיד צודק. למען טובת הכלל, זה היה המוטו שלו; והוא באמת האמין בכך בעצמו, אפילו בעודו קורע את כל אירופה כמו חיה מצועה. והוא הבהיר בסוף. אבל אחריו הגיע וולדמורט, להחריב את כל מה שהגנתי עליו בבריטניה." הכאב היה ברור כתעת בקולו של דמלדור, חשוף על פניו. "הוא עשה דברים גורועים בהרבה מהדברים הנוראים ביותר לא נראה גרינדלולד, זועה לשם הזועה. הקורתה הcola רק כדי לרסן את התקדמותו, ואני עדרין לא מבין למה! למה, הארי? מדוע הוא עשה זאת? הוא מעולם לא היה היריב המועד שלי, אלא שלך, אז אם יש לך ניחושים כלשהם, הארי, בבקשה אמרו לי! למה?"

הארי השפיל את מבטו אל ידיו. האמת היא שהארי טרם קרא על אדון האופל, וכרגע לא היה לו שמצ' של מושג. אבל משום מה לא נראה לו שזו תשובה שהמנהל רוצה לשמעו. "יוטר מדי טקדים אפלים, אולי? בהתחלת הוא חשב שהוא יעשה רק אחד, אבל זה היריב חלק מהצד הטוב שלו, וזה גורם לו להסס פחות לבצע טקדים אפלים אחרים, אז הוא עשה עוד ועוד טקדים בollowat משוב חיובית עד שהוא נהיה מפלצת חזקה להחריד –"
"לא!" קולו של המנהל היה מיסור כתעת. "אני יכול להאמין

בכך, הארי! חייב להיות משהו מעבר לכך! " מה חייב להיות? חשב הארי, אבל הוא לא אמר זאת, מכיוון שהוא ברור שהמנהל חשוב שהיקום הוא סיפור עם עלילה, וטרגדיות עצומות לא יכולות לקרות בלי סיבות עצומות וחשובות באוטה הגדולה. "אני מצטער, המנהל. אדון האופל לא נראה ממש כמו דמות ראי אפלת שלוי, בכלל לא. אני לא רואה שום פיתוי במלסמר את עורות בני משפחתו של ירמי וויבל לקירות חדר המערכת".

"אין לך שום חכמה לחלוק?" שאל דמלבדור. הפעם נשמעה בקולו של הקוסם הוזקן, כמעט תחינה.

יש רוע בעולם, חשב הארי. זה לא אומר שום דבר או מלמד אותנו משהו, חוץ מאשר לא להיות רעים? אדון האופל בטח היה מזוד אונci שלא היה אכפת לו למי הוא פוגע, או אידיאות שעשה טעויות טיפשיות וקלות למניעה שהידידיו כמו כדור שלג. אין גודל מאחורי הרעות החולות של העולם הזה; אם היטלר היה מתאפשר לבית-ספר לאדריכלות בוינה כפי שרצה, כל ההיסטוריה של אירופה הייתה שונה; אם היינו חיים ביקום שבו דברים נוראים קורים רק מסיבה טוכה, הם לא היו קורים מלבת הילדה.

והמנהל לא רצה לשמע דבר מזה, כמובן.

הקוסם הוזקן עדין הביט בהاري מעבר לשלייפציג שנראה כמו עננת עשן קופאה, ייושם מינס בעניינו העתיקות והמצפות.

ובכן, להישמע חכם לא היה קשה. זה היה הרבה יותר קל מלහיות אינטיליגנטי, למעשה, כיון שאתה לא צריך להגיד שום דבר מפתיע או להציג תוכנות חדשות. אתה פשוט צריך לחתן תוכנית השלמת התבניות של המוח שלך להשלים את הקלישאה, ולהשתמש באיזה דבר חכמה עמוק שאחסנת לפני כן.

"המנהל," אמר הארי בציונות, "אני מעדיף שלא להגיד את עצמי באמצעות האויבים שלי."

aicshao, אפילו בתוך כל התקתוקים והצפוזפים, השתרה

דמנה מסוימת.

זה היה דבר חכמה עמוק יותר ממה שהארי התחכוון.
”ייתכן שאתה חכם מאד, הארי...” המנהל אמר לאט.
”הלוואי... שהייתי יכול להיות מוגדר על ידי ידידי.” הכאב בקומו
העמיק.

הארי פשפש במוחו במחירות דבר חכמה עמוק נוסף לומר,
שירכרך את המכחה שהנחתה בטעות –
”או אולי”, אמר הארי ברכות, ”זה האויב שמנדרת את
הגריפינדור, כמו שהידיד מנדרת את הפלפוף והשאיפה המגדירה
את הסלייטרין. אני יודע שתמיד, בכל דור, החידה היא זו שמנדרת
את המדען.”

”גורל נורא הוא זה שגורת על بيתי, הארי”, אמר המנהל. הכאב
לא עזב את קומו. ”עכשו כשתה מצין זאת, אני חוש שבמידה
רבה הוגדרת על ידי אויבי.”

הארי השפיל מבט אל ידיו, במקומן בחיקו. אולי הוא פשוט
צורך לשתווק כל עוד הוא מוביל.

”אבל כן ענית לשאלת שלי”, אמר דמלדור ברכות, כאילו
לעצמם. ”היהתי צריך להבין מה היה המנדיר של סלייטרין.
השאפטנות שלו, הכול למען השאפטנות שלו; ואת זאת אני יודע,
אם כי לא מודיע...” דמלדור בהה לזמן מה; ואז הוא התיעשר,
ונראה שעינינו מתמקדות בהארי שוב.

”זאתה, הארי”, אמר המנהל, ”קרואת לעצמך מדען?” קולו נשזר
בהתעה ובאיהסכמה קלה.

”אתה לאओה מדע?“ שאל הארי בחשש קל. הוא קיווה
שהמלדור יחביב לדברים מוגלנים יותר.

”אני מניח שהוא שימושי למוגלים חסרי השירותים“, אמר
דמלדור, מקטט את מצחו. ”אבל זה נראה דבר מוזר להגדיר את
עצמך על-פיו. האם מדע חשוב כמו אהבה? טוב לב? חברות? האם
מדע הוא מה שגורם לך לחבר את מינרואה מגונגאל? האם מדע

הוא מה שבגלו אכפת לך מהרמיוני גריינגר? האם המדע יהיה הדבר אליו תפנה, כשהתנסה ללבות חום בלבבו של דראקו מאלפי?"

אתה יודעת, הדבר העצוב הוא שאתה בטח חושב שפלחת איזה טיעון מנצח חכם להפליא.

עכשו, איך לנסה את התשובה בצורה כזו שגם היא תישמע חכמה להפליא... .

"אתה לא ריבנקלו", אמר הארי בטון מכבד ורגוע, "ולכן יתכן שלא חשב שלכבד את האמת, ולחפש אותה בכל ימי חייך, יכול גם להיות מעשה אצילי."

גבוטיו של המנהל עלו. ואז הוא נאנח. "כיצד הפקת כה חכם, בגין מה צער...?" הקוסם הזקן נשמע עצוב כשאמר זאת. "אולי זה יועל לך."

רק כדי להדרים קוסמים זקנים שמתרשם מעצמם יתר על המידה, חשב הארי. למען האמת, הוא היה מאוכזב מעט מהתסתיות של דמבלדור; זה לא שהארי שיקר, אבל נראה כאילו דמבלדור התרשם הרבה יותר מדי מהיכולת של הארי לנסה דבריהם כך שישמעו עמוקים, במקום לנסה אותם באנגלית פשוטה כמו שريיצ'רד פינמן עשה עם החכמה שלו... .

"אהבה חשובה יותר ממחכה", אמר הארי, רק כדי לבחון את גבולות הסובלות של דמבלדור לקלישות ברורות שמושלמות. באמצעות התאמת תכניות תהורה בלי שום סוג של ניתוח עמוק.

המנהל הנהן בכובד ראש, ואמר, "אכן".

הארי נעמד מכיסאו והתמהתח. טוב, מוטב שאלך לאחוב משחו, זה בטח יעוזר לי להביס את אדון האופל. ובפעם הבאה שתבקש ממי עזה, פשוט אתן לך חיבור -

"עוזת לי רבות היום, הארי", אמר המנהל. "ולכן אשאל עוד דבר אחד נוספת את האיש הצער הזה."

יופי.

"אמור לי, הארי", אמר המנהל (וכעת קולו נשמע פשוט מבולבל, אם כי עדין היה רמז לכאב בעיניו), "מדוע קוסמי אופל חוששים כל-כך מהמוות?"
 "אה", אמר הארי, "סליחה, אבל אני חייב לגבות את הקוסמים האפלים בעניין זהה."

* * *

ווש, בליפ, טינג; גלורף, פוף, בלוב –
 "מה?" שאל דמלדור.

"מוות זה רע", אמר הארי, זונח חכמה לטובת תקשורת ברורה.
 "מאוד רע. ממש רע. לפחות מהמוות זה כמו לפחות ממפלצת גדולה עם ניבים ארסיים. זה מאוד הגיוני בעצם, וזה לא מעיד על בעיה פסיכולוגית, למעשה."

המנהל הביט בו כאילו הפק הרגע לחתו.

"אוקיי", אמר הארי. "אומר זאת לך. האם אתה רווח למוות? כי אם כן, יש דבר מוגלgi שנקרה קו חירום למניעת התאבדות –"
 "כשיגיע הזמן", אמר הקוסם הזקן בשקט. "לא לפני כן. לעולם לא אנסה לקרב את היום, או לדחות אותו כשייגיע."

הארי קימט את מצחו בחומרת סבר. "זה לא נשמע כאילו יש לך רצון חזק במיזוג לחיות, המנהל!"

"הארי..." קולו של הקוסם הזקן החל להישמע חסרי-אונים;
 והוא צעד למקום בו זקנו הכסוף, מבלי להבחין, צנה לתוך אקווריומים בדולח עגול, והחל לקבל גוון יrox שטיפות במעלה זקנו.
 "אני חושש שלא הבהירתי את עצמי היטב. קוסמים אפלים אינם להוטים לחיות. הם מפחדים מהמוות. הם לא מושיטים את ידם לעבר אוර השמש, הם נמלטים מהלילה המתקרב אל מערות אפלות לאין שיעור מעשה ידיהם, ללא ירח וכוכבים. אין אלה חיים בהם הם חפצים, אלא אלמוות; והם כל-כך מונעים להציג זאת עד כדי כך שהם יקריבו את נשמותיהם שלהם לשבייל זה! האם אתה רווח

לחיות לנצח, הארי?"

"כן, וכן גם אתה", אמר הארי. "אני רוצה לחיות עוד יום אחד. מהר ארצה לחיות עוד יום אחד. לפיכך אני רוצה לחיות לנצח, זה מוכח על ידי אינדוקציה על המספרים הטבעיים. אם אתה לא רוצה למות, זה אומר שאתה רוצה לחיות. אם אתה לא רוצה לחיות לנצח, זה אומר שאתה רוצה למות. אתה חייב לרצות את אחד מהשניים..."

אני רואה שאתה לא קולט אותי, נכון, נכון?"

שתי התרבותיות בהו זו בזו מעבר לפער עצום של שונות מהותית.

"חיהתי במשך מאה ועשר שנים", אמר הקוסם הזקן בשקט (מושcia את זקנו מהאקווריום ומגנער אותו כדי להסיר את הצבע), "ראיתי ועשיתי דברים רבים, יותר מכפי שהייתי רוצה לראות או לעשות. עם זאת איני מתרת על חיי, מכיוון שהוא שואר בראות את תלמידי גדלים עוד לא נמאס עליי. אבל לא הייתה רוצה לחיות

זמן כה רב עד שהוא יימאס! מה תעשה עם הנצחיות, הארי?"
הארי לicked נשימה عمוקה. "אפשרות את כל האנשים המעניינים בעולם, אקרא את כל הספרים הטובים ואז כתוב משחו אפילו טוב יותר, אחוגג את יום ההולדת העשيري של הנכד שלי על הירח, אחוגג את יום ההולדת המאה של הנין של הנין שלי מסביב לטבעות של שבתאי, אגלה את החוקים העמוקים והסתופים של הטבע, אבין את מהות התודעה, אגלה למה דברים קיימים מלתחילה, אבקר בכוכבים אחרים, אגלה חיזורים, אוצר חיזורים, אפגש עם כולם למסיבה לצד השני של שביל החלב אחרי שניסים לגלות את כל העסק, אפגש עם כל שאר האנשים שנולדו בצדורי הארץ היישן לראות את המשש נכبية לבסוף, ופעם DAGTI שאתקשה למצוא דרך להימלט מהיקום הזה לפני שתיגמר האנתרופיה השלילית אבל אני הרבה יותר אופטימי עכשו כשגיליתי שהדברים שמתימרים להיות חוקי הפיזיקה הם בסך הכל קווים מנהים אופציונליים".

"לא הבנתי את רוב הדברים הללו", אמר דמלדור. "אבל אני חייב לשאול האם אלה דברים שאתה באמת משתוקק להם כה נואשות, או שאתה מאמין אותם ככolumbia כדי לדמיין שלא תהיה עייף, בעודך בורה ובורוח מהמוות".

"החיים הם לא רשימה סופית של דברים שעליהם יש לסתן א לפני שמותר לך למות", אמר הארי בתקיפות. "אליה החיים, אתה פשוט ח'ओם. אם לא תעשה את הדברים האלה זה יהיה מפוני שמצאתי משחו טוב יותר לעשות".

דמלדור נאנח. אצבעותיו توפפו על שעון, כשהן נגעו בו, הספרות הפכו לכתחם בלתי קראי, והמחוגים הצבעיו לרגע על מקומות שונים. "במקרה הלא סביר שאורשה להתמהמה עד גיל מאה וחמשים", אמר הקוסם הזקן, "אני לא חושב שהיא לי אכפת. אבל מעתים שניה יהיו הרבה יותר מדי".

"כן, טוב", אמר הארי, קולו יבש מעט כשחשב על ההורים שלו ועל הזמן המוקצב להם אם לא יעשה דבר בנידון, "אני חושד, המנהל, שאם הייתה מגיע מתרבotta שבה אנשים רגילים לחיות עד גיל ארבע מאות שנה, למות בגיל מאותיים היה נראה לך מוקדם בצורה טראנזיט כמו, נגיד, שמונים". קולו של הארי נהייה קשה במילה האחורה.

"ייתכן", אמר הקוסם הזקן בשלווה. "לא הייתי רוצה למות לפני חורי, או להמשיך לחיות אחרי שכולם מתו. הזמן הקשה ביותר הוא לאחר שאיבד את אלה שאהבת יותר מכל, אך עם זאת האחרים עדין חיים, ועבדום אתה חייב ליחסар...". עיניו של דמלדור היו מקובעות בהاري, והלכו ונעשו עצובות. "אל תתאבל עליי יתר על המידה, הארי, כשזמני הגיע; אהיה עם אלה שהtagענתי אליהם מזה זמן רב, בהՐתקה הגדולה הבאה שלנו". "או!" אמר הארי בהבנה פתאומית. "אתה מאמין בחיים שאחרי המות. היה לי הרושם שלקוסמים אין דת?"

* * *

טוט. ביפ. בום.

"איך אתה יכול שלא להאמין בהם?" שאל המנהל, נראה המומח הולוטין. "הארי, אתה קוסם! ראיית רוחות!"
"רוחות", אמר הארי, קולו שטוח. "אתה מתכוון לדברים האלה כמו הדיווקנות, זיכרונות והתנהגויות שטוריים, ללא מודעות או חיים, מוטבעים בטעota בחומר הסובב בפרק הקסם שמתחלווה למאות אלים של קוסם –"

"שמעתי את התאוריה הזאת", אמר המנהל, קולו נעשה חם, "מושמעת על ידי קוסמים שמתבלבלים בין ציניות לחרכה, שחושבים שלhabit מטה אל אחרים משמעו להעלות את עצם. זה בין הרעיון הטיפשיים ביותר שהמעת במאה ועשר שנים! כן, רוחות לא לומדות או מתפתחות, מכיוון שאין לא شيئا' לפה!
נשומות אמורות להמשיך הלהה, לא נותרו להן חיים פה! ואם לא רוחות, אז מה עם הפגוד? מה עם אבן האוב?"

"בסדר", אמר הארי, מנשה לשמר על קולו רגוע, "אני אשמע את הריאות שלך, מפני שהה שמדובר עושה. אבל ראשית, המנהל, תן לי לספר לך סיפור קטן". קולו של הארי רעד. "אתה יודע, כשהגעתי לך, כשהירדתי מהרכבת מקין קروس, אני לא מתחכו לאתמול אלא אז – בספטמבר, כשהירדתי מהרכבת אז, המנהל, מעולם לא ראתה רוח לפני כן. לא ציפיתי לרוחות. אז כשראייתי אותן אז, המנהל, עשית משהו ממש טיפשי. *קפוץ* אחד לא באמת מת, חשבתי שיש חיים אחרי המוות, חשבתי שאף למסקנות. חשבתי, חשבתי שיש חיים אחרי המוות, חשבתי שאף אחד לא באמת מת, חשבתי שככל מי שהמין האנושי איבד היה בסדר אחרי הכל, חשבתי שקוסמים יכולים לדבר עם אנשים שהמשיכו הלהה, שפשות צריך את הלחש הנכון כדי לזמן אותם, שкосמים יכולים לעשות את זה, חשבתי שאני יכול לפגוש את הורי שמתו בשבייל, ולספר להם שהמעת עלי הקורבן שלהם ושהתחלתי

לקראו להם אמי ואבי – ”

”האריך”, לחש דמלבדור. דמעות נצחו בעיניו של הקוסם הזקן.
הוא עשה צעד קרוב יותר –

”וואז”, יrek הארי, חימה ממלאת את קולו לגמרי, הוזעם הקר על
היקום על שהוא כך וועל עצמו שהיה טיפש כלכך, ”שאלתי את
הרמוני והיא אמרה שחן רק דמויות גדר, שנוצרבו באבני הטירה
בעקבות מות של קוסם, כמו הצלליות שנתרעו על קירות
הירושימה. והייתי צריך לדעת! הייתה צריכה לדעת בלי לשאול
אפלו! לא הייתה צריכה להאמין בזה אפלו למשך שלושים שניות!
מן שאמ לאנשים היו נשומות אז לא היה דבר כזו נזק מוחי, אם
הנשמה שלך יכולה להמשיך לדבר אחרי שכל המוח שלך הילך, איך
נזק לאונה השמאלית יכול לחת ממק את יכולת הדיבור?
ופרופסור מקונגנגל, כשהיא אמרה לי איך ההורים שלי מתו, היא
לא התנהגה כאילו הם פשוט עזבו לטבול ארוך לארץ אחרת, כאילו
הם הגיעו לאוסטרליה כמו ביום אוניות המהגרים, כמו שאנשים היו
מתנהגים אם הם היו באמת יודעים שמורות זה פשוט ללכת למקום
אחר, אם הם רואות מוצקות לחיים שאחרי המוות, במקום
להמציא דברים כדי לנחם את עצם, זה היה משנה הכל, זה לא
היה משנה שכולם איבדו מישתו במלחמה, זה היה עצוב קצת אבל
זה לא היה נורא! וכבר ראיתי שאנשים בעולם הקוסמים לא
מתנהגים ככה! הייתה צריכה לדעת! ואז הבנתי שההורים שלי באמת
מתים ועזבו לנצח ולתמיד, שלא נותר מהם דבר, שלא יכולים לא תהיה
לי הזדמנות לפגוש אותם, ושאר הילדים חשבו שאני בוכה מפני
שאני מפחד מרוחות – ”

פניו של הקוסם הזקן היו מזועזות, הוא פצה את פיו לדבר –
”או ספר לי, המנהל! ספר לי על הראות! אבל שלא תען
להגוזים בהן אפלו טיפה, מפני שם תיטע בי תקוות שווה שוב,
לעולם לא אسلح לך על כך! מה זה הפלגונ? ”
הארי הרים את ידיו ומה את חייו, בזמן שחפצי הזוכחות

במשרד המנהל הפסיקו לרוטוט מהצוווה האחרונה שלו. "הפרגود", אמר הקוסם הזקן עם לא יותר מרעד כל בקולו, "הינו קשת אבן גדולה, שנשמרת במחולקת המסתורין; שער לאירן המתים".

"וואיך מישחו יודע זאת?" שאל הארי. "אל תאמר לי بماה אתה מאמין, אמרו לי מה ראית!"

"הביטוי הפיזי למיחסום שבין העולמות היה קשת אבן גדולה, עתיקה וגבואה עם קצה מחודד, ופרגוד שחור ומרופט הנראה כמו פני השטח של ברכת מים פרוש בין האבניים; רוטט תמיד מהמעבר החדר כיווני של הנשמות. אם אתה עומד ליד הפרגוד אתה יכול לשמע את קולות המתים קוראים, תמיד קוראים, לוחשים בקושי בצד הלא נכוון של ספר ההבנה. הלחישות, מתחזקות ומתגברות אם תשאר שם ותנסה להקשיב, כאילו הן מננסות לתקשר; ואם תקשיב יותר מדי, אתה תלך לפגוש אותם, וברגע שתיגע בפרגוד אתה תישאב דרכו, ולעלום לא ישמעו ממק' שוב."

"זה אפילו לא נשמע כמו זוף מעניין", אמר הארי, קולו רגוע עכשו כשלא היה דבר שיגרום לו לקוות, או שיגרום לו לכעס על שתוקותיו נגוזו. "מישחו בנה קשת אבן, עשה משטח רוטט שחור קטן שהעלים את כל מי שנגע בו, והקסים אותו כך שליחש לאנשים ויהפנט אותם."

"הארי..." המנהל אמר, מתחילה להיראות מודאג למדי. "אני יכול לומר לך את האמת, אבל אם אתה מסרב לשמע אותה..."

גם זה לא מעניין. "מהי אבן האוב?"

"לא הייתה מסטר לך", אמר המנהל באטיות, "אלא שאני חושש ממה שהחומר האמונה הזה יעשה לך... אז הקשב, הארי, בבקשתה הקשב..."

אבן האוב הייתה אחד משלושת אוצרות המומות האגד឴ים, אחות לגלימה של הארי. אבן האוב הייתה מסוגלת לקרוא לנשמות בחזרה המתים - להסביר אותן לעולם החיים, אם כי לא כפי שהיו.

קדמוס פברול המשמש באבן כדי להחזיר את אהובתו מהמתים, אבל ליבת נשאר עם המתים, ולא בעולם החיים. וכעבור זמן זה הוציאו אותו מדעתו, והוא הרג את עצמו כדי להיות עימה באמת שוב...

בנימוס מופתי, הארי הרים את ידו.

"כן?" שאל המנהל בחומר רצון.

"המבחן הברור כדי לבדוק האם אבן האוב באמת מזמנת את המתים, או שמא מקרים דמות מתודעתו של המשמש, הוא לשאול שאלה שאתה לא ידוע את התשובה שלה, אבל שהאדם המת כן ידע, ושהאפשר לוודא בצורה חד משמעית בעולם. לדוגמה, תזמין את –"

ואז הארי עצר, מפני שהפעם הוא הצליח לחשב על זה צעד אחד לפני הלשון שלו, מהר מספיק לא לומר את השם והמבחן הראשונים שעלו לו לראש.

"... אשתך המתה, ותשאל אותה איפה היא השAIRה את העגיל האבוד שלה, או משהו כזה", סיים הארי. "מי שהו עשה מבחנים כאלה?"

"אבן האוב אבדה לפני מאות שנים, הארי", המנהל אמר בשקט. הארי משך בכתפיו. "ובכן, אני מדען, ואני תמיד מוכן להיות משוכנע. אם אתה באמת מאמין שאבן האוב מסוגלת להסביר את המתים – אז אתה בטוח שבדיקה כזו תצליח, נכון? אז אתה יודע משהו על איפה נמצא אבן האוב? קיברתי אוצר מות אחד בסביבות מסתוריות ביותר, ו – טוב, שנינו יודעים איך העולם עובד בעניינים כאלה".

דמלדור הביט בהاري.

הארי השיב לדמלדור מבט שוקול.

הקוסם הזקן העביר יד על מצחו ומילמל, "זה טירוף".

(aicshah, הארי הצליח להימנע מלצחוק.)

ודמלדור אמר להاري להוציא את גליתה היעלמות מרתיקו;

בהוראת המנהל, הארי הביט בצד הפנימי של הברדס עד שראה זאת, מצויר בארגמן דהוי, כמו דם ייבש, על רקע האריג הכתופ; סמלם של אוצרות המות – משולש, עם מעגל בתוכו, וקו חוצה את שנייהם.

"תודה לך," אמר הארי בנימוס. "אפקח עיניים ואחפש אבן המסומנת לך. האם יש לך ראיות נוספת?"
דמלבדור נראה כאילו הוא נאבק עם עצמו. "הארי," אמר הקוסם הוזקן, קולו עולה, "זהירות דרך מסוימת, בה אתה צועד, איןני בטוח שאני עושה את הדבר הנכון בכך שאני אומר זאת, אבל אני מוכחה להニア אותה ממנה! הארי, איך וולדמורט היה יכול לשרוד את מות גנוו אלמלא הייתה לנו נשמה?"

ואז הארי הבין שהיה בדיקון אדם אחד שאמר במקור לפروفסור מקונגנג שארון האופל עדים; והיה זה המנהל המשוגע בבית המשוגעים הזה, שנקרא ביחס-ספר, שחשב שהעולם פועל על קליישאות.

"שאלת טובה," אמר הארי, לאחר דיון פנימי על כיצד להמשיך. "אולי הוא מצא דרך כלשהו לשכפל את כוחה של אבן האוב, אלא שהוא טعن אותה מראש עם עותק מלא מצב המוח שלו. או משחו כזה." לפתע הוא לא ממש היה בטוח שהוא מנסה למצוא הסבר למשחו שבאמת קרלה. "למעשה, אתה יכול לספר לי כל מה שאתה יודע על הדרכ שבה אדון האופל שרד ומה יידרש כדי להרוג אותו?" אם הוא עדים קיים יותר מאשר בנסיבות של הפקפהן.

"אתה לא משטה بي, הארי," אמר הקוסם הוזקן; פניו נראו עתיקות כעת, והקמטים שבנן נגרמו לא רק משנות גילו. "אני יודע מדרוע אתה באמת שואל את השאלה הזו. לא, איןני קורא את מחשבותיך, אין לי צורך בכך, היחסוט שלך מסגיר אותך! אתה רוצה בסוד חיי הנצח של אדון האופל כדי להשתמש בו בעצמך!"
"טעות! אני רוצה בסוד חיי הנצח של אדון האופל כדי להשתמש בו בשbill כולם!"

* * *

תיק, קרעכץ, פוזזט... אלבוס-פרוטיבלו-פלריין דמלדור פשוט עמד שם ובהה בהاري בפה פעור בטמטום. (הארי העניק לעצמו ציון לשבח על יום שני, מפני שהצלחה להדחים מישחו לחלוטין לפני סוף היום). "ולמקרה שהוא לא היה ברור", אמר הארי, "כשאני אומר כולם אני מתחווים גם למוגלים, לא רק כל הקוסמים." "לא", אמר הקוסם הצען, מניד בראשו. קולו התחזק. "לא, לא, לא! זה טירוף!"
"ሞואיההאה!" אמר הארי.

פניו של הקוסם הצען היו קמוחות בכעס ודאגה. "וולדmortט גנב את הספר ממנו למד את הסוד; הוא לא היה במקומו כשהחלכתו להפוך אותו. אבל זאת אני יודע, וזה אומר לך: האלומות שלו נולד מתקס נורא ואפל, שחור משחורה! והייתה זו מירטל, מירטל המתוקה והמסכנה, שמתה בעבורו; האלומות שלו דרש קורבן, הוא דרש רצח – "

"טוב, ברור שאני לא עומדת להפיץ שיטה לאלומות שדורשת להרוג אנשים! זה יפספס לגמרי את כל הנקודה!"
השתראה שתיקה מופתעת.

לאט, פניו של הקוסם הצען נרגעו מכעסן, אם כי הדאגה עוד נותרה שם. "לא תשתמש בטקס שדורש קורבן אדם." "אני לא יודע מה אתה חושב שאני, המנהל", אמר הארי בקור,icusו שלו מתגבר, "אבל בוא לא נשכח שאני זה שרווצה שאנשים יהיה! זה שרווצה להציג את כולם! אתה זה שאתה שחווב שמויות זה נהדר וכוכולם צריכים למות!"

"אני אובד עצות, הארי", אמר הקוסם הצען. רגליו צעדו הלוך ושוב לאורך המשרד. "אינני יודע מה לומר." הוא הרים כדורי

בדולח קטן שנראה כאילו הוא מכיל יד עולה בלהבות, והביט לתוכו בהבעה עצובה. "מלבד זה שאתה שוגה נורא בהבנתך אותי... אני לא לועת שכולם ימותו, הארי!"

"אתה פשוט לא רוצה שرف אחיד יהיה בן אלומות", אמר הארי באירוניה רבה. נראה שטאותולוגיות לוגיות בסיסיות כמו אלה: $\text{למות}(x) = \text{לא קיימן}: \text{לא למות}(x)$ היו מעבר לכנות ההיסק של הקוסם החזק בעולם.

הקוסם הזקן הנהן. "אני חושש פחות ממה שחששתי קודם, אבל אני אכן מאד מודאג לגיביך, הארי", הוא אמר בשקט. ידו, קצת מצומכת משנותיו הרבות, אך עדין חזקה, הניחה את כדור הבדולח בחזרה במקומו בנחיצות. "מפני שהפחד מהמוות הוא דבר מר, מחלת הנשמה שמעוותת אנשים. ולדמורט איןנו קוסם האופל היחיד שהליך בדרך השוממה זו, אם כי אני חושש שהואלקח את זה ורחק יותר מכל אחד אחר לפניו."

"וזאת חשוב שאתה לא פוחד מהמוות?" שאל הארי, אפילו לא מנסה להסתיר את הספק בקולו.

פניהם של הקוסם הזקן היו שלות. "אני מושלם, הארי, אבל אני חשוב שקיבלת את המות כחלק מני."

"אה הא", אמר הארי. "אתה מבין, יש דבר קטן שנקרוא דייסוננס קונגניטיבי, או בעברית פשוטה, ענבים חמוצים. אם אנשים היו מוכנים באליה בראשם פעם בחודש, וכך אחד לא היה יכול לעשות דבר בוגע לך, מהר מאוד היו צחים כל מיני פילוסופים, שמעמידים פניהם חכמים כפי שניסחת זאת, שהיו מוצאים כל מיני יתרונות מופלאים למכה בראש פעם בחודש. נגיד, זה עשה אותך קשוח יותר, או שזה גורם לך להיות מאושר יותר כשהאת לא חוטף מכח בראש. אבל אם הייתה הולך למשיחו שלא חוטף מכח בראש, והיית שואל אותו אם הוא רוצה להתחיל לחטוף מכות, בתמורה ליתרונות המופלאים הללו, הוא היה אומר לא. ואם לא היה חביב למות, אם הייתה מגיע מקום שבו איש מעולם לא שמע על מות,

והייתי אומר לך שזה רעיון נפלא מדהים ומעולה, שאנשים יהפכו מוקומתיים וזוקנים ובסתורו של דבר יפסיקו להתקיים, הייתה שולח אותה ישר לבית משוגעים ! אז למה שימושו יחשוב שהוא מטופש כליכך, שמוות זה דבר טוב ? מפני שאתה מפחד ממנו, מפני שאתה לא באמת רוצח למות, והמחשבה כליכך כואבת בפנים עד שאתה צריך להעלים אותה באמצעות רצינוליזציה, לעשות משהו כדי להקhook את הכאב, כדי שלא תהיה מוכחה לחושב על זה –

"לא, הארי," אמר הקוסם הזקן. פניו היו עדינות, ידו טילה בברכת מים מוארת שהشمיעה צלילים מוזיקליים כאשרבעותיו ערביבו אותם. "אם כי אני מבין למה אתה חושב כך."

"אתה רוצה להבין את הקוסם האפל ?" שאל הארי, קולוקשה ואפל כעת. "או הבט אל החלק בך שבורה לא מהמוות, אלא מהפחד מהמוות, החלק שלא מסוגל לסייע את הפחד עד שהוא מחבך את המוות כידיך, מנסה להפוך לאחד עם הלילה כדי שיוכל לחושב על עצמו כעל אדון התהום. לkıחת את הרוע הגדול מכלום וקראת לו טוב ! עם עיונות כל שבקלים אותו חלק בך ירצה חפים מפשע, ויקרא לך חברות. אם אתה יכול לומר שהמוות טוב מהחיים או אתה יכול לעוזות את המטען המוסרי שלך כך שיציביע בכל מקום – "

"אני חושב," אמר דמלבדור, מנער טיפות מים מידו לצליל דין-דון פעמוניים זעירים, "שתאלה מבין קוסמי ואופל היטב, בלי להיות אחד בעצמך." זה נאמר ברצינות גמורה, בלי האשמה. "אבל ההבנה שלך אותי, חושני, לוקה בחסר." הקוסם הזקן חייך עכשו, וצחוק עדין נשמע בקולו.

הארי ניסה לא להפוך לקר יותר מכפי שכבר היה ; טינה בוערת זרמה לתודעתו מקום כלשהו, על ההתנסאות של דמלבדור, ועל כל הצחוק ששוטים חכמים זקנים השתמשו בו במקום טיעונים. "אתה יודע מה מצחיק, חשבתי שהיה בלתי אפשרי לדבר עם דראקו מאלפו, ובתמיינות הילדותית שלו, הוא חזק מכך פי מאה."

הבעת הבלבול חצתה את פניו של הקוסם הזקן. "מה כוונתך?"
"כוונתי", אמר הארי, קולו נושך, "היא שדראקו ממש לחת
ברצינות את האמנות שלו ויעבד את המילים שלי במקום להשליך
אותן מהחלון באמצעות חירך של עליונות עדינה. אתה כליכך זקן
וחכם עד שאתה אפילה לא יכול לשים לב לשום דבר שאני אומר!
לא להבין, לשים לב!"

"כן הקשבתי לך, הארי", אמר דמלדור, נראה רציני יותר כעת,
"אבל להקשיב זה לא תמיד להסכים. אם נניח את איה הסכמה בצד,
מה אתה חושב שאינני מבין?"

אם באמת הייתה מאמין בחים אחרי המוות, היה הולך לקדושים
מנגו והורג את ההורדים של נויל, אליס ופרנק לונגבורטום, כדי
שיכללו ליצאת להרפקה הגדולה הבאה שלהם, במקום تحتיהם
להישאר פה במצב הפגום הזה -

הארי בקושי, בקושי הצליח למנוע מעצמו לומר זאת בקול רם.
"bsdor", אמר הארי הקר. "עננה לשאלת המקורית שלך, אם
כך. שאלת אותה מודוע קוסמי אופל מפחדים מהמוות. העמד פנים,
המנהל, שאתה באמת מאמין בנשומות. העמד פנים שככל אחד היה
יכול לוודא את הקיום של נשומות בכל רגע, העמד פנים שאיש לא
בוכח בלוויות מכיוון שכולם יודעים שאלה שהבו עדיין חיים.
עכשו, האם אתה יכול לדמיין מישחו משמיד נשמה? קורע אותה
לגורירים כך שדבר לא נשאר להרפקה הגדולה הבאה?
האם אתה יכול לדמיין איה דבר נורא זה יהיה, הפשע הגדול ביותר
שיתרכש בהיסטוריה של היקום, שהיית עושה הכל כדי למנוע
מןנו מקרים אפילו פעם אחת? מפני שזה מה שהמוות באמת -
השמדה של נשמה!"

הקוסם הזקן הביט בו, מבט עצוב בעיניו. "אני מניח שאני כן
מבין כעת", הוא אמר בשקט.

"הו?" אמר הארי. "מבין מה?"

"את וולדמורט", אמר הקוסם הזקן. "אני מבין אותו סוף-סוף."

מןני שכדי להאמין שהעולם באמת כזה, אתה חייב להאמין שאין בו צדק, שחשכה שזרה בלבתו. שאלתי אותו מדוע הוא הפק למפלצת, ולא הצלחת לחת לסייע. ואם הייתה שואלה אונגה, אני מניח שההתשובה שלו הייתה: למה לא?"

* * *

הם עמדו מביטים זה בעיניו של זה, הקוסם הזקן בגלימותיו, והילד הצער עם צלקת הברק על מצחו.
"אמור לי, הארי", אמר הקוסם הזקן, "האם אתה תהפוך למפלצת?"

"לא", אמר הילד, וזראות קשה כברזל בקולו.
"למה לא?" שאל הקוסם הזקן.

הילד הצער הזרקף, סנטרו מורם בגאווה, ואמר: "אין צדק בחוקי הטבע, המנהל, אין איבר של הוגנות במשוואות התנועה. היקום אינו רע, או טוב, פשוט לא אפשר לו. לכוכבים לא אפשר, או לשמש, או לרקיע. אבל להם לא צריך להיות אפשר! לנו אפשר!
יש אור בעולם, והוא בתוכנו!"

"אני תווהה למה תהפוך, הארי", אמר הקוסם הזקן. קולו היה רך, עם פליאה מוזרה וחרטה. "אני אפילו מיהיל להיות רק כדי לראות זאת".

הילד קד קידה מלאה באירוניה וعزב, דלת האalon הכבודה נסגרה מאחוריו ברעם.

פרק 4

לעכיד פנוי מכם, מלך הארץ

הארי, בעודו מחזיק את ספל התה בדיווק בצורה הנכונה כפי שהראה לו פרופסור קוירול זה שלוש פעמים, גם לגימה קטנה וזהירה. בצדיו השני של השולחן הארון שעמד במרכז הפונדק של מריה, פרופסור קוירול גם לגימה מכוסה שלו, גורם לתנועה להיראות טבעיות ואלגנטיות בהרבה. התה עצמו היה משחו שעת שמו הארי לא הצליח אפילו לבטא, או לפחות בכל פעם שניסה לחזור על המילים הסיניות פרופסור קוירול תיקן אותו, עד שלבסוף הוא הרים ידים.

הארי הצליח להיעיף מבט בחשבון בפעם הקודמת, ופרופסור קוירול יותר לו על זה.

הוא הרגיש דחף לשתו מין צחוק לפניו.cn.

אפילו כשהליך זאת בחשבון, הארי עדיין היה מזועזע עד לשדי עצמותיו.

ועדיין היה לזה טעם של... טוב, של תה.

בתודעה של הארי היה חשד קטן ומציג שפרופסור קוירול ידע זאת, ובכוונה קנה תה יקר במידה מוגחתה שהארי לא ידע להעריך רק כדי להרפן אותו. יתכן שפרופסור קוירול בעצם לא אהוב אותו. אולי אף אחד לא אהוב את התה הזה, והמטרה היחידה שלו הייתה להיות יקר במידה מוגחתת ולגרום לקורבן להרגיש כפוי טובה. למעשה, יתכן שהזה פשוט תה רגיל, אלא שצעריך לבקש אותו בקוד מסויים, והוא הם שמו מהיר עזום מזופיע בחשבון...

הבעתו של פרופסור קוירל הייתה מהוורחת. "לא", אמר פרופסור קוירל, "לא הייתה צדקה לספר למנהלו על שיחתו עם לורד מאלפיו. أنا נשאה לחשוב מהר יותר בפעם הבאה, מר פוטר".
"אני מתנצל, פרופסור קוירל", אמר הארי בעונווה. "אני עדים לא מבין למה". לא פעם הארי הרגיש שהוא מתחזה המUID פני ערמוני בנסיבותיו של פרופסור קוירל.

"לורד מאלפיו הוא יריבו של אלבוס דמבלדור", אמר פרופסור קוירל. "לפחות לנעה עתה. כל בריטניה היא לוח השח שליהם, כל הקוסמים הם כלי המשחק שלהם. חשוב על כך: לורד מאלפיו איים להשליך הכל ולנטוש את המשחק שלו, כדי לנוקם בכך אם מר מאלפי ייפגע. ובמקרה הזה, מר פוטר...?"
נדשו להארי שניות ארכוכות נוספת כדי להבין זאת, אבל היה ברור שפרופסור קוירל לא עומדת תחת עוד רמזים, לא שהארי רצה בהם.

ואז חודעתו של הארי עשתה לבסוף את הקישור, והוא קימט את מצחו. "דמבלדור הורג את דראקו, גורם לוזה להיראות כאילו אני עשיתי זאת, ולציווים מקריב את המשחק שלו נגד דמבלדור כדי להתקדם بي? זה... לא נשמע כמו הסגנון של דמבלדור, פרופסור קוירל..." זיכרונו הבזק בתודעתו של הארי לאזהרה דומה מדראקו, שגרמה להארי לומר דבר דומה.
פרופסור קוירל משך בכתפיו ולגム מהתה.

הארי לגם מהתה שלו וישב בדממה. הדוגמה שעלה מפה השולחן הייתה מרגיעה למדוי, נראהית בתחילת כמו ברגיל, אבל אם מביטים בה מספיק זמן, או נשארים בחורס תנוועה למשך מספיק זמן, מתחילהים לצוץ רמזים לפרחים קלושים מניצנים קלות; הווילונות ישנו את דוגמתם בהתאם, ויזעוו כאילו ישנה רוח שקתה. פרופסור קוירל היה שרי במצב רוח מהוורחר בשבת זו, וכן גם הארי. והפונדק של מרוי, כך נראה, לא החמיין זאת.
"פרופסור קוירל", שאל הארי לפתעה, "האם יש חיים אחרי

המוות?"

הארי ניסח את השאלה בקפידה. לא, האם אתה מאמין בחיים שאחרי המוות? אלא פשוט האם יש חיים אחדי המוות? הדברים שנאנסים באמת האמונה בהם לא נראה להם כמו אמונה בכלל. אנשים לא אמרו, 'אני מאמין נחרצות שהשדים כחולים!', הם פשוט אמרו, 'השדים כחולים'. מפת האמיתות הפנימית של עלי העולם פשוט מרגישה לך כמו הדרך שהעולם היה...

המורה להתגוננות הרים את כוסו לשפטיו לפני שדיבר שוב. הבעתו הייתה מהוורתה. "אם יש, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל, "אולי לא מעט קוסמים השקיעו מאמצים רבים לרייך בחיפושים אחר חיי אלמוות."

"זו לא באמת תשובה", ציין הארי. הוא למד כבר להבחן בדברים אלה כshediber עם פרופסור קוירל.

פרופסור קוירל הניח את כוס התה שלו על האצלהית בצליל נקישה קטן וגבוה. "חלק מהקוסמים הללו היו אינטלקיגנטים במידה סבירה, מר פוטר, אז אתה יכול להניח שקיום של חיים לאחר המוות אינו מובן מאליו. בוחנתי את העניין בעצמי. ישנן טענות רבות מהסוג שפחד ותקווה היו צפויות לייצר. בין אותן דיווחים שאמתותם אינה מוטלת בספק, אין דבר שאינו יכול להיות תוצאה של קוסמות פשוטה. ישנים מכשירים מסוימים שנאמר שיוכולים לאפשר תקשורת עם המתים, אבל הם רק מקוריינים תמונה מתוך התודעה, חושוני; התוצאה לא ניתנת להבחנה מהזיכרון מפני שהיא אכן זיכרון. הנשומות לכואורה לא מגלוות סודות שידעו בעודם בחיים, או שהיו יכולות ללמידה לאחר מותן, שאינן ידועים למשתמש –"

"זו הנסיבות שאבן האוב אינה חפץ הקסם היקר בעולם", אמר הארי.

"בדוק", אמר פרופסור קוירל, "אם כי לא הייתה מתחננד להזדמנות לנשות אותה". חיקך יבש ודק נמתה על שפטיו; ומשהו

קר יותר ומרוחק יותר הופיע בעיניו. "דיברת עם דמלדור גם על כך, אני מסיק." הארי הנהן.

הוילונות עטו תבנית כחולת מעט, ורקמת פתיתית שלג קלושה החלה להופיע על המפה. קולו של פרופסור קוירל נשמע רגוע מאוד. "המנהל יכול להיות משכנע מאוד, מר פוטר. אני מקווה שהוא לא שכנע אותך."

"אין מצב," אמר הארי. "לא עבד עליי לרגע."

"אני מקווה שלא," אמר פרופסור קוירל, עדיין באורה נימה רגועה מאוד. "היהתי מרגיש ממש לאנוח לגלוות שהמנהל שכנע אותך להשליך את חיקך מנגד באיזו מזימה מטופשת בכך שאמר לך שהמוות הוא הרפתקה הגדולה הבאה."

"אני לא חושב שהמנהל האמין בכך בעצמו, למעשה, למעשה," אמר הארי. הוא lagi שוב מהתהה שלו. "הוא שאל אותה מה אוכל לעשות עם הנצח, אמר את השורה הרגילה על כך שזה יהיה מעשם, ולא נראה שהוא ראה שום ניגוד בין זה ובין הטענה שלו שיש לו נשמה בת אלומות. למעשה, הוא נתן לי הרצאה ארכית על כך שזה לא בסדר לרצות חי אלומות לפניו שטען שיש לו נשמה בת אלומות. אני לא יכול לדמיין מה עבר לו בראש, אבל אני לא חושב שבאמת יש לו מודל מנטלי של עצמו ממש לנצח בחיים שאחרי המוות..." נראה כאילו הטמפרטורה בחדר צנחה.

"אתה חושב," אמר קול קר בקרח מצידו השני של השולחן, "דמלדור לא באמת מאמין بما שהוא אומר. כלומר, זה לא שהוא מצליח על העקרונות שלו, אלא שהוא לא החזק בהם מלכתחילה. האם כבר נהיית ציני, מר פוטר?"

הארי השפיל את מבטו אל כס התה שלו. "מעט," אמר הארי אל התה הסיני שלו, שהוא ספק מאיכותיאולטר האגובה, ספיקי-קר-במידה-ימוגזמת-ביבוור. "אני בהחלט נהייה מתוסכל מעט מ... מה שלא בסדר בראש של אנשים."

"כן", אמר קול הקrhoה. "גם בענייני זה מתסכל."
האם יש דרך כלשהו לגורום לאנשים לא לעשות זאת?" אמר
הاري לכוס התה שלו.

"אכן יישנו לחש מועיל מסוים שפותר את הבעיה."
הاري הרים את ראשו בתקווה למשמע הדבר, וראה חיווך קר על
פניו של המורה להתגוננותו.

ואז הארי קלט. "זאת אומرت, מלבד אבקה קרבקה."
המורה להתגוננותו צחק. הארי לא.

"בכל אופן", אמר הארי בחיפזון, "כן חשבתי מהר מספיק
בשביל לא להציג את הרעיון המתבקש על אבן האוב בפני
דמבלדור. האם ראית פעם אבן עם קו, בתוך מעגל, בתוך
משולש?"

נראה שהקור הקטלני נסוג, מתפרק לתוך עצמו, כשפופס הראשון
קוירול הרגע חזר. "לא שאני זוכר", אמר פרופסור קוירול לאחר
זמן מה, מקמט את מצחו במחשבה. "האם זו אבן האוב?"

הاري הניח בצד את ספל התה שלו, ואז צייר על הצלחת את
הסמל שראתה בתוך הגלימה שלו. ולפni שהארי הספיק להוציא את
שרביטו כדי להטיל את לחש הריחוף, הצלוחית ריחפה בצייתנותו
לאורך השולחן לכיוון פרופסור קוירול. הארי ממש רצה ללמידה את
העסק חסרי השרביט הזה, אבל זה היה הרבה מעבר לתוכנית
הלימודים הנוכחות שלו, כמובן.

פרופסור קוירול בחר את צלוחית התה של הארי לרגע, ואז הניד
בראשו; הצלוחית ריחפה בחזרה אל הארי.

הاري הניח בחזרה את ספל התה שלו על הצלוחית, מבחין
בhaiש הדעת שהסמל שצייר נעלם. "אם במקרה י יצא לך לראות
אבן עם הסמל הזה", אמר הארי, "זה יהיה אכן אפשר לדבר עמו
החיים שאחרי המוות, חודיע לי. יש לי כמה שאלות למילין או לכל
מי שהוא בסביבות אטלנטיס."

"אכן", אמר פרופסור קוירול. ואז המורה להתגוננות הרים שוב

את כוס התה שלו, והייתה אותה לאחר כאילו כדי לסיים את מה שנשאר בה. "דרך אגב, מר פוטר, חוששני שניאlez ל��צ'ר את ביקורנו בסמטה דיAGON היום. קיוויתי שזה יהיה - לא משנה. הבה נאמר שיש לי משהו אחר לעשות אחר הצהרים זהה".
הארי הנהן, וסימן את התה שלו, ואז קם מcisאו במקביל לפروفסור קוירל.

"שאלת אחרונה", אמר הاري, כשהמעילו של פרופסור קוירל הרים את עצמו ממתלה המעללים וריחף אל עבר המורה להתגוננות. "הקסם מסתווכב בחופשיות בעולם, ואני כבר לא סומך על הניחושים שלי כמו שסמכתי עליהם בעבר. אז על סמך הניחוש הטוב ביותר שלך ובלי שום תקווה שואה, האם אתה מאמין בחיים אחרי המוות?"

"לו האמנתי, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל כשעטה את מעילו, "האם עדין הייתה פה?"

פרק 4

פְּצָקָה מִזְמָרָה

روح יגואר הנושכת שאגה סביב קירות האבן החלקים והעכומים שתחמו את גבולותיה החומריים של טירת הוגורטס, לוחשת ושורקת בטונים מוזרים בעודה נושבת לאורך החלונות הסגורים ולביצורי האבן. השלג הטרי ביותר כבר הועף, אבל תלאים אקריםים של קrho שנמס וקפא שוב עדיין דבקו לפני האבן ובהכו, משקפים את אור המשם. מרחק, הוגורטס וודאי נראה כאלו היא מצמצת במאות עיניים.

משב פתאומי גורם לדראקו להירתע ולנסות, בצורה לא אפשרית במיוחד, להימלט יותר לאבן, שהרגישה והריחה כמו קרחת. אינסטינקט כלשהו, מיותר לחלוטין, נראה משוכנע שהוא עומד להחעוף מהחומה החיצונית של הוגורטס, ושהדרך הטובה ביותר למנוע זאת היא להתעוות ברפלקס חסרי-אונים ואולי גם להקיא.

דראקו ניסה מאד שלא לחשב על שש הקומות של האויר הריק מתחתיו, ולהתמקד במקום זאת בדרך בה הוא ירצה את הארי פוטר.

"אתה יודע, מר מאלפיו", אמרה הילדה הצעירה שלצדיה בנימה של שיחת חולין, "לו מגדת עתידות הייתה אומרת לי שיום אחד אתלה בקצוות אצבעותי על חומה החיצונית של טירה, מנסה שלא להביט מטה או לחשוב על איך אימא הייתה צורחת אם הייתה רואה אותה, לא היה לי שום מושג איך זה יקרה, כמעט העובדה

שתהיה זו אשםתו של הארי פוטר."

* * *

МОקדם יותר :

שני הגנරלים בעלי הברית צעדו ייחדיו מעל גופו של לונగבוטום, מגפיהם מכדים ברצפה בסינכrown כמעט מושלם. רק חיל בודד עמד ביןם לבין הארי, ילד מסלית'רין ושמו סמואל קלאמונהס, ידו קמושה סביב שרביטו, שהוחזק לפני מעלה כדי לתחזק את המגן הפריזמטי שלו. נשימותיו של הילד היו מהירות, אבל פניו הראו את אותה נחישות קרה שהארה את עיניו של הגנරל שלו, הארי פוטר, שעמד מאחוריו הקיר הפריזמטי במבויה הסתום של המסדרון, ליד חלון פתוח, ידיו מאחוריו גבו בצורה מסתורית.

הקרב היה קשה במידה מוגוחכת, בהתחשב בעובדה שהיא להם יתרון של שנים אחד על האויב. זה היה אמרור להיות טבח כל, צבא דראקון וועצתה אור-שמש התמזגו היטב באימונים, ונלחמו זה בזו במשך מספיק זמן כדי להכיר זה את זה היטב. המורל היה גבוה – שני הצבאות ידעו שהפעם הם לא נלחמים רק עבור עצם, אלא עבור עולם חופשי מבוגדים. למרות המהאות המופתעות של שני הגנරלים, החיללים של הצבא המאוחד התעקשו לקרוא לעצם וועצתה דראקוש של דראמיוני, וייצרו טלאים עם סמל של סמיילי אפור בלבותו.

אבל חיליו של הארי השחררו את הסמלים שלהם – זה לא נראה כמו צבע, אלא כאילו הם שרפו את החלק הזה מהמדים שלהם – והם נלחמו בקומות העליונות של הוגוורתס בלחימה נואשת. נראה כאילו הזעם הקר שדראקו ראה לפעמים בהاري החל אל חיליו, והם נלחמו כאילו הייתה זו מלחמה אמיתי וללא רק משחק. הארי רוקן את כל שקט הטריקים שלו, שבה היו כדורי מתכת קטנים (גריניגר זיהתה אותם כ"מיסבים כדוריים") על רצפות וגרמי

מדרגות, שהפכו אותם לבלתי עבירים עד שפונו, אלא שהצבא של הארי כבר התאמן בלחשי ריחוף מתואמים והיה מסוגל להרחיף את חייליו מעל המכשולים שיצר בעצמו...

אסור היה להביא למשחק עוזרים מbehind, אבל מותר היה לשנות צורה לכל מה שאתה רוץ מהלך המשחק, כל עוד זה היה בטוח. זה פשוט לא הוגן כשהאת נלחםبيل שగודל על ידי מדענים, שידע על דברים כמו מיסבים כדוריים, סקייטבורדים וחבליangan. וכך הם הגיעו לנצח הזה.

השורדים מכוחות הברית דחקו לפינה את שאריות צבאו של הארי פוטר במסדרון עם מבוי סתום.

ויזלי ווינסנט הסתערו על לונגבוטום באותו הזמן, נעים יחד כאילו התאמנו במשך שבועות במקום שעotta, ואיכשהו לונגבותום הצליח לקלל את שניהם לפני שנפל.

וכעת נשארו דראקו, גרייניג'ר, פדמה, סמואל והארי, ואם לשפוט על-פי מראהו של סמואל, הקיר הפריזמטי שלו לא יחזק מעמד עוד זמן רב.

draako כבר כיון את שרביטו לעבר הארי, מחהה שהקיר הפריזמטי ייפול עצמו; אין טעם לבזבזו את קלהה המקדחת המנفع לפני כן. פדמה כיונה את שרביטה על סמואל וגרייניג'ר כיונה את שלה על הארי...

הארי עдиין הסתייר את ידיו מאחוריו גבו, מקום לכוון את שרביטו; והבט בהם בפנים שנראו כאילו גולפו מקרה.

יתכן שהוא מבלה. הוא כנראה לא.

השתררה שתיקה קצרה ומתחה.

ואז הארי דבר.

"אני הנבל עצמי", אמר הילד הצער בקורס, "וזאתם חושבים שעד כדי כך קל לחסל נבלים, כדאי לכם לחשב שוב. תביסו אותו כשאני נלחם ברצינות, ואשדר מובס; אבל אם חפסידו, עשה את אותו הדבר שוב בפעם הבאה".

הילד חשף את ידיו, ודראקו ראה שהארי לבש כפפות מוזגות, עם חומר אפרפר מוזר בקצוות האצבעות, ואבזםים שהידקו את הcpfות לפרק ידיו בחזקה.

לצדיו של דראקו, גנול אורדמש השתנקה באימה; ודראקו, בלי לשאול מדוע, ירה קלה מקדח מנפץ.

סמואל התנדנד, הוא פלט צרחה כشمעד, אבל הוא החזיק את הקייר; ואם פדרמה או גרייניג'יר ירו עכשו, הן יתישו את כוחותיהן עד כדי כך שהייו עשויים להפסיד.

"הארי!" צעקה גרייניג'יר. "לא יכול להיות שאתה רציני!"
הארי כבר היה בתנועה.

ובעודו יצא מבעד לחלון הפתוח, קולו הקר אמר, "עקבו אחריי, אם תעזו".

* * *

הרוח הקפואה ייללה מסביבם.

זרועותיו של דראקו כבר החלו להתעויף.

...מסתבר שאתמול הארוי הדגים לגרייניג'יר בקפידה בדיק איך ליצר בשינויו צורה את הcpfות שלבש כתעת, שהן מהשו שנקראו 'זיפי שממית'; ואיך להדביק תלאים מאותו החומר, שיוצרו בשינויו צורה, אל קצות נעליהם; והארוי וגרייןיג'יר ניסו לטפס על הקירות והתקorra במשחק ילדותית ותמים.

ובនוסף, גם כن אתמול, הארוי סיפק לגרייניג'יר בדיק שני מנות של שיקוי נפילתנוצה שתישא בנתיתקה, "רק ליתר ביטחון". לא שפדרמה הייתה באה בעקבותיהם, בכל מקרה. היא לא משוגעת.

draako קילף בזהירות את ידו הימנית, הושיט אותה הרחק ככל שהצליח, והצליף באבן שוב. לצדיו, גרייניג'יר עשתה אותו הדבר. הם כבר שתו את שיקוי נפילתינוצה. זה היה קרוב לעבירה על חוקי המשחק, אבל השיקוי לא יופעל אלא אם אחד מהם ייפול,

וכל עוד הם לא נפלו הם לא השתמשו בשיקוי.

פרופסור קוירל צפה בהם.

השניים היו בטוחים לחלווטין.

הארי פוטר, מצד שני, עומד למות.

"אני תוהה למה הארי עושה את זה", אמרה גנרג' גרייניג' בnimma של התבוננות, בעודה מקלפת בזרירות את קצות אצבעות יד אחת מהקיר בצליל דבוק מתensus. ידה נדבקה בחזרה כמעט מיד לאחר מכן. "atzterek לשאול אותו אחורי שהרוג אותו."

מדחמים כמה יש להם במשמעות, מסתבר.

לדרקו לא ממש התחשק לדבר עכשו, אבל הוא החלטה לומר, מעבר לשינויים חשוקות, "יכול להיות שזאת נקמה. על הדיאט".

"באמת", אמרה גרייניג'. "אחרי כל הזמן הזה".

דבוק. פלופ.

"כמה מתוק מצידו", אמרה גרייניג'.

דבוק. פלופ.

"אני מניחה שאצטרך למצוא דרך באמת רומנטית להודות לו", אמרה גרייניג'.

דבוק. פלופ.

"מה יש לו נגדך?" שאלת גרייניג'.

דבוק. פלופ.

הרוח הקפואה ייללה מסביבם.

* * *

היית חושב שתרגיש בטוח יותר עם קרקע תחת רגליךשוב. אבל אם הקרקע היא גג משופע מרוץ' ברעפים גסים, עם הרבה יותר קרה מאשר בחומרת האבן, ואתה רץ לאורכו במהירות גבואה...
גבואה...
או אתה טועה למדי.

"לומינוס!" צעק דראקו.

"לומינוס ! " צעה גריינגר.

"לומינוס ! " צעק דראקו.

"לומינוס ! " צעה גריינגר.

הדמות המנוחת הת מְקַהֵּת | וזינקה בזמן שרצה, ואף לא יריה
אחד פגעה, אבל הם צימצמו את הפער.
עד שגריינגר החליקה.

זה היה בלתי נמנע, ממבט לאחרו, בחים האמיתיים אי אפשר
באמת לזרע ב מהירות גבוהה לאורך גגות משופעים מלאי קרה.

וב策ורה בלתי נמנעת גם כן, מכיוון שהזורה בלי שום מחשבה,
דראקו הסתובב ושלח את ידו לעבר זרועה הימנית של גריינגר,
ותפס אותה, אלא שהיא כבר איבדה יותר מדי משינוי משקלה. היא
החללה ליפול ומשכה את דראקו איתה, הכל קרה כל-כך מהר –

התנghostות קשה וכואבת, לא רק משקלו של דראקו שהיכה בגג
אלא גם חלק ממשקלה של גריינגר, ואם הייתה פוגעת קצת קרוב
יותר לenzaה הם היו יכולים להצליח, אבל במקום זאת הגוף שלה
נטה שוב והרגליים שלה החליקו וידה השניה נשלה בייוש...
וכך דראקו מצא את עצמו אווחז בזרועה של גריינגר ביד לבנה
ממאץ, בעוד ידה השניה אווחז ביאוש בenzaה הגג וקצת
אצבעות רגליו של דראקו מתחפרות בין שני רעפים.

"הרמיוני ! " קולו של הארי צוח במרקח.

"דראקו", לחש קוללה של גריינגר, ודראקו הביט מטה.
יתכן שהיתה זו טעות. היה לא מעט אויר מתחתיה, אבל לא
היה שם דבר מלבדו. הם היו בenzaה גג שהזורך מעבר לחומרת האבן
הראשית של הוגוורתס.

"הוא עומד לבוא לעוזר לי", לחשה הילדה, "אבל לפני כן הוא
יטיל לומינוס על שניינו, אין מצב שלא. אתה חייב לעזוב אותה".

זה היה אמרו להיות הדבר הכى קל בעולם.

היא סתם בצדמית, סתם בצדמית, סתם בצדמית !

היא אפילו לא תיפגע !

...המוח של דראקו לא הקשיב לשום דבר שהוא אמר לו כרגע.
 "עשה זאת", להשא הרמיוני גרייניג'ר, עיניה בעורות ביל שמן
 של פחד, "עשה זאת, דראקו, עשה זאת, אתה יכול להביס אותו
 בעצמך, אנחנו חייבים לנצח, דראקו!"

נשמע קולו המתקרב של מישהו רץ.
 נו, תהיה רצionarioli...

הקול בראשו של דראקו נשמע דומה מאוד להאריך פוטר מלמד
 שיעור.

...אתה עומד تحت למוח שלך לנحال את החיים שלך ?

* * *

אחרית דבר, 1 :

דפני גריינגרס התקשתה להישאר בשקט בזמן שמיליסנט
 בלסטרווד סיפרה שוב את הסיפור בחדר המועדון של בנות
 סלית'רין (מקום נעימים וקריר בציינוק של הוגוורתס, מתחת האגם,
 עם דגימות ששחו מבעד לכל חלון וספרות שמי שרוצה יכול לשכב
 עליון). בעיקר כי הסיפור היה, לדעתה של דפני, טוב מאוד כי
 שהוא ביל כל השיפורים של מיליסנט.

"וואז מה ?" התנסמו פלוורה והסתה קארו.

"הגברל גרייניג'ר הרימה את מבטה לעברו", מיליסנט אמרה
 בדרמטיות, "זהיא אמרה, 'דראקו ! אתה חייב לעזוב אותה ! אל
 תdagלי, דראקן, אני מבטיחה שאהיה בסדר !' ומה אתן חשבות
 שמאלפיו עשה אז ?"

"הוא אמר 'לעולם לא !', צעה שרלוט ווילנד, "והחזיק אפילו
 חזק יותר !"

כל הבנות שהזינו הנהנו מלבד פנסי פרקיןסון.

"לא !" אמרה מיליסנט. "הוא שמט אותה. וזה הוא קפץ וירה
 בגנרט פוטר. הסוף."

השתררה שתיקה המומה.

"את לא יכולה לעשות את זה!" אמרה שרלוט.
"היא בצדמית," אמרה פנסי, נשמעת מבולבלת. "כמובן שהוא
שמט אותה!"

"טוב, מאלפיו לא היה צריך לחתfos אותה מלכתחילה, אם כך!"
אמרה שרלוט. "אבל ברגע שהוא תפס אותה, הוא חייב להחזיק!
במיוחד בפני אבדון ודאי מתקרב!" טרייסי דיוויס, שি�שה ליד
דפני, הננה בהסכם נחרצת.

"אני לא מבינה למה," אמרה פנסי.

"זה כי אין בכך אפילו שמי זעיר של רומנטיקה," אמרה טרייסי.
"חוץ מזה, אי אפשר לשמות בנות סתם כך. בן שימושות בת כהה...
הוא ישמות כל אחת. הוא ישמות אותו," שאלה פנסי.

"מה דתומרת, ישמות אותו?" שאלה פנסי.

דפני לא הצליחה להתחפק יותר. "את יודעת," אמרה דפני
באיום, "יום אחד את אוכלת ארוחת בוקר בשולחן שלנו, והדבר
הבא שאתה יודעת, מאלפיו עוזב אותך, ואת נופלת מראש טירת
הוגורטס! זה מה!"

"כן!" אמרה שרלוט. "הוא שומט מכשפות!"

"אתן יודעתות למה אטלנטיס נפלה?" שאלה טרייסי. "מפני
שמישחו כמו מאלפיו שמט אותה, זה למה?
דפני הנמיכה את נימת קולה. "למעשה... מה אם מאלפיו הוא
זה שגרם להרמוני, זאת אומרת לגנרט גרייניג'ר, להחליק
מלכתחילה? מה אם הוא רוצה לגרום לכל בניהמולוגים להחליק
וליפול?"

"את מתחוננת - ?" השתקנה טרייסי.

"בדיקן!" אמרה דפני בדרמטיות. "מה אם מאלפיו הוא -
השומט של סלית'רין?"

"אדון הנופל הבא!" אמרה טרייסי.

וזה היה ביטוי הרבה יותר מדי טוב מכדי שימושה תשמור אותו
לעצמם, אז עד רדת הערב הוא הופץ בכל הוגורטס, ובבוקר הבא

זו הייתה כוורת הפקון.

* * *

אחרית דבר, 2:

הרמוני וידאה שהיא תגיע לכיתה הרגילה שלם מוקדם באוטו הערב, רק כדי שתוכל להיות לבדה ולקרא אספר בשלווה כשהארוי יגיע לשם. לו הייתה לדלת דרך להיפתח בחריקת מתנצלת, כך היא הייתה נפתחת.

"אם", אמר קולו של הארי.

הרמוני המשיכה לקרוא.

"אני, אם, סוג של מצטרע, לא התכוונתי שבאמת תיפלי מהגנו או משחו כזה..."

זו הייתה חוויה משועשת למדי, למעשה.

"אני, אה... אין לי הרבה ניסיון בתנצלויות. אני אפול על ברכבי אם את רוצה, או שאקנה לך משהו יקר, הרמוני אני לא יודעת איך להנצל בפניך על זה, אולי פשוט תגיד לי?"

היא המשיכה לקרוא את הספר בשתקה.

זה לא כאילו שהיה לה רעיון איך הארי יוכל להנצל.

ברגע זה היא הרגישה סקרנות מוזרה בנוגע למה שקרה אם תמשיך לקרוא בספר עוד זמן מה.

פרק 2 ¶

KİTY

"רומנטי?" אמרה הרמיוני. "הם שנייהם בניים!"
"וואו," אמרה דפני, נשמעת המומה קלות. "את רוצח להגיד
שמוגלנים באמת שונים את זה? חשבתי שזה מהهو שאוכלוי
המוות המציאו."

"לא," אמרה תלמידת סליית'רין מבוגרת שהרמיוני לא זיהתה,
זה נכון, הם חייבים להינשא בסתר, ואם מגלים אותם, שורפים
אותם על המוקד. ואם את בת שחושבת שזה רומנטי, הם שורפים
גם אותך."

"זה לא יכול להיות!" התנגדה נערה מגריפינדור, בזמן
שהרמיוני ניסתה לחשב מה לומר. "לא היו נשארות שום בנות
מוגלניות!"

היא המשיכה לקרוא בשקט, והארי פוטר המשיך לנסota
להתנצל, וכעבור זמן קצר התגבשה בהרמיוני ההבנה שהארי הבין,
יתכן שלראשונה בחיו, שהוא עשה מהו מעכban; ושבודאות
לרأسונה בחיו, האריה היה מבועת שאיבד אותה כדיידה; והיא
התחללה להרגיש א. אשמה רב. דאגה מהכיוון אליו התקדמותו
ההצעות הholcot ונואות של האריה. אבל עדין לא היה לה שום
מושג איזו מן ההתנצלויות תחתים, אז היא אמרה שבנות ריבנקלו
צריכות להציג על כך – והפעם היא לא תסדר את התוצאה מראש,
אם כי היא לא הזירה את החלק הזה – דבר שהאריה הסכים לו מיד.
ביום שלמהרת, כמעט כל נערה בריבנקלו מעל גיל שלוש

עשרה הצביעה שדרاكו ישנות את הארי.
הרמוני הרגישה מאוכזבת קלות שזה עד כדי כך פשוט, אם כי
לא ספק היה זה הוגן.

עם זאת, בעודה עומדת בדיק מחוץ לדלתות הגדולות של
הטירה בינוות למחצית האוכלוסייה הנשית של הוגורטס, הרמוני
החל להשוד שהוא פה דברים שהוא לא הבינה ושיחלה נואשת
שאיש מעמיתה הגנרים לא ישמע עליהם לעולם.

* * *

אי אפשר היה לראות ממש את הפרטים מהגובה הזה, רק ים של
פנים נשיות מצפות.
"אין לך מושג بماה מדובר, נכון?" אמר דראקו, ונשמע
מושעש.

הארי קרא לא מעט ספרים שלא היה אמור לקרוא, שלא לדבר
על כמה כותרות של הפkapן.
"הילד שנשארכחים מכניס את דראקו מאלפי להדרין?" שאל
הארי.

"אוקיי, יש לך מושג بماה מדובר," אמר דראקו. "חשבתי
שמוגלים שונים את זה?"
"רק המפגרים," אמר הארי. "אבל, אממ, אנחנו לא, אה, קצת
צעירים?"
"לא צעירים מדי בשביבין," אמר דראקו. הוא נחר בבוז.
"בנות!"

הם הילכו בשתקה אל קצה הגג.
"או אני עושה את זה כנכמה בך," אמר דראקו, "אבל למה אתה
עושים את זה?"
התודעה של הארי עשתה חישוב בזק, שוקלה את הגורמים,
האם זה מוקדם מדי...
"בכנות?" אמר הארי. "מפni שהתכוונתי שהיא chatteפס על

החוות מצופות הקרה, אבל לא התכוונתי שהוא באמת טיפול.
ו – אمم, סוג של כן הרגשתי ממש רע בקשר לזה. זאת אומרת,
אני מינה שהתחלה באמת לראות בה את היריבה הידידותית שלי
אחרי זמן מה. אז זו התנצלות אמיתית בפניה, לא מזימה או משהו.
שתקה.

ואז –

"כן", אמר דראקו. "אני מבין".
הארי לא חיך. ייתכן שזה היה הלאיחיוך הקשה ביותר בחיו.
draako הביט מעבר לקצה הגג ועשה פרצוף. "יהיה הרבה יותר
קשה לעשות את זה בכוונה מאשר בטעות".

* * *

ידע השניה של הארי אחזה בגג באחיזת רפלקס מבעתת,
אצבעותיו לבנות על האבן הקרה.
אתה יכול לדעת בתודעה המודעת שלך ששתיית את שיקוי
נפילת-הנוצה. אבל לדעת זאת בתיהמודע שלך זה עניין אחר
לגמריו.

זה היה מפחיד בדיקון כמו שהארי חשב שזה היה להרמוני,
ובצדך.

"דראקו", אמר הארי, לא היה לו קל לשלוט בקולו, אבל לבנות
רייבנקלו נתנו להם תסריט, "אתה חייב לעוזב אותן!"
"אוkeyi!" אמר דראקו, ועזב את זרועו של הארי.

ידע השניה של הארי ניסתה להיאחז בקצה, ואז, בלי שהתקבלה
שות החלטה, אצבעותיו כשלו, והארי נפל.

לרגע קצר אחד קיבתו של הארי ניסתה לzonk מתוך גרכונו, וגופו
ניסה להתמצא בהיעדר כל דרך לעשות זאת.

לרגע קצר אחד הארי הרגיש את שיקוי נפילת-הנוצה נכנס
לפעולה ומתחילה להאט אותו, בתחשות מעין משיכת מרפדת.
ואז משחו משך את הארי והוא האין מטה שוב מהר יותר

מהכבידה -

פיו של הארי כבר נפתח והחל לצרחה בזמן שהClark ממוחו ניסה לחשב על מהשו יצרתי לעשות, חלק ממוחו ניסה לחשב כמה זמן יותר לו להיות יצירתי, וחלק זעיר באחורי מוחו שם לב שהוא אפילו לא יספיק לסיים את חישוב הזמן הנותר לפני שיפגע בקרקע -

* * *

הארי ניסה נואשת להשתלט על קוצר הנשימה שלו, ולשםօע את צוחחותהן של כל הבנות, שככטו כעת על הקרקע, לא עוזר לו במיוחד.

"אלוהים אדירים!", אמר הגבר הזר, בעל הבגדים הייננס- למראה והפנים המצוולקות קלות, שהחזיק את הארי בזרועותיו. "מכל הדרכים שחשבתי שניגש שוב يوم אחד, לא ציפיתי שהיה בכך שתיפול מהשמיים."

הארי זכר את הדבר האחרון שראה, הגוף הנופל, והצליח לומר בהתרגשות, "פרופסור... קוירל..."

"הוא יהיה בסדר בעוד כמה שעות", אמר הגבר הזר שהחזיק את הארי. "הוא פשוט מותש. לא הייתי מאמין שזוה אפשרי... הוא הרגע הפיל מאחיהם תלמידות רק כדי לוודא שפגע במי שהטילה עליו קללה..."

הגבר הניח בעידנות את הארי במצב עמידה על הקרקע, תוך כדי שהוא תומך בו.

הארי התازן בזיהירות, והנהן אל האיש.
הוא עזב והארי נפל מיד.

האיש עוזר לו לעמוד שוב. מודאג ומקפיד כל אותה העת שהוא עומד בין לבין הבנות שהחלו להתרומות מהקרקע, מעיף מבטים לכיווןן ללא הרף.

"הארי", אמר האיש בשקט, וברצינות רבה, "האם יש לך מושג

כלשהו מי מהבנות הללו הייתה רוצה לרצוח אותך?"

"לא רצח", אמר קול מאומץ. "רק טיפשות."

הפעם היה זה האיש הזר שכמעט נפל, תדבמה מוחלטת על פניו.

פרופסור קויריל כבר התישב במקום שבו התמוטט על הדשא. "אלוהים אדירים!" התנשם האיש. "אתה לא אמר להיות –" "מר לופין, דאגתך אינה מוצדקת. אף קוסם, לא משנה עד כמה הוא חזק, לא יכול להטיל לחש כזה בעוזרת כוח בלבד. חייבם לעשות זאת ביעילות".

עם זאת, פרופסור קויריל לא נעמד.

"תודה לך", לחש הארי. ואז, "תודה לך", גם לאיש שעמד לידו. "מה קרה?" שאל האיש.

"היהתי צריך לחשות זאת בעצמי", אמר פרופסור קויריל, קולו חד בגינויו. "כמה בנות ניסו לזמן את מר פוטר לזרועות הספציפיות שלهن. אני מניח שהן חשבו שהן עדינות, כל אחת בנפרד".

הו.

"זראה זאת כשיעור במוכנות, מר פוטר", אמר פרופסור קויריל. "אל מלآل התעקשתי שהיא יותר מבוגר אחד נוכח למאורע הקטן הזה, ושנינו נהייה עם שרביטים שלופים, מר לופין לא היה נמצא כדי להאט את נפילתך לאחר מכן, והיית נפצע קשות".

"אדוניו!" אמר האיש – מר לופין, ככל הנראה. "אסור לך לומר דברים כאלה לידי!"

"מי –" החל הארי לומר.

"האדם היחיד מלבדי שהיה פניו לצפות", אמר פרופסור קויריל. "אני מציג בפניך את רמוס לופין, שנמצא כאן באופן זמני בלבד על-מנת להנחות תלמידים בלחש הפטרונים. אם כי נאמר לי ששניכם כבר נפגשתם".

הארי בחר את האיש, מבולבל. הוא היה זוכר את הפנים המצוולקות קלות, את החיווך המוזר, העדין הזה.

"אייפה נפגשנו?" שאל הארי.
"במכתש גודריק", אמר לוfin. "החלפתך לך כמה חיתולים."

* * *

משרדו הזמני של מר לוfin היה חדר אבן קטן עם שולחן עץ קטן, והארי לא הצליח לראות על מה ישב מר לוfin, מה שרמזו זהה שרפרף קטן בדיקות כמו זה שלפני השולחן. הארי ניחש שמר לוfin לא ישנה בהוגוורטס זמן רב, או שהוא לא משתמש הרבה במשרד, ולכן הוא אמר לגמדונייהבית שלו לטrhoת. זה העיד רבות על האדם, העובדה שלא רצה להטריח גמדונייבית, ובפרט על השתיכותו לבית הפלפאפ, כיון שלמייטב ידיעתו של הארי, הרמיוני הייתה היחידה מהחוץ להפלפאפ שלא רצתה להטריח את גמדונייהבית. (הארי עצמו חשב שנקייפות המצחון שלה מטופשת מעט. מי שייצר את גמדונייהבית מלכתחילה היה מרושע מעבר לכל שיעור, כמובן; אבל זה לא אומר שהרמיוני עושה את הדבר הנכון עכשו כשהיא מונעת מישויות תבוניות את עבודה הפרך שעוצבו להנוט ממנה).

"שב בבקשה, הארי", אמר לוfin בשקט. גלימותיו הרשמיות היו מאיכות יודעה, לא ממש קרוועות, אבל בלויות מכוחו של הזמן בצורה שלחש תיקון לא יכולם לתקן; מרופטו, הייתה המילה. ואף על פי כן, אייכחו, הייתה לו הדרת כבוד שלא ניתן להשיג באמצעות גלים ויקרות ויפות, שהייתה חזקתם הבלעדית של המרופטים. הארי שמע על ענווה, אבל הוא מעולם לא ראה את הדבר האמתי לפני כן – רק את הצניעות המטופקת של אנשים שחשבו שהוא חלק מהסגןון שלהם ורצו שתבחן בכם.

הארי התישב על שרפרף העץ הקטן לפני שולחנו הקצר של מר לוfin.

"תודה לך שבאת", אמר לוfin.
"לא, תודה לך על שהצלת אותה", אמר הארי. "תגיד לי אם

תצטרכך לבצע משהו בלתי אפשרי ביום מן הימים. נראה היה שלופין מהסס. "הארי, אני יכול לשאול... שאלה אישית?"

"אתה יכול לשאול, בודאי", אמר הארי. "גם לי יש הרבה שאלות לשאול אותך." מר לופין הנהן. "הארי, האם ההורים החורגים שלך מטפלים בכך היטב?"

"ההורים שלי –" אמר הארי. "יש לי ארבעה. מייקל, ג'יימס, פטוניה ולילי."

"אה," אמר לופין. ואז שוב, "אה." נראה שהוא ממציץ בחזקה. "אני... טוב לשם, הארי, דמלדור לא סיפר לאיש מאיתנו איפה אתה... חשתי שהוא יחשוב שאתה חייב שייהו לך הורים חורגים מירושים, או שהוא כזה..."

הארי לא היה בטוח שדאגתו של לופין אינה מוצדקת, בהתחשב במפגש הראשון שלו עצמו עם דמלדור; אבל הכלול הסתדר בסוף, אז הוא לא אמר כלום. "מה בקשר לך..." הארי חיפש מילה שלא תציב אותם גבוה יותר או נמוך יותר... "ההורים האחרים שלי? אני רוצה לדעת, טוב... הכל."

"בקשה גדולה", אמר לופין. הוא מחה זיעה ממצחו. "טוב, בוא נתחיל מההתחלת. כשהנולדת, ג'יימס היה כל-כך מאושר שהוא לא הצליח לגעת בשרבית שלו בלי שיזהר בזחוב, ממש שבוע שלם. ואפילו אחר-כך, בכל פעם שהחזיק אותן, או ראה את לילי מחזיקה אותן, או רק חשב עליך, זה היה קורה שוב –"

* * *

כל כמה זמן הארי העיף מבט בשעונו, וגילה שעוד שלושים דקות עברו. הוא הרגש קצת רע על כך שגורם לرمוס להחמיר את אמותה הערב, במיוחד משום שהארי עצמו פשטוט לחזור בזמן לשבע הערב אחר-כך, אבל זה לא היה מספיק כדי לעזרה ממי מהם.

לבסוף הארי אזר מספיק אומץ כדי לשאול את השאלה הקרייטית בזמנ שרמוס היה באמצע תיאור נפלאות הקוועידי', של ג'יימס, שלהארי לא היה הלב לקטווע בצורה ישירה יותר.

"וואז", אמר רמוס, עניינו בוחקות, "ג'יימס עשה צלילת מולהאני הפוכה משולשת עם סיבוב אחורי נוסף! כל הקהל השתגע, אפילו חלק מההפלפפאים הריעו –"

אני מניח שהיית צריך להיות שם, חשב הארי – לא שלහיות שם היה עוזר לו בצורה כלשהי – ואמיר, "מר לופין?"
משהו בקולו של הארי כנראה הגיע לאיש, מפני שהוא עצר
באמצע משפט.

"האם אבא שלי היה ברין?" שאל הארי.
רמוס הביט בהארי למשך רגע ארוך. "למשך זמן מה", אמר רמוס. "הוא התבגר לאחר זמן. איך שמעת את זה?"
הארי לא ענה, הוא ניסה לחשב על מה שהוא אמרתי לוمرة שיפיג
חשdotot, אבל הוא לא חשב מהר מספיק.

"לא משנה", אמר רמוס, ונאנח. "אני יכול לנחש ממי." הפנים המצוולות התחכו בגינויו. "איזה מין דבר לספר –"
האם לאבא שלי היו נסיבות מקלות? שאל הארי. "חייבים קשים
בבית, או מהهو כזה? או שהוא פשוט היה... נבז מטבחו? קר?"
ידע של רמוס הסיטה את שعرو לאחר, התנועה העצבנית
הראשונה שהארי ראה ממנו. "הארי", רמוס אמר, "אתה לא יכול
לשפט את אביך על-פי מה שעשה כשהיה נער עיר!"
"אני נער עיר", אמר הארי, "ואני שופט את עצמי."

רמוס מצמצ פעמים למשמע זה.
"אני רוצה לדעת למה", אמר הארי. "אני רוצה להבין, מפני
שבעיני, אין לזה שום תירוץ אפשרי!" קולו רעד קצת. "בקשה
ספר לי כל מה שאתה יודע על למה הוא עשה זאת, אפילו אם זה
לא נשמע נחמד." כדי שלא אפול לאוთה המלכודת בעצמי, תהא
אשר תהא.

"זה היה מה שעשית אם הייתה בגריפינדור", אמר רמוס לאט, באירצון. "ו... לא חשבתי ככה אז, חשבתי שההיה הפה, אבל... יתכן שהיא זה בלק שעוזר את ג'יימס לעשות את זה, בעצם... בלק רצה כלכך להראות לכלום שהוא נגד סליית'רין, אתה מבין, כולנו רצינו להאמין שدم לא מכתיב גורל –"

* * *

"לא, הארי", אמר רמוס. "אני לא יודע למה בלק רדף אחרי פיטר במקום לבירות. זה היה כמובן בלק חולל טרגדייה לשם הטרגדייה באותו היום". קולו של הגבר רעד. – לא היה שום רמז, שום אזהרה, כולנו חשבנו – לחשוב שהוא היה אמרור להיות – קולו של רמוס נקטע.

הארי בכח, הוא לא הצליח לעצור את עצמו, לשמעו את זה מרמוסocab הרבה יותר מכל מה שהרגיש איפעם בעצמו. הארי איבד שני הורים שלא זכר, שהכיר רק מסיפורים. רמוס לופין איבד את כל שלושת חבריו הצעירים ביותר בפחות מעשרים וארבע שנים; והאובדן של האחרון, פיטר פטיגרו, היה הסרטינה לגמרי. "לפעמים עדרין כואב לי לחשוב עליו באזקבן", רמוס סיים, כמעט בלחש. "אני שמח, הארי, שאסור לבקר אוכלי-מוות. זה

אומר שאני לא צריך להתביחס בכך שאני לא הולך".

הארי נאלץ לבלווע את רוקו בחזקה כמה פעמים לפני שהצליח לדבר. "אתה יכול לספר לי על פיטר פטיגרו? הוא היה חבר של

אבי, ונראה לי – שאני צריך לדעת, שאני צריך לזכור –"

רמוס הנהן, דמעות נקוות בעיניו שלו כתעת. "אני חושב, הארי, שאם פיטר היה יודע שהיגמר ככה –" הוא נחנק. "פיטר פחד מאדון האופל יותר מכל אחד מائינו, ואם הוא היה יודע שהיגמר ככה, אני לא חשב שהוא היה עשה את זה. אבל פיטר ידע מה הסיכון, הארי, והוא ידע שהסכנה אמיתית, הוא ידע שהה עולול לקרות, ובכל זאת הוא נשאר לצידם של ליליאן וג'יימס. לכל אורך

לימודינו בהוגוורתס תהיתי למה פיטר לא שובץ לסלית'רין, או אולי לרייבנקלו, מפני שפיטר העריך סודות, הוא לא הצליח לעמוד בפניהם, הוא היה מגלה דברים על אנשים, דברים שהם רצוא להסתיר – "חיוּק עקוּם חזה את פניו של רמוס. "אבל הוא לא השתמש בסודות האלו, הארי. הוא פשוט רצה לדעתה. ואז ציילו של אדון האופל האפיל על הכל, ופיטר עמד לצידם של ג'יימס ולילי והשתמש בכשרונותו לטובה, והבנתה למה המזנפת שלחה אותו לגריפינדור". קולו של רמוס היה מלא רגש עו כעת, ונגהה. "קל לעמוד לצד חבריך אם אתה גיבור כמו גודרייק, נועז וחזק כמו שאנשים חשובים שగרייפינדרורים אמרוים להיות. אבל אם פיטר

פחד יותר מכולנו, האין זה גם אומר שהוא היה حقيقي?"

"זה נכון", אמר הארי. גרונו של היה חנוק עד שבכוויות הצליח לדבר. "אם תוכל, מר לוֹפִין, אם יש לך זמן, אני חושב שיש מישeo נוסף שצורך לשמע את הסיפור של פיטר פטיגרו, תלמיד בשנה ראשונה בחפלפאפ' ושמו נויל לונגרוטום".

"הבן של אליס ופרנק", אמר רמוס, קולו הופך עצוב. "אני מבין. זה אינו סיפורו שמה, הארי, אבל אני יכול בספר אותו שוב, אם אתה חושב שהוא יעזר לך."

הארי הנהן.

שתייה קצרה השתרעה.

"האם לפחות היה אישחו עסק לא פטור עם פיטר פטיגרו?" שאל הארי. "כל דבר שייגרום לו לחשוף את מר פטיגרו, אפילו אם זו לא עילה לרצח? כמו סוד שמר פטיגרו ידע שבלק רצה לדעתה בעצמו, או שהוא רצה להרוג אותו כדי להסתיר?"

משהו הבליח בעיניו של רמוס, אבל הגבר המבוגר הניד בראשו ואמר, "לא ממש."

"זה אומר שיש משהו", אמר הארי.
החוּק העקום הופיע שוב מתחת לשפם השחור-לבן. "יש בך מעט מפיטר בעצמך, אני רואה. אבל זה לא חשוב, הארי."

"אני בריבנקלו, אני לא אמור לעמוד בפתרונות שסודות מציבים בפני. וחוץ מזה", אמר הארי, ברכינותו עכשו, "אם היה שווה לפלק להילך בגלל זה, אני לא יכול שלא לחשב שהזה עשוי להיות חשוב".

רמוס נראה כאילו הוא מרגיש לא בנוח. "אני מניח שאוכל לספר לך כשהתיה מבוגר יותר, אבל באמת, הארי, זה לא חשוב! רק מהו מימינו בביתה הספר".

הארי לא הצליח לשים את האצבע בדיק על הפרט המסגיר; אולי היה זה מהهو בנימת העצबנות המדויקת של רמוס, או הדרך שבה הוא אמר כשהתיה מבוגר יותר, שהציגה את הקפיצה האינטואיטיבית של הארי...

"בעצם", אמר הארי, "אני חושב שהוא של ניחשתי כבר".

רמוס הרים את גבותיו. "באמת?" הוא נשמע ספקן מעט.

"הם היו נאחים, לא כן?"

השתרעה שתיקה מביכה.

רמוס הנהן הנהון איטי ו וחמור | סבר.

"זמן קצר", אמר רמוס. "לפני זמן רב. מאורע עצוב, שנגמר בטרגדיה עצומה, או כך לפחות זה נראה לנו כשהיינו צעירים." הבלבול האומלל ניכר בבירור על פניו. "אבל חשבתי שהזה היה בעבר ונגמר מתחת לידיות של מבוגרים, עד היום שבו בלק הרג את פיטר".

פרק ๕^ט

כינור, מלך א'

שמש ינואר העדינה האירה את המדרשות הקרות מחוץ להוגורטס.

בעבר חלק מהתלמידים הייתה זו שעת לימוד, ואחרים שוחררו מהשיעור. אלה מתלמידי השנה הראשונה שנרשמו לכך התאמנו בלחש מסוים – לחש שימושי ללמידה בחוץ, תחת השימוש הבוהקת והשמיים הכהולים, ולא בתחום גבולות כיתה. לימונדה ועוגיות נחשו מועילים גם כן.

התנועות הראשונות של הלחש היו מורכבות ומדוקקות; ציריך לסובב את השרביט פעם, פעמיים, שלוש, ארבע פעמים, בהטיות קטנות בדיק בזווית היחסות המתאימות, להזיז את האצבע והאגודל בדיק במרחקים הנכונים...

משרד הקסמים סבר שזה אומר שאין טעם לנסת ללמד את הלחש הזה מישחו לפני שנתו החמשית. היו מעט מקרים ידועים של ילדים צעירים יותר שלמדו אותו, אך הם סוווגו כ'גאנונים'.
יתכן שגם לא הייתה הדרך הכני מנומסת לתאר זאת, אבל הארי התחיל להבין لماذا פרופסור קוירל טען שעובדת חכנית הלימודים של משרד הקסמים הייתה יכולה להועיל יותר למין האנושי לו היהת משמשת כאתר פסולת.

או התנועות מסובכות ועריניות. זה לא מונע מכך ללמידה אותן בגיל אחת-עשרה. זה אומר שאתה צריך להקפיד יותר ולהתאמן על כל חלק למשך זמן רב יותר, זה הכלול.

רוב הלחשים שניתן היה להטיל רק מגיל מסוים היו כאלה משום שהם דרשו יותר כוח קסם מכפי שתלמיד צער יכול לגייס. אבל לחש הפטרונים אינו כזה, הוא לא קשה משום שהוא דורש יותר מדי קסם, הוא קשה משום שהוא דורש יותר מאשר סתום רק קסם.

הוא דורש את התוצאות החמיימות ואת האושר שאתה שומר עמוק בלבך, הזיכרונות האהובים, סוג כוח שונה מזו שנדרש להחשים רגילים.

הארי סוכב את שרביטו פעם, פעמיים, שלוש, ארבע פעמיים, היז אצבעותיו בדיק במרקחים הנכונים... "בחצלה בכיתתספר", הארי. אתה חושב שקניתיך לך מספיק ספריים?"

"לעולם לא יכולים להיות לך מספיק ספריים... אבל אתה בהחלט ניסית, זה היה נסיוון ממש, ממש, ממש טוב..."
בפעם הראשונה שהארי נזכר וניסה להכנס את זה לחש, זה העלה דמעות בעיניו.

הארי הרים את שרביטו למעלה ומסביב ונופף בו, תנועה שלא הייתה צריכה להיות מדוקית, רק נועזות ומתriseה.
"אֲקְסָפְקָטו פֶּטְרָנוֹם!" צעק הארי.

דבר לא קרה.

אף לא שביב של אור.

כשהاري הרים את מבטו, רמוס לו פין עדיין בוחן את השרביט, מבט מוטרד למדוי על פניו המצוולקות.

לבסוף רמוס הניד בראשו. "אני מצטער, הארי", אמר הגבר בשקט. "עובדת השרביט שלך הייתה מדוייקת לחלווטין." ולא היה אף שביב של אור משומ מקום אחר, מפני שככל שאר תלמידי השנה הראשונה שהיו אמרוים להתאמן על לחש הפטרונים הגניבו מבטים בארי מזוויות עיניהם במקום זאת.

הדמות אימmo לשוב לעניינו של הארי, והן לא היו דמאות

শמחות. מכל הדברים, מכל הדברים, הארי מעולם לא ציפה לזה.

יש שהוא משפט נורא בידעה שאתה לא שמא מספיק.

מה יש באנתוני גולדשטיין שאין בהاري, שגרם לשרביט של

אנתוני לזרוח באור בוהק?

האם אנתוני אהב את אביו יותר?

"באיזו מחשבה השתמשת כדי להטיל את הלחש?" שאל רמוס.

"אבא שלי," אמר hari, קולו רועוד. "ביקשתי ממנו לקנות לי

ספרים לפני שבאת להוגוורטס, והוא עשה זאת, והם היו יקרים,

ואז הוא שאל אותי אם זה מספיק – "

הארי לא ניסה להסביר את המוטו של משפחת ורס.

"קח הפסקה לפני שתנסה עם מחשבה שונה, hari," אמר רמוס.

הוא החווה לעבר תלמידים אחרים שישבו על الكرקע, נראה

מובככים או מאוכזבים או מלאי חרטה. "לא תצליח להטיל את לחש

הפטרונות אם אתה מרגיש אשם על כך שאתה לא אסיר תודה

מספיק." בקולו של מר לופין נשמעה חמלת עדינה, ולרגע אחד

להarry התחשק להרביין למשהו.

במקום זאת, hari הסתובב והלך למקום שבו ישבו ההצלונות

האחרים. התלמידים האחרים שעבודת השרביט שלהם הוכראה

כמושלמת, ושהיינו אמורים לחפש כתעת מחשבות נוספות;

מאריך שהזה נראה, הם לא התקדמו ממש. היו שם הרבה גליםות עם

שולדים כחולים כהים, וקומץ של אדום, וילדה בודדת מהפלפה

שעדין בכתה. הסלית'רינים אפילו לא טרכו להופיע, למעט דפני

גרינגראס וטררייסי דייויס, שעדייןניסו ללמידה את התנוונות.

הארי צנחה על הדשא המת והקר של החורף, ליד תלמידה

שכישלונה היה המפתח ביתר.

"או גם אתה לא הצליח לעשות את זה," אמרה הרמוני. היא

ברחה מהمدرسة תחילתה, אבל היא חוזרת לאחר מכון, ורך מקרוב

ניתן היה לראותה בעיניה האדומות שככתה.

"בטח," אמר hari, "בטח, בטח היותי מרגיש הרבה יותר גרווע

בקשר לזה אם לא הייתה נכשלה גם, את האדם הכני נחמד שאני מכיר, שפגשתי אריפעם, הרמיוני, ואם את לא יכולה לעשות את זה, זה אומר שאני עדיין יכול להיות, להיות טוב..."
היהתי צריכה לлечת לגריפינדור", לחשה הרמיוני. היא מצמזה בחזקה כמה פעמים, אבל לא מחתה את עיניה.

* * *

הילד והילדה הלוקו קדימה ייחדיו, בהחלט לא מוחזקים ידים,
אבל שואבים מעין כוח זה מנוכחותו של זה, משהו שנטן להם
להתעלם מהלחישות של חבריהם לשכבה כשהלכו במסדרון
שהוביל אל דלתות הכנסה הגדולות של הוגוורתס.
הארי לא הצליח להטיל את לחש הפטרונים, לא משנה איזו
מחשبة שמה ניסה. לא נראה שאנשים מופתעים מכך, מה שהפך
את זה לגורוע יותר. גם הרמיוני לא הצליחה לעשות זאת. אנשים
הופתעו מכך מאוד, והארי ראה שהיא מתחילה לקבל את אותם
המבטים כמו הוא. הריבנקלואים האחרים שנכשלו לא קיבלו את
אלה מבטים. אבל הרמיוני הייתה גנראל אור-שמש, והמעריצים
שלה התיחסו לכך כאילו היא הצעירה אותם אייכשו, כאילו הפרה
הבטחה שמעולם לא הביטה.

השנתיים הלוקו לספריה לחקור את לחש הפטרונים, מה
שהיתה דרכها של הרמיוני להתמודד עם לחץ, כמו שהיא זעירה
דרךו של הארי לפעמים. לחקור, ללמידה, לנסות להבין למה...
הספרים איששו את מה שהמנהלה אמר לארי; פעים ורבות,
קוסמים שלא הצליחו להטיל את לחש הפטרונים באימון היו
מסוגלים לעשות זאת בנסיבות סורהSEN אמיתי, עוברים את כל
הדרך מכישלון מוחלט לפטרונים מוגשים. זה סתר כל היגיון, הילת
הפחד של הסורהSEN אמרה לעשות זאת קשה יותר להשתמש
במחשבה שמחה; אבל כך זה היה.

או הphansיים עמדו לנסות עוד פעם אחת אחרונה. אין שום סיכוי

שמישחו מהם לא ינסה עוד פעם אחת אחרונה.
היה זה היום שבו הסוהרSEN בא להוגוורטס.

מוקדם יותר, הארי ביטל את שינוי הצורה של האבן של אבא שלו והחזיר אותה מצורת הילום הקטן בטבעת על הזורת שלו, ושם את האבן העצומה והאפורה בתוך הנרתיק שלו, רק למקורה שהקסם של הארי יכזיב לחולtin כשיתעמת עם האפל שביצורים. הארי כבב התחליל להרגיש פסמי, והוא אפילו לא עמד לפני הסוהרSEN עדין.

"מתעורר איתך שאתה תוכל ליעשה את זה ואני לא", אמר הארי בלחישה. "אני מתעורר איתך שזה מה שיקרה".
"זה הרגיש לי שגוי", אמרה הרמיוני, קולה שקט אפילו משלו.
"ניסיתי הבוקר והבנתי. כשהששתי את הנפנוף בסוף, אפילו לפני שאמרתי את המילים, זה הרגיש לי שגוי".

הארי לא אמר כלום. הוא הרגיש את אותו הדבר, ISR מהתחילה, אם כי לקחו חמישה ניסיונות נוספים וחמש מחשבות שמהות נוספות לפניו שהצליח להודות בכך בפני עצמו. בכלל פעם שנייה לנוף בשרבית, התנוועה הרגישה ריקה; הלחש שניסה ללמדך לא התאים לו.

"זה לא אומר שאחננו עומדים להיות קוסמים אפלים", אמר הארי. "הרבה אנשים שלא יכולים להטיל את החש הפטרונים לא היו קוסמים אפלים. גודרייך גרייפינדור לא היה קוסם אפל..."

גודרייך הביס אדוני אופל, נלחם להגן על פשוטי העם מפני האצלות ועל המוגלים מפני הקוסמים. היו לו חברים אמת רבים, והוא איבד אולי את מחציהם למען מטרת טובה כזו או אחרת. הוא הקשיב לצרות הפצועים, בצבאות שהקים להגן על החפים מפשע; קוסמים צעירים אמיצים נענו לקריאותיו, והוא קבר אוטם לאחר מכן. עד שלבסוף, רק כשהקוסמות שלו החלו להכיזב אותו בגילו המבוגר, הוא אסף את שלושת הקוסמים החזקים ביותר בתקופתם בלבדו כדי להקים את הוגוורטס מהקרקע החשופה;

ההישג הגדול היחיד לשמו של גודריך שלא היה קשור למלחמה, שום מלחמה, לא משנה כמה צודקת. היה זה סלאזר, לא גודריך, שהייתה המורה הראשון לקסם קרבו בהוגוורטס. גודריך היה המורה הראשון לתורת הצמחים בהוגוורטס, הקסמים של החיים היוקרים הצומחים.

עד יומו האחרון הוא לא הצליח להטיל את לחש הפטרונים.

גודריך גרייפינדרו היה אדם טוב, לא אדם שמא. הארי לא האמין בהתהמרמות, הוא סלד מקריאה על גיבורים בכינים, הוא ידע שיש מיליארדי אנשים בעולם שהיו נותנים הכל כדי להתחלף איתו, ו...

ועל ערש דוויל, גודריך אמר להלגה (משום שסלזאראנטש אותו, ורוננה נפטרה לפניו) שהוא לא התחרט על דבר, והוא לא מזהיר את תלמידיו שלא ללכת בדרכו, שאיש לא יאמר לעולם שהוא אמר למשחו לא ללכת בדרכו. אם היה זה הדבר הנכון לעשות בשבילו, איזה הוא לא יכול לומר לבוחר שלא נכון, אפילו לא לצער שבתלמידי הוגוורטס. ועם זאת, לאלה שכן יילכו בדרכו, הוא קיווה שהם יזכירו שגרייפינדרו אמר לבית שלו שהוא בסדר אם הם יהיו מאושרים יותר ממנו. שאדום וזהב יהיו צבעים חמימים ובהירים מעתה ואילך.

והלga הבטיחה לו, מתייפחת, שכארשר תהיה המנהלת היא תודוא שכן יהיה.

או גודריך מת, ולא הותיר מאחוריו רוח; והארי דחף את הספר בחזרה לעברת של הרמוני והתרחק קצר, כדי שלא יוכל לראותו באותו בוכה.

לא הייתה חושב בספר עם כוורתה תמיימה כמו "לחש הפטרונים": **"קסמים שייכלו ואלו שלא"** יהיה הספר העצוב ביותר שהארי קרא בחיו.

הארי...

הארי לא רצה בזה.

להיות בספר הזה.

הוא לא רצה בזה.

שאר ביתה הספר פשוט חשב שאין פטרונוס' משמעו אדם רע, פשוט וקל. איכשהו העובדה שגודריך גרייפינדרו גם הוא לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס' לא הזכרה. אולי אנשים לא דיברו על כך כדי לכבד את הבקשה האחרונה שלו. פרד וג'ורג' בטח לא ידעו והארι בטח לא עמד לספר להם. או אולי הנסיבות האחרים לא הוכיחו זאת מפני שזה פחות מbiased, הפסד מעמד וגאווה קטן יותר, אם חשבים שאתה אפילו במקום אומלל.

הארι ראה שהרמיוני מצמצת בחזקה לצידו; והוא תהה אם היא החושבת על רונה רייבנקלו, שגם אהבה ספרים. "אוקיי?", אמר האריא. "מחשבות שמהות יותר. אם תצליחי להטיל פטרונוס' גשמי לחולותין, איזו חיה את החושבת שהוא יהיה?"

"לוטרה", אמרה הרמיוני מיד.

"לוטרה?" האריא לחש בתודה מה.

"כן, לוטרה", אמרה הרמיוני. "מה עם שלך?"
"בז נודד", אמר האריא בילי היסוס. "הוא יכול לצלול במחירות גדוליה יותר משלוש מאות קילומטרים בשעה, זה הייצור חיי המהיר ביותר שיש". הבז הנודד היה החיים האהובה ביותר על האריא מאז ומעולם. האריא היה נחוש בדעתו להפוך לאנימאגוס ביום מן הימים רק כדי שזו תהיה צורת החיים שלו, וכך יוכל לעוף בכוח הכנפיים של עצמו, ולראות את הארץ מתחתיו עם עיניים חדות יותר... "אבל למה לוטרה?"

הרמיוני חיכאה, אבל לא אמרה דבר.

והדלתות העצומות של הוגוורטס נפתחו לרוחה.

הם הילכו במשך זמן מה, לאורך שביל שהוביל לעבר העיר הלא-אסור, והמשיכו דרך העיר עצמה. השמש החלה לרדת באופק, הצללים ארוכים, אור השמש מסונן דרך הענפים העירומים של עצי

החוּרֶף; מפנֵי שָׁהִיא זוֹ יְנוּאָר, וְתַלְמִידֵי הַשָּׁנָה הָרָאשׁוֹנָה הִיוֹן
הָאֲחַרְנוֹנִים לְלִמּוֹד הַיּוֹם.

וְאוֹזֶה הַשְּׂבֵיל הַתַּעַקֵּל לְכִיוֹן חָדֶשׁ, וּכְולָם רָאוּ זֹאת בָּמֶרֶחֶק, אֲתָה
קְרֻחַת הַיּוֹרֵד, אֲתָה הַמְּדֻשָּׁה הַחוּרֶפֶית הַקְּמַלָּה, דְּשָׁא מְצָהֵיב וְמִזְבֵּשׁ
שְׁהַולְבֵּן עַל יָדֵי שָׁאָרִיוֹת קָטָנוֹת שֶׁל שֶׁלֶג.

דְּמוּיּוֹת הָאֲנָשִׁים עַדְיֵין הִיוֹן קָטָנוֹת בָּמֶרֶחֶק הַזֶּה. שְׁנֵי כַּתְמֵי הַאֲוֹר
הַלְּבָן הָעָמָם מִהְפְּטָרוֹנוֹסִים שֶׁל הַהִלְאָיִם, וְכַתְמֵי הַאֲוֹר הַכְּסֹוף
הַבָּהִיר יוֹתֵר מִהְפְּטָרוֹנוֹס שֶׁל הַמְּנָהָל, לִצְדֵּק מְשַׁהָׁוּ...
הַאֲרִי צִמְצָם אֶת עִינֵּיו.

מְשַׁהָׁוּ...

זֶה הַיִּבְבָּשׂ הִיה לְהִיּוֹת הַדְּמִינוֹן שֶׁל הַאֲרִי, מִשּׁוּם שָׁאַיְן שָׁוֹם דָּרָךְ
שֶׁבָּה סָוִהָּרָסֶן יִכְלֶל לְעַבְור שְׁלוֹשָׁה פְּטָרוֹנוֹסִים גְּשָׁמִים, אֲבָל הוּא
חַשֵּׁב שֶׁהָאָזְלִיחַ לְחַושֵּׁשׁ רַקְנָוֹת מְלָטָף אֶת תָּוֹדַעַתְוּ, מְלָטָף
יִשְׁרָאֵל הַמְּרַכְּזֵה הַפְּנִימִי הַרְחֵךְ שֶׁל עַצְמוֹ, בְּלִי לְהַתְّחַשֵּׁב בְּשָׁוֹם מִחְסּוּמִי
הַלְּטָתִיזָהָכְרָה.

* * *

פָּנֵיו שֶׁל שִׁיִּמּוֹס פִּינִיגָּן הִיוֹן אֲפּוֹרוֹת וְהָוָא רַעַד כַּשְּׁהַצְּטָרָךְ
לְתַלְמִידִים שְׁחִיכָוּ עַל הַדְּשָׁא הַכְּמוֹשׁ וְהַמּוֹשָׁלָג. לְחַשֵּׁב הַפְּטָרוֹנוֹס שֶׁל
שִׁיִּמּוֹס הִיה מּוֹצָלָח, אֲבָל עַדְיֵין הִיה פָּרָק הַזָּמָן שְׁבִין הַרגָּעָה שְׁבוֹ
הַמְּנָהָל הַפִּיגָּא הַפְּטָרוֹנוֹס שֶׁלְוֹ וּבֵין הַרגָּעָה בּוֹ הִיִּתְאַמְּרָה לְהַטִּיל
אֶת שְׁלָךְ, וּבּוֹ עַמְּדָתָה מִול הַסָּוִהָּרָסֶן לְלַא הַגְּנָה.
עַד עַשְׁרִים שְׁנִיוֹת שֶׁל חִשְׁיפָה בָּמֶרֶחֶק חַמִּישָׁה צָעְדִּים הָן
בְּטוּחוֹת בּוֹדָאות, אֲפִילוּ לְקוֹסֶם בַּן אַחֲת־עִשְׂרָה עַם הַתְּנָגְדוֹת חַלְשָׁה
וּמוֹחַ שְׁעָדִיָּן מַתְבָּגָר. יִשְׁנָה שְׁוֹנוֹת וּרְבָה בָּאוּפָן שְׁבוֹ כּוֹחֵם שֶׁל
הַסָּוִהָּרָסֶן מִשְׁפִּיעַ עַל אֲנָשִׁים, דָּבָר שְׁעָדִיָּן לֹא הָוָן לְחַלּוֹתִין;
אֲבָל עַשְׁרִים שְׁנִיוֹת הִיוֹן בְּטוּחוֹת בּוֹדָאות.

אֲרְבָּעִים שְׁנִיוֹת שֶׁל חִשְׁיפָה לְסָוִהָּרָסֶן בָּמֶרֶחֶק שֶׁל חַמִּישָׁה צָעְדִּים
עַלְולָות לְהַסְּפִיק כְּדֵי לְגַרְועַם נִזְקָם מַתְמַשֵּׁן, אֲםִיכְרָק לְרַגִּישִׁים בַּיּוֹתָר.

היה זה אימון קשה אפילו בסטנדרטים של הוגוורטס, מקום שבו למדת לעוף על היפוגריף בכך שזרקו אותו על אחד ואמרו לך לוזז כבר. הארי לא היה תומך של הגנתיתר, ואם מסתכלים על ההבדל בכברות בין תלמיד שנה ורביעית בהוגוורטס ובין ילדי מוגלגי בן ארבע עשרה, ברור שהמוגלגים חונקים את הילדים שלהם בהגנתיתר... אבל אפילו הארי החל לתהות האם הוא מגזים. לא כל פגיעה ניתן לרפא.

אבל אם לא תוכל להטיל את הלחש בתנאים האלה, זה אומר שלא תוכל להסתמך על לחש הפטרונים כדי להגן על עצמן; הגנתיתר מסוכנת לקוסמים אפילו יותר מאשר למוגלגים. סוחרים ננים יכולים לשאוב את הקסם ואת כוח החיים שלך, לא רק את המחשבות השמחות שלך, מה שאומר שיתיכן שלא תוכל להתחתק אם חיכית יותר מדי, או אם לא זיהית את הפחד המתקרב עד שהסוחרSEN היה בטוחה תקיפה. (בזמן שקרה, הארי גילה באימה בחתי מבוטלת בספרים מסוימים טענו שנשיקת הסוחרSEN יכולה לאכול את נשמהך וזה הייתה הסיבה לתדרמת הקבואה שהיא גרמה לקורבןותיה. ושקסמים שהאמינו בכך השתמשו בכוננה בנשיקת הסוחרSEN כדי להוציאו פושעים להורג. חלק מאלו שנקרו פושעים הם חפים מפשע בודאות, וגם אם לא, להשמיד את הנשמה שלהם? אם הארי היה מאמין בנשומות, הוא היה... כלום, הוא לא הצליח לחשב על תגובה וראיה לכך).

המנהל לא זילזל בבטיחות, וכך גם שלושת ההילאים שעמדו על המשמר. המנהיג שלהם היה גבר איסיתי למראה, רציני מבלתי להיראות זועף, ההייליי קומודו, ששרביטה לא עזב את ידו. הפטרונים שלו, אorangואוטן מאור ירח מוצק, צעד הלוך ושוב בין הסוחרים ובין תלמידי השנה הראשונה שהמתינו לתורם; לצידיו של האorangואוטן צעד הפנתר הלבן הבוהק של ההייליי בוטニアו, גבר בעל מבט חזיר, שיער שחור ארוך אסוך בקוקו וזקן תיש ארוך קלווע בaczמות. שני ההילאים ושני הפטרונים צפו בסוחרSEN.

מצידם השני של התלמידים נח הילאי גוריאנוף, גבוה ורזה וחיוור ולא מגולח, נשען לאחרор על כיסא שיצר ללא מילה או שרביט, ועוטה פניו פוקר אדישים בעודו סוקר את זירת ההתרחשות. פרופסור קוירל הופיע זמן קצר לאחר ש תלמידי השנה הראשונה החלו את ניסיונותיהם, ועיניו כמעט ולא היו מהארי. פרופסור פליטיק הצעיר, שהיה אלוף דרייפר, התעסק עם שרביטו בהיסח הדעת; עיניו שלו, מציאות מבעוד לזמן העצום הנפוח ששימש לו פנים, נותרו מרוכזות בפרופסור קוירל.

רוזה בטח הייתה הדמיון של הארי, אבל נראה שפרופסור קוירל התקשז מעט בכל פעם שהפעטרונו של המנהל כבה לקרהת הבחינה של התלמיד הבא. אולי פרופסור קוירל דמיין את אותו אפקט פלאבו שהארי דמיין, את שטף הריקנות שמולטף את תודעתו.

"אנטוני גולדשטיין", קרא קולו של המנהל.
הארי הלך בשקט לעבר שיעריו, בזמן שאנטוני החל להתקדם לעבר עופת החול הכסוף, ואל... היה מה שייהה הדבר מתחת לגלימה הקרוועה.

"מה רأית?" הארי שאל את שיעריו בקול נמוך.
הרבה תלמידים לא ענו להארי כשביטה לאסוף את הנתונים;
אבל שיעריו היה "פיניגן מהכאוס", אחד מהסוגנים של הארי. אולי זה לא הוגן, אבל...
"מת", אמר שיעריו בלחשיה, "אפור ורירי... מת ונשאר במים
לזמן מה..."

הארי הנהן. "זה מה שהרבה אנשים רואים", אמר הארי. הוא הクリין ביטחון, אפילו שהוא היה מזוויף, מפני שיעריו היה זוקק לו. "לך תאכל קצת שוקולד, אתה תרגיש יותר טוב."

שיעוריו הנהן וمعد לעבר שולחן המתוקים המרפאים.

"אָקְסְפַּקְטּוֹ פְּטַלְזֶנְגָּס!" קרא קולו של ילד צער.

ואז נשמעו נשימות של תדהמה, אפילו מההילאים.

הארי הסתווב להסתכל -

ציפור כסף ענקית ובוהקת עמדה בין אנטוני גולדשטיין והכלוב. הציפור הרימה את ראהה וצוהה, והצוויה הייתה גם היא כוספה, בוהקת וקשה ויפפהיה כמו מתכת. ומשו באחורי תודעתו של הארי אמר, אם זה בו נודד, אני עומד לוחنك אותו בשנתו.

שתוק, אמר הארי למחשבה, אתה רוצה שניהה קוסם או פל? מה הטעם? אתה הולך להיות אחד בכל מקרה.

זה... לא היה משהו שהארי היה חושב בדרך כלל...

זה אפקט פלצבו, אמר הארי לעצמו שוב. הסוהרSEN לא באמת יכול להשפיע עליי מבעד לשלושה פטרונוסים גשמיים, אני פשוט מדמיין איך זה יהיה. כשהאמתआעמוד מול הסוהרSEN, זה יהיה שונה לגמרי, ואז אני אדע שהיית שוטה לפני כן.

צמרומרת קלה עברה בגו של הארי, מפני שהיתה לו הרגשה שזה באמת יהיה שונה לגמרי, ולא לכיוון חיובי.

עופיחחול הכספי והבוהק חזר לחיים מרוביטו של המנהל והציפור הפחותה יותר נעלמה; אנטוני גולדשטיין החל ללבת בחורה.

המנהל הילך עם אנטוני במקום לקרוא בשם הבא, הפטרונוס ממתיין מאחור, שומר על הסוהרSEN.

הארי העיף מבט למקום שבו עמדה הרמוני, ממש מאחוריו הפנתר הזוחר. תורה של הרמוני היה עכשו, אבל נראה היה שהוא נדחה.

היא נראית לחוצה.

קודם לכן, היא ביקשה מהארי בנימוס להפסיק לנסות להרגיע אותה.

דמלדור חירק קלות כשליווה את אנטוני חזזה אל האחרים; מהיך רק קלות, משום שהמנהל נראה עייף מאוד, מאוד. "לא יאומן", אמר דמלדור בקול שנשמע חלש בהרבה מהרעם

הרגיל שלו. "פטרונוס גשמי, בשנתו הראשונה. ומספר מורים של הצלחות בקרוב שאר התלמידים הצעירים. קוירינוס, אני מכיר בכך שהוכחת את הנקודה שלך".

פרופסור קוירל הייתה את ראשו. "ניחוש פשוט למדי, אני חשוב. סורהון תוקף דרך פחד, ילדים פוחדים פחות".

"פוחדים פחות?" אמר ההילאי גוריאנוף ממקום מושבו.

"כך אמרתי גם אני", אמר דמלדור. "פרופסור קוירל צין שלמברוגרים יש יותר אומץ, לא פחות פחד; מחשבה שמדובר לא עלתה بي, אני מודה".

"לא היה זה הניסוח המדויק שלי", אמר פרופסור קוירל ביויש, "אבל זה יספיק. ושאר ההסכם שלנו, המנהל?"
"כפי שאמרת", אמר דמלדור באידרazon. "אני מודה שלא ציפיתי להפסיד בהתערבות הזו, קוירינוס, אבל הוכחת את חכמתך".

כל התלמידים חבטו בהם, מבולבלים; למעט הרמוני, שעדיין בהתחבע כיוון הכלוב והגlimות הגבוות המתפוררות; והאריא, שהabit בכוולם, משומם שדרמין שהוא מרגיש פרנוואידי.

פרופסור קוירל אמר בנימה שלא הזמין העורות נספנות, "יותר לי ללמד את הקלה ההורגת לתלמידים שיחפיצו ללמידה אותה. מה שהיא פוך אותם לבתוחים בהרבה מפני קוסמים אפלים ושרар מזיקים, וטיפשי לחשב שאחרת הם לא ידעו שום קסמים קטלניים". פרופסור קוירל עצר, עיניו מצטמצמות. "המנהל, הרשה לי לומר שאתה מבחן שאין חש בטוב. אני מציע להויתר את שאירות מטלת היום לפרופסור פלייטיק".

דמלדור הניד בראשו. "כמעט סיימנו להיום, קוירינוס. אני אחזיך מעמד".

הרמוני ניגשה לאנthoni. "קפטן גולדשטיין", היא אמרה, וקולה רעד רק במקצת, "האם תוכל מתחת לי עצה כלשהי?"

"אל תפחדי", אמר אנthoni בנהרצות. "אל תהשבי על שום דבר

שהוא מנסה לגרום לכך לחשוב עליו. את לא רק מחזיקה את השירות לפניו כמגן מפני הפחד, את מנופפת בשרביט שלב כדי להרחיק את הפחד, ככה את הופכת מחשבה שמהה למשהו מוצק..." אנתוני משך בכתפיו בחוסר אוננים. "זאת אומרת, שמעתי את כל זה קודם, אבל..."

תלמידים אחרים החלו להתקבץ סביב אנטוני עם שאלות משליהם.

"העלמה גרייניג'ר?" אמר המנהל. קולו היה עדין, או אולי סתום חלק.

הרמיוני יישרה את כתפייה ועקבה אחריו...

"מה רأית מתחת לגלימה?" שאל הארי את אנטוני.

אנטוני הביט בהארוי, מופתע, ואז ענה, "גבר גבוהה מאוד שהיה מת, זאת אומרת, בצוותית ובכובעמת... CAB LI להסתכל עליו וידעת שזה הסוהרSEN שמנסה להשפיע עליי".

הארי הסתכל שוב לעבר המקום שבו הרמיוני התעטמה עם הכלוב והגlimה.

הרמיוני הרימה את שרביטה לתנוחת המוצא למחוזות הראשונות.

עוֹפְּחָול של המנהל נעלם.

הרמיוני צווחה צווחה קטנה ועלובה, התכווצה -

- עשתה צעד אחרה, הארי ראה את השירות שלה נע, ואז היא

ニיפנה בו ואמרה "אֲקַסְפְּקַטּוּ פֶּטְרֹןִים!"

דבר לא קרה.

הרמיוני הסתובבה וברחה.

"אֲקַסְפְּקַטּוּ פֶּטְרֹןִים!" אמר קולו העמוק של המנהל, ועוף החול הכספי הבזקן בחזרה לחיים.

הילדת הצעריה מעודה, והמשיכה לרוץ, קולות מוזרים מתחילהם לבקווע מגונה.

"הרמיוני!" סוזן צעה זאת, וחנה, ודפני, וארני, וכולם החלו

לróż לעברה ; בזמן שהארי, שתמיד חשב צעד אחד קדימה, הסתובב על עקביו ורצה לעבר השולחן עם השוקולד. אפילו אחרי שהארי דחף את השוקולד לתוכה הפה של הרמוני והיא לסתה ובבלעה, היא המשיכה לנשום בשאייפות גדולות ולבוכות, עיניה עדין לא מזוקדות.

לא יכול להיות שהיא נפגעה לצמיתות, חשב הארי ביאוש לעבר הבלבול בתוכו, הפחד הנורא והזעם הקטלני מתחילה להחפתל זה סביב זה, לא יכול להיות, היא לא הייתה חשופה אפילו לעשר שניות, שלא לדבר על ארבעים -

אבל יכול להיות שהיא נפגעה זמנית, הארי הבין ברגע זה, לא היה שום חוק שאומר שאתה לא יכול להיפגע זמנית מסוהרSEN, אפילו מהשיפה של עשר שניות אם אתה רגיש מספיק.

ואז עיניה של הרמוני התמקדו וחיפשו סביב, ונחו עליו. "הארי", היא התנסהמה, והتلמידים האחרים השתתקו. "הארי, אל !"

הארי פחד לפטע לשאול מה עליו לא לעשות, האם הוא נמצא בזיכרונות הגרועים ביותר שלו, או באיזה חלום בלחות שהוא היה מחדש ?

"אל תתקrb לזה !" אמרה הרמוני. ידה נשלחה ואחזה בחפות גלימתו. "אסור לך לתקrb לזה, הארי ! זה דבר אליו, הארי, זה מכיר אותך, זה יודע שאתה זה !"

"מה - " שאל הארי, ואז קילל את עצמו על שאל. "הסוהרSEN !" אמרה הרמוני. קולה טיפס לצווחה. "פרופסור קווירל רוצה שזה יאכל אותך !"

בשתיקה הפתאומית, פרופסור קווירל התקדם כמה צעדים ; אבל לא התקrb מעבר לכך (הארי היה שם, אחרי הכל). "העלמה גריינגר", הוא אמר, קולו חמור, "אני חושב שモטב שתאכלו עוד שוקולד".

"פרופסור פלייטיק, אל תיתן להארי לנסות, תשלח אותו

בחזרה !"

המנהל הגיע איז, והוא ופרופסור פליטיק החליפו מבטים מודאגים.

"לא שמעתי את הסוחרSEN מדבר", אמר המנהל. "ובכל זאת..."
 "אפשרת תשאל", אמר פרופסור קוירל, נשמע יגע מעט.
 "האם הסוחרSEN אמר איך הוא יכול את הארי ?" שאל המנהל.
 "קדם אתה כל החקקים הכى טעמיים שלו", אמרה הרמוני.
 "זה - זה יכול -"
 הרמוני מצמצה. שפויות מה חזרה לעיניה.
 ואז היא החלה לבכות.

"היתה אמיצה מדי, הרמוני גריינגר", אמר המנהל. קולו היה עדין, ונשמע בבירור. "אמיצה בהרבה משחשתי. הייתה צריכה להסתובב ולנסות, לא להישאר ולנסות להשלים את הלחש שלו. כשהתהיי מבוגרת וחזקה יותר, העלה גריינגר, אני יודע שתנסי שוב, ואני יודע שתצליחי."

"אני מצטערת", אמר הרמוני בתנשפיות, "אני מצטערת, אני מצטערת, אני מצטערת... אני מצטערת, הארי, אני לא יכולה לומר לך מה ראייתי, לא הסתכלתי על זה, לא העוזתי להסתכל על זה, ידעת שזה נורא מכדי להיראות..."

זה היה אמרור להיות הארי, אבל הוא היסס, משומ שידייו היו מלאות שוקולד ; ואז ארני וסוזן היו שם, עזרו לרמוני לgom מהמקום בו נפלה על הדשא והובילו אותה לעבר שולחן החטיפים. חמש חפיסות שוקולד לאחר מכן, נראה היה שהרמוני בסדר, והיא הלכה והתנצלה בפני פרופסור קוירל ; אבל היא בהתח בארי כל הזמן, כל פעם שהעיף מבט לכיוונה. הוא צעד לעברה פעם אחת, ועצר כשצעדה לאחרו. בעיניה הייתה התנצלות שקטה, ובקשה שקטה שנייה לה לנפשה.

* * *

נוויל ראה משהו מת וחצי נמס, נוזל וזרם עם פנים כמו ספגי מעור.

זה היה הדבר הנורא ביותר ששמשהו תיאר שראה עד כה. נויל הצליח להפיק ניצוץ קטן של אור קודם, אבל, בתבונה רבה, הוא פנה וברח במקומן לנסות להטיל את לחש הפטרונים בעצמו. (המנהל לא אמר דבר לתלמידים האחרים, לא אמר לאיש להיות פחות אמץ; אבל פרופסור קוירל צין בשווין نفس שם עשית את הטעות אחורי שהוזהרת, זה השלב שבו בורעת הופכת לטיפשות).

"פרופסור קוירל?" אמר הארי בקול שקט, לאחר שהתקרב למורה להתגוננות כל שעוז. "מה אתה רואה כשאתה –"

"אל תשאל." הקול היה שטוח ביותר. הארי הנהן בכבוד. "מה היה הניסוח המקורי של מה שאמרת לנו, אם יותר לי לשאול?"

"הזכרון הגroots ביותר שלנו יכולים רק להפוך לגרועים יותר ככל שאנחנו מתחברים." הוא ענה בזובש.

"אה," אמר הארי. "הגינוי."

משהו מוזר ריצד בעיניו של פרופסור קוירל כשהabit בהاري. "הבה נקווה," אמר פרופסור קוירל, "שתצליח בניסיון הזה, מר פוטר. משום שם כן, המנהל עשו למדך את התכיס שבו הוא משתמש כדי לשולח הודעות באמצעות פטרונים, שלא ניתן לזייף או לירטן, ולא ניתן להגוזם בחשיבות הצבאית של כך. יהיה זה יתרון עצום לגליזן הכאוס, ויום אחד למדינה כולה, כך אני חושד. אבל אם לא תצליח, מר פוטר... ובכן, אני א宾."

* * *

מורג מקדונגל אמרה בקול רועד, "אווץ'", ודמלדור מיד זימן מחדש את הפטרונים שלו.

פרואטי פאטיל הפקה פטרונים גשמי בצורה של נמר, גדול

יתר מעוף-החול של דמלדור, אם כי רחוק מלהיות בוחק באוֹתָה עוצמה. נשמע פרץ גдол של תרעות מהצופים, אם כי לא אותה התדבַּמה שהייתה בשאותוני עשה זאת.
ואז הגיעו תורו של הארי.

המנהל קרא בשמו של הארי פוטר, והארי פחד.
הארי ידע, והוא ידע שהוא עומד להיכשל, והוא ידע שזה עומד לכאוב.

אבל הוא עדין חייב לנסות; מפני שלפעמים, בנוכחות סוהרטן,
kusom עבר מפחות מניצוץ לפטרונוס גשמי, ואיש לא הבין מדוּע.
ומשם שאם הארי לא מסוגל להגן על עצמו מפני סוהרטנים,
הוא חייב להיות מסוגל לזהות את ההתקרבות שלהם, לזהות את
תחושתם בתודעה, ולנوس לפני שהיא מאוחר מדי.
מה החירות הגדוע ביתר של...?

הארי ציפה שהמנהל יביט בו במבט מודאג, או מבט מלא
תקווה, או שייתן לו עצה מלאת חכמה عمוקה; אבל במקום זאת
אלבוס דמלדור פשוט צפה בו ברוגע שקט.
הוא חשב שאני עומד להיכשל, אבל הוא לא יחל בסיכומים
שלוי בכך שיאמר לי זאת, חשב הארי, אם היו לו מילות עידוד
אמיתיות הוא היה אומר אותן כבר ...

הכלוב התקרוב. הוא היה כבר מוכתם, אבל הוא עוד לא החליד
וחתפורר.

הגילימה התקרבה. היא הייתה פרומה ומחוררת; ההילאי
גוריאנוּף אמר שהיא הייתה חדשה הבוקר.

"המנהל?" שאל הארי. "מה אתה רואה?"
קולו של המנהל היה שלו. "הסוהרטנים הינם יצורים של פחד,
וכשהפחד שלך מפני הסוהרטן דועך, כך גם האימה שבדמותו. אני
רוואה גבר גבורה, רזה וערום. כואב רק מעט להביט בו. זה הכל. מה
אתה רואה, הארי?"

הארי לא הצליח לראות מתחת לגילימה.

או בעצם, זה לא נכון, התודעה שלו סירבה לראות מה יש מתחת לגלימה...

לא, התודעה שלו ניסתה לראות את הדבר הלא נכון מתחת לגלימה, הארי הרגיש זאת, עיניו ניסו לכפות טעות. אבל הארי עשה כמעט יכולתו לאמן את עצמו לשים לב לתחושים הבלתי הקיימים, להירות אוטומטית מלאה המציאות דברים; ובכל פעם שהתודעה שלו החללה להמציא שקר על מה שיש מתחת לגלימה, הרפלקס הזה היה מהיר מספיק כדי לעצור אותה.

הארי הביט מתחת לגלימה וראה...

שאלה פתוחה. הארי לא הרsha לתודעה שלו לראות משהו שגוי, ולכן הוא לא ראה כלום, כאילו החלק הרלוונטי בקייפת הראייה שלו קיבל את האות פשוט חדל מלהתקיים. מתחת לגלימה הייתה נקודה עיוורת. הארי לא יכול היה לדעת מה יש שם. רק שזה גרווע בהרבה ממומיה נركבת.

האיימה הבלתי ניתנת לצפי היהת קרובה מאוד כעת, אבל ציפור אוור הירח הבוהקת, עופי החול הלבן, עדין נחה בינויהם.

הארי רצה לנוס כמו חלק מהתלמידים האחרים. חצי מאלו שלא היה להם מזל עם לחש הפטרונים פשוט לא הגיעו היום. מאלו שנשאו, מחזית ברוחה לפני שהמנהיל סילק את הפטרונים שלו, ואיש לא אמר דבר. היה קצת צחוק אחרי שטררי פנה וחזר לאחריו לפניו הניסיון שלו; וסוזן וחנה, שהלכו לפניו, צעקו על כלום לשתקו.

אבל הארי היה הילד-שנשארבחים, והוא יאביד הרובה כבוד אם יותר בלי לנסות בכלל...

גאווה ותפקידים התפוגגו ונפלו בונוכחות מה שלא יהיה שהיה מתחת לגלימה.

למה אני עדין פה?

לא הייתה זו הבושה שבמבחן שהאחרים יחשבו שהוא פחדן שהזיקה את רגליו של הארי במקומו.

לא הייתה זו התקווה לשיקום המוניטין שלו שהרימה את שרביטו.

לא הייתה זו התשוקה להשתלט על לחש הפטרונים כקסם שהנעה את אצבעותיו לאחיזת המוצא. היה זה משחו אחר, שהוא שהיה מוכרכ להתנגד למה שלא יהיה הדבר שנמצא מתחת לגלימה. זו הייתה האפליה האמיתית, והארוי היה חיב לגלות האם יש בו את הכוח שדרוש כדי להניס אותה.

הארוי תכנן לנסות פעם אחת אחרונה לחשוב על מסע קניות הספרים שלו עם אביו, אבל במקום זאת, ברגע האחרון, עומד מול הסוהרSEN, זיכרונו שונה בו, שהוא ניסה קודם לכך; מחשבה שלא הייתה חמימה ומאורשת בדרך הרגילה, אבל הרגישה נכונה יותר, אייכשו.

והארוי זכר את הכוכבים, זכר את האופן שבו עברו באור נורא ויציב בליל השקט; הוא נתן לתמונה זו למלא אותו, למלא את כלו כמו מחסום של הלטת-הכרה לאורך כל תודעתו, להפוך לאחד שוב עם המודעות חסרת הגוף של הריק.

עופיהחול הכסוף והבוקע נעלם.

והסוהרSEN התorsk לתוך תודעתו כמו מהלומה אגרוף אלוהים. פחד. קוור. אפלת.

לרגע אחד שני הכוחות התנגשו בראש, זיכרונו אויר הכוכבים החזיק מעמד כנגד הפחד, בזמן שאצבעותיו של הארוי החלו את תנועות השרביט, אומנו עד שנעשו אוטומטיות. הן לא היו חממות ושמחה, נקודות האור הבוערות הללו, בשחור המושלם; אבל הייתה זו תמונה שהסוהרSEN לא הצליח לחדר בקלות. מפני שהכוכבים הבוערים השקטים היו עצומים וחסרי מראה, ולזהו בקור ובאפלת היה המצב הטבעי שלהם.

אבל היה פגם, סדק, קרישבר בחוץ קבוע אשר לא ניתן להזזה שמנסה להתנגד לכוח שאי אפשר לעמוד בפנוי. הארוי הרגיש צביטה כעס על הסוהרSEN על שניסחה להיזון ממנו, וזה היה כמו

להחליק על קrho ורטוב. תודעתו של הארי הchallenge להחליק הצידה,
אל מרירות, זעם שחור, שנאה קטלנית –
שרבি�טו של הארי עליה בנפנוּף האחرون.
זה הרגיש שגוי.

"אַקְסָפְּקָטּוֹ פֶּטְרָנוּם", אמר קולו, המילים מרגישות ריקות
וחסרות טעם.

והארי נפל אל הצד האפל שלו, רחוק ומהר ועמוק מאייפעם,
מחליק ומאייך מטה מטה, בעוד הסוהרין נצמד לחלקיהם
החשופים והרגישים וניזון מהם, אוכל את האור. רפלקס דועך ניסה
להיאחז בחום, אבל אפילו כשתמונה של הרמיוני הגיעה אליו, או
תמונה של אימה ואבא, הסוהרין עיוות אותה, הראה לו את
הרמיוני מטה על הקrukע, את גופות אימו ואביו, ואז אףיאלו זה
נשאב.

אל תוך הריק עליה הזיכרון, הזיכרון הנורא ביותר, משחו
שנסכח לפני זמן רב כלכך עד שהתקבניות הנורווגיות היו אמורות
להפסיק להתקיים.

"לילי, קחי את הארי ורוצץ מכאן! זה הוא!" צעק קולו של גבר.
"לכى! רוצץ! אני אדחיק אותו!"

והארי לא הצליח שלא לחשוב, ב עמוקים הריקים של הצד
האפל שלו, עד כמה מגוחך הביטחון העצמי המופרז של ג'יימס
פוטר. לעכב את הלורד וולדמורט? עם מה?

ואז הקול השני נשמע, טון גבוה כמו שריקה של קומקום, וזה
הייה כאילו קrho יבש הונח על כל עצב מעצבינו של הארי, כמו
חותמת ברזל שקורואה לטמפרטודה של הליום נזלי והותבעה על
כל גופו. והקהל אמר:

"אַבְּדָה קְדָבָה."

(השרביט עף מהאצבעות חסרות התחושה של הילד כשגופו
החל להתחעווות וליפול, עיניו של המנהל מתרחבות בדאגה בעודו
מתחיל להטיל את לחש הפטרונוּס שלו).

"לא את הארי, לא את הארי, בבקשה לא את הארי!" צrhoח קולה של האישה.

מה שנשארא מהתארי הקשיב, מרוקן מכל אוד, בריך המת של ליבו, ותהה האם היא חשבה שלורוד וולדמורט יפסיק רק ממשום שהיא ביקשה בנימוס.

"זוזי הツידה, יידה טיפשה!" אמר הקול הצווח של הקור הבוער. "לא באתי בשביבך, אלא בשביב הילד."

"לא את הארי! בבקשה... רחמנות... רחמנות..."
ليلי פוטר, חשב התארי, לא מבינה איזה מין אנשים נעשים אדוני אופל מלכתחילה; ואם זו הייתה האסטרטגייה הטובה ביותר שהצליחה לחשוב עליה כדי להציל את חי' בנה, הרי זה כישלונה האחדרון בתווך אם.

"אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס", אמר הקול הצווח. "אבל לא אטריח את עצמי להזכיר אותך, ומוטך לא יציל את בנק. זוזי מדרכי, אישת טיפשה, אם יש לך תבונה כלשהי!"

"לא את הארי, בבקשה לא, קח אותי, הרוג אותי במקומו!"
הדבר הריך שהיא התארי פוטר תהה האם לילי פוטר חשבה ברכיניות שלורוד וולדמורט פשוט יגיד כן, יהרוג אותה, ואז יעוזב יותריד את בנה ללא פגע.

"בسدג'מוד", אמר קול הממות, נשמע מלא בשעשוע קר, "אני מסכים לעסקה. את תמותי, והילד יהיה. עכשו שמתי את שרביטך כדי שאוכל לרצוח אותך".

השתרעה שתיקה נוראית.

לורוד וולדמורט החל לzechוק, צחוק נורא ומלא בוז. ואז, לבסוף, קולה של לילי פוטר צrhoח בשנאה נואשת, "אֲבָדָה

—"

הקול הקטלני סיים ראשון, הקלה מהירה ומדויקת.
"אֲבָדָה אֲבָדָה".

הבקע מעורר של אוד ירווק סימן את סופה של לילי פוטר.

והילד בעדריסה ראה זאת, את העיניים, שתי עיני הארגמן, בוחקות באור אדום, בוערות כמו שמשות מיניאטוריות, מלאות את כל שדה הראייה של הארי כשננעלו על שלו -

* * *

הילדים האחרים ראו את הארי פוטר נופל, הם שמעו את הארי פוטר צורח, צרחה דקה וגבואה שדקלה באוזניהם כמו סכין. הבזק כסף בוהק נראה כשהמנהל הרעים "אקספקטנו פטראונס!" ועופף-החול הבוער חזר להתקיים. אבל הצרחה הנוראה של הארי המשיכה והמשיכה, אפילו כשהמנהל הרעם את הילד בזרועותיו ונשא אותו הרחק מהסוהרSEN, אפילו כשנעויל לנוגבותם ופרופסור פלייטיק שניהם רצו אל השוקולד באותו הזמן ו- הרמוני ידע, היא ידעה זאת כשראתה, היא ידעה שהסיטות שלה אמיתי, שהוא מתגשם, איך הוא מתגשם. "תבאו לו שוקולד!" דרש קולו של פרופסור קוירל, ללא טעם, משומם שדמותו הזעירה של פרופסור פלייטיק טסה כמו כדור תותח לעבר המנהל הרץ לעבר התלמידים. הרמוני זהה קדימה בעצמה, אם כי היא לא ידעה מה עוד היא יכולה לעשות -

"הטילו פטראונסים!" צעק המנהל, כשהביא את הארי מאחוריו ההילאים. "כל מי שיכל! תשימו אותם בין הארי והסוהרSEN! הוא עדין ניזון ממן!"

לרגע אחד כולם קפאו באימה.

"אקספקטנו פטראונס!" צעקו פרופסור פלייטיק וההילאי גוריאנוף, ואז אנטוני גולדשטיין, אבל הוא נכשל בפעם הראשונה, ואז פרואטqi פאטיל, שהצליחה, ואז אנטוני ניסה שוב וציפור הכסף שלו פרשה את כנפיו וצרחה על הסוהרSEN, ודין תומאס צעק את המילים כאילו נכתבו באותיות אש ומשרבתו יצא דוב לבן

מיתמר; שמוֹנה פְּטוּרָנוֹסִים בּוּהַקִּים וּלְבָנִים עַמְדוּ בְשׂוֹרָה בֵּין הָאֲרִי
וְהַסּוֹהֶרֶן, וְהָאֲרִי הַמִּשְׁיךָ לְצָרוֹחַ וְלְצָרוֹחַ כַּשְׁהַמְּנָהָל הַנִּיחָ אָתוֹ עַל
הַדְּשָׁא הַיְבָשׁ.

הָרְמִינוֹןִי לֹא יַכְלָה לְהַטִּיל אֶת לְחַשׁ הַפְּטוּרָנוֹס, אֲזֶה הִיא רְצָחָ
לְמִקְומֵם שָׁבּוּ הָאֲרִי שָׁכְבָּ. מְשֻׁהָוּ בְתֹודְעָתָה נִיסָה לְנַחַשׁ כַּמָּה זָמָן עַבְרָ
כָּבָר. עַשְׂרִים שָׁנִיוֹת? יוֹתֶר?

בְּלֹבֶל וּסְבָל נָורָא הִיוּ שְׁפָכוּם עַל פְּנֵיכֶם שֶׁאַלְבּוֹס דְּמְבָלְדוֹר.
שְׁרַבְיטָוּ הַאֲרוֹן וְהַשְׁחֹור הִיה בַּיּוֹדוֹ, אֲבָל הַוָּא לֹא אָמַר שָׁוָם לְחַשׁ,
רַק הַבַּיִת מְתָה בָּאִימָה עַל גּוֹפוֹ המְתֻעָות שֶׁל הָאֲרִי –

הָרְמִינוֹןִי לֹא יִדְעָה מָה לְעַשּׂוֹת, הִיא לֹא יִדְעָה מָה לְעַשּׂוֹת, הִיא
לֹא הִבְנָה מָה קָרָה, וְהַקּוֹסָם הַחֹזֶק בַּיּוֹתֶר בְּעוֹלָם הִיה אָבוֹד כְּמוֹהָ.
הַשְׁתַּמֵּשׁ בְּעַוְּנִיקְהָול שֶׁלָּךְ! "הָרְעִים פֿרוֹפְּסּוֹר קוֹוִירֶל. "קָח
אָתוֹ הַרוֹחַ מְהַסּוֹהֶרֶן הַזָּה!"

בְּלִי שָׁוָם מִילָה הַמְּנָהָל אָסַף אֶת הָאֲרִי בְזַרְעוֹתָיו וּנְעָלָם בְצִלְיפָת
אַשׁ עַם פּוֹקֵס שְׁהַופְּיעַ לְפָתָעַ; וְהַפְּטוּרָנוֹס שֶׁל הַמְּנָהָל נְעָלָם מִמְקוֹם
מִשְׁמָרוֹ עַל הַסּוֹהֶרֶן.

אִימָה וּבְלֹבֶל וּדְבָרוֹם פְּתָאָוּמִים.

"מֶר פּוֹטֶר יַתְאֹוּשֶׁשׁ", אָמַר פֿרוֹפְּסּוֹר קוֹוִירֶל, מְרִים אֶת קוֹלוֹ,
אֲבָל נִימָתוּ רְגֻועָה שָׁובָ, "אַנְיַ חֹשֶׁב שְׁהִיוּ אֶלָה מַעַט יוֹתֶר מַעַשְׂרִים
שָׁנִיוֹת".

וְאוֹזְעַפְּ-חָול לְבִן בּוּהַק הַרְפִּיעַ שָׁובָ, כָּאִילּוּ עַפְּ מִמְקָומֵם אַחֲרָ, אַל
הָרְמִינוֹןִי גְּרִינְגֶּר הָגִיעַ יְצֹרָר אָוְרִיהִירֶחָ, וְהַוָּא קָרָא אֶלָה בְּקוֹלוֹ שֶׁל
אַלְבּוֹס דְּמְבָלְדוֹר:

"הַוָּא עַדְיַין נִזְוֵן מִמְנוֹ, אֲפִילּוּ כָּאן! אַיךְ? אָמַר אֶת יְדֹעַת,
הָרְמִינוֹןִי גְּרִינְגֶּר, אֶת חִיּוֹת לְוֹמֶר לִי! אָמְרִי לִי!"

הַהִילָּאי הַבָּכִיר הַסְּתוּבָ לְבָהוֹת בָּה, וְכֵךְ עָשָׂו גַּם רַבִּים
מִהַתְלָמִידִים. פֿרוֹפְּסּוֹר פְּלִיטִיךָ לְאַהֲסְתוּבָ, הַוָּא כִּיּוֹן כַּעַת אֶת
שְׁרַבְיטָוּ אֶל פֿרוֹפְּסּוֹר קוֹוִירֶל, שְׁחַצְגִּיָּדִים רִיקּוֹת בְּבִירּוֹ.
שָׁנִיוֹת חַלְפּוּ לְלֹא סְפִירָה.

היא לא הצליחה לזכור זאת, היא לא הצליחה לזכור את הסיטוט בבירור, היא לא הצלicha לזכור למה היא חשבה שזה אפשרי, למה היא פחדה -

הרמיוני הבינה מה היא צריכה לעשות, וזו הייתה ההחלטה הקשה ביותר בחיים.

מה אם מה שקרה להאריך קרה גם לה ?
 כל גפה קרים כמו המוות, ראייתה משחרירה, פחד משלט על הכל ; היא ראתה את הארי מת, אימה ואבא מותים, כל חבריה מותים, כולם מותים, עד שבסוף, כשהיא מתה, היא הייתה לבד . זה היה הסיטוט הסודי שמעולם לא דיברה עליו עם איש, זה נתן לסוחרSEN את כוחו עליה, הדבר הבודד ביותר הוא למות לבד .
 היא לא רצתה ללבת מקום זהה שוב, היא לא, היא לא רצתה להישאר שם לנצח -

יש לך מספיק אומץ בשבייל גרייפינדור, אמר הקול הבתו של מצנפת המיוון בזיכרונה, אבל תעשי את הדבר הנכון בכל בית בו אשים אותו . את תלמידי, ותעמידי לצד חבריך, בכל בית שתבחחן . או אל תפחדי, הרמיוני גריינגר, פשוט תחליטי להיכן את שייכת ...
 לא יהיה זמן להחליט, הארי גסס .
 "אני לא יכולה לזכור עבשו ", אמרה הרמיוני, קולה נשבר,
 "אבל חכה רגע, אני אלף לעמוד שוב מול הסוחרSEN ..."
 היא החילה לרווח לעבר הסוחרSEN .

"העלמה גריינגר ! " צייץ פרופסור פליטיק, אבל הוא לא עשה שום צעד לעצור אותה, רק המשיך לכונן את שרביטו לעבר פרופסור קוירל .

"כולם ! " צעק ההיילאי קומודו בקול של פיקוד צבאי . "הוויזו את הפטרונוסים שלכם מדרך ! "
 "פליטיק ! " שאג פרופסור קוירל . "זמן את השרביט של פוטר ! "

אפילו בעוד הרמיוני מבינה, פרופסור פליטיק כבר צעק

**

גוטרייזט, מלך א.

"אָזִין!" , והיא ראתה את מקל העץ טס מהמקום שבו נח, כמעט
נוגע בכלוב הסוהרSEN .

* * *

העינים נפקחו, קרות וריקות.

"הארי!" השתקן קול בעולם נטול צבע. "הארי! דבר אליו!"
הפנים של אלבוס דמבלדור נשענו לתוך שדה הראייה שלו,
שאוכלס על ידי תקרת שיש מרוחקת.
"אתה מרגיז", אמר הקול ה裏ק. "אתה צריך למות."

פרק 4

סוקולד, מלך ג'.

"פוקס", אמר אלבוס דמלדור, קולו נשבר, "עוזר לו, בבקשה –"
יצור ססגוני באדום-זהב נכנס לשדה הראייה שלו, מבית מטה
בסקרנות; ואז הוא החל לكونן.
הציויצים חסרי המשמעות החליקו על הריקנות, לא היה להם
דבר להיאחז בו.

"אתה רועש", אמר הקול, "אתה צריך לموت."
"שוקולד", אמר אלבוס דמלדור, "אתה צריך שוקולד, ואת
חבריך – אבל אני מעז לחת אתך בחזרה –"
או הופיע עורב בוהק, ודיבר בקולו של פרופסור פלייטיק;
ובעקבות זאת אלבוס דמלדור השתקה בהבנה פתאומית, וקילל
בקול את טיפשותו שלו.
הדבר הריך צחק למשמע הדבר, משומם שהוא שימר את היכולת
להיותמושע.
ורגע לאחר מכן הם נעלמו בהבזק אש נוסף.

* * *

נדמה שהיה זה אך רגע, מהזמן שבו העורב של פלייטיק עף
להיכן שהוא, ובין הזמן שבו אלבוס דמלדור הופיע מחדש בקול
פיקוח של אדום וזהב עם הארי בזרועותיו; אבל אייכשהו הרמוני
הצליחה למלא את ידיה בשוקולד בזמן זהה.
לפניהם הרמוני הספיק להגיע, שוקולד זינק מהשולחן הישר

لتוך פיו של הארי, וחלק זעיר בתודעתה אמר שזה לא הוגן, הוא
זכה לעשות זאת בעבורה –
הארי יירק את השוקולד.

"לך מפה", אמר קולו כה ריק עד שאפירלו לא היה קר.

...

נראה כאילו הכלול קפא, כל מי שנע לעברו של הארי עצר, כל
ההנוועות נקטעו מההלים למשמע המילים המתוות.
ואז: "לא", אמר אלבוס דמלדור, "לא אלף", והזמן המשיך
לחלוּף, בזמן שחתיכה נוספת של שוקולד זינקה מהשולחן אל פיו
של הארי.

הרמיוני הייתה קרובה מספיק כדי לראות את הבעתו של הארי
מתמלאת שנאה, בעוד פיו לוועס בקצב מכני ולא טبعי.
קולו של המנהל היה קודר כברוזל. "פילוס, קרא למינרווה,
אמור לה שעליה לבוא במחירות".

פרופסור פלייטיק לחש אל עורב הכסף שלו, והוא עף ונעלם
באוויר.

חתיכה נוספת של שוקולד ריחפה לתוך פיו של הארי, והלעיסה
המכנית המשיכה.

תלמידים נוספים התקבזו סביב המקום שבו דמלדור הביט
בהארי במבט קודר: נויל, שיימוס, דין, לבנדר, ארני, טרי ואנתוני,
איש מהם לא מעז להתרחק יותר מהרמיוני.

"מה אנחנו יכולים לעשות?" אמר דין בקול רועה.
התרחקו ותנו לו מקום –" אמר קולו היבש של פרופסור
קוירל.

"לא!" קטע המנהל. "תנו לו להיות מוקף בחבריו."
הארי בלע את השוקולד, ואמר בקול הריק הזה, "הם טיפשים.
הם צריכים למוממם" כשחטיכת שוקולד נוספת נכנסה לפיו.
הרמיוני ראתה את מבטי התדהמה שהציצו את פניהם.
הוא לא מתכוון לזה, נכון?" שאל שיימוס כבתחינה.

"אתם לא מבינים", אמרה הרמיוני, קולה נשבר, "זה לא הארי –" והשתתקה לפני שאמרה משהו נוטף, אבל היא הייתה מוכರחה לומר משהו.

היא ראתה מהumbedת על פניו של נויל שהבין, וראתה שהאחרים לא. אם הארי באמת מעולם לא חשב דבר כזה, אז חשיפה של פחותה מדקה לסתורתן לא הייתה גורמת לו לומר זאת. זה נראה מה שהם חשבו.

חשיפה של פחותה מדקה לסתורתן לא יכולה ליצור מכלום אדם מרושע שלם בתוכך.

אבל אם האדם כבר היה שם –

אם המנהל יודע?

הרמיוני הביטה בדמלדור, וגילתה שהמנהל מבית בה, ועיניו הכהולות הפכו לפטעה חזרות –
AMILIM HOPIYO BATODUTA.

אל דברי על כך, אמר לה רצונו של דמלדור.

אתה יודע, חשבה הרמיוני. על הצד האפל שלו.

אני יודע. אבל זה אפילו מעבר לכך. שיומו של פוקס לא יכול להגיעה אלינו, במקום שבו הוא אבוד.
מה אנחנו יכולים –

יש לי תוכנית, שידר המנהל. סבלנות.

משהו בטון של המחשבה זו גורם לה לחוש. איזו מין תוכנית?
МОוטב שלא תדע, שלח המנהל.

עכשו הרמיוני ממש חששה. היא לא ידעה כמה המנהל יודע על הצד האפל של הארי –

נקודה טוביה, שלח המנהל. אני עומד לספר לך; התכונתי כדי שלא תגיבי. את מוכנה? טוב. אני עומד להעמיד פנים שאני מטייל את הקלהה ההורגת על פרופסור מקגנגל – אל תגיב, הרמיוני!
זה דרש ממך. המנהל באמת משוגע! זה לא יוצא את הארי מהצד האפל שלו, הארי ישתגע לגמרי, הוא יהרוג את המנהל –

אבל זו אינה אפלת אמיתית, שלח אלבוס דמלודו. זה רצין לגונן, זהה אהבה. פוקס יצליח להגיע אליו. וכשהארי יראה שמיןרווה בסדרathi הכל, זה ייחזר אותו לחולותין.

המחשבה עלתה בהרמוני –

אני בספק אם זה יעבד, שלח המנהל, ויתכן שלא תאהבי את הדורך שביה יגיב אם תנשי. אבל את רשאית לנסתות אם את רוצחה.

היא לא באמת התכוונה זהה ברצינו! זה יותר מדי –

ואז עיניה צעו, שוברות את קשר העין עם המנהל, עוברות ליד שהabit סביר בעניינים קרות ומלאות תיעוב בעוד פיו לועס ובולע חפיסה אחר חפיסה של שוקולד בלי השפעה. ליבת התכווץ, ופתאום הרבה דברים כבר לא נראו חשובים, רק העובדה שיש סיכון.

* * *

היתה כפיה לעוז ולבלע שוקולד. התגובה לכפיה היא הרג. אנשים התקבצו מסביבו ובהו. זה היה מרגיז. התגובה לרוגז היא הרג.

אנשים אחרים פיטפטו ברקע. זו הייתה חוצפה. התגובה לחוצפה היא גרים תאב, אבל משומ שאיש מהם אינו מועל, הרג היה פשוט יותר.

להרוג את כל האנשים הללו זה קשה. אבל רבים מהם לא בטחו בקוריל, שהוא חזק. מצאת הזרז הנכון יכולה לגרום להם להרוג אחד את השני.

ואז אדם נשען לתוך שדה הראייה שלו ועשה משהו מוזר לוגרי, משהו שהשתיך לצורת חסיבה זרה, משהו שבו היה רק תגובה אחת מאוחסנת איפשהו –

* * *

היא שמעה את ההשתנקויות מסביבה, והן לא היו חשובות, היא

המשךה את הנשיקה לשפטים המוכתמות בשוקולד ודמעות נקוות בעיניה.

זרועותיו של הארי עלו ודחפו אותה, ושפטיו צעקו, "אמרתי לך, בלי נשיקות!"

* * *

"אני חושב שהוא יהיה בסדר בעת", אמר המנהל, מבית בהاري שככה ביחסות גדולות ואומללות בזמן שפוקס קונן מעליו. "ביצוע מעולה, העלמה גריינגר. את יודעת, אפילו אני לא ציפיתי שהבאמת יעבד".

הרמוני ידעה ששירת עופ-החול לא נועדה לה, אבל היא ניחמה אותה בכל זאת, וזה מה שהיא תחנה צריכה, משום שהזה סוף חייה באופן رسمي.

פרק ۵

כינור, מילך ג'

שירו של פוקס דעך לאייטו ללאיכלום.
הاري התישב במקום שוכנו על הדשא הקפוא, פוקס עדיין נח
על כתפו.

שαιפות אויר נשמעו מסביבו.

"הاري", אמר שימיוס בקול רועד, "אתה בסדר?"
שלות עופ-החול עדין נחה עליו, נובעת יחד עם החום במקום
עומדו של פוקס. חום מתפשט בו, וגם זיכרונו השיר, שנותר בחיים
בנוכחותו של עופ-החול. דברים נוראים קרו לו, מחשבות נוראות
שהchimp. הוא השיג מחדש זיכרונו בלתי אפשרי, על אף שהסתוררטן
גורם לו להחל אותו. מילה מזורה הדדה בתודעתו. ואת כל זאת
ניתן לדוחות לאחריכך, כל עוד עופ-החול ממשך זההו באדום
וזהב מתחת לשמש השוקעת.

פוקס קירקר לעברו.

"משהו שעלי לעשות?", שאל הاري את פוקס. "מה?"
פוקס היתה את ראשו לעבר הסוהרtiny.
הاري הביט באימה הבלתי ניתנת לצפייה שככלוב, ואז שוב
ל עבר עופ-החול, מבולבל.
"מר פוטר?", שאל קולה של מינרואה מקונגלו מאחוריו. "האם
אתה בסדר?"

הاري נעמד על רגליו והסתובב.
מינרואה מקונגלו הביטה בו, נראית מודאגת מאוד; אלבוס

דמלדור, לצדיה, בבחן אותו בקפידה; פיליוס פלייטיק נראה כאילו הוקל לו עמדות; וכל התלמידים פשוט בהו.

"אני חושב שכן, פרופסור מקגונגל", אמר הארי ברוגע. הוא כמעט אמר מינרווה לפני שהצלחה לעצור את עצמו. כל עוד פוקס על כתפו, הארי בסדר; ייתכן שהוא יקרוס ברגע שפוקס יעזוב, אבל אייכשו מחשבות כאלה לא נראה חשובות. "אני חושב שאני בסדר".

צריכות היו להיות תרוועת, או אנחות רוחה, אבל נראה היה כאילו איש אינו יודע מה לומר, אף לא אחד.

שלות עופיהחול השתחתה.

הארי הסתובב לאחר. "הרמוני?"

כל מי שהיה בלבבו ولو המשמץ הזריר ביותר של רומנטיקה עצר את נשימתו.

"אני לא ממש יודע איך להגיד תודה באדיות", אמר הארי בשקט, "כמו שאני לא יודע איך להתנצל. כל מה שאני יכול לומר הוא שאם תהית האם זה היה הדבר הנכון לעשות, זה היה."

הילד והילדה הביטו זה בעיניו של זו.

"אני מצטער", אמר הארי. "על מה שקרה להבא. אם יש משהו שאני יכול לעשות – "

"לא", השיבה הרמוני, "אין. אבל זה בסדר." ואז היא פנתה מהארי והלכה, לעבר השביל שהוביל לחזהה להוגוורתס.

כמה בנות העיפו בהاري מבטים תוהים, ואז הלכו בעקבותיה. כשהלכו, ניתן היה לשמעו את השאלה הנלהבות מתחילות. הארי הביט בchan כשעוזבו, ואז הסתובב להבית בתלמידים האחרים. הם ראו אותו על הקrukע, צורה, ו... פוקס ניקר את לחיו בעידנות.

... ויום אחד זה יעוז להם, להבין שהילדים שנשארו בחים יכול להיפגע, יכול לסבול. כך שכאשר הם ייפגעו ויסבלו, הם יזכירו שראו את הארי מתפתל על הקrukע, וידעו שהכאב והצרות שלהם

לא אומרים שהם ליעולם לא ישיגו דבר. האם המנהל חשב על כך, כשנתן לתלמידים להישאר ולצפות? עיניו של הארי חזרו אל הגלימה הגבואה והקרועה כמעט בהיסח הדעת, ובלי באמת להיות מודע לכך שהוא מדובר, הוא אמר, "הם לא צריכים להתקיים".

"אה", אמר קול יבש ומדויק. "חשבתי שתאמר זאת. צר לי מאוד לבשר לך, מר פוטר, שלא ניתן להרוג סוחרים ניסו. "באמת?" שאל הארי ברוך, עדין בהיסח הדעת. "מה הם ניסו?"

"ישנו לחש מסוים, מסוכן וחרסני ביותר", אמר פרופסור קוירל, "אשר לא אנקוב בשמו כאן; לחש של אש מקוללת. בו תשתחמש כדי להשמיד מכשיר עתיק כדוגמת מצנפת המيون. אין לו שום השפעה על סוחרים ניסו. הם אלמוניים".

"הם לא אלמוניים", אמר המנהל. המילים היו מדודות, המבט חד. "אין להם חי נצח. הם פצעים בעולם, ותקיפה פצע רק מגדילה אותו".

"הממ", אמר הארי. "נניח שהיית זורק אותו לתוך כוכב בוער כמו המשם, האם הוא היה מושמד?"
"לזורק אותו לתוך המשם?", צייץ פרופסור פליטיק, ונראהcaiilo הוא רוצה להתעלף.

"זה איננו סביר, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל בזובש. "השימוש גדולה מאוד, אחרי הכל; אני בספק אם לסוחרSEN תיהה השפעה רבה עליה. אבל אין זו בדיקה שהיתה רוצה לעורך, ליתר ביטחון".

"אני מבין", אמר הארי.
פוקס קירקר בפעם אחרתה, כיסה את ראשו של הארי בכנפיו, ואז המRIA. המRIA ישירות לעבר הסוחרSEN, צורה צרחה גדולה וחודרת שהידודה במדשאה. ולפניהם שמישהו הספיק להגיב, פוקס נעלם בהזוק של אש.

השלווה נמוגה, מעט.

החומר דעך, מעט.

הארי לפקח נשימה עמוקה, ואז נשף.

"כן", אמר הארי, "עדין חי."

שוב השתיקה, שוב היעדר התירועות; נראה כאילו איש לא יודע
כיצד להגיב -

"טוב לדעת שהתחוששת לגמרי", אמר פרופסור קוירל
בנהרצות, כאילו להכחיש כל אפשרות אחרת. "עכשו, אני מאמין
שהעלמה רנסום הייתה הבאה בתור?"

זה עורר וויכוח מה, שבו פרופסור קוירל צדק וכל השאר טעו.
המורה להתגוננות ציין שעיל אף התחששות המובנות של כל
המעורבים, ההסתברות שתאוננה דומה תקרה לכל תלמיד אחר
שואפת לאפס; לא כל שכןبعث, כשהם יודעים להימנע מסיכונים
עם שרביטים. בנוסף, ישם עוד תלמידים שצרכיהם לנסות את מזלם
בחטلت פטרונות גשמי, או לפחות להכיר את תחוות הסוהרין כדי
שידעו לבסוף, ולגלות את מידת הפגיעות שלהם...

בסוף התברר שדין תומאס ורונן וויזלי מג'רייפינדור היו היחידים
שנתרו שהיו מוכנים להתקרב לסוהרין, מה שהפך את הויכוח
פשוט יותר.

הארי העיף מבט נוסף לעבר הסוהרין. המילה הדדה בתודעתו
פעם נוספת.

בסדר, חשב הاري לעצמו, אם הסוהרין הוא חידה, מה
התשובה?

ואז זה נניה ברור.

הארי הביט בצלב המוכתם קלוות בחלודה.

הוא ראה את מה שנמצא מתחת לגלימה הגבוהה והקרועה.
או זה זה, אם כך.

פרופסור מקגונגל הגיעה ודיברה עם הاري. היא לא ראתה את
החלקים הגורועים ביותר, או בעינה היה ניצוץ קל בלבד של

דמעות. הארי אמר לה שהוא צריך לדבר איתה אחריכך ולשאול אותה שאלת שדחה כבר זמן מה, אבל שזה לא צריך ל��ורת ברגע זה, אם היא עסוקה. היא נראית כאילו הופרעה באמצע משחו חשוב; והארי ציין זאת בפניה, ואמר שהיא באמת לא צריכה להרגיש רע אם תALK. וזה זיכה אותו מבט חד, אבל אז היא עזבה בחיפזון, עם הבטחה שהם ידברו לאחר מכן.

דין תומאס הטיל שוב את הדוב שלו, אפילו בונוכחות הסוהרנסן, ורונו וויזלי העמיד מגן ראוי של ערפל זוהר, מה שישים את היום בעיניהם של כל המעורבים. פרופסור פליטיק החל להוביל את התלמידים בחזרה להוגוורטס. כשהיא ברור שהארי מתכוון להישאר מאחור, פרופסור פליטיק הביט בו במבט חוקר; והארי, מצדיו, הביט בדמלaldo במבט רב משמעות. הארי לא ידע מה פרופסור פליטיק הסיק מכך, אבל אחרי מבט זההה חד, ראש הבית שלו עזב.

וכך נשארו רק הארי, פרופסור קוירל, המנהל דמלaldo ושלישית ההילאים.

モוטב היה להיפטר קודם מהשלישייה, אבל הארי לא הצליח לחשוב על דרך טובה לעשות זאת.

"בסדר," אמר ההילאי קומודו, "בוואו ניקח אותו בחזרה."
"סלחו לי," אמר הארי. "היהתי רוצה ניסיון נוסף עם הסוהרנסן."

* * *

בקשתו של הארי נתקלה בהתנגדות מזוña האתא משוגע לגמרי, אם כי רק ההילאי בוטנארו אמר זאת בקול רם.

"פוקס אמר לי," אמר הארי.

זה לא התגבר על כל ההתנגדות, על אף מבט התדרמה שזה הפיק על פניו של דמלaldo. הוויכוח נמשך, והוא החל לשחוך את קצונות שלות עוף-החול שנותרה, מה שהרגיז את הארי, אבל רק מעט.

"תראוו," אמר הארי, "אני די בטוח שאני יודע איפה טעיתינו קודם. יש סוג מסוים של אדם שצורך להשתמש במחשבה חמייה ושםחה מסווג אחר. פשוט תנו לי לנסות, בסדר?"
גם זה לא הוכיח את עצמו כמשמעותנו.

"אני חשוב," אמר פרופסור קוירול לבסוף, מבית בהاري בעיניהם מצומצמות, "שאם לא ניתן לו לעשות זאת תחת השגחה, הוא עלול, בנסיבות כזו או אחרת, להתגונב ולהפוך סוחרין משל עצמו. האם אני מאשים אותו על לא עול בכף, מר פוטר?"
השתדרה שתיקה מזועזעת למשך הדבר. זה נראה כמו זמן טוב לשלוות את הגיוקר שלו.

"לא אכפת לי אם המנהל ישאיר את הפטרונים שלו," אמר הארי. משומן שאחיה בנסיבות הסוחרים כך או כך, עם או בלי פטרונים.

השתדר בלבול למשך דבrio, אפילו פרופסור קוירול נראה מבולבל; אבל המנהל נעהר לבסוף, משומן שלא נראה סביר שהארי יכול להיגע דרך ארבעה פטרונים.
אם הסוחרים לא היה מצליח לחדרו דרך הפטרונים שלך במידה כזו או אחרת, לא היה רואה גבר עירום שכואב להבטיח בו...
הארי לא אמר זאת בקול רם, מסיבות ברורות.

והם החלו ללכת לעבר הסוחרים.

"המנהל," אמר הארי, "נניח שהדרלה למעוננות רייבנקלו הייתה שואלת אותו את החידה הבאה: מה נמצא במרכז הסוחרים? מה הייתה אומר?"

"פחד," אמר המנהל.

זו טעות מובנת למדי. הסוחרים התקרכב, והפחד השתלט עליהם. הפחד כאב, הרגש את הפחד מחליש אותו, רצית שהפחד ייעלם. טביי לחשוב שפחד הוא הבעייה.

או הם הסיקו שסוחרים הוא יצור של פחד טהור, שאין דבר לפחד ממנו מלבד הפחד עצמו, שהסוחרים לא יכולים לפגוע בכך אם

אתה לא מפחד...

אבל...

מה נמצא במרכזה הסוחרים?

פחד.

מה כה נורא עד שהתוודה מסרבת לראות אותו?

פחד.

מה לא ניתן להציג?

פחד.

...זה לא מתאים בדיקך, ברגע ש חשבתי | על כך.

אם כי ברור מדווק אנשי יחסו לחפש מעבר ל תשובה | הראשונה.

אנשים מבינים פחד.

אנשים ידעו מה הם אמורים לעשות עם פחד.

או, כשאדם ניצב בפני סוחרים, לשאול: 'מה אם הפחד הוא רק תופעת לוואי ולא הבעיה העיקרית?' זה לא בדיק منهم.

הם הגיעו קרוב מאוד לכלה הסוחרים שנשמר על ידי ארבעה פטרונוסים, כשהשנಮעו שאיפות הדות מצד שלושת הילאים ופרופסור קוירל. כולם פנו להבטה בסוחרים, כאלו מקשייבים; על פניו של הילאי גוריאנוף נראה היה אימה.

ואז פרופסור קוירל הרים את רגשו, פניו קשות, וירק לעבר הסוחרים.

"אני מניח שהוא לא אוהב שטרפו חומק ממנה," אמר דמלדור בשקט. "ובכן. אם יהיה בכך צורך, קוירינוס, תמיד תוכל למצוא מפלט בהוגוורטס".

"מה זה אמר?" שאל הארי.

כל האחרים הסתובבו להבטח בו.

"לא שמעת את זה...?" שאל דמלדור.

הארי הניד בראשו.

"זה אמר לי," אמר פרופסור קוירל, "שהזה מכיר אותו, ושזה

ישיג אותו יום אחד, היכן שלא אנסה להתחבא." פניו היו נוקשות, ולא הראו שום פחד.

"אה," אמר הארי. "לא הייתי דוגג בנווגע לזה, פרופסור קווירל." זה לא כאילו סוחרים נאים באמת יכולם לדבר, או לחשוב; הצורה שיש להם שאלה מהותUDA ומהציפייה שלך... עכשו כולם הביטו בו במבטיהם מאוד מוזרים. ההילאים הביטו בעצבנות זה בזה, בסוחרים ובהاري.

והם עמדו בדיק עלפני כלוב הסוחרים.

"הם פצעים בעולם," אמר הארי. "זה ניחוש פרוע, אבל אני מוחש שמי שאמר זאת לראשוונה היה גורדיק גרייפינדור."

"כן..." אמר דמבלדור. "איך ידעת?"

זו טעות נפוצה, חשב הארי, לחשוב שככל הרציונליסטים הטובים ממוניים לריבנקלו, ולא נשאר דבר לשאר החתמים. אין זה כך; להתמיין לריבנקלו מעיד על כך שהמעלה הגדולה ביותר שלך היא סקרנות, תהיה ורצון לדעת את התשובה האמיתית. וזה אינה המעללה היחידה שלציונליסט צריך. לעיתים צריך לעבוד קשה כדי לפתח בשעה, ולהתميد בה למשך זמן מה. לעיתים צריך תכנית מתוחכמת כדי לגלוות את התשובה. ולפעמים מה שצריך יותר מכל כדי לדאות את התשובה, הוא האומץ לעמוד בה...

מבטו של הארי עבר למטה שנמצא מתחת לגלימה, אימה נוראה בהרבה מכל מומיה נרכבת. יתכן שרווונה ריבנקלו ידעה, משום שזו חידה ברורה למדי ברגע שראית זאת כחידה. וברור גם מדוע פטראונוסים הם החיים. החיות לא ידעו, ולכן היו מוגנות מפני הפחד.

אבל הארי ידע, ותמיד יידע, ולעולם לא יהיה מסוגל לשכוות. הוא ניסה ללמד את עצמו להתמודד עם המציאות מבלתי להירתע, וכך על פי שהארי עוד לא השתולט לגמרי על האמנות הזו, עדין נחרזו התלמידים הללו בתודעתו, הרפלקס הנולד להבטן לעבר המחשבה הכווצבת במקום הרחק ממנה. הארי לעולם לא יהיה

מסוגל לשכוח בכך שיחסוב מחשבות חמימות ושמחה על מהهو אחר, וזה הסיבה שהלחש לא עבר עברו.

או הארי ייחסוב מחשבה חמימה ושמחה שאינה על מהו אחר. הארי שלף את שרביטו שפרופסור פליטיק השיב לו, ועמד בעמידת המוצא של לחש הפטרונים.

בתוך תודעתו, הארי זرك את שארית שלות עופי-החול, הניה בצד את המצב הרוגע, דמי החלום, נזכר במקום זה בצהחה החודרת של פוקס, וועורר את עצמו לקרב. קרא לכל הפיסות והמרכיבים שבו להתעורר. גיס בעצמו את כל הכוח שלחש הפטרונים יכול לשאוב, כדי לשים את עצמו במצבה המחשבה הנכונה למחשבה חמימה והשמחה האחרונה; זכר את כל הדברים המוארים.

הספרים שאביו קנה, חיוכה של אימה כשהארי הכין לה קרטיס ליום האם, יצירה מסוגנת שדרשה חצי פאונד של חלקיק אלקטרונית עודפים מהמוסך כדי שת臺יר באורות זעירים ותונגן נעימה קטנה, שהcinן ממש שלושה ימים.

פרופסור מקגונגל אמרה לו שהוריו מתו בגבורה, מגינים עליו. והם אכן מתו בגבורה.

ההבנה שהרמיוני עומדת בקצב שלו ואפילו עוקפת אותו, שהם יכולים להיות יריבי אמת וידידי אמת בו זמנית.

להוציא את דראקו מהאפליה, לצפות בו נעלט לעבר האור. נויל ושימוס ולבנדר ודין וכל מי שהעריך אותו, כל מי שיילחם כדי להגן עליו אם משה יאים על הגורטס. כל מה שהפך את החיים להיות רואים לחיותם.

שרביטו עלה לתנוחת המוצא של לחש הפטרונים. הארי חשב על הכוכבים, התמונה שכמעט ועצרה את הסזהרטן, אפילו בלי פטרונים. אלא שהפעם, הארי הוסיף את המרכיב החסר, הוא אף פעם לא באמת ראה אותו אבל הוא ראה תמןונת ואת הוויידאו. כדור הארץ, בוער בכחול ולבן באור שמש מוחזר בעודו

צפ' בחלל, בינוות לרייך השחור ולנקודות האור הבוהקות. כדור הארץ היה שיך לשם, לתמונה זו, משום שהוא נתן לכל שאר הדברים משמעות. כדור הארץ הפך את הכוכבים למשמעותיים, עשה מהם יותר מאשר תגיבות היתוך בלתי נשלטת, משום שהוא היה זה כדור הארץ שיום אחד יישב את הגלקסיה, ויממש את ההבטחה של שמי הלילה.

האם סוחרים ימשיכו להרע להם, לילדיהם, לצאאים המרוחקים של המין האנושי, בעודם צועדים בין כוכבים לכוכב? לא. ברור שלא. הסוחרים הם מטרדים קטנים, מחוירים באור ההבטחה זו; לא בלתי-הרגיגים, לא בלתי-מנוצחים, אפילו לא קרוב. צריך לסביר מטרדים קטנים, אם הייתה מברירה המזול וחסרי המזול שנולדו על כדור הארץ; כדור הארץ העתיק, כמו שיזכרו אותו יום אחד. זה מה שזה אומר, להיות חי, אם הייתה אחד מהקומות הזרען של הישיות התבוננות שנולדו בתחילת כל הדברים, לפני שהחיכים התבוננים מימי שעתם. וזה אומר שהעתיד העצום תלוי במה שעשית כאן ועכשו, ביוםיהם המוקדמים של השחר, כשהעדין הייתה ככל-כך הרבה להילחם בה, ומטרדים זמניים כמו סוחרים נס.

אם ואבא, חברותה של הרמוני וمسעו של דראקו, נויל ושימוס ודין, השמיים הכהולים והשימוש הבוהקת וכל הדברים המוארים, כדור הארץ, הכוכבים, ההבטחה, כל מה שהאנושות הינה וכל מה שהיא תהיה...>.

על השרביט, אצבעותיו של הארי נעו לתוכחת המוצא; הוא היה מוכן, כעת, לחשוב מחשבה חמימה ושמה מהסוג הנכון.

وعיניו של הארי הביטו ישירות بما שנמצא מתחת לגלימה הקרוועה, הביט ישירות בדבר שנקרוא סוחר-בן. הריק, הריקנות, החור בקום, היעדר הצבע והחלל, חור הניקוז הפתוח דרכו חום התנקז מהעולם.

הפחד שהוא פלט גנב את כל המחשבות השמחות, קרבתו

שאבה את העוצמה והכוח שלו, הנשיקה שלו תשמיד את כל מה שהיינן.

אני מכיד אותה, חשב הארי כשרביבטו זע פעם, פעמיים, שלוש וארבע פעמים, בעוד אצבעותיו נעות בדיק במרחקים הנכונים, אני מבין את טבעך, אתה מסמל את המוות, דרך חוק כלשהו של הקסם אתה צל שהמוות מטיל על העולם.

והמוות הוא דבר שלעולם לא אמאץ לחיקי.

זה דבר ילדותתי ותו לא, שהמין האנושי טרם התברג ממנו.

ויום אחד ...

נתגבר על זה ...

ואנשים לא יצטרכו להיפרד עוד ...

השרביט עלה ופנה ישירות לעבר הסוהרנס.

"אַקְסָפְקָטּוֹ פִּטְרָנוּם!"

המחשבה התפוצצה מתוכו כמו ספר שנפרץ, זרמה במורך זרוועתינו ולחות שרביבטו, פרצה ממנה כאור לבן בווער. אוור שהפרק גשמי, עטה צורה ומהות.

דמות עם שתי ידיים, שתי רגליים וראש, עומדת זקופה; החריה הומו סאפיינס, צורה של בני-אנוש.

בוחק יותר וייתר ככל שהארי השקייע את כל כוחו בלחש, בווער באור בהיר יותר מהמשש השוקעת, ההילאים ופרופסור קוירול מכסים את עיניהם בתדהמה -

יומ אחד כשהעצאים של האנושות יתפשטו מכוכב לכוכב, הם לא יספרו לילדים על ההיסטוריה של כדורי הארץ העתיק עד שיהיו גדולים מספיק כדי לעמוד בזיה; וכשיגלו, הם יבכו לשמעו שדבר כמו מוות התקיים!

דמות האדם האירה באור חזק יותר מהמשש בצחורי היום, בוהקת כל-כך עד שהארי הרגיש את החום על עורו; והארי שלח את כל ההתרסה שלו על צילו של המוות, פרץ את כל הסקרים בתוכו כדי לגרום לצורה הבוהקת לבוער יותר וייתר.

אתה לא בלתי מנוצח, ויום אחד המין האנושי יביא עלייך את
הקץ.

אני אביה עלייך את הקץ אם אוכל, בכוח התודעה, הקסם
והמדוע.

לא אסתתר בפחד מפני המוות, לא כל עוד יש לי סיכוי לניצח.

לא אתן למוות לגעת בי, לא אתן למוות לגעת באלו שאני אוהב.
ואפילו אם תביא עליי את קיצו לפני שאביה עלייך את שלך,

אחד אחר ייקח את מקומי, ואחר את מקומו,

עד שהפצע בעולם יירפא לבסוף...

הארי הוריד את שרביטו, ודמותה האנוש הבוהקת דעכה.
לאט, הוא נשף.

כמו להתעורר מחלום, כמו לפקוח את עיניו אחרי שינוי, מבטו
של הארי עבר מהقلب, והוא הביט סביב וראה שכולם בוהים בו.
אלבוס דמלדרו בהה בו.

פרופסור קוירל בהה בו.

שלישית ההילאים בהתחה בו.

colm הביטו בו כאילו הרוג ראו אותו משמיד סוהרSEN.

הגלים הקרוועה נחה ריקה בתוך הכלוב.

פרק 6 ¶

כינוריאז, מלך ד'

הקצתה האחרון של השם שקע מתחת לאופק, האור האדום נמוג מצמרות העצים, רק השמיים הכהולים האירו את ששת האנשים שעמדו על הדשא המושלג והמיובש מהחורף, ליד כלוב ריק שעלה רצפתו נחה גלימה ריקה וקרועה.

האריה הרוגיש שוב... טוב, נורמלי. שפוי למדרי. הלחש לא ביטל את הנזק של היום, לא עשה את הפצעות כאילו לא קרו מעולם, אבל הן... נח辩证? טופלו? קשה לתאר.

גם דמלדור נראה בריא יותר, אם כי לא מושש לחЛОוטין. הקוסם הוזק הפנה את ראשו לרגע, נען את מבטו בפרופסור קוירל, ואז הביט בחזרה בהاري. "הארי", אמר דמלדור, "האם אתה עומד לקروس בתשישות ואולי למות?"
לא, לרובה הפלא", אמר האריה. "זה לך ממש מהו, אבל הרבה פחות مما שחשבתי שזה ייקח." או שאולי זה החזיר ממשו, ולא רק לך... "בכנות, ציפיתי שהגוף שלי ייכה בקרקע בבום בערך עכשו".

נשמע מעין צליל של גוף-מכה-בקרקע-יבבים.
תודה לך על שתיפלה בזה, קוירינוס", אמר דמלדור לפروفסור קוירל, שעמד מעל ומאחורי דמותם חסורת ההכרה של שלושת ההילאים. "אני מודה שאתה עדין מרגיש עייף קמעה. אם כי אטפל בלחשי הזיכרון בעצמי".

פרופסור קוירל הייתה את ראשו, ואז הביט בהاري. "אוותר על

לא מעט פלייה חסרת תועלת", אמר פרופסור קוירל, "הערות בסגנון 'מרلينן עצמוני לא הצליח לעשות זאת' וכוכלי. הבה ניגש ישירות לשאלת החשובה. מה בשם הנחשים הלחוחשים קרה פה?"

"לחש הפטרונוס", אמר הארי. "גירסה 2.0".

"אני מואשור לראות שחוורת עצמן", אמר דםבלדור. "אבל אתה לא הולך לשום מקום, ריבנקלו צעיר, לפני שתאמר לי בדיקת מה הייתה המחשבה החמית והשמה זו".

"הממ..." אמר הארי. הוא טפח על לחייו באצבעו בהרהור. "אני

תוהה האם אני אמור?"

פרופסור קוירל גיחך לפתעה.

"בקשה?" אמר המנהל. "בקשה בבקשתם עם גלידה וקצפת?"
הארי הרגינש דחף והחליט לזרום איתו. זה מסוכן, אבל יתכן
שלא תהיה הזדמנות טוביה מזו עד קץ הזמן.

"שלוש פחיות גזוז", אמר הארי לנורטיק שלו, ואז הרים את מבטו אל המורה להתגוננות ואל המנהל של הוגוורטס. "רבותי", אמר הארי, "KENITHI את פחיתת הגזוז הללו בבדיקה הראשון שלי ברציף תשע ושלושה-ארבעים, ביום שבו הגיעתי להוגוורטס. שמרתי אותן לאיורים מיוחדים; מוטל עליין לחש קtan לוודא שהן יישתו בזמן הנכון. זה סוף האספקה שלי, אבל אני לא חושב שהיא מועד ראוי מזה אויפעם. שנשתה?"

דםבלדור לicked פחיתת סודה מהארי, והוא השליך פחיתת נספת לפרופסור קוירל. שני הגברים המבוגרים מילמלו לחשים זהים מעל הפחתת והזעיפה פנים לרגע לראיה התוצאה. הארי מצדיו, פשוט פתח את הפחתת ושתה.

המורה להתגוננות והמנהל של הוגוורטס חיקו אותו בנימוס.
הארי אמר, "חשבתי על הדചייה המוחלטת שלי את המות כסדר הדברים הטבעי של העולם".

יתכן שזו לא המחשבה החמית והשמה שצורך כדי להטיל את לחש הפטרונוס, אבל היא נכנסת לרשימת עשר הגדולות ללא

ספק.

המבטים שקיבל מהמורה להתגוננות והמנהל הדאגו אותו לרגע, בעוד מיז'הצחוק שנשף נעלם; אבל אז החנים הביטו זה בזה וכנראה החליטו שהם לא יכולים לעשות להاري משהו ממש נורא בנווכחותו של השני ולהתחמק מההשלכות.
"מר פוטר", אמר פרופסור קוירל, "אפילו אני יודע שהוא לא אמר לו לעבוד ככה."

"אכן", אמר המנהל. "הסביר."

הاري פתח את פיו, ואז סגר אותו במחירות כשהבינה היכתה בו. גודרייך לא גיליה לאיש, וכך גם רוננה אם ידעה; ייתכן שיש לא מעט קוסמים שהבינו את זה ושמרו על הפה שלהם. אי אפשר לשוכח אם אתה ידוע מה אתה מנסה לעשות; ברגע שהבנתה איך זה עובד, צורת החיים של לחש הפטרונוֹס לעולם לא תעבור בעבורך שוב – ורוב הקוסמים לא גודלו בסביבה נכונה כדי לפנות כלפי סוחרים ולחשמיד אותם –

"אם, מצטרע בנוגע לזה", אמר הاري. "אבל הרוגע הבנתי שלהסביר את זה יהיה רעיון ממש גרווע עד שתבין כמה דברים בעצמכם".

"האם זו האמת, הاري?" שאל דמלדור באיטיות. "או שאתה רק מעמיד פניו חכם –"

"המנהל!" אמר פרופסור קוירל, נשמע המומ בכנותו. "מר פוטר אמר לך שאין לדבר על לחש הזה עם מי שאינו מסוגל להטיל אותו! לא לוחצים על קוסם בעניינים כאלה!"
"אם הייתי אומר לכם – הحل הاري.

"לא", אמר פרופסור קוירל, נשמע תקיף למדי. "אתה לא אומר לנו מדוע, מר פוטר, אתה פשוט אומר לנו שאל לנו לדעתה. אם ברצונך לתוכנן רמז, עלייך לעשות זאת בזירות, בזמןך, ולא באמצעות שיחה."

הاري הנהן.

"אבל", אמר המנהל. "אבל, מה אני אמור להגיד למשרד הקסטמים? אי אפשר פשוט לאבד סוחרים!"
תגידי להם שאכלתיהם אותו", אמר פרופסור קוירל וגרם להארי להיכנס על הגוזו שהרבים לשפטיו מבלי משים. "לא אכפת לי. שנחזרו, מר פוטר?"

השנתיים החלו ללכנת על שביל העפר שהוביל בחזרה להוגוורטס, מותרים את דמלදור מביט בעגמומיות בכלוב הריק ובשלושת הילאים שהמתינו להחש היזכרון שלהם.

* * *

אחרית דבר, הארי פוטר ופרופסור קוירל:
הם הלכו במשך זמן מה לפניו שפרופסור קוירל דבר, וכל רעשיו הרקע נמוגו בשעה זאת.
"אתה מצליח להפליא בהריגת דברים, תלמיד", אמר פרופסור קוירל.

"תודה לך", אמר הארי בכנות.
"אני לא רוצה לחטט", אמר פרופסור קוירל, "אבל במקרה שהוא זה רק המנהל שלא רצית לחלק עימם את הסוד...?"
הארי שkel זאת. פרופסור קוירל לא יכול להטיל את לחש הפטרonus בכל מקרה.
אבל אי אפשר לבטל חשיפת סוד, והארי למד מהר מספיק כדי להבין שהוא צריך לפחות לחשב על זה לזמן מה לפני שיישחרור זאת לעולם.

הארי הניד בראשו, ופרופסור קוירל הנהן בהסכמה.
"מתוך סקרנות, פרופסור קוירל", אמר הארי, "אם ההבאה של הסוהרSEN להוגוורטס הייתה חלק ממזימה מרושעת, מה הייתה המטרה שלה?"

"להתנקש בדמלדור בזמן שהוא מוחלש", אמר פרופסור קוירל בלי היסוס. "הם. המנהל אמר לך שהוא חושד بي?"

הארי לא אמר דבר בזמן שנייה לחשוב על תשובה, ואז וויתר כשהחביב שוננה כבר.

"מעניין..." אמר פרופסור קוירל. "מר פוטר, אין זה בלתי אפשרי שהייתה מזימה כלשהי מעורבת היום. העובדה שהשירות שלך הגיעו ככלך קרוב לכלוב הסוהרן הייתה יכולה להיות תאונת. או שאחד הילאים היה תחת השפעת אימפריום, קונגונדוס או ביאור הכרה. פלטיק ואנווי צריכים להיות ברשימת החשודים, לפי החישוב שלך. יש לנו לב לך שפרופסור סניפ ביטל את כל השיעורים שלו היום, ואני חושד שהוא חזק מספיק כדי להנגיש את עצמו; הילאים הטילו לחשי גילוי בהתחלה, אבל הם לא חזרו עליהם מידי לפני התוור שלך. אבל הפתרון הקל ביותר, מר פוטר, הוא שהמקורה תוכנן על ידי דמלדור בעצמו; ואם הוא באמת עשה זאת, יתכן שהיא נוקט בצדדים מראש כדי להטיל את חדשותותך לכיוון אחר."

הם הלכו כמה צעדים נוספים.

"אבל למה שיועזה זאת?" שאל הארי.

המורה להתגוננות שתק לרגע, ואז אמר, "מר פוטר, באילו צעדים נקטת כדי לחקור את דמותו של המנהל?"
"לא הרבה", אמר הארי. הוא הבין רק לאחרונה... "אפילו לא קרובה למספיק".

"או אצין", אמר פרופסור קוירל, "שאיןך מגלת את כל שיש לדעת על אדם על ידי כך שאתה שואל רק את חבריו".
עכשו היה זה תורו של הארי לצעוד כמה צעדים בשתקה, על דרך העפר שהובילה בחזרה להוגוורטס. הוא באמת היה אמרוד לדעת את זה כבר. הטיטה האישור הייתה המונח הטכני; זה אומר, בין היתר, שכשאתה בוחר את מקורות המידע שלך, ישנה נטייה ברורה לבחור מקורות שמשמעותם עם הדעות הנוכחיות שלך.

"תודה לך", אמר הארי. "בעצם... לא אמרתי זאת קודם, נכון? תודה לך על הכל. אם סוהרן אחר יאשים عليك מתישחו, או לצורך

הענין, יעצבן אותו קצת, פשוט תגיד לי ואני אכיר לו את מר איש זוהר. אני לא אוהב שסוחרים מעצברים את חבריהם שלי".

זה זיכה אותו במבט שלא ניתן לפיענוח מפרופסור קוירל. "השמדת את הסוחרין ממשום שהוא איים עליי?"

"אםם", אמר הארי, "סוג של החלטתי על זה לפני כן, אבל כן, זו הייתה סיבה מספקת בפני עצמה".

"אני מבין", אמר פרופסור קוירל. "ומה הייתה עשויה בקשר לאיום עליי אם הלחש שלך לא היה משמיד את הסוחרין?"

"תכוית ב'", אמר הארי. "לעתוף את הסוחרין במתכת עם נקודת התכה גבואה, כנראה טנסטן, להפיל אותו להר געש פועל,

ולקווות שהוא יגמור בתוך מעטפת כדורה הארץ. אה, כל הפלנטה

מלאה בלבנה מותכת מתחת לפני השטח –"

"כן", אמר פרופסור קוירל. "אני יודע". המורה להתגוננות

חייב מזור ביותר. "באמת הייתי צריך לחשב על כך בעצמי, בהתחשב בהכל... אמרו לי, מר פוטר, אם הייתה רוזה לאבד משהו

במקום שבו איש לא יוכל למצוא אותו לעולם, איפה הייתה שם

אותו?"

הארי שkel את השאלה. "אני מניח שלא שאל מה מצאת שמציריך איבוד –"

"נכון", אמר פרופסור קוירל, כפי שהארי ציפה; ואז, "אולי

אומר לך כשהתיה מבוגר יותר", מה שהארי לא ציפה له.

"ובכן", אמר הארי, "מלבד לנשות לשים אותו בלבנה המותכת

של הפלנטה, אתה יכול לקבור אותו באבן מוצקה קילומטר מתחת

לפני הקרקע במקומות אקרים – אולי לשגר אותו פנימה, אם יש דרך

לעשות זאת בעיורון, או לקדוח חור ולתken אותו לאחר מכן;

העיקר הוא לא להשאיר שם סימנים שמובילים לשם, כך שזה מטר

מעוקב ונדומלי, אפשרו בקרום כדורה הארץ. אתה יכול להפיל

אותו לשקע מריאנה, זה המקום העמוק ביותר באוקיינוס – או

לבחור שקע אקרים אחר, כדי שזה יהיה פחות ברור. אם אתה יכול

להפוך את זה לקל יותר מהאויר ובלתי נראה, אתה יכול לזרוק את זה לשטרטופספה. או אידיאלית לחלל, עם לחש נגד גilioi, וגורם תואוצה משתנה אקראית שיוציאו אותו ממערכת השימוש. ולאחר מכן הטיל על עצמן אובלינויאטה, כמובן, כדי שאפילו אתה לא תדע איפה זה בדיק".

המורה להתגוננות חזק, וזה נשמע מוזר אפילו יותר מהחיוון שלו.

"פרופסור קוירל?" שאל הארי.

"כולן הצעות מצוינות", אמר פרופסור קוירל. "אבל אמרו לי, מר פוטר, מדוע דוקא חמש אלה?"

"הא?" אמר הארי. "הן פשוט נראו כמו האפשרויות הבירות." "הו?" אמר פרופסור קוירל. "אבל יש להן תבנית מעניינת, אתה מבין. אפשר אפילו להגיד שהוא השם כמו מעין חידה. אני חייב להודות, מר פוטר, שאף על פי שהוא לו עליות ומורדות, היה זה יום טוב להפתיע."

והם המשיכו ללבת בשבייל שהוביל לשערי הוגוורטס, מרחק לא מעט בינהם; משומם שהארי, אפילו מבלוי לחשוב על כך, נשאר אוטומטית רוחק מספיק מהמורה להתגוננות כדי שתחוות האבדון, שמסיבה כלשהי הייתה חזקה בצורה יצאת דופן עכשו, לא תורגם.

* * *

אחרית דבר, דפני גריינגרס :

הרמוני סירבה לענות על שאלות. ברגע שהן עברו את הפיצול שהוביל לצינוק של סלית'רין, דפני וטררייסי עזבו את הקבוצה, הולכות מהר ככל שיכלו. שMOVEDות טילו מהר בהוגוורטס, אז הן חייבות ללבת לצינוק מיד אם הן רוצחות להיות הראשונות שיספרו לכלום את הספר.

"עכשו, זכי," אמרה דפני, "אל תפלטי פשוט את הכל על

הנשיקה ברגע שאנו נכנסות, אוקיי? זה יעבוד טוב יותר אם נספר את כל הסיפור לפני הסדר".
טרייסי הנהנה בהתלהבות.

ברגע שהן נכנסו לחדר המועדון של סלית'רין, טרייסי דיוויס לκκחה נשימה عمוקה וצעקה, "הִי כוֹלֶם! הארי פוטר לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס והסוחרSEN במעט אכל אותו ופרופסוד קווירל הצליל אותו אבל אז פוטר היה מרושע ונגידינגר החזירה אותו עם נשיקה! וזאת אהבתאמת על בטוח!"
זה היה לפני הסדר, הניחה דפני. פחות או יותר.

החדשות לא הפיקו את התגובה הרצiosa. רוב הבנות העיפו בהן מבט ונשאוו לשכת על הספות, והבנות המשיכו לקרוא על הcisאות.

"כן", אמרה פנסי בחמיצות, ממקום מושבה עם רגלו של גרגורי בחיקה, נשענת לאחור וקוראת מה שנראתה כמו חברה צביעה. "AMILISNET כבר אמרה לנו".

- איך -

"למה את לא נישקת אותו ראשונה, טרייסי?" שאלו פלורה והסטיה קארו מהכיסאות שלהם. "עכשו פוטר הולך להתחנן עם ילדה בוצדמית! את הייתה יכולה להיות אהבתאמת שלו ולהתחנן לתוך בית אצילי ועשיר והכול אם רק הייתה מנשחת אותו ראשונה!"
פרצופה של טרייסי היה מסכה של אי הבנה המומה.

"מה?" צווחה דפני. "אהבה לא עובדת ככה!"
ברור שכן, הכריזהAMILISNET תוך כדיAIMON בלחש כלשהו וצפיה במים המתערבלים של האגם מבעד לחalon. "נשיקה ראשונה מבטיחה חתונה".

"זו לא הייתה הנשיקה הראשונה שלהם!" צעקה דפני.
הרמוני נזכר הייתה אהבתאמת שלו!" ואוז דפני הבינה מה היא אמרה והתכווצה פניםית, אבל כמו שאומרים, צריך להתאים את השפה לאוזן השומעת.

"רגע, רגע, מה ?" אמר גרגורי, מוריד את רגליו מחיקה של פנסי. "מה זה ? העלמה בלסטרוד לא סיפרה את החלק הזה. כולם הבינו בדפני עכשו.

"אוו, כן," אמרה דפני, "הארי דחף אותה וצעק, 'אמרתי לך כל נשים !' ואז הארי צrho באילו הוא גוסס ופוקס התחל לשיר לו – בעצם אני לא בטוחה מה שני הדברים האלה קרה קודם – "זה לא נשמע לי כמו אהבת אמת", אמרו התאומות קארו. "זה נשמע באילו האדם הלא נכון נישק אותו."

"זו הייתה אמורה להיות אני", לחשה טרייסי. פניה עדין היו המומות. "אני הייתה אמורה להיות אהבת האם שלו. הארי פוטר הוא הגנול שלי. הייתה צריכה, הייתה צריכה להילחם עליו עם גריינגר – "

דפני הסתובבה אל טרייסי, רותחת. "את ? תיקחי את הארי מהרמוני ?"

"כן !" אמרה טרייסי. "אני !" "את משוגעת," הכריזה דפני בשכווע. "גם אם כן הייתה מנשחת אותו ראשונה, את יודעת למה זה היה הופך אותן ? לנערת המסכה חולת האהבה שמתה בסוף המערכת השנייה."

"חזרי בך מדבריך !" צעקה טרייסי. בinityים, גרגורי חצה את החדר אל המקום שבו וינסנט עשה את שיעורי הבית שלו. "מר קראב," אמר גרגורי בקול נמוך, "אני חושב שמר מאלפי צרייך לדעת מזה."

* * *

אחרית דבר הרמוני גריינגר :

הרמוני הביטה במעטפה החותמה בשעווה, שעליה לא נכתב דבר מלבד המספר 42. הבנתי למה לא הצלחנו להטיל את לחש הפטרונס, הרמוני, זה לא בגלל שאנו לא שמחים מספיק. אבל אני לא יכול לגלות

לך. לא יכולתי לגלות אפילו למנהל. זה צריך להיות סודי אפילו יותר משינוי-צורה חלקית, לפחות בינהים. אבל אם אי-פעם ת策טראטי להילחם בסוחרים נס, הסוד כחוב פה, בזופן, כך שמי שלא יודע שזה על סוחרים ולחש הפטרונים לא ידע מה המשמעות...

היא אמרה להاري שראתה אותו מת, את ההורים שלו מותים, את כל חבריה מותים, את כלם מותים. היא לא סירה לו על האימה שיש בلمות בלבד, איך שהוא זה עדין היה כאב מדי. הארי אמר לה שהוא ראה שוב את ההורים שלו מותים, והוא חשב שזה מצחיק.

אין אור במקומות אליו הסוהרSEN לזכך אותך, הרמוני. אין חום. אין דאגה. זה מקום שבו את לא יכולה אפילו להבין מה זה אוושר. יש כאב, ופחד, והדברים האלה עדין יכולים להניע אותך. את יכולה לשנווא, ולהתענג בהשמדת הדברים שאת שונאת. את יכולה לצחוק, כשאת רואה אנשים אחרים סובלים. אבל את לעולם לא תוכל להיות מאושרת, את אפילו לא יכולה לזכור מה היה שם שכבר איננו... אני לא חושב שיש דרך שבה אני יכול להסביר ממה הצלת אותה. אני בדרך כלל נבוק להטריה אנשים, בדרך כלל אני לא יכול לסבול את זה כשהאנשים מקריבים קורבנות בשביili, אבל הפעם אומר שלא משנה כמה הנשיקה זו עלה לך, בסופה של דבר – לעולם אל תפקפק אפילו לדגש בכך שהיא זה הדבר הנכון לעשותות.

הרמוני לא הבינה עד כמה מעט הסוהרSEN נגע בה, עד כמה קטנה ורדודה הייתה האפליה לך אותה. היא ראתה את כלם מותים, והיא עדין הייתה מסוגלת להרגיש כאב.

הרמוני השיבה את הניר لنרטיק, כמו שילדת טובה צריכה לעשותות.

אבל היא ממש רצתה לקרואו אותה.
היא פחדה מסוחרים נס.

* * *

אחרית דבר, מינרווה מקונגנגל :

היא הרגישה קפואה ; היא לא הייתה אמורה להיות המומה כל כך, אין סיבה שהיא תתקשה עד כדי כך להבטיח בהاري, אבל אחרי כל מה שעבר... היא חיפשה סימנים של השפעת סורהון בילד הצער ש לפניה ולא מצאה אותם, אבל משחו ברגע שרו שאל אלה הורת גורל שכזו היה מדאיג ביותר. "מר פוטר, אני יכולה לדבר על נושאים שכאללה לא אישרו של המנהל !"

הילד במשרדה לא שינה את הבעתו. "היהתי מעדייף שלא להטריד את המנהל בנושא זהה", אמר הארי פוטר ברגעע. "למעשה, אני מתעקש שלא להטריד אותו, ואכן הבטחת שהשיכחה שלנו תישאר פרטית. אז תני לי לומר זאת לך. אני יודעת שהייתה נבואה. אני יודעת שתה נבואה זיהתה את בנים של לילי וג'יימס פוטר טRELONI. אני יודעת שהנבואה זיהתה את בנים של לילי וג'יימס פוטר טRELONI מסוכן לאדון האופל. ואני יודעת מי אני, למעשה כולם יודעים מי אני, אז לא תגלי לי שום דבר חדש או מסוכן, אם תגידו לי רק זאת : מה היה הניסות המדויק שזיהה אותי, בנים של ג'יימס ולילי ?"

קולה החלול של טRELONI הדחד בתודעה -

הם שחמקו ממוני כבר שלוש פעמים,

להם ייולד הוא בשלהי החודש השבעי ...

"הארי", אמרה פרופסור מקונגנגל, "אני לא יכולה לומר לך את זה !" היא התחללה עד לשד עצמותיה שהARRY כבר יודע כל-כך הרבה, היא לא יכולה לדמיין איך הארי גילה -

הילד בבית בה מבט מוזר ומלא צער. "האם אין יכולת להתחטט בלי אישרו של המנהל, פרופסור מקונגנגל ? משומ שאני מבטיח לך שיש לי סיבה טובה לשאול, וסיבה טובה לבקש לשמור על סודות".

"בבקשה אל, הארי", היא לחשה.
"בסדר", אמר הארי. "שאלה פשוטה אחת, בבקשה. האם משפחת פוטר הזוכרה בשם? האם הנבואה אמרה 'פוטר', במילוי זו?"

היא בהתחה בהاري למשך זמן מה. היא לא הייתה יכולה לומר מהדוע היא קיבלה את התהוויה שזו נקודה קרייטית, שהיא לא יכולה פשוט לסרב לבקשתה, או פשוט להיעתר לה – "לא", היא אמרה לבסוף. "בקשה, הארי, אל תשאל עוד." הילד חין, בעצב קל, כך נראה, ואמր, "תודה לך, מינורוה. את אשת אמת וטוב."

ובעוד פייה פעור בהלם מוחלט, הארי פוטר נעמד ועוזב את המשרד; ורק אז היא הבינה שהארי פירש את סיירובה כתשובה, וזו הייתה התשובה האמיתית נוספת על כך – הארי סגר מאחוריו את הדלת.

ההיגיון נפרש בפניו בבהירות מוזרה ודמויות יהלום. הארי לא היה מסוגל לומר האם הוא הגיע אליו בזמן שיירו של פוקס, או אולי אפילו לפני כן.

לורד וולדמורט הרג את ג'יימס פוטר. הוא העדיף לחוס על חייה של לילי פוטר. הוא המשיך את ההתקפה, אם כן, עם המטרה היחידה של הריגת בנם התינוק.

אדוני אופל לא מפחדים מתיינוקות בדרך כלל.
או הייתה נבואה שהארי פוטר מסוכן לוורד וולדמורט, ולורד וולדמורט שמע על הנבואה.

"אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס, אבל לא אטריח את עצמי להכני עותך, ומוחך לא יכול את בך. זוזי מדרכי, איש טיפשה, אם יש לך תבונה כלשהי!"

האם הייתה זו גחמה, تحت לה את ההזדמנות זו? אבל אז הלורד וולדמורט לא היה מנסה לשכנע אותה. האם הנבואה הזהירה את לוורד וולדמורט מפני הריגת לילי פוטר? אבל אז לוורד

ולדמורט בן היה מטריך את עצמו להכנייע אותה. לורד וולדמורט נתה קלות שלא להרוג את לילי פוטר. ההעדרה הייתה חזקה יותר מלחמה, אבל לא חזקה כמו אזהרה.

או נניח שימושו שלורד וולדמורט החשיב בז'ברית פחות או משרות, שימושי אבל בר תחילה, התהן לפני אדון האופל לחוש על חייה של לילי. של לילי, אבל לא של ג'יימס.

האדם הזה ידע שלורד וולדמורט יתקוף את בית הפוטרים. ידע גם על הנבואה, וגם שאדון האופל יודע עליה. אחריתו הוא לא היה מתהן על חייה של לילי.

על-פי פרופסור מקגונגל, לפחות היא עצמה, שני האנשים היחידים שידעו על הנבואה היו אלבוס דמבלדור וסּוּוֹרֹוס סִינְיָיפּ. סּוּוֹרֹוס סִינְיָיפּ, שה爱好 את לילי לפני לפני פוטר, וشنא את ג'יימס.

סּוּוֹרֹוס, אם כך, שמע על הנבואה, ומספר עליה לאדון האופל. והוא עשה זאת משומם שהנבואה לא הזכירה את הפוטרים בשם. זו הייתה הידיה, וסּוּוֹרֹוס פתר אותה מאוחר מדי.

אבל אם סּוּוֹרֹוס היה הראשון לשמע את הנבואה, והחליט לספר עליה לאדון האופל, למה שישפר גם לדמבלדור או לפרופסור מקגונגל?

לפיכך דמבלדור או פרופסור מקגונגל שמעו עליה ראשונים. למנהל של הוגוורתס אין סיבה ברורה לספר למורה לשינויו כורה על נבואה רגישה וקריטית ביתה. אבל למורה לשינוי-צורה יש את כל הנסיבות לספר למנהל.

נראה סביר, אם כך, שפרופסור מקגונגל הייתה הראשונה לשמעו על כך.

ההסתברויות האפריויריות הצביעו על כך שגם פרופסור טרלוני, החוזה הנוכחית בהוגוורתס. חוזים הם נדירים, אז אם ספרת את כל השניות שפרופסור מקגונגל בילתה במחיצת חזים לאורך חייה, רוב שנויות-החזוה הללו יהיו שנויות-טרלוני.

פרופסור מקגונגל סיפרה לדמלדור, ולא הייתה לה שום סיבה לספר לאף אחד אחר על הנבואה בלי רשות. לפיך, היה זה אלבוס דמלדור שאירגן אייכשהו שסּוּרוֹס סִנְיֵיפ ישמע את הנבואה. ודמלדור עצמו פתר את החידה בהצלחה, או שלא היה בוחר בסּוּנוֹרִיס, שאהב פעם את ליל, בתור המתווך.

דמלדור אירגן בכוונה שלורד ולדמורט ישמע על הנבואה, בתקווה לפתות אותו אל מותו. יתכן שדמלדור אירגן שסּוּרוֹס ישמע רק חלק מהנבואה, או שהוא נבואות שסּוּרוֹס לא הכיר... אייכשהו דמלדור ידע שהתקפה מיידית על הפוטרים תוביל לחבוסה מיידית של לורד ולדמורט, אף על פי שלורד ולדמורט עצמו לא האמין בכך. או אולי הייתה זו מכח ממוזלת של השיגעון של דמלדור, החיבה שלו למזימות הזיות...

סּוּרוֹס נעשה המשרת של דמלדור לאחר מכן; אולי אוכלי המות לא היו מקבלים בשמחה את סּוּרוֹס אם דמלדור היה חושף את חלקו בתבוסתם.

דמלדור ניסה ליצור מצב שבו איימו של הארי תינצל. אבל החלק הזה בanziמה שלו נכשל. והוא גזר ביוודין את גורלו של ג'ימס פוטר למות.

דמלדור היה אחראי למות הוריו של הארי. אם כל שרשראת ההיגיון נכונה. הארי לא היה מסוגל, בלב עצמו, לומר שישום מוצלח של מלחת הקוסמים איינו נחשב נסיבות מקרים. אבל עם זאת זה עדיין... הפעם לו מאד.

והגיע כבר הזמן לשאול את דראקו מאלפוי מה היה לצד השני במלחמה זו לומר על דמותו של אלבוס פרסיביל וולפריק בריאן דמלדור.

פרק 7 ¶

אתאידי

השתמשנו במילה 'אָנָשִׁיּוֹת' כתרגום למילה Personhood לפי המלצת האקדמיה ללשון (המתרגמים).

בכל מזימה מגיע השלב שבו הקורבן מתחיל לחשוד, ולהבהיר לאחזר, ולראות את שביל האירועים מוביל לכיוון אחד. וכשהשלב הזה מגיע, הסביר אבא, רעיון ההפסד עשוי להיראות כה בלתי נסבל, והודאה בכך שרומה כה משפילה, עד שהקורבן ימשיך להכחיש את המזימה, והמשחק יימשך הרבה מכך.

אבא הזיהיר את דראקון לא לעשות זאת שוב.

אבל לפניו כן, הוא נתן למאר איברי לסיים את כל העוגיות שלקה מדראקו במרמה, בזמן שדראקו צפה ובכה. את כל צנצנת העוגיות שאבא הביא לו ורק לפני כמה שעות, משום שדראקו הפסיד את כלן למאר איברי, עד האחרון שבחן.

לכן הייתה זו תחושה מוכרת שאחוזה בבטנו של דראקון, כשגרגורי סיפר לו על 'הנשיקה'.

לפעמים אתה מביט לאחרור, ורואה דברים...

(בכיתה החשוכה – אי אפשר לקרוא לה נטושה, משום שהיא חוטה שימוש שבועי בחודשים האחרונים – ישב ילד עטוף בברודס, עם כדור בדולח כבוי על השולחן שלפניו. חושב בדממה, חושב באפליה, ממתין לדלת הנפתחת שתיכניס או).

הארי דחף את גרייניג'ר ואמר, אמדת לן, בלי נשיקות!

הארי בטח יגיד משהו כמו, היא עשתה את זה כדי להרוגו אותי, בפעם הקודמת, כמו שהיא הכרירה אותה לדיבט ההוא. אבל הסיפור המאויש היה שגריניגר הייתה מוכנה להתמודד שוב מול הסוחרין כדי לעזור להארי; שהיא נישקה את הארי, בוכה, כשהיה אבוד בהשפעת הסוחרין; ושהנשיקה הזו השיבה אותו.

זה לא נשמע כמו יRiboth, אפילו לא כמו יRiboth יידיתית.

זה נשמע כמו סוג החברויות שלא ראת איילו במחזות. אז למה הארי הכריח את חברתו לטפס על החומות הקפואות של הוגורטס?

משמעותו היה מסווג הדברים שהארי עשה לחבריו?ABA אמר לדראקו שכדי להבין מזימה מזורה, טכניקה אחת היא להסתכל על מה שקרה בסוף של דבר, להניח שגם הייתה התוצאה הרצiosa, ולשאול מי הרויה.

מה שקרה כתוצאה מכך שדראקו וגריניגר נלחמו יחד בארי פוטר... היה שדראקו החל להרגיש הרבה יותר יידיותי כלפי גריניגר.

מי הרויה מכך שהנצר לבית מאלפי יתידד עם מכשפה בצדנית?

מי הרויה, והיה מפורסם בתכנון מזימות מהסוג הזה בדיק? מי הרויה, שהיה עשוי למשוך בחוטיו של הארי פוטר? דמלדרו.

ואם זה נכון, דראקו יהיה חייב לאלת לאבא ולספר לו הכל, לא משנה מה יקרה לאחר מכן. דראקו לא היה מסוגל לדמיין מה יקרה לאחר מכן, זה היה נורא מעבר לכל דמיון. מה שגורם לו לרצות להיאחז בשביב התקווה האחרון שזה לא כמו מה שזה נראה... דראקו זכר גם את זה, מהשיעור של מר אייברי.

draako עוד לא תכנן להתעמת עם הארי. הוא עדין ניסה לחשב על בדיקה ניסوية, משהו שהארי לא יוכל לראות דרכו ולזיהה. אבל

**

או וינסנט הגיע עם ההודעה שהארי רוצה להיפגש מוקדם בשבוע,
בשייש במקומו בשבת.

וכך דראקו היה אז, בכיתה השוכה, כדור בדולח כבוי על
שולחןנו, ממתין.

דקות חלפו.

צעדים התקרבו.

הදלת השמייה חrichtה עדינה, וחשפה את הארי פוטר לבוש
בברודס ובגillumah שלו. הארי צעד קדימה אל הכיתה החשוכה,
והדלת המוצקה נסגרה מאחוריו בנקישה חלשה.

draako נחש על כדור הבדולח, והכיתה הוארה באור יירוק בהיר.
האור הירוק הקрин את צללי השולחנות על הרצפה, והוחזר ישירות
מגבות הכסאות הקמורים, פוטוניים ניתזים מהעץ כך שזוויות
הפגיעה שווה לזוויות החזרה.

לפחות זה נראה לא היה שקר, מכל מה שלמד.

הארי התכווץ כשהאור נדלק, עצר לרגע, ואז המשיך להתקרב.
"שלום, דראקו", אמר הארי בשקט, מפшиיל את ברדסו כשהגיע
לשולחנו של דראקו. "תודה לך על שבאת, אני יודע שהוא לא הזמן
הרגיל שלנו – "

"אין بعد מה", אמר דראקו בנימה שטוחה.

הארי גרד את אחד הכסאות כדי להתיישב מול דראקו מעברו
השני של השולחן, רגלי הכסא ממשימות קול חrichtה כל כנגן
הרצפה. הוא סובב את הכסא כך שניצב הפוך, והתיישב עליו
בפישוק, זרועותיו שלובות על המשענת. פני הילד היו מהוירות,
רציניות, מצחו מוקומט, ונראו מבוגרות מאוד אפילו בשבייל הארי
פוטר.

"יש לי שאלה חשובה לשאול אותך", אמר הארי, "אבל יש
משהו אחר שאני רוצה שנעשה לפני כן."

draako לא אמר דבר, מרגישי גייעה מסויימת. חלק ממנו פשוט
רזה שזה יגמר כבר.

"אמור לי, דראקו", אמר הארי. "למה מוגלים לא משאים רוחות כשם מתים?"

"מפני שלМОגלים אין NAMES, ברור", אמר דראקו. הוא לא הבין שזה עשוי לסתור את הפוליטיקה של הארי עד אחרי שאמר זאת, אבל אז כבר לא היה לו אכפת. חוץ מזה, זה באמת ברור. פניו של הארי לא הרואו שום הפתעה. "לפנִי ששאל את השאלה החשובה שלי, אני רוצה לראות אם אתה יכול ללמד את לחש הפטרונים".

לרגע אחד דראקו היה המומן מהנוֹזֶקְוּוַיטָר העצום הזה. הארי פוטר הבלתי-אפשרי הארליךנה הישן והטוב. היו זמינים שבhem דראקו תהה האם הארי מבלב עד כדי כך בכונה כתקטיקה. ואז דראקו הבין, וקס בדחיפה משולחנו בהנועה כוועת אחת. זהנו זה. זה נגמר. "כמו המשרתים של דמלדור", הוא יrek.

"כמו סלוֹזָאַר סְלִיתְ'רִין", אמר הארי בnimma מדודה. לאט, דראקו פנה בחזרה לארי.

"אני לא יודע מאייפה המצאת את זה", אמר דראקו, "אבל זה לא נכון, ככלים יודעים שלחש הפטרונים זה קסם של גרייפינדור –" "סלוזאַר סְלִיתְ'רִין היה מסוגל להטיל לחש פטרונים גשמי", אמר הארי. שרביטו של הארי נכנס לגלומותיו, והוציאו איתו ספר שכותרתו נכתבת לבן על גבי יrok, ולפיכך הייתה כמעט בלתי אפשרית לקרוא בוור הירוק; אבל הוא נראה עתיק. "גיליתי את זה כשחקרתי את לחש הפטרונים מוקדם. מצאתי את המקור ושאלתי את הספר מהספרייה רק למקורה שלא תאמין לי. המחבר של הספר הזה גם לא חשב שיש משהו יועצא דופן בכך שלסלוזאַר היה מסוגל להטיל את לחש הפטרונים; האמונה שלסלייט'רנים לא מסוגלים לעשות זאת בטח חדשה. ובתור הערה היסטורית נוספת, אם כי אין לי את הספר אליו, גודליק גרייפינדור מעולם לא היה מסוגל".

אחרי שש הפעמים הראשונות שדראקו ניסה לתפוס את הארי

בשקר, בשש הזרדנויות שהלכו ונעשו מגוחכות יותר ויוותר, הוא הבין שהארי פשוט לא שיקר בנווגע למה שכחוב בספרים. עם זאת, כשידיו של הארי פתחו את הספר במקומות מסוימים בסימניה, דראקו נשען קדימה ובחן את המקום שאצבעו של הארי סימנה.

או אחו שלהבותה של ר'יבנקלו באפליה אשר עטפה את האגף השמאלי בצלאו של הלורד פאול, אוכלת בו, וימצאו אמת דברי הלורד גרייפינדור; כי הפחד הסוכב אותו לאطبع היה במקומו, כי מעם שישה ושלושים טוורנסים, להם הובתו נשמות המפסידים. באחת העצבו הגבירה הפלפוף והלורד סלייק'רין פטולוניסים, גוית אדריה מלאת חרון ושרף בוהק של כסף, והמנונאים הרימו ראייהם בסוד הצל מליבם. או צחקה הגבירה ר'יבנקלו, ושמחה על אולתו, הגדולה של הלורד פאול, הויאל ועתה יהא צלאו טרף לאימה, ולא המוננים על הונורוטם. אולם שהלורד סלייק'רין ואמר, "לא שוטה הוא, זאת אדע". גם הלורד גרייפינדור לצידו בבחן את שדה הקרב, וארשת פניו קודרת...

דראקו הרים את מבטו. "או?"

הארי סגר את הספר והכנס אתו לנרתיקו. "לכואס ולאור-שמש יש חיללים שיוכולים להטיל לחש פטרונוס גשמי. ניתן להשתמש בפטרונוסים גשמיים כדי להבהיר הודעות. אם אתה לא יכול ללמידה את הלחש, צבא דראkon יהיה בנחיתות צבאית ממשמעותית –" לדראקו לא היה אכפת מזה כרגע, והוא אמר זאת להארי. קולו היה חד מהחוץ, כנראה.

הארי לא מצמצז. "או אני מנצל את הטובה מהפעם ההייא שמנעתי מתגירה לפרוץ, בשיעור הראשון ברכיבה על מטאטים. אני עומד לנסות ללמד אותך את לחש הפטרונוס, ובתור הטובה שלי, אני רוצה שתעשה כמויטב יכולך ללמידה ולהטיל אותו. אני סומך על כבודו של בית מאלפי שתעשה זאת."

דראקו הרגיש את היגיינה הودאית הזו שוב. אם הארי היה מבקש בכל זמן אחר, זו הייתה בקשה ראויה לטובה שהוא חיב, בהתחשב בכך שהוא לא באמת לחש גרייפינדור. אבל...

"למה?" שאל דראקו.

"כדי לברר האם אתה יכול לעשות את הדבר שסלזיאר סלייט'רין מסוגל היה לעשות", אמר הארי בשוויז'נפש. "זה מבחן ניסויי, ולא אומר לך מה פשרו עד אחרי שתעשה אותו. האם אתה מוכן?"
...זה נראה כן רעיון טוב לפrox את הטובה הזה על משהו בלתי

מזיך, לא כל שכן אם הגיע הזמן להיפרד מהארי פוטר. "בסדר."
הארי שלף את שרביטו מגימוחיו והצמיד אותו לבדולח. "זה לא ממש הצבע הנכון כדי ללמידה את לחש הפטרונוס", אמר הארי.
"אור יירוק בדיק בוגון של הקללה ההורגת, אני מתכוון. אבל כספ זה גם צבע של סלייט'רין, נכון? דילאך." האור כבה, והארי לחש את שני הביטויים הראשונים של לחש האור המתחמץ, מטיל את החלק הזה שלו, אם כי שניהם לא היו מסוגלים להטיל את כל הלחש בעצמם. ואז הארי נחש שוב על הבדור, והחדר התמלא בקרינת אור כסופה, בוהקת אבל עדין רכה ועדרינה. צבע חור לשולחנות ולכיסאות, ולפניו המיוועות מעט של הארי, מתחת לשיעור השחור.

רק לאחר מכן דראקו הבין את המשמעות. "ראית קללה הורגת מוטלת מזו הפעם האחורה שנפגשנו? متى – איך –"
הטל את לחש הפטרונוס", אמר הארי, נראה רציני יותר מאשר פעם, "ואספר לך."

draako לחץ על עיניו בידו, מסתיר את האור הכספי. "אתה יודע, אני ממש חייב לזכור שאתה מוזע מדי בשבייל מזימות רגילות!"

בתוך החשכה שכפה על עצמו, הוא שמע את הארי מגהך.

* * *

הארי הביט בקפידה בזמן שדראקו סיים את המעבר האחרון על התנועות המקדיימות, החלק של הלחש שהוא קשה ללמידה; הנפנוף האחרון וההגיה לא חייבים להיות מדויקים. כל שלושת

המעברים האחרונים היו מושלמים ככל שהארי הצליח לראות. הארי גם הרגיש דחף מוזר לשנות דברים שמר לויפן לא אמר דבר לגבייהם, כמו הזווית של המפרק של דראקו או הכיוון שבו הצביעה כף רגלו; יכול להיות שזה היה לממי בדמיון שלו, וכנראה זה באמת היה, אבל הארי החליט ללבת על זה ליתר ביטחון.

"בסדר," אמר הארי בשקט. היה מתח בחזהו שהקשה עליו לדבר. "עכשיו, אין לנו סוחרSEN פה, אבל זה בסדר. אנחנו לא צריכים אחד. דראקו, כשאבא שלך דיבר איתי בתקנת הרכבת, הוא אמר שאתה הדבר היחיד בעולם שיקר לו מכל, והוא אים להשליך את כל התכניות האחרונות שלו כדי לנוקם بي, אם אייפעם תיגע."

"הוא... מה?!" קולו של דראקו נתקע, הבעה מוזרה על פניו.

"למה אתה מספר לי את זה?"

"למה שלא אספר?" הארי לא נתן להבעתו לשנתנות, אם כי הוא ניחש מה דראקו חשוב; שהארי תכנן להפריד את דראקו מאביו, ולא אמרו להגיד דבר שיקרב אותם. "תמיד היה רק אדם אחד שהיה החשוב ביותר לך, ואני יודע בדיוק איךו ממחשבה חמייה ושמחה תאפשר לך להטיל את לחש הפטרונים. אמרת לי אותה בתקנת הרכבת לפני היום הראשון ללימודים. פעם אחת נפלת מהמטاطא שלך ושבורת את הצלעות שלך. זה CAB יותר מכל דבר אחר שהרגשת בחיים, וחשבת שאתה עומד למות. עמיד פנים שהפחד הזה הוא סוחרSEN מתקרב, עומד לפניך, עוטה גלימה קרועה, נראה כמו משהו מת שנשאר במים. וזה תטיל את לחש הפטרונים, וכשאתה מנפנף בשרביט שלך כדי להניס את הסוחרSEN, תחשוב על איך שאתה שלך החזיק את היד שלך, כדי שלא תפחד; וזה תחשוב על כמה שהוא אוהב אותך, ועל כמה שאתה אוהב אותו, ותכenis את כל זה לקולך כשהאתה אומר אקספקטו פטּרּוֹנוּם. בשם כבודו של בית מאלפי, ולא רק משום שהבטחת לי טובה. הראה לי שלא שיקרת ביום ההוא בתקנת הרכבת כשאמרת לי שלציוויס הוא אבא טוב. הראה לי שאתה יכול לעשות את מה

שסלזואר סלית'רין מסוגל היה לעשותו".

הארי צעד לאחוריו, מאחורי דראקו, מוחץ לשדה הראייה של דראקו, כך שדראקו ניצב רק מול שולחן המורה המאובק והollow בקדמת הכיתה הנטושה.

draako העיף מבט מאחוריו, הבעה מזרחה עדין על פניו, ואז הסתובב והabit קדימה. הארי ראה את הנשיפה, את השאייפה. השרביטزع פעם, פעמיים, שלוש, וארבע פעמים. אצבעותיו של draako החליקו על השרביט, בדיק במרחקים הנכונים – draako הנמיך את שרביטו.

"זה יותר מדי – " אמר draako. "אני לא יכול לחשב על זה כמו שצرين, כשאתה מסתכל – " הארי הסתובב והחל ללכת לעבר הדלת. "אני אחזור בעוד דקה, " אמר הארי. "פשוט תיאחז במחשבה השמחה שלך, והפטרונוס יישאר".

* * *

מאחורי draako נשמע שוב קול הדלת הנפתחת. draako שמע את צעדיו של הארי נכנס לכיתה, אבל הוא לא פנה להabit. גם הארי לא אמר דבר. השתקה התארכה.

לבסוף –

"מה זה אומר? " אמר draako. קולו רעד קללה. "זה אומר שאתה אוהב את אביך, " אמר קולו של הארי. וזה מה שדראקו חשב, וניסה לא לבכות בפני הארי. זה נכון מדי, פשוט נכון מדי –

לפני draako, על הרצפה, נחה דמותו הבוהקת של נחש שדראקו זיהה; קרייט כחול, נחש שהובא לדאשונה לאחוזה שלהם על ידי לורד אברקסטס מאלפוי לאחר ביקורו בארץ וחוקה, ואבא שמר קרייט כחול בבית הנחשים מאז. הדבר המעניין בקרייט כחול הוא

שהנשיכה שלו כמעט לא כואבת. אבא אמר זאת, ואמר לדראקו שפעם לא ילטף את הנחש, לא משנה מי מביט. הארס ייהרג את העצבים שלך ככלכך מהר שלא תרגיש שום כאב כשהוא יתפשת. אתה יכול למות אפילו אחרי שהשתמשת בלחשי ריפוי. הוא אכל נחשים אחרים. הוא היה סלית'רין ככל שיזור כלשהו יוכל להיות. זו הייתה הסיבה שקריות כחול חושל להיות ידית למקל ההילכה של אבא.

הנחש הבוהק הוציא את לשונו, שהייתה בסופה גם היא; ונראה שהוא מHIGH蔥 איכשהו, בחמימות גדולה מכפי שゾחל אמרו להיות מסוגל לה.

אבל אז דראקו הבין –

"אבל", אמר דראקו, עדיין בוהה בנחש הבוהק היפפה, "אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונוס". עכשו כשדראקו הטיל אותו בעצמו, הוא הבין لماذا זה חשוב. אתה יכול להיות מרושע, כמו דמלדור, ועדיין להטיל את לחש הפטרונוס, כל עוד יש לך משהו מאיר. אבל אם בהاري פוטר אין שום מחשבה בתוכו שבקהה כך – "לחש הפטרונוס מסובך יותר מאשר החושב, דראקו", אמר הארי ברצינות. "לא כל מי שלא מצילח להטיל אותו הוא אדם רע, או אפילו אומלל. אבל בכל מקרה, אני כן יכול להטיל אותו. הצלחתני בניסיון השני שלי, אחרי שהבנתי מה עשית לא נכון כשמדרתני מול הסוחרין בפעם הראשונה. אבל, טוב, החיים שלי נהיים מוזרים לפעמים, והפטרונוס שלי יהיה מוזר, ואני שומר על זה בסוד ביןתיים – "

"אני אמר פשוט להאמין לזה?"

"אתה יכול לשאול את פרופסור קווריל אם אתה לא מאמין לי", אמר הארי. "תשאל אותו האם הארי פוטר יכול להטיל לחש פטרונוס גשמי, ותגיד לו שאין אמרתי לך לשאול. הוא ידע שהבקשה הגיעה ממני, אף אחד אחר לא יודע." הוא, עכשו דראקו אמר לבתו בפרופסור קווריל? עדיין,

מה היכרותם שלו עם הארי, זה עשוי להיות נכון; ופרופסור קוירל לא יشك מסיבות זניחות.

הנחש הבוהק סובב את ראשו מצד לצד, כאילו מתחפש טרף לא קיים, ואז התקפל למעגל, כאילו לנוחה.

"אני תוהה," אמר הארי ברכות, "מתי היה זה, באיזו שנה, באיזה דור, שסלית'רינים הפסיקו לנסות ללמידה את לחש הפטרונים. מתי היה זה שאנשים החלו לחשב, שסלית'רינים בעצםם החלו לחשב, שהיותם ערמוני וşaftan זה אותו הדבר כמו להיות קר ואומלל. ואם סלאזר היה יודע שה תלמידים שלו איפלו לא טrhoו להגעה ללמידה את הלחש, האם הוא היה מיהיל כלל לא להיוולד? אני תוהה איפה הכלול השתבש, איפה בית סלית'רין השתבש."

היצור הבוהק נעלם. סערת הרגשות שעלה בדראקו הופכת את שימור הלחש לבליי אפשרי.

דראקו הסתובב להביט בהארוי, והוא נאלץ לשנות בעצמו כדי לא להרים את שרביטו. "מה אתה יודע על בית סלית'רין או על סלאזר סלית'רין? אתה לא מווינה לבית שלי, מה נותן לך את הזכות ל – "

ואז דראקו סוף-סוף הבין.

"כז מווינה לסלית'רין!" אמר דראקו. "כז מווינה, ואחריך אתה, אישחו, אתה נקשת באכבעות שלך – " דראקו שאל פעם את אבא האם לא עדיף להתמיין לבית אחר כדי שכולם יבטחו בו, ואבא חייך ואמר שגם הוא חשב על כך בגילו של דראקו, אבל אין שום דרך לשוטה במצנפת המיוון... ." עד שהארי פוטר הגיע.

איך הוא קנה איפילו לשנייה את הספר שהארי הוא ריבנקלו? "השערה מעניינת," אמר הארי בשווון נפש. "אתה יודע שאתה האדם השני בהוגוורתם שהעלה תאוריה בסגנון הזה? לפחות אתה השני שאמור לי את זה בפרצוף – "

"סניפ", אמר דראקו בזודאות. ראש הבית שלו אינו טיפש.
"פרופסור קוירל, כמובן", אמר הארי. "אם כי עכšíי שאני
חוֹשֶׁב על זה, סְנוּרוֹס באמת שאל אותה איך הצלחת להתחמק
מהבית שלו, והאם היה לי מראה שמצנפת המיוון רצתה. אני מניה
שאתה יכול לומר שאתה השלישי. هو, אבל התואריה של פרופסור
קוירל הייתה שונה קצת משלך. האם מילתך נתונה לי שלא תחזור
עליה?"

draako הנהן בלי באמת לחשוב על כך. מה הוא אומר להגין,
לא?

"פרופסור קוירל חשב שדמבלדור לא היה מרצו מהבחירה
של המצנפת בעבר הילד-שנשארבחים".

וברגע שהארי אמר זאת, דראקו ידע, הוא ידע שהוא נכון, זה
פשוט ברור. על מי דמבלדור חשב שהוא עובד?
...טוב, חוץ מכל אדם אחר בהוגוורתם למעט סניפ וקוירל,
יתכן שהארי מאמין בזה בעצמו...

draako מעד בחזרה לשולחנו בטשטוש מה, והתישב בעצמها
מספקת עד כדי הרגשת כאב. דבר כזה קרה בסביבתו של הארי
בערך פעם בחודש, וזה עדין לא קרה ביןואר, אז הגיע הזמן.
חברו לבית סלית'רין, שאולי חשב שהוא רייבנקלו ואולי לא,
התישב בחזרה על הכסא שהשתמש בו קודם, מתישב על הצד
עכšíי, והביט בדראקו בתשומת לב.

draako לא ידע מה הוא אומר ל לעשות עכšíי, האם עליו לשכנע
את הסלית'רין האבוד שלא, הוא בעצם לא רייבנקלו... או לנסת
לברור האם הארי בברית עם דמבלדור, אם כי לפטעה זה נראה פחות
סביר... אבל אז למה שהarry יארגן את כל העסק אליו ועם
גריניג'ר...

הוא באמת צריך לזכור שהarry מוזר מדי למיזמות רגילות.
"הarry", אמר דראקו. "האם בכוונה השנאת את עצמן עליי ועל
גנאל אורישמש רק כדי שנעבדו ביחיד נגד?"

הארי הנהן בלי היסוס, כאילו זה היה הדבר הרגיל ביותר בעולם, לא משחו שצורך להתחביבש. "כל הסיפור עם הנסיבות ועם להכריה אותנו לטפס על חומות הוגוורטס, המטרה היחידה הייתה לגרום לי ולגריינגר להיות ידידותיים יותר אחד כלפי השניה. ואיפילו לפני כן. תיכננת את זה הרבה מאוד זמן. מההתחלה".

הנהן נסף.

"למה הahaha?"

גבותו של הארי טיפסו לרוגע, התגובה היחידה שהרואה לכך שדראקו צוחה בעוצמה כזו בכיתה הסגורה עד שהכאיב לאוזניו שלו. למה, למה הארי פוטר עשה דברים כאלה... ואז הארי אמר, "כדי שליטות'רנים יכולו להטיל שוב את לחש הפטרונים".

"זה... לא... האיני!" דראקו היה מודע לכך שהוא מאבד שליטה בקולו, אבל לא נראה שהוא מסוגל לעצור את עצמו. "אי' זה קשור לגריינגר?"

"תבניות", אמר הארי. פניו היו רציניות מאוד וחרומות מאוד. "כמו שרבע מהילדים שנולדים לזוגות סקיבים הם קוסמים. תבנית פשוטה וחד משמעית הייתה מזוהה ברוגע, אם הייתה יודעת על מה אתה מסתכל; אף על פי שאם לא הייתה יודעת, לא הייתה אפילו מבין זה רמז. הרעל בבית שליט'רין זה משחו שמוכר כבר בעולם המוגלים. זו תחזית מוקדמת, דראקו, הייתה יכולה לומר לך את אותה ביום הראשון ללימודים, רק מה ששמעתי אותך אומר בתהנת קינגדס קروس. הרשה לי לתאר כמה מהאנשים העולבים שמסתווכבים בעצרות הפוליטיות של אבא שלך, משפחות טהורותים שביחסים לא היו מזומנים לאРОחת ערבות באחוזה מאלפי. קח בחשבון שאני מעולם לא פגשתי אותם, אני רק משערך מה התבניות שזיהיתי בבית שליט'רין –"

ואז הארי פוטר המשיך ותיאר את הפרקיןנסונים והמוניונגיואים

והבולים בדיקות וגווע וחוטך שדראקו לא היה מעז לחשוב למקורה שהיה באיזור מבארה הכויה. זה מעבר לעלבון, הם הרגנו את הארי אם ישמעו...

"לסייעם", אמר הארי, "אין להם שום כוח בפני עצם. אין להם שום עשור משליהם. אם לא היו להם בניימוגולגים לשנוו, אם כל בנייהם מוגולגים היו נעלמים כמו שהם אומרים שהם לויצים, يوم אחד הם היו מתחזרים ומוגלים שאין להם דבר. אבל כל עוד הם יכולים לומר שהוירידם הם עליונים, הם יכולים להרגיש עליונים בעצמם, הם יכולים להרגיש חלק מהמעמד השליטה. אף על פי שאביך בחיים לא היה חולם להזמין אותם לארוחת ערב, אף על פי שאין לו אוניה אחת בכספותם שלהם, אפילו אם החלק שלהם בכספיופטרו גרווע יותר מאשר לבנייהם מוגולגים הגרווע ביותר בהגgorותם. אפילו אם הם כבר לא יכולים להטיל את לחש הפטרונות. הכל הוא אשמה בנייהם מוגולגים בעיניהם, יש להם מישחו להאשים בכשלוננותם חוץ מאות עצם, וזה עושה אותם לחלשים אפילו יותר. וזה מה שבית סלית'רין הופך אליו, עלוב. ושורש הבעייה הוא שנתם בניימוגולגים."

"סלזואר סלית'רין בעצמו אמר שציריך להוקיע בוצדים ! מהם מחייבים את הדם שלנו – " קולו של דראקו עלה לצעקה.

"סלזואר טעה, זו עובדה פשוטה ! אתה יודעת את זה, דראקו ! והשנהה זו מרגעה את כל הבית שלך, אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונות עם מחשבה כזו !"

"או למה סלזואר סלית'רין היה מסוגל להטיל את לחש הפטרונות ?"

הארי מחה זיעה ממצחיו. "משום שדברים השתנו בין אז להיום ! הקשב, דראקו, לפני שלוש שנים הייתה יכולה למצוא מדענים מוגולגים דגולים, דגולים כמו סלזואר עצמו בדרכם, שהיו אומרים לך שמוגולגים אחרים הם נחחותים יותר בגל צבע העור שלהם – "

"צבע עוד ?" שאל דראקו.

"אני יודע, צבע עור במקומות מסוימים חשוב כמו טוهرידם, נכון
שזה מגוחך? אבל אז משהו בעולם השתנה, ועכשו אתה לא יכול
למצוא מಡענים דגולים שעדרין חושבים שצבע עור משנה, רק
מפסידנים כמו האנשים שתיארתי לך. סלזואר סלית'רין עשה את
הטעות כשלולים עשו אותה, משומש שהוא גדל כשהוא מאין בה,
לא משומש שהוא היה נושא למשהו לשנוא. היו מעט אנשים
שהצלחו יותר מאליה שסבירים, והם היו טובים בצורה יוצאת דופן.
אבל אלה שפשוט קיבלו את מה שככל השאר חשבו לא היו
מורושים בצורה יוצאת דופן. העובדה העצובה היא שרוב האנשים
פשוט לא שמים לב לבעה מוסרית אלא אם מישחו מצין אותה
בפניהם; וכשהם זקנים כמו שלזואר היה כשהוא פגש את גודריך,
הם מבדרים את היכולת לשנות את דעתם. רק אז הוגורטס הוקם,
והחלו להישלח מכתבי קבלה לבני-מוגלים כמו שגורדיק התעקש,
וזה עוד אנשים החלו לשים לב שבנימוי-מוגלים לא שונים מכל
השאר. עכשו זה עניין פוליטי גדול במקומות שהוא שכולם פשוט
מאמין בו בלי להחשוב. והתשובה הנכונה היא שבנימוי-מוגלים לא
חלשים יותר מטההורידם. אז עכשו אנשים שמצוירים במה
שלזואר האמין בו פעם, או שהם אנשים שגדלו בסביבות טהורות
דם סגורות מאוד, או שהם אנשים כל-כך עלובים בעצמם עד שהם
נואים למישחו להרגיש עלויונם עליו, אנשים שאוהבים לשנוא.
זה לא... זה לא נשמע נכון... אמר קולו של דראקו. אוזניו

הקשיבו, ותהו האם יוכל לחשב על משומו טוב יותר לומר.
"זה לא? דראקו, אתה יודע עכשו שאין שום דבר לא בסדר עם
הרמיוני גרייניגר. היה לך קשה לשמות אותה מהגג, כך שמעתי. אף
על פי שידעת שהיא שתהה שיקוי נפילת-זונזה, אף על פי שידעת
שהיא בטוחה. איזה מן אדם ירצה להלודג אותה, לא בגלל משומו
רע שהיא עשתה לו, אלא רק משומש שהיא בת-ים-מוגלים? אף על פי,
שהיא רק ילדה צעירה שתעדור לו בשיעורי הבית שלו ברגע, אם
הוא היה מבקש ממנה", קולו של הארי נשבר, "איזה מן אדם ירצה

שיהיא תמות?"

- אבא -

דראקו הרגיש שהוא נחצה לשניים, נראה שיש לו בעיה של ראייה כפולה, גריינגר הוא בצדמית, היא צריכה למות וילדה אוחצת בידו על הרגל, כמו לראות כפול, לראות כפול –

"וכל מי שלא רוצה שהרמיוני גריינגר תמות, לא ירצה לבנות בחברת אונשים שלויעים! זה כל מה שאנשים חושבים שיש בסלית'רין עכשו, לא תכנו מתחכם, לא לנסות להגיע לגודלה, רק שנתה בניימואגלגים! שילמתי למונג חרמש כדי שתשאלה את פדמה למה היא לא הולכת לסלית'רין, שנינו יודעים שהיתה לה האפשרות. ומונג אמרה לי שפדמה פשוטה הביטה בה ואמרה שהיא לא פנסי פרקיןסון. אתה מבין! התלמידים הטובים ביותר, עם המעלות של יותר מבית אחד, התלמידים עם הבריליות, הם החובשים את המצנפת וחושבים רק לא סלית'רין, ואז מישהי כמו פדמה מגיעה לדרייבנקלו. ואני הושב שמצנפת המיוון מנסה לשמור על סוג של איזון במיוון, אז היא ממלאת את השורות בסלית'רין בכל מי שלא נדחה מהשנהה. אז במקום פדמה פטיל, בית סלית'רין מקבל את פנסי פרקיןסון. היא לא ממש ערומהית, והיא לא ממש שאפתנית, אבל היא מסוג האנשים שלא אכפת להם מה נהיה מבית סלית'רין. וככל שיוטר פאדמות הולכות לדרייבנקלו ויתור פנסיות הולכות לסלית'רין, התהליך מאיצ. וזה הורס את בית סלית'רין, דראקו!"

היה לו זה צלצול מטריד שלאמת, פדמה באמת השתייכה לסלית'רין... ובמקום זאת בית סלית'רין קיבל את פנסי... אבא גיס משפחות פחותות כמו הפרקיןסונים משום שהן היו מקורות תמיינה נוחים, אבל אבא לא הבין את ההשלכות של לשיך להם את שמו של סלית'רין...

"אני לא יכול –" אמר דראקו, אבל הוא לא היה בטוח מה הוא לא יכול לעשות – "מה אתה רוצה ממני?"

"אני לא בטוח איך לרפא את בית סלית'רין", אמר הארי לאייטו.
 "אבל אני יודע שהוא משחו שאתה ואני נצטרך לעשותות. לכולנו לפחות
 מאות שנים להoir את העולם המוגלני, אבל ככל שהמדובר התחזק,
 כך השנה הזו נסוגה רחוק יותר". קולו של הארי היה שקט עכשו.
 "אני לא יודע בדיקון למה זה עבד כך, אבל כך זה קורה מבחינה
 היסטורית. אולי יש משהו במדוע שדומה לו זהה של לחש
 הפטרונים, שמניס את כל החשכה והטירוף, לא מיד, אבל נראה
 שהוא בא בעקבות המדוע לכל מקום שהוא מגיע. הנאורות, כך זה
 נקרא בעולם המוגלנים. זה הקשור לחיפוש האמת, אני חשב...
 יכולת לשנות את דעתך מה מהאמנת בו כגדלת... לחשיבה
 לוגית, להבנה שאין שום סיבה לשנואו מישחו בגל צבע העור שלו,
 כמו שאין שום סיבה לשנוא את הרמיוני גרייניגר... או שולי יש
 פה משהו שאפילו אני לא מבין. אבל הנאורות היא שהוא שאני
 אתה משתיכים אליו כעת, שניינו. לתקן את בית סלית'רין זה רק
 אחד מהדברים שאנו צריכים לעשותות".
 "תן לי לחשוב", אמר דראקו, קולו ניחר, "בקשה", והוא הניח
 את רגשו על ידיו וחשב.

* * *

draako חשב במשך זמן מה, ידיו על עיניו כדי להסתיר את
 העולם, ללא קול למעט הנשמעות שלו ושל הארי. כל הסבירות
 המשכנית של מה שהארי אמר, גרעini האמת הבורורים זהה הכליל;
 ומנגד, ההשערה הבורווה לחלוtin של מה שבאמת קורה...
 לאחר זמן מה, דראקו הרים את רגשו.

"זה נשמע נכון", אמר דראקו בשקט.
 חיווך עצום חזה את פניו של הארי.

"אז", המשיך דראקו, "האם זה השלב שבו אתה מביא אותה
 לדמלדור כדי לעשותות את זה רשמי?"
 הוא שמר על קולו סתום ביותר כשאמר זאת.

"או, כן," אמר הארי. "זה מה שרציתי לשאול אותך בעצם –"
 דמו של דראקו קפא בעורקיו, נעשה מוזק והתנפח –
 "פרופסור קווריל אמר לי שהוא שגרם לי לחשوب, וננו, טוב, לא
 משנה מה תענה, אני כבר טיפש שלא שאלתי אותך את זה לפני
 הרבה זמן. כולם בגראפינדרור חושבים שדמבלדור קדוש,
 ההפלפאים חושבים שהוא משוגע, הריבנקלאים גאים בעצמם
 שהצליחו להבין שהוא רק מעמיד פנים שהוא משוגע, אבל אף פעם
 לא שאלתי מי שהוא בסלית'רין. אני אמר לו להיות חכם מכדי לעשות
 טעות כזו. אבל אם אפילו אתה חושב שהיא בסדר לזומות עם
 דמבלדור כדי לתקן את בית סלית'רין, אני מניח שלא פפסתי שום
 דבר חשוב."

...

...

...

"אתה יודע," אמר דראקו, קולו רגוע להפליא ומחושב
 בדיקנות, "בכל פעם שאני תוהה האם אתה עושה דברים כאלה רק
 כדי להרגינז אותי, אני אומר לעצמי שהוא חייב להיות בטעות, אף
 אחד לא יכול לעשות משהו כזה בכוכנה גם אם היה מתאמן עד
 שהוא יורד לו דם מהאוזניים. זו הסיבה היחידה שאני לא הולך
 לחנוך אותך עכשו".

"הא?"

ואז לחנוק את עצמו, מושם שהארי גדל עם מגלאים, ואז
 דמבלדור הסיט אותו באלgentיות מסלית'רין לריבנקלא, כך
 שלגמרי סביר להניח שהארי לא יודע שום דבר, ודראקו מעולם לא
 חשב לספר לנו.

או לחלופין, הארי ניחש שדראקו לא יחברו לדמבלדור בכזו
 קלות, וזה פשוט השלב הבא בתכנית של דמבלדור...
 אבל אם הארי באמת לא ידע על דמבלדור, אז לחובה להזהיר
 אותו יש קידימות לכל.

"בסדר", אמר דראקו, אחרי שהייתה לו שhort לארגן את מהשבותיו. "אני לא יודע איפה להתחיל, אז אני פשוט אתחיל אייפשו." דראקו שאף עמו קות. זה הולך לקחת זמן מה. "דמבלדור רצה את אחותו הקטנה והתחמק מעונש מסוים שאחיו לא העיד נגידו –"

* * *

הארי הקשיב בדאגה ובחורדה הולכות וגוברות. הארי היה מוכן, כך חשב, להקשיב לצד טהוריהם של הסיפור בספקנות. הבעיה הייתה שאפילו אחרי שהוספה המונון ספקנות, זה עדין לא נשמע טוב.

אביו של דמבלדור הורשע בשימוש באלימות שאין-עליהן-מחילה על ילדים, וממת באזקבאן. זה בפני עצמו לא היה חטא של דמבלדור, אבל זה עניין שפורסם לציבור. הארי יוכל לבדוק את החלק הזה, ולראות האם הכל נשלף מהאויר הריק על ידי טהוריה הדם.

אימו של דמבלדור מטה באופן מסתורי, זמן קצר לאחר מה שההילאים קבעו שהייתה רצח. האחות הותקפה לכואורה על ידי מוגלים ומעולם לא דיברה לאחר מכן; זה נשמע ממש כמו לחש מהicket זיכרון שהשתבש, כמו שדראקו אמר. אחרי כמה הפרעות מצד הארי, דראקו הבין את העיקרון הכללי, והציג כעת קודם את התוצאות ואז את ההיסקים.

– אז אתה לא חייב להאמין לי בנוגע לך, אמר דראקו, "אתה יכול לראות את זה, נכון? כולם בסלית'רין יכולים. דמבלדור השהה את הדוריקרבל שלו עם גריינדלולד עד לרגע המדויק שבו הוא ייראה הכוי טוב, אחרי שגריינדלולד החريب את רוב אירופה ובנה לעצמו מוניטין בתור קוסם האופל הנורא בהיסטוריה, ובדיוק כשרינדלולד איבד את הזוב ואת קורבנותיו הדם שקיבל מהמשרתים המוגלים שלו ועמד להתחילה ליפול. אם דמבלדור

באמת היה הקוסם האצילי שהוא מעמיד פנים שהוא, הוא היה נלחם בגרינדולולד הרכבה לפני כן. דמבלדור בטח רצח שאירופה תיחרב, זה בטח היה חלק מהתקנית שלהם ביחד, הוא תקף את גריינדולולד רק אחרי שהובכה שלו הenciיבה אותו. והדריקוב הראוותני הזה לא היה אמיתי, אין שם מצב שני קוסמים יהיו שווים בכוחם בבדיקה כזו שהם יילחמו במשך עשרים שעות רצופות עד שאחד מהם יקרוס בתשישות, זה פשוט היה דמבלדור שגרם לזה להיראות מרשים יותר". כאן קולו של דראקו נעשה ממורמר. "זה גרם לדמבלדור להתמנות לכושך ראש של הקסמהדרין! שולחת מרلين הנצחית, מושחתת לאחר אלף וחמש מאות שנה! ואז הוא נהיה מגואמאפ עלין נוסף על זה, וכבר היה לו את הוגוורטס כمبرיך בלתי מנוצח – מנהל וגם כושך ראשי וגם מגואמאפ עליון, אף אדם וגיל לא היה המנסה לעשות את כל זה בבת אחת, איך מישחו יכול לא לראות שדמבלדור מנסה להשתלט על העולם?"

"הפסקה", אמר הארי, ועצם את עיניו.

זה לא היה יותר גרווע ממה שהיה שומע על המערב ברוסיה של סטאלין, ושום דבר מזה לא היה אמיתי. אם כי טהוריהדים לא היו יכולים להתחמק מעונש אם הם היו ממצאים את כל זה... או שכן? הنبיא היומי הראה נטייה מובהקת להמציא דברים... אבל מצד שני, כשהם הגזימו עם האירוסין לוויולי, כן עלו עליהם והם כן הובכו...

הארי פקח את עיניו, וראה שדראקו מביט בו במבט יציב ומחכה.

"או כששאלת אותי האם הגיע הזמן לחבר לדמבלדור, זה היה מבחן".

draako הנהן.

"ולפנוי כן, כשאמרת שזה נשמע נכון – "

"זה נשמע נכון", אמר דראקו. "אבל אני לא יודע אם אני יכול

לבתוֹ בָּךְ. האם אתה עומד להתלונן על שבחנתי אותך, מר פוטר?
האם אתה עומד לומר שלימיתי אותך? שהובלתי אותך באך?"
הארי ידע שהוא צריך לחץ ולהפסיק בכבוד, אבל הוא לא
הצליח, זו הייתה אכזבה גדולה מדי.
"אתה צודק, זה הוגן, אני לא יכול להתלונן", אמר hari במקומו
זאת. "אז מה בקשר לזה-ישאין-לנקוב-בשםו? לא נורא כמו שעשו
מננו?"

דראקו נראה מריר למשמע הדבר. "אז אתה חושב שהכל פשוט
רק כדי לגרום לצד של אבא להיראות טוב ולצד של דמבלדור
להיראות רע, ושאני מאמין בכל זה בעצמי משום שאבא אמר לי...".
"זו אפשרות שאתה שוקל", אמר hari בnimma מדודה.
קולו של דראקו היה נמוך ועוצמתי. " הם ידוע. אבי ידע,
החברים שלו ידעו. הם ידעו שאדון האופל מרושע. אבל הוא היה
הסיכוי היחיד שהיה להם נגד דמבלדור! הקוסם היחיד בסביבה
שהיה חזק מספיק כדי להילחם בו! חלק מאוכליה המות الآחרים
היו גם הם מרושעים באמת, כמו בלטריקס בלק – אבא לא כזה –
אבל אבא והחברים שלו היו חייבים לעשות זאת, hari, הם היו
חייבים, דמבלדור הילך והשתלט על הכל, אדון האופל היה התקווה
היחידה שנותרה!"

דראקו הביט בהاري בעוצמה. hari פגש את מבטו, מנסה
לחשוב. איש מעולם לא חשב על עצמו כעל הנבל בספרות שלו –
אולי לורד וולדמורט חשב על עצמו כך, אולי בלטריקס חשבה על
עצמו כך, אבל דראקו בהחלט לא חשב כך. העובה שאוכליה
המות היו רעים לא הייתה מוטלת בספק. השאלה הייתה האם הם
היו הרעים; האם יש נבל אחד בספרות, או שניים...
"אתה לא משוכנע?", אמר דראקו. הוא נראה מודאג, וכועס
מעט. מה שלא הפтиיע את hari. הוא היה בטוח למדי שדראקו
עצמם האמין בכל זה.

"האם עליי להיות משוכנע?" שאל hari. הוא לא הסב את

מבטו. "רק מושם שאתה מאמין בכך? האם אתה רציונליסט חזק מספיק כעת כדי שהאמונה שלך תהיה ראה חזקה בעינינו, מושם שעד כדי כך לא סביר שתאמין בכך אם זה לא נכון? כשפגשתי אותך, לא הייתה לך עד כדי כך חזק. כל מה שאמרתי לך, האם חשבת על כך מחדש לאחר שהתעוררנו ממדען, או שזה פשוט משווה שגדלת להאמין? האם אתה יכול להסביר לי בעיניהם ולהישבע בכבוד בית מאלפיו שגם יש לך אחד קבוע במה שאמרת, שהוא אחד נוסף?" רק כדי לגורום לדמלדור להיראות קצת יותר גרווע, היות מבחן? דראקו החל לפתח את פיו, והארוי אמר, "אל. אל תכתים את קבוע בית מאלפיו. אתה לא חזק עד כדי כך, ואתה צרייך לדעת זאת. הקשב, דראקו, התחלתי להבחן בדברים מדאייגים בעצמי. אבל אין שום דבר חד ממשמעי, שום דבר וודאי, זה הכל היסקים והשערות שעדים לא אמינים... ואין שום דבר וודאי גם בסיפור שלך. יתכן שלדמלדור היה סיבה טובה לא להילחם בגראנדולולד לפני כן – אם כי זה צרייך להיות תירוץ טוב, במיוחד בהתחשב במה שהליך מצד המוגלא של העניים... אבל עדיין. האם יש שהוא אחד מרושע בכירור שדמלדור עשה בזדון", וכך לא איילץ לתהות?"

draako התנשם בכבודות. "בסדר", אמר דראקו בקול רועד, "אם דראקו יודע לך מה דמלדור עשה." משרוולו של דראקו יצא שרביטו, ודראקו אמר "קוניטיס", ואז "קוניטיס" שוב, אבל הוא טעה בהגייה גם בפעם השנייה, עד שלבסוף הארי הוציא את שרביטו ועשה זאת.

"הנה", אמר דראקו בקול ניחר, "היה הייתה פעם נערה, ושמה היה נורקיסה, והיא הייתה הנערה היפה ביותר, הערמומייה ביותר, שאירפעם מוויינה לבית סלייתין, ובאי אהב אותה, והם נישאו, והיא לא הייתה אוכלתיתנות, היא לא הייתה לוחמת, כל מה שהיא עשתה היה לאחוב את אבא –" דראקו עצר שם, בוכה. הארי הרגש בחילה בבטנו. דראקו מעולם לא דיבר על אמו,

אפילו לא פעם אחת, הוא היה צריך להבחן בכך קודם. "היא... היא נפגעה מקללה תועה?"

קולו של דראקו יצא בחרחה. "דמלדור שף אותה למוות בחדר השינה שלה!"

* * *

בכיתה מוארת באור כסוף, ילד אחד מבית בילד אחר מתיפח, מוחה בפראות את דמעותיו בקצת שרול גלימותיו. הארי התנסה לשמר על איזון, להשעות שיפוט, זה היה רגשי מדי, היה בו משהו שרצה לבכות בהזדהות עם דראקו, או לדעת שזה לא נכון...

דמלדור שף אותה למוות בחדר השינה שלה!

זה...

...זה לא נשמע כמו הסגנון של דמלדור...

אבל יש גבול למספר הפעמים שאפשר לחשב את זה לפני שמתחילים להטיל ספק באמונות עניין ה'סגנון' הזה.

"זה, זה בטחocab נורא", אמר דראקו, קולו רועה, "אבא אף פעם לא מדבר על זה, אני בחיים לא שואל אותו על זה, אבל מרך מקניר ספר לי, היו סימני חריפה בכל חדר השינה מאיך שאימה נאבקה בזמן שדמלדור שף אותה בעודה בחיים. זה החוב שדמלדור חייב לביית מאלפיו וניקח את חייו כפיצוי!"

"דראקו", אמר הארי, הוא נתן לקולו להיעשות ניחר, זה יהיה לא בסדר ליחס מע רגוע, "אני מצטער, אני כלכך מצטער שאני

שوال, אבל אני חייב לדעת, איך אתה יודע שזה היה דמל – "

"דמלדור אמר שהוא עשה זאת, הוא אמר לאבא שלו אז מהרה! ואבא לא היה יכול להיעיד תחת וויטסרום משומם שהוא מליטי הכרה, הוא אפילו לא הצליח להעמיד את דמלדור למשפט, אפילו בנייה ברית של אבא לא האמין לו אחרי שדמלדור פשט והכחיש הכלול בפומבי. אבל אנחנו יודעים, אוכלייהמות יודעים, לאבא אין

שום סיבה לשקר בנוגע לזה, אבא היה רוצה שננקום באדם הנכון,
אתה לא רואה, הארי?" קולו של דראקו איבד שליטה.
אללא אם לויציוס עשה זאת בעצמו, כמובן, ומצא שיתור נוח לו
להאשים את דמלדור.

אם כי... זה לא נראה כמו הסגנון של לויציוס. ואם הואאמת
רצח את נרקיסה, היה הרבה יותר קל בעבורו לתלוות את האשמה
בקורבן קל יותר במקום לאבד הון פוליטי ואמינוות בכך שהליך על
דמלדור...

לאחר זמן, דראקו הפסיק לבכות, והבט בהاري. "זובcn?" אמר
drako, נשמע כאילו הוא רוצה לירוק את המילה. "האם זה מספיק
מרושע בשビルן, מר פוטר?"

הארי השפיל את מבטו אל ידיו, שנחו על משענת הכסא. הוא
לא היה מסוגל לפגוש את מבטו של דראקו, הכאב בעיניו היה חי
mdi. "לא ציפיתי לשם את זה", אמר הארי ברכוות. "אני כבר לא
יודע מה לחשוב."

"אתה לא יודע?" קולו של דראקו עלה לצווחה, והוא נעמד
בפתחו מוכיסאו -

"נזכרתי באדון האופל הורג את ההורים שלי", אמר הארי.
"כשעמדתי לפני הטוורסן, זה היה מה שזכרתי, הזיכרון הגרוע
bijouter שלי. אף על פי שהוא היה לפני כלכך הרבה זמן. שמעתי
אתם מתים. אימץ התנהנה בפני אדון האופל שיחום עלי, לא את
הארי, בבקשת לא, קח אותה, הרוג אותה במקומו! זה מה שהיה
אמרה. ואדון האופל לעג לה, וצחק. ואז, אני זוכר, הבזק של אור
ירוק -"

הארי הרים את מבטו אל דראקו.

"או אנחנו יכולים להילחם?", אמר הארי, "אנחנו יכולים פשוט
להמשיך את אותו הקרב. אתה יכול לומר לי שהזה צודק שאימה
של מהה, משומש שהיא הייתה אישתו של ג'יימס, שהרג אוכל-
מוות. אבל לא צודק שאימה שלך מהה, משומש שהיא הייתה חפה

מפשע. ואני יכול לומר לך שזו היה צודק שאימה שלך מתה, שלדמלבדו בטח הייתה סיבה שעשתה את זה בסדר לשורוף אותה. בעודה בחים בחדר השינה שלה; אבל לא צודק שאימה שלך מתה. אבל אתה יודע, דראקו, זה לא ברור שאנחנו פשוט מוטים? משום שהכלל שאמר שזו לא בסדר להרוג חפים מפשע, אי אפשר להدليل אותו בשביב אילם שלי ולכבותו אותו בשביב אילם שלך, ואי אפשר להدليل אותו בשביב אילם שלי ולכבותו אותו בשביב אילם שלgi. אם תגיד לי שלילי הייתה אוביכת של אוכליה-המוות וזה אילם שלgi. אם תגיד לי שלילי הייתה אוביכת של אוכליה-המוות וזה קולו של הארי ניחר. "או אם אנחנו הולכים להסכים על מהוו, זה יהיה שהמוות של שתיהן לא יהיה בסדר וששומם אילם לא צריכה למות".

* * *

הזעם הרותח בדראקו היה כה גדול עד שהוא בקושי הצליח למנווע עצמו לצאת בסערה מהחדר; כל שעצר אותו היה הזיהוי של רגע קריטי; ושריד קטן של חברות, הבזק זעיר של הזדהות, משומם שהוא שכח, הוא שכח, שאמו ואביו של הארי נהרגו מידו של אדון האופל.

השתיקה התארוכה.

"אתה יכול לדבר", אמר הארי, "דראקו, דבר איתי, אני לא אכעס – אתה חושב, לא יודע, שזו שנركישה מתה היה הרבה יותר גרווע מזה שלילי מתה? שאסור לו להשווות?"

"אני מניח שגם אני הייתי טיפש", אמר דראקו. "כל הזמן הזה, כל הזמן הזה שכחתי שאתה בטח שונא את אוכליה-המוות משומם שהם הרגו את ההורים שלך, שונא את אוכליה-המוות כמו שאני שונא את דמלבדו." והארי מעולם לא אמר דבר, מעולם לא הגיב כshedrauko דבר על אוכליה-המוות, הוא שמר זאת בשקט – דראקו

היה שוטה.

"לא", אמר הארי. "זה לא - זה לא ככה, דראקו, אני... אני אפילהו לא יודע איך להסביר לך, חוץ מאשר להגיד שעם מחשבה כזו, לא הייתה יכולה", הוא נחנק, "לא הייתה יכולה להשתמש בה, כדי להטיל את לחש הפטרונות..."

draako הרגיש כאב פתאומי בלביו, הוא לא רצה אבל הרגיש בכל זאת. "אתה מעמיד פנים שאחיה פשוט עומד לשכוח מההורם שלך? אתה אומר שאתה צריך לשכוח את אימה?"

"או אתה ואני חייבים להיות אויבים, אם כך?" עכשו קולו של הארי יצא משליטה גם הוא. "מה אנחנו עשינו אחד לשני שבגללו אנחנו חייבים להיות אויבים? אני מסרב להיות לכוד ככה! לא יכול להיות שזה צודק, שנינו צריכים לתקוף אחד את השני, וזה לא הגיוני!" הארי עצר, רק נשימה עמוקה, פרע את שعرو באצבעותיו - draako הבחין שאצבעותיו יצאו מכוסות זעה. "draako, תקשיב, אנחנו לא יכולים לצפות להסתלים על הכל מייד, אני ואתה. אז לא אבקש מך לומר שזה היה לא בסדר שאדון האופל הרג את אימה שלי, רק תאמר שזה היה... עזוב. לא נדבר על האם זה היה נחיזע או לא, האם זה היה מוצדק. אני אבקש מך לומר שזה היה עזוב שזה קרה, ושלחים של אימה שלי גם היה ערך, תגיד רק את זה בינהיים. ואני אומר שזה היה עזוב שנركישה מטה, משומם שגם לחיים שלה היה ערך. אנחנו לא יכולים לצפות להסתלים מיד על הכל, אבל אם נתחיל ונאמר שככל החיים הם בעלי ערך, שזה עזוב כשמיישו מטה, אז אני יודע שניפגש באמצע ביום מן הימים. זה מה שאני רוצה שתאמור. לא מי צדק. רק שזה היה עזוב שאימה שלך מטה, ועזוב שאימה שלי מטה, וזה יהיה עזוב אם הרמוני גרייניג' תמות, כל החיים הם בעלי ערך, אנחנו יכולים להסתלים על זה ולעוזב את השאר בינהיים, האם זה מספיק אם פשוט נסכים על זה? אנחנו יכולים, draako? זה נראה... יותר כמו מחשבה שאפשר להשתמש בה כדי להטיל את לחש

הפטרונותס".

דמעות ניקו בעיניו של הארי.

ודראקו נעשה כועס שוב. "דמלדור הרג את אימה, זה לא מספיק לומר שהזה עצוב! אני לא מבין מה אתה חושב שאתה מוכחה לעשות, אבל המאלפויים חייכים לנוkom!" לא לנוkom מותה של בָּנִימשְׁפַּחַת זה מעבר לחולשה, מעבר לבושה, אתה יכול באוטה מידה לא להתקיים.

"אני לא מתווכח עמֶךָ זה", אמר הארי בשקט. "אבל האם תאמר שהמוות של לילី פוטר היה עצוב? רק את הדבר אחד הזה?"

"זה..." דראקו שוב התקשה למצוא את המילים. "אני מבין, אני מבין איך אתה מרגיש, אבל אתה לא מבין. הארי, אפילו אם רק אומר שהמוות של לילី פוטר היה עצוב, זה כבר יוצא נגד אוכלי המוות!"

"דראקו, אתה חייב להיות מסוגל לומר שאוכלי-המוות טוענים בדברים מסוימים! אתה חייב, אתה לא יכול להתקדם כמדעת אחרת, יהיו לך מכשולים בדרך, סמכויות שלא תוכל לסתור. לא כל שינוי הוא שיפור, אבל כל שיפור הוא שינוי, אתה לא יכול לעשות משהו טוב יותר אם לא תצליח לעשות אותו אחרת, אתה חייב לחתך לחיות טוב יותר מאנשים אחרים! אפילו מאביך, דראקו, אפילו ממנו. אתה חייב להיות מסוגל להציג על משהו שאביך עשה ולומר שהוא היה טוענה, משומם שהוא לא מושלם, ואם אתה לא יכול לומר את זה, אתה לא יכול להשתפר."

אבא הזחיר אותו, כלليلת לפני השינה במשך חודש לפני שהלך להוגוורתס, שייהיו אנשים עם המטרה הזו.

"אתה מנסה להפריד אותך מאבא."

"מנסה להפריד חלק מך", אמר הארי. "מנסה לאפשר לך לתקן דברים שאביך טעה בהם. מנסה לאפשר לך להשתפר. אבל לא... מנסה להפריד מך את הפטרונותס שלך!" קולו של הארי התרחק. "בחיים לא הייתה מנסה להפריד מך משהו מואר כלכך. מי יודע,

יכול להיות שהתיקון של בית סלית'רין יזדקק גם לזה...”
זה הילך ושכנע את דראקו, זה היה העניין. למרות הכול זה הילך
ושכנע אותו. אתה חייב להיזהר ליד הארי משום שהטעונים שלו
נסמכו כה משכנעים אפילו כשהוא טעה. “ומה שאתה לא מודח בו
הוא דםבלדור אמר לך שאתה יכול לנוקם את מות הוריך בכך
שתיקח את בנו של לורד מאלפוי מمنו –”

לא. החלק הזה פשוט לא נכון. “הארי לקח נשימה عمוקה.
לא ידעת מי זה דםבלדור, או מי זה אדון האופל, או מי הם אוכלי
המוות, או איך ההורים שלי מתו, עד שלושה ימים לפני שבאת
להוגורטס. היום שבו אני ואתה נפגשנו בחנות הגלימות, זה היום
שבו גיליתי. וدمבלדור אפילו לא אהב מדע מוגלגי, לפחות זה מה
שהוא אומר, היהת לי הזדמנות לבדוק מה דעתו פעם. המחשבה
לנקום באוכלי-המוות דרך מעולם לא עלה בבי, אפילו לא פעם
אחד עד עכשו. לא ידעת מי הם המאלפיים כשפגשתי אותם
בחנות הגלימות, והיבדתי אותו אז.”

השתררה שתיקה ארוכה.

“הלוואי שהייתי יכול לבטאך בך,” אמר דראקו. קולו רעד. “אם
רק הייתה יכולה לדעת שאתה דובראמת, הכול יהיה יכול להיות הרבה
יותר פשוט –”

ואז זה היכה בדראקו.

הדרך לדעת האם הארי פוטר באמצעות התכוון לכל מה שאמר, על
זה שהוא רוצה לתקן את בית סלית'רין, ועל זה שהוא עצוב שאימא
מתה.

זה יהיה לא חוקי, ומשום שהוא ייאלץ לעשות זאת בלי עזרתו
של אבא, זה יהיה מסוכן. הוא אפילו לא יכול לבטא בחاري פוטר
שיעוזו, אבל...

“בסדר,” אמר דראקו. “חשבתי על ניסוי מכריע.”

“אייזה?”

“אני רוצה לחתת לך טיפה של וריטסרים,” אמר דראקו. “ רק

טיפה אחת, כך שלא תוכל לשקר, אבל לא מספיק כדי לגרום לך לענות על משחו. אני לא יודע איפה אני אשיג את זה, אבל אני אונדא שזה בטוח – ”

”אםם”, אמר הארי. הבעה חסרת אונים הופיעה על פניו. ”דראקו, אם – ”

”אל תגיד את זה”, אמר דראקו. הקול שלו היה יציב ורגוע. ”אם תגיד לא, אז קיבליך כבר את התוצאה הניסיונית שלי.” ”דראקו, אני מלייטהכראה – ”

”וואי, זה כזה שקר – ”

”הוכשרתי על ידי מר בסטר. פרופסור קוירל אלירגן זאת. תראה, דראקו, אני אקח טיפה אחת של וריטסרים אם תוכל להציג, אני פשוט מזהיר אותך שאני מליטהכראה. לא מליטהכראה מושלם, אבל מר בסטר אמר שאני מעמיד מחסום מושלם, ואני נראה יכול להביס וריטסרים.”

”אתה בسنة הראשונה שלך בהוגוולדטס! זה פשוט מופרע!” ”אתה מכיר מבארהכראה שאתה יכול לבתווח בו? אתה אחמה להדגים – תראה, דראקו, אני מצטער, אבל האם העוברה שטיפרתי לך לא נחשבת לכלום? היתי יכול פשוט לחתך לעשות זאת, אתה יודע.”

”למה? למה אתה תמיד כזה, הארי? למה אתה חייב לסכך הכל? אפילו כזו **בלמי אפשרי?** ותפסיק להגיד לך, זה לא מצחיק!” ”אני מצטער, אני מצטער, אני יודע שזה לא מצחיק, אני – ”

לקח לדראקו וגע להשתתל על עצמו.

אבל הארי צדק. הארי היה יכול פשוט לאפשר לדראקו לחתך לו וריטסרים. אם הוא באמת מליטהכראה... דראקו לא ידע ממי הוא יכול לבקש לבצע ביאורהכראה, אבל הוא יכול לփותה לשאול את פרופסור קוירל האם זה נכון... האם דראקו יכול לבתווח בפרופסור קוירל? אולי פרופסור קוירל יגיד כל דבר שהארי יבקש ממנו. ואז דראקו נזכר בדבר الآخر שהארי אמר לו לשאול את

פרופסור קוירל, וחשב על מבחן אחר.
"אתה יודע?", אמר דראקו. "אתה יודע بما זה עלה לי, אם אסכים שהרעל בבית סליתין הוא שנאת בנימוולגיים, ואומר שהמוות של לילי פוטר היה עצוב. וזה חלק מהתכנית שלך, אל תגיד שלא".

הארי לא אמר דבר, בתבוננה רבה.
"יש משהו שהוא רוצה מך בתרומה", אמר דראקו. "ואפלו לפני כן, יש מבחן ניסויי שהוא רוצה לעורך –

* * *

draako פתח את הדלת אליה הדיווקאות הובילו אותם, והפעם הייתה זו הדלת הנכונה. לפניהם היה איזור אבן קטן וריק למולשמי הלילה. לא גג כמו זה שמננו שמט את הארי, אלא חצר קטנה של ממש, הרבה מעל פני הקרקע. עם מעקות ראויים לשם, עיטורי אבן מורכבים שהתחברו לרצפת האבן בצורה חלקה... כמהות האמננות שהושקעה ביצירת הוגוורתס עדין הדהיימה את draako בכל פעם שהחשב עליה. בטה היה דרך לעשות את הכל בבה אחת, איש לא היה יכול לעשות זאת פרט פרט, הטירה השתנתה וכל חלק חדש היה כזה. זה היה ככלכ' מעבר לקוסמות של הימים העדובים הללו שאיש לא היה מאמין לכך אלמלא ההוכחה בטירת הוגוורתס עצמה.

שמיليل החורף היו קרים ונקיים מעננים. ביום ינואר האחרונים, השמיים החשיכו הרבה לפני שעת כיבוי האורות של התלמידים.

כוכבים האירו בחזקה באוויר הצלול.

הארי אמר שיעזר לו להיות תחת הכוכבים.

draako נגע בחזהו בשרביתו, הוזע את אצבעותיו בתנועה מדוקית, ואמר, "קֶלְמוֹס". חום התפשט בו, מתחיל מליבו; הרוח המשיכה להצליף בפניו, אבל כבר לא היה לו קר.

"תְּדַמֵּס", קולו של הארי נשמע מאחוריו. הם צעדו יחדיו אל המערה, להביט אל הקrukע שלמטה. דראקו ניסה להבין האם הם על אחד המגדלים שניתן לראות מבחווץ, ונגילה שברגע זה הוא לא הצליח לדמיין איך הוגוורטס נראה מbehooz. אבל הקrukע למטה תמיד נשארה אותו הדבר; והוא הצליח לראות את העיר האסור כמו מתאר עמוס, ואת אור הירח מנצץ על האגם. "אתה יודע," אמר קולו של הארי בשקט מאחוריו, מהמקום שבו נשען על המערה לצידו של דראקו, "אחד מהדברים שמוגלגים ממש פספסו, הוא שהם לא מכבים את כל האורות שלהם בלילה. איפלו לא לשעה אחת בחודש, איפלו לא לחמש עשרה דקות בשנה. הפוטונים מתחזרים באטמוספירה ומסתירים את כל הכוכבים למעט הבוהקים ביותר, ושמי הלילה לא נראה אותו הדבר בכלל, אלא אם אתה מתרחק הרבה מהערים. ברגע שאתה מביט בשמי הלילה מעל הוגוורטס, קשה לך פתאות לדמיין חיים בעיר מוגלית, שבה אתה איפלו לא יכול לראות את הכוכבים. בהחלט לא להיות רוצה לבנות את כל חיק בעיר מוגלית, ברגע שהבטת בשמי הלילה מעל הוגוורטס".

draako העיף מבט בהاري, וראה שהארי מותח את צווארו להביט בשבייל החלב הפרוש לאורך החשכה.

"כמובן", המשיך הארי, קולו עדין שקט, "אי אפשר אף פעם לראות את הכוכבים כמו שציריך McDordheArzu, האויר תמיד מפיע. אתה חייב להסתכל למקום אחר, אם אתה רוצה לראות את הדבר האמיתי. הכוכבים בוערים חזק ובהיר, בעוצמה האמיתית שלהם. האם ייחלת אייפעם פשוט לעלות אלשמי הלילה, דראקו, וללכט לראות מה יש ליד שימושות אחרות כמו שלנו? אם לא היה גובל לכוח הקסם שלך, אילו הייתה יכולה לעשות הכל, האם זה אחד הדברים שאתה עושים?"

השתרצה שתיקה, ואז דראקו הבין שהוא אמרו לענות. "לא חששתי על זה קודם", אמר דראקו. בלי שום החלטה מודעת, קולו

יצא רך ושקט כמו של הארי. "אתה באמת חושב שמיشهו יוכל לעשות את זה יום אחד?"

"אני לא חושב שזה יהיה קל", אמר הארי. "אבל אני יודע שאני לא מתכוון לבנות את כל חמי על כדור הארץ..."

זה היה מהهو שדרاكו יכול היה לצחוק עליו, אם הוא לא היה יודע שהחלק מהמוגלים כבר עזבו, אפילו בלי להשתמש בקסם.

"כדי לעبور את המבחן שלך", אמר הארי, "אני אצטרך להסביר לך מה היא אומרת בשביבי, המחשבה הזו. את כל העסוק, לא רק את הגרסה הקצרה שניסיתי להסביר לך קודם. אז הגרסה להיות מסוגל לראות שזה אותו רעיון, רק כללי יותר. אז הגרסה שלי למחשבה הזו, דראקו, היא שכאשר נצא לכוכבים, אנחנו עשויים למצוא שם אנשים אחרים. ואם זה קרה, הם בודאי לא יראו לנו. יכול להיות שהיו שם דברים שצומחים מקריסטל, או גושים גדולים פועמים... או שהם יהיו עשויים מקסם, עצשו!
क्षणी חושב על זה. אז עם כל המוזרות הזו, איך אתה מזהה יצור אנג'שי? לא על-פי הצורה, לא על-פי מספר הרגליים או הידיים שיש לו. לא על-פי החומר שממנו הוא עשוי, בין אם זהבשר או קרייסטל או שהוא שאני לא יכול לדמיין. תהיה חייב לזהות אותם אנשים על-פי התודעה שלהם. ואולי אם התודעות שלהם לא יעמדו כמו שלנו. אבל כל מה שחי וחוש ומכיר את עצמו ולא רוצה למות, זה עצוב, דראקו, זה עצוב אם האיש הזה ציריך למות, משומש שהוא לא רוצה. בהשוואה למה שעשו להיות שם, כל בן-אדם שחי איפעם, אנחנו כולנו כמו אחים ואחיות, בקושי אפשר להבדיל בינינו. אלה שם בחוץ שיפגשו אותנו, הם לא יראו בריטים או צרפתים, הם לא יכולים לראות את ההבדל, הם פשוט יראו אותנו כבני-אדם. בני-אדם שיכולים לאחוב, ולשנוא, ולצחוך, וללבכות; ולהם, לפחות מה שבחוץ, זה יגרום לנו להיראות חיים כמו שני אפונים בתרכימל. אבל הם יהיו שונים. ממש שונים. אבל זה לא יעוצר בעדנו, וזה לא יעוצר בעדכם, אם נרצה להיות חברים".

הארי הרים או את שרביטו, ודראקו הסתווב, והסביר את מבטו, כפי שהבטיחה; הביט לעבר רצפת האבן וחומרת האבן שכבה נקבעה הדלת. משומ שדראקו הבטיח שלא להביט, ולא לגלות לאיש את מה שהארי אמר, או דבר כלשהו שקרה פה הלילה, אף על פי שהוא לא ידע למה זה צריך להיות ככל' סודי.

"יש לי חלום", אמר קולו של הארי, "שים אחד, ישווות הבוניות ישפטו על-פי תבוניות תודעתן, ולא על-פי צבען או צורתן או על-פי החומר שמננו הן עשוות, או על-פי מי שהיו הוריהן. משומ שם יום אחד נוכל להסתדר עם יצורי קристל, עד כמה זה מגוחך לא להסתדר עם בנימוגלים, שיש להם צורה כמו שלנו, ומהשבה כמו שלנו, דומים לנו כמו שני אפונים בתרミיל? יצורי הקристל אפילו לא יכולים לראות את ההבדל! עד כמה בלתי אפשרית המחשבה שהשנה שמרעילה את בית סלית'רין, שווה לקחת אותה איתנו לכוכבים? לכל חיים יש ערך, כל מה שחוشب ומכיר את עצמו ולא רוצה למות. לחים של ליל פוטר היה ערך. ולהיים של נרקיסה מאלפי היה ערך. אף על-פי שכבר מאוחר מדי בשילז' כתע, זה יהיה עצוב כשהן מתו. אבל ישנים חיים אחרים שעדיין חיים כדי שנילחם עליהם. החיים שלך. והחיים שלי. והחיים של הרמוני גרייניג'. וכל החיים של כדורה הארץ. וכל החיים שמעבר, להגן ולשמור עליהם, אקספקטן פטראנום!"
והי אור.

הכל הפק לכיסף באור הזה; רצפת האבן, חומרת האבן, המעהקה, בוהק ככל' אפילו בהשתקפות שבkowski ניתן היה לראותם, אפילו האויר נראה כאילו הוא בוהק, והאור התחזק, והתחזק – כשהואור נעלם הוא הרגישי המום, ידו של דראקו נשלחה אוטומטית לגליימתו כדי להוציא ממחטה, וرك אז הוא הבין שהוא בוכה.

"הנה התוצאה הניסوية שלך", אמר קולו של הארי בשקט.
"באמת התכוונתי למחשכה הזה".

דראקו הסתובב לאט לעבר הארי, שהוריד את שרביבתו.
 "זה, זה היה תכxis, נכון?" אמר דראקו. הוא לא יכול לעמוד
 בעוד הרבה תדחות כאלה. "הפטרונוס שלך – לא יכול באמת
 להיות כל-כך בוהק –" ועם זאת זה כן היה אור של פטרונוס, ברגע
 שאתה יודע על מה אתה מסתכל, לא יכולת להתבלבל עם שם שום דבר
 אחר.

"זו הייתה הצורה האמיתית של לחש הפטרונוס", אמר הארי.
 "משהו שמאפשר לך להיכנס את כל כוחך לפטרונוס, בלי עכבות.
 ולפניהם שתשאל, לא למדתי זאת מדמבלדור. הוא לא יודע את הסוד,
 ולא יהיה יכול להטיל את הצורה האמיתית גם לו היה יודע. פרתמי
 את החידה בעצמי. וידעת, ברגע שהבנתי, שאין לדבר על הלחש
 זהה. בעבורך ערכתי את המבחן; אבל אסור לך לדבר על כך,
 דראקו.".

draiko כבר לא ידע מה לומר, לא ידע איפה נמצא הכוח
 האמתי, לא ידע מה נכון. ראייה כפולה, ראייה כפולה. דראקו רצה
 לקרוא לאידייאלים של הארי חולשה, שטויות של הפלפה, מסוג
 השקרים שלשליטים אומרים לנ廷ינס שלהם כדי לרצות אותם
 וההארי היה שוטה מספיק כדי להאמין בהם בעצמו, שטוט
 שנלקחה ברצינות והועלתה לגבהים מטוטפים, הוקרנה אל
 הכוכבים עצם –

משהו יפהפה ונסתור, מסתורי ובוהק –

"האם אני", לחש דראקו, "אוכל להטיל פטרונוס כזה, ביום מן
 הימים?"

"אם תמיד תמשיך לחפש את האמת", אמר הארי, "ואם לא
 תסרב למחשבות החכימות כשתמצא אותן, אז אני בטוח שתוכל.
 אני חושב שאדם יכול להגיע לכל מקום אם ימשיך ללכת מספיק
 זמן, אפילו לכוכבים."

דראקו מחה שוב את עיניו בממחטה.

"МОטוב שנחזר פנימה", אמר דראקו בקול רועד, "מיישחו היה

יכול לראות זאת, כל האור הזה – ”
הארי הנהן, ונע אל ומעבר לדלת; דראקו הרים את מבטו אל
שמי הלילה פעם אחרונה לפני שבא בעקבותיו.
מי הוא הילד-שנשאר-בחים, שהוא כבר עצשו מליט-הכרה,
יכול להטיל את הצורה האמיתית של לחש הפטרונים, ולעשות
דברים מוזרים אחרים? מה היה הפטרונים של הארי, למה אסור
שיראה?

draako לא שאל אף אחת מהשאלות הללו, משומם שהארי היה
עלול לענות, ודראקו פשוט לא היה מסוגל להתמודד עם עוד
תרדמתה היום. הוא פשוט לא היה מסוגל. עוד תרדה אחת והראש
שלו פשוט ייפול מהכתפיהם ויקפוץ, יקפוץ, במורוד
מסדרונאות הוגוורתם.

* * *

הם נכנסו לגומחה קטנה במקום לחזור את כל הדרך עד לכיתה,
לבקשתו של דראקו; הוא היה עצבני מכדי לדוחות זאת עוד.
draako הקים מהסום השתקה, ואז הביט בהاري בשאלת שקטה.
”חשבתי על זה”, אמר הארי. ”עשא זאת, אבל ישנים חמישה
תנאים – ”

” חמישה ? ”

”כן, חמישה. תראה, draako, שבועה צו פשט מתחבקשת
להשתבש בצורה נוראה אייכשו, אתה יודיע שזה היה משתמש אם
זה היה מחזה – ”

”טוב, זה לא ! ” אמר draako. ”דמלדור הרג את אימה. הוא
מורושע. זה מסוג הדברים שאתה אומר עליהם שהם לא צריכים
להיות מסווכים.”

”draako”, אמר הארי, קולו זהיר, ”כל מה שאני יודע הוא שאתה
אומר שלוציאוס אומר שדמלדור אומר שהוא הרג את נרקיסה. כדי
להאמין בזה ללא ספק, אני חייב לבתווח בכך וגם בלווציאוס וגם

בדמלדור. אז כפי שאמרתי, ישנו תנאים. הראשון הוא שבכל שלב אתה יכול לשחרר אותו מהשבועה, אם זה כבר לא נראה כמו רעיון טוב. זו חיבת להיות החלטה מכוונת וחד משמעית מצדך, כמובן, לא תכיסיס של ניסוח או משהו.”

”אוקיי,” אמר דראקו. זה נשמע בטוח די.

”התנאי השני הוא שאתה נשבע לחתם כאובי את מי שבאמת הרוג את נركישה, כפי שהכרעתי כמייטב יכולתי כרצionarioリスト. בין אם זה דמלדור, או מישחו אחר. ויש לך את המילה שלי שאפעריל את מייטב יכולתי כרצionarioリスト כדי שהכרעה תהיה הוגנת, פשוטו ממשעו. מוסכם?”

”אני לא אוהב את זה,” אמר דראקו. והוא אכן לא אהב, כל הנקודה הייתה לוודא שהארי לעולם לא יילך עם דמלדור. ועודין, אם הארי באמת כן, הוא יעלה על דמלדור במהרה; ואם הוא לא כן, הוא כבר הפר את המילה שלו... “אבל אני מסכים.”

”התנאי השלישי הוא שנركישה נשרפה בעודה בחיים. אם יסתבר שהחלה זהה הוגזם כדי לגרום לזה להישמע קצת יותר נורא, אז אני אחליט בעצמי האם לקיים את השבועה או לא. אנשים טובים צריכים להרוג לפחות פעמיים. אבל הם אף פעם לא מענים אנשים למוות. העובדה שנركישה נשרפה בעודה בחיים היא הסיבה שאני יודעashi שעשוה זאת היה מרווחע.”

draako שלט במזגו, בקושי.

”התנאי הרביעי הוא שם נركישה לכלבה את הידיים עצמה, נגיד, הטילה קרוושיו על ילד של מישחו עד שיצא מדעתו, והאדם הזה שرف את נركישה כנכמה, אני יכול להחליט לבטל את העסקה. משומשאו זה עדיין היה לא בסדר שהוא שرف אותה, הוא עדיין היה יכול להרוג אותה ללא כאב; אבל זה לא היה מרווחע באותה מידת כמו אם היא רק הייתה אהובתו של לוציזס ומעולם לא עשתה דבר עצמה, כמו שאמרת. התנאי החמישי הוא שם מי שהרג את נركישה רומה כדי לעשות זאת, אז האובי שלי יהיה זה שרימה

אותו, לא זה שורמה".

"כל זה ממש נשמעcai לו אתה עומד לנסות להתחמק מזה –"
"דראקו, לא אקח לי אדם טוב כאויב, לא בשביב או בשביב
איש. אני צריך באמת להאמין שהוא עשה דבר לא נכון. אבל
חשבי עלי זה, ונראה לי שגם נרקייה לא עשתה שום רוע במזו
ידיה, רק התאהבה בלוצ'יס ובחורה להישאר אישתו, אז מי שشرط
אותה למוות בחדר השינה שלו הוא כמובן לא בחור טוב. ואשבע
לקחת לי כאויב את כל מי שנתן לוזה לקרנות, בין אם זה דמבלדור
או כל אחד אחר, אלא אם תשחרר אותו במכoon מהשבועה הזוז.
בתקופה, שזה לא ישتبש כמו שזה היה משתמש במחזה".

"אני לא מרוצה", אמר דראקו. "אבל בסדר. אתה תישבע לקחת
כאויב את הרוצח של אימי, ואני –"

הاري המתין עם הבעה סבלנית על פניו, בעוד דראקו ניסה
לשחזר את יכולת הפעולה של קולו.

"אני אעזoor לך לתקן את הבעה, שבית סלית'רין שונא בני
מוג'גים", דראקו סיים בלחישה. "ואומר שהיה זה עצוב שלילי
פוטר מהה...".

"כן ייְהִי", אמר הארי.
וכך היה.

השער, דראקו ידע, התרחב הרגע עוד קצת. לא, לא עוד קצת,
עוד הרבא. הוא הרגינש תחושה של היסכיפות, של אובדן, הרחק
יותר וייתר מהחווף, הרחיק יותר וייתר מהבית...
סליח לי", אמר דראקו. הוא פנה מהארי, ואז ניסה להרגיע את
עצמם. הוא חייב לעורוך את הבדיקה הזוז, והוא לא רצה להיכשל בה
משום שהוא עצבני או נבוק.

draako הרים את שרביטו לתנוחת המוצא של לחש הפטרונים.
הוא נזכר בנפילת המטאטא שלו; את הכאב, את הפחד, דמיין
שהכל הגיע מדמות גבואה בגלימה, שנראית כמו דבר מה שמת
והושאר להירקב במים.

ואז דראקו עצם את עיניו, כדי לזכור טוב יותר את אבא שמחזיק את ידיו הקטנות והקרות בכוח החמים שלו.
אל תשוש, בני, אני כאן...

הרביבית עליה בנפנוף רחוב, כדי להניס את הפחד, ודראקו הופתע בכוח שבתנוועה; והוא נזכר ברגע זה שאבא לא אבוד, לעולם לא יאבד, תמיד יהיה שם ויהיה חזק בעצמו, לא משנה מה יקרה לדראקו, וקולו צעק, "אֲקָסְפֶּקְטֹן פְּטָרְנוּן!"
דראקו פכח את עיניו.

נחש בווק הביט בו בחזרה, לא פחות בהיר מהקודם.
מאחוריו, הוא שמע את האלי נושא, כאילו בהקללה.
דראקו בהה אל האור הבהיר. נראה שהוא לא היה אבוד להלוטין, אחרי הכל.

"זה מזכיר לי", אמר הארי לאחר זמן מה. "אנחנו יכולים לבחון את ההשערה שלי בנוגע לאייך להשתמש בפטרונוס כדי לשולח הודעות?"

"זה עומד להפתיע אותך?" שאל דראקו. "אני לא רוצה עוד הפתעות היום".

* * *

הארי טען שהרעיון לא מוזר כלכך וששהוא לא רואה שום דרך שבה זה יכול להדיחים את דראקו בשום צורה, מה שגורם לדראקו להרגיש לחוץ אפילו יותר, אייכשו; אבל דראקו היה יכול לראות עד כמה חשובה היכולת להבהיר הודעות במקרי חירום.

الطريق – או כך הארי שיער לפחות – היה לרצות להפיין את החדשות המשמחות, לרצות שהמתקבל ידע את האמת שבמהשכה השמחה שבה השתמש כדי להטיל את לחש הפטرونוס. אלא שבמקום לומר זאת במילים, הפטרוןוס עצמו היה ההודעה. בכך שרצה שהוא יראה זאת, הפטרוןוס החל אליו.

"אמור להארי", אמר דראקו לנחש המAIR, אף על פי שהארי

עמד רק כמה צעדים ממנו מצד השני של הכיתה, "אמם, להיזהר מהקוֹף היַרְוק", זה היה סימן ממחזה שדראקו ראה פעם.

ואז, בדיק על כמו בתהנת קינגס קרוס, דראקו רצה שהארי ידע שלאבא תמיד היה אכפת ממנה; אלא שהפעם הוא לא ניסה לומר זאת במילים, אלא עם המחשבה השמוכה עצמה.

הנחש הבוק הזדחל לאורך החדר, נראה יותר כאילו הוא מוזחל באוויר מאשר באבן; וזה הוא הגיע להاري אחרי שעבר את המרחק הקצר הזה -

- ו אמר להاري, בקול מוזר שדראקו זיהה בקולו שלו כי נשמע מכל הנראה לאנשים אחרים, "היזהר מהקוֹף היַרְוק".

"הסָסָסָס סָסָסָס סָסָסָסָס", אמר הארי.

הנחש הזדחל בחזרה לאורך הרצפה אל דראקו.

"הarry אומר שההודעה התקבלה והובנה", אמר הקרייט הכהול הזוהר בקולו של דראקו.

"הא", אמר הארי. "לדבר לפטרונוסים זה מוזר."

...

...

...

...

"למה אתה מסתכל עליי ככה?" שאל הירוש של סלית'רין.

* * *

אחרית דבר :

הarry בהה בדראקו.

"אתה מתכוון רק לנחשים קסומים, נכון?"

"ללא", אמר דראקו. הוא נראה חיור למדי, ועודין גמג, אבל לפחות הוא הפסיק להשמע את הקולות הלאבירורים שעשה קודם. "אתה יכול לדבר לחשנית, זו השפה של כל הנחשים בכל מקום. אתה יכול להבין כל נחש כשהוא מדבר, והם

**

אתאידר

**

יכולים להבין אותו כשהאתה מדבר אליהם... הארי, לא יכול להיות
אתה מאמין שמוינית לרייבנקלו! אתה היורש של סליית'רין!

...

...

...

...

...

"נחשים הם תבוננים?"

פרק 8 *

עדיפותם כתעלת כתיבת

היה זה יום שבת, הבוקר הראשון של פברואר, ובשולחן ריבנקלו, ליד עמו צלחת ארוחת בוקר עמוסה לעיפה בירקوت בחן בעצבנות את המנה שלו בחיפויו אחר הסימן הקטן ביוור לבר. יתכן שהוא מגזים. אחרי שהתגבר על ההלם הצרוף, ההיגיון הבריא של הארי התעורר ושיער שסביר להניח שלחשנית' היא בסך הכל משק משמש לניגוייטי לשילטה בנחשים... אחרי הכל, נחשים לא באמת יכולים להיות אינטלקטואליים ברמה אנושית, מישחו היה שם לב עד עכשו. היצורים בעלי המוח הקטן ביותר בעלי מהשו שמצויר יכולות לניגוייטיות שהארי שמע עליהם היו האפרורים האפריקניים אותם לימודה אירין פרברג. וזה הייתה פרוטרשפה חסרת מבנה, ב민ין ששיחק משחק ניאוף מורכבים ונאלץ למDSL תוכים אחרים. בעוד שעל-פי מה שדראקו הצלlich לזכור, נחשים דיברו לחשנית במה שנשמעו כמו שפה אנושית וגילה – ככלומר, דקדוק תחבירי וקורסיibi מלא.לקח להומינידים זמן לפתח את זה באבולוציה, עם מוחות ענקיים ולהציג ברירה חברתיים חזקים. לנחשים לא הייתה ממש חברה, על פי מה שהארי שמע. ועם אלףים על גבי אלפיים של מיני נחשים ברחבי העולם, אין כולם אמורים להשתמש באותו שפה לכורה, לחשנית?

כמובן, כל זה היה בסך הכל היגיון ברא, שבו הארי החל לאבד את אמונה להלוטין.

אבל הארי היה בטוח שהוא שמע נחשים מלחששים בטלוייזיה בשלב כזה או אחר – אחרי הכל, הוא ידע איך הם נשמעים מאייפשו – תה לא נשמע לו כמו שפה, מה שהיה מבטיח הרבה יותר...

...בתחלילו. הבעייה הייתה שדראקו טען שלחננים יכולים לשולח נחשים למשימות ממושכות ומורכבות. ואם זה נכון, אזי חייב להיות שלחננים הופכים לנחשים לאינטלייגנטים לצמיהות כשהם מדברים איתם. במקרה הגרווע ביוטר, זה גורם לנחש לפתח מודעות עצמית, כמו מה שהארי גורם בטעות למצענת המיוון לעשות.

וכשהארי חיע את ההשערה זו, דראקו טען שהוא יכול לזכור סיפור אחר – הארי פילל לקת'וילו שהסיפור האחד הזה הוא רק מעשייה, זה נשמע ככה, אבל היה סיפור – על סלוואר סלית'רין, שליח צפע צער ואמץ במשימה לאסוף מידע מנהשים אחרים. אם כל נחש שלחנן דבר אותו, יכול להפוך לנחשים אחרים למודעים-עצמם בכך שדיבר אותם, אז...
אז...

הארי א菲尔 לא ידע למה התודעה שלו עשתה "از... אז..." כשהוא ידע בדיקוק איך ההתקדמות המערכית תעבור, זו פשוט הייתה האימה המוסרית הצורפה של זה שפוצצה לו את המוח. ומה אם מישחו המצא לחש כזה כדי לדבר עם עופות? מה אם ישנים ערפתניים? או לצורך העניין...

הארי קפא בהבנה פתואמית בדיקוק כشمزلג מלא בגוזרים עמד להיכנס אל פיו.
זה לא, זה לא יכול להיות נכון, בטע שום קוסם לא יהיה טיפש מספיק כדי לעשות את זה...

והארי ידע, בתחושים בחילה נוראית, שכמו כן שהם יהיו טיפשים מספיק. סלוואר סלית'רין בודאי מעולם לא חשב על

ההשלכות המוסריות של אינטיליגנציה נחשית אפילו לשניה, בדיק כמו שלא עליה בדעתו שבנימועים הם אינטיליגנטים מספיק כדי לזכות בזכיות-אדם. רוב בני-האדם פשוט לא רוא בעיות מוסריות אלא אם מישחו הפנה את תשומת הלב שלהם אליו...>.

"הארי?" אמר טרי לצידו, נשמע כאילו הוא חושש שיצטרע שאל. "למה אתה בואה במזלג שלך בכח?"
"אני מתחילה לחשב שקסם צריך להיות בלתי חוקי," אמר הארי. "דרך אגב, האם אירעums שמעט סיורים על קוסמים שהוא יכולים לדבר עם צמחים?"

* * *

טרי לא שמע על שום דבר זהה.

כך גם כל תלמידי השנה השביעית מריבנקלו שהארי שאל. וכעת הארי שב למקוםו, אבל עדרין לא התישב, בואה בצלחת הירקות שלו בהבעה עצומות. הוא החל ונעשה רעב יותר, ומואוחר יותר באותו היום הוא יבקר בפונדק של מריו ויאכל את אחת מהמנעות הטבעיות להפליא שלהם... הארי גילתה שהוא מתפתה מאוד פשוט לחזור להגלי האכילה של אתמול ולגמר עם זה.

אתה חייב לאכול משהו, אמר הסליטירין הפנימי שלו. וזה לא הרבה יותר סביר שמייחדו התעתש מודעות עצמית על עופות מאשר על צמחים, אז כל עוד אתה אוכל אוכל עם מידת תבוניות מפוקפקת, מדוע שלא תאכל פרוסות דודו בטיגון עמוק?

אני לא בטוח שזו לוגיקה תועלתנית תקפה, מה שעשית פה – הוא, אתה רוצה לוגיקה תועלתנית? מנה אחת של לוגיקה תועלתנית מגיעה מיד: אפילו במקורה הבלתי סביר שאיזה אידיוט בן הצליח להעניק תכונות לחרנגולות, למחקר שלך יש את הסיכוי הסביר ביותר לגלוות את העובדה הזה ולעשות משהו בנוגע לה. אם אתה יכול להשלים את העבודה שלך אפילו קצת יותר מהר בכך

שלא התעסק עם התזונה שלך, לא אינטואיטיבי ככל שהוא ייראה, הדבר הטוב ביותר שאתה יכול לעשות כדי להציג את המספר הגדול ביותר של מיודעמה ספקותבוני הוא לא לבזבזו זמן על ניחושים פרועים בנוגע למה שעשי לחיות תבוני. זה לא כאילו שגמודוניהabit לא הכינו כבר את האוכל, ללא תלות במה שתשים בצלחת שלך.

הארי שkel ואות לרוגע. היה זה קו מחשبة מפתחה למדרי – יופי! אמר סלית'רין. אני שמח שאתה מבין כעת שהדבר המוסרי ביותר לעשות הוא להזכיר את החיים של ישויות תבוניות למען נוחותך שלך, להזין את התיאנון האiom שלך, בשבייל התענוג החולני שבלקראוע אותו לגדיים בשנייך –

מה? חשב הארי בהרעותה. בצד של מי אתה פה? הקול של הסלית'רין הפנימי שלו היה קודר. גם אתה תאמץ يوم אחד את הדוקטורינה... שהמטרה מקדשת את הבשרים. גיבוכים מנטליים נשמעו בעקבות זה.

מאז שהארי החל לדאג שגם צמחים עשויים להיות תבונניים, המרכיבים שלו שאינם ריבנקלו התקשו לקחת ברצינות את זהירות המוסרית שלו. הפלפוף צעק ק nibelizm! בכל פעם שהארי ניסה לחשב על דבר מזון כלשהו, וגריפינדור דמיין אותו צורה בזמנ שأكل אותו, אפילו אם הוא היה, נגיד, סנדוויץ' – ק nibelizm!

אאאאייִיִיִי אל תאכל אותו –

התעלם מהצורך, תאכל את זה בכל זאת! זה מקום בטוח לוותר על האתיקה שלך בשירות מטרות נעלמות יותר, כל השאר חשובים שזה בסדר לאכול סנדוויצים או אתה לא יכול להשתמש ברצינליזציה הרגילה שלך על הסתרות נמוכה לחיסרונו גדול אם תיתפס –

הארי נאנח מנטלית, וחשב, רק כל עוד אתם בסדר עם זה שאנו נאכל על ידי מפלצות ענק שלא חקרו מספיק את השאלה

האם אנחנו תבונניים.

אני בסדר עם זה, אמר סלית'ין. כולם בסדר עם זה? (הנהונים מנטליים פנימיים). מעולה, אפשר לחזור עכשו לפרשנות דודו בטיגון עמוק?

לא עד שלא עשה עוד קצת מחקר בנוגע למה שתבוני ומה שלא. עכשו שתקנו. והاري פנה בנחיצות מצלחתו המלאה בירוקות המפתחים כדי לлечת לספריה -

פשוט תאכל את התלמידים, אמר הפלפאף. אין שום ספק בשאלת האם הם תבונניים.

אתה יודע שאתה רוצה, אמר גרייפינדור. אני מתערב איתך שהצעירדים הם הכי טעימים.

הاري החל לתהות האם הסוהרSEN הוזיק אייכשהו לשווות הדרמיוניות שלו.

* * *

"בכנות", אמרה הרמיוני. קולה של הילדה הצעירה נשמע חמוץ מעט כשהמבטה סרק את מדפי הספרים של ארוןנות תורת-הצמחים של ספריית הוגוורטס. הארי השאיר לה הودעה שבאהם היא יכולה להגיע לספריה אחרי ארוחת הבוקר, עליה הארי דילג; אבל אז כשהARRY הציג את נושא המחקר להיום היא נראתה מבולבלת מעט. "אתה יודע מה הבעיה שלך, הארי? אין לך שום סדרי עדיפויות. רעיון נכנס לך לראש ואתה פשוט רץ אחריו".

"יש לי סדרי עדיפויות מצוינים", אמר הארי. ידו נשלחה ותפסה את 'עלמודיות צמחית' מאת קייסי מקנמלה, והחל לדפדף בעמודי הפתיחה, מהפש את תוכן העניינים. "זו הסיבה שאני רוצה לבורר האם צמחים יכולים לדבר לפני שאני אוכל את הגזר שלו".
"אתה לא חושב שאולי יש לשניינו דברים חשובים יותר לדאגן לגיביהם?"

את נשמעת בדיוק כמו דראקון, חשב הארי, אבל כמובן שהוא

לא אמר זאת בקול רם. בקול רם הוא אמר, "מה יכול להיות חשוב יותר מזה שצמחים עשויים להיות תבונניים?" מאחריו השתרה שתיקה טעונה בעודו של הארי עברו על תוכן העניינים. אכן היה פרק על שפת הצמחים, מה שגרם ליבנו של הארי להחסיר פעימה; ואז ידיו החלו לדפדף בחיפזון כדי להגיע לעמוד הנכון.

"יש מים," אמרה הרמיוני גרייניג'ר, "שבאמת ובתמים אין לי שום מושג מה עובר בראש הזה שלך."

"תראי, זו שאלה של כפל, בסדר? יש הרבה צמחים בעולם, אם הם לא תבונניים זה לא משנה, אבל אם זה נכון שצמחים הם אנטישים, או יש להם יותר משקל מוסרי מאשר לבני אדם בעולם יחד. עכשו, כמוון שהמוח שלך לא מבין את זה ברמה האינטואטיבית, אבל זה הבל שהמוח שלך לא יכול להכפיל. זה כמו שאם הייתה שאלת שלוש קבוצות נפרדות של משקיבות קנדיות כמה הם מוכנים לשלם כדי להציל אלפיים, ערירים אלף או מאותים אלף ציפורים ממות בבריכות שמן, שלוש הקבוצות יגידו שהן מוכנות לשלם בהתאם שבעים ושמונה, שמוניות ושמוניה, ושמוניות דולרים. לשלם בהתאם למילימט אחורות. זה נקרא אירוגישות לקנה מידה. המוח שלך מדמין ציפור אחת טובעת בבריכת שמן, והתמונה הזאת יוצרת כמוות מסוימת של רגש שמכתיבה את המוכנות שלך לשלם. אבל אף אחד לא יכול לדמיין אפילו אלפיים ממשו, או הנסיבות פשוט נורוקת מהחולון. עכשו תנסי לתקן את ההטייה הזאת ביחס למאה טרילيون עלי עשב תבונניים, ותبني שזה עשוי להיות חשוב יותר פי אלף מונים מכל המין האנושי... הוא, תודה לעזאתה, כחוב פה שאלה רק דודאים שיכולים לדבר והם מדברים בשפה אנושית רגילה בקול רם, ולא שיש לחש שמאפשר לך לדבר לכל צמח – "רזן בא אליו באוויחת הבוקר אתמול", אמרה הרמיוני. קולה נשמע שקט מעט, עצוב מעט, אולי אפילו מפוחד מעט. "הוא אמר שהוא היה המומן נורא לראות אותו מנשחת אותך. שמה שאמרה

כשהיית תחת השפעת הסוהרין היה צריך להראות לי כמה רשות הסתרת בפנים. ושאם אני עומדת להיות תומכת של קוסט אופל, אז הוא לא בטוח שהוא רוצה להיות בצבא שלי".

ידיו של הארי חדלו להעביר דפים. נראה שמוחו של הארי, על אף כל הידע המופשט שלו, עדין לא הצליח להעריך קנה מידה ברמה רגשית אמיתי, משום שהוא כיוון חדש באלים את תשומת הלב שלו הרחק מטרילוני עלי עשב ספקיתובניים שעשוים לסייע או למותם בעודם מדברים, ולעבර החיים של בת-אנוש בודדת שرك במקרה הייתה קרובה ויקרה יותר.

"רונן הוא הדפ"ר הגדול ביותר בעולם", אמר הארי. " הם לא ידפיסו את זה בעיתון, משום שהוא חדש. אז אחרי שפיטרת אותו, כמה מהידים ומהרגליים שלו שברת?"

"ניסיתי לומר לו שהוא לא ככה", המשיכה הרמיוני באותו קו שקט. "ניסיתי לומר לו שאתה לא כזה, ושזה לא ככה בינוינו, אבל זה פשוט גורם לו להיות יותר... יותר כמו שהוא היה".

"טוב, ובכן", אמר הארי. הוא הופתע שהוא לא כועס יותר על קפטן וויזלי, אבל הדאגה שלו להרמיוני דרש את זה כרגע. "ככל שתנסי להצדיק את עצמך יותר מפני אנשים כאלה, כך את מכירה בכך שיש להם זכות לפקפק לך. זה מראה שאתה חושבת שmagיע להם להיות החוקרים שלך, וברגע שאתה מעניקה למישחו כזה כזה עלייך, הוא פשוט ידוחף עוד ועוד". זה היה אחד מהשיעורים של דראקו מאלפי שהארי חשב שהוא די חכם, למעשה: אנשים שניסו להגן על עצם תוחקרו על כל נקודה ולעולם לא הצליחו לספק את החוקרים שלהם; אבל אם הבהיר מההתחלת אתה מפורסם ומעל מוסכמת חברותיות, אנשים לא יטרחו לעקוב אחריו ורוב ההפרות. "זו הסיבה שכשרון בא אליו כシשית בשולחן רייבנקלו ואמר לי להתרחק מך, החזקתי את היד שלי מעל הרצפה ואמרתי, 'אתה רואה את הגובה של היד שלך?' האינטיליגנציה שלך צריכה להיות גבוהה לפחות עד כדי כדי לדבר איתי'. וזה הוא האשים אותך,

ואני מצטט, שאני שואב אותו אל תוך האפליה, סוף ציטוט, אז פשיתי את שפתיי ועשיתיSSHSHLOWPF, ואחרי זה הפה שלו עדיין עשה רעים כאלו של דבר אוז הטלה לחש קוניטיבס. אני לא חושב שהוא ינסה להרצות לי שוב".

"אני מבינה למה עשית זאת זה", אמרה הרמיוני, קולה מתוח, "גם אני רציתי לומר לו להתחפף, אבל הלוואי שלא הייתה עשוה את זה, זה פשוט יקשה עליו, הארי!"

הاري הרים שוב את מבטו מ'עדומות צמחית'. בכל מקרה הוא לא הצליח לקרוא שום דבר ככה; והוא ראה שהרמיוני עדיין קוראת איזה ספר שלא היה לה, לא מביטה בו. היא אפילו העבירה עמוד בעודו מבית בה.

"אני חושב שתנת נוקטה בגישה הלא נכונה כשאת מנסה להגן על עצמן מלכתחילה", אמר הארי. "אני באמת חושב כך. את מי שתת. את חברה של מי שתת בוחרת. תגידי לכל מי שמקפק לך שהוא יכול ללכת לחפש – "

הרמיוני פשטונת הנידה בראשה, והפכה עמוד נוסף. "אפשרות מספר שתיים", אמר הארי, "לכדי לפדר וג'ורג' ותגידי להם לנחל שיחה קצרה עם האח הסטור שליהם, שני אלה הם באמת חבריה טובים – "

"זה לא רק רון", אמרה הרמיוני כמעט בלחשיה. "הרבה אנשים אומרים את זה, הארי. אפילו מנדי מביטה بي במבטיהם מודאגים כשהיא חושבת שאני לא רואה. נכוון שזה מצחיק? אני כל הזמן דואגת שפרופסור קוירל שואב אותך לתוך האפליה, ועכשו אנשים מזוהירים אותך כמו שאני מנסה להזuir אותך".

"טוב, כן", אמר הארי. "האם זה לא מרגיע אותך קצת בנוגע אליו ואל פרופסור קוירל? "

"במילה אחת", אמרה הרמיוני, "לא".

השתיקה ארוכה מספיק זמן עד שהרמיוני העבירה דף נוסף, אז קולה נשמע, ב瞵אה אמיתית הפעם, "זו... ופדרמה הולכת ואומרת

לכולם, שמכיוון שלא הצלחתי להטיל את לחש הפּֿטְרוֹנוֹס, אני בטח רק מ'מעמידה פנים שאני ננחמדה..."
"פְּדַמָּה אֲפִילוּ לֹא נִסְתָּה ! " אמר הארי בתרעומת. " אם היה מכהפת אופל שرك מעמידה פנים, לא הייתה מנסה לפני כולם ! הם חושבים שאת טיפשה ? "

הרמיוני חיכה קצט, ומצמיצה כמה פעמים.
"הii, אני צריך לדאוג שהוא שאני באמת נעשה מרושע. כאן התרחש הגרוע ביותר הוא שאנשים יחשבו שאית יותר מרושעת ממה שאתה באמת. זה ירוג אותך ? זאת אומרת, האם זה עד כדי כך נורא ? "
הילדה הצעירה הינהנה, פניה מכוצות.

"תראי, הרמיוני ... אם אתה דואגת עד כדי כך בזוגע למה שאנשים אחרים חושבים, אם את אומלה בכל פעם שאנשים אחרים לא מדמים אותך בדיקן כמו שאתה מדרミינט עצמן, זו כבר גזירה שהיא אומלה תמיד. אף אחד אף פעם לא חשב עליינו כמו שאנחנו חשובים על עצמנו".

"אני לא יודעת איך להסביר לך", אמרה הרמיוני בקול רך. ועצוב. "אני לא בטוחה אם זה ממשו שתוכל אייפעם להבין, הארי. כל מה שאני יכולה להגיד לוمرة זה, איך הייתה מרגיש אם אני הייתה חושבת שאתה מרושע ? "

"אם... ." הארי דמיין זאת. "כן, זה באמת יכאב. מאד. אבל את אדם טוב שחושב על דברים כאלה בצורה אינטיגנטית, הרגעות את הכוח הזה עליי, אם תחשבי שעשית משהו לא בסדר זה יהיהמשמעותי. אני לא יכול לחשב על שם תלמיד אחר, חוות ממך, שאכפת לי מדעתתו באותו אופן – "

"אתה יכול להיות ככה", לחשה הרמיוני גרייניג'. "אני לא."
הילדה עברה שלושה עמודים נוספים בדימה, והארי החזיר את מבטו אל הספר שלו וניסה לחזור לRICTOH, כשהרמיוני אמרה לבסוף בקול קטן, "אתה באמת בטוח שאסור לי לדעת איך להטיל את לחש הפּֿטְרוֹנוֹס ? "

"אני..." הארי נאלץ לבלווע גוש פתאומי בגרונו. לפעת הוא דמיין את עצמו לא יודע למה לחש הפטרונים לא עובד עבورو, לא מסוגל להראות לדראקו, פשוט נאמר לו שישנה סיבה, ותו לא. "הרמוני, הפטרונים שלך יזהר באותו אור אבל הוא לא יהיה דגיל, הוא לא ייראה איך שנאים חובבים שפטרונים אמורים להיראות, כל מי שיראה אותו ידע שהוא מזוז הולך פה. אפילו אם הייתה מוגלה לך את הסוד לא הייתה יכולה להגדים לאיש, אלא אם הייתה מכירה אותן להסתובב כך שיוכלו לראות רק את האור, ו... והחלק הכי חשוב בסוד הוא הידיעה שהסוד קיים, היה יכול להראות רק לחבר אחד או שניים אם הייתה משכינה אותם לסודות..." קולו של הארי דעך בחוסר אונים.

"אני מוכנה לזה." קולה עדין היה קטן.

היה לו מאוד קשה לא לפולות את הסוד פשוט כאן ועכשו בספרייה.

"לא, לא כדאי, ממש לא כדאי. זה מסלון, הרמוני, יכול להיגרם הרבה נזק אם הסוד הזה יתגלה. לא שמעת את הפתגם, שלושה יכולים לשמור סוד אם שניים מתיים? שלספר רק לחברים הקרובים שלך זה כמו לספר לכלום, משומם שאתה לא בוטחת רק בהם, את בוטחת בכל מי שהם בוטחים בו? זה חשוב מדי, יש יותר מדי סיכון, זו לא מסוג ההחלטות שצרכות להתקבל משיקולים של לתקן את המוניטין של מישחו בבית הספר!"

"אוקיי," אמרה הרמוני. היא סקרה את הספר והשיבה אותו למדף. "אני לא יכולה להתרכז עכשו, הארי, אני מצטערת."

"אם יש כל דבר אחר שאתה יכול לעשות – "

"תהיה נחמד יותר לכולם."

הילדת לא הביטה לאחור כשצדעה מבין המדפים, מה שעשו היה להיות דבר טוב, משומם שהילד היה קבוע במקום, חסרתנוועה. לאחר זמן מה, הילד חזר להעביר עמודים.

פרק ۹۴

כידע כוקדח

ילד ממתין בקרחת עיר קטנה בקצתה העיר הלא-אסօר, לצד שביל עפר המוביל לשעריו הוגוורטס בכיוון אחד, ואל האופק בכיוון השני. כרכרה עמדה בקרבת מקום, והילד עומד מרחק ניכר ממנו, מבית בה, עיניו כמעט ולא עוזבות אותה.

במרחך, דמוות מתקרבת לאורך שביל העפר: גבר הלובש גליםות רשמיות מדדה לאיו בכתפיים שמוטות, נעליו הרשמיות מעלה עננות אבק קטנות בעודו צועד.

חזי דקה לאחר מכן, הילד שולח מבט חטוף נוסף לפני שהוא חוזר לצפות בכרוכה; והמבט הזה מגלה שכחתיו של הגבר התישרו, פניו נאספו, ונעליו נעו בקלילות מעל העפר, לא משairyות ولو גרגר אבק באוויר שמאחוריו.

"שלום, פרופסור קוירל," אמר הארי מבלי להזיז את עיניו מכיוון הכרוכה שלום.

"שלוםות," אמר קולו הרגוע של פרופסור קוירל. "נראה שאתה שומר מרחך, מר פוטר. האם משחו בנוגע לכלי התחכורה שלנו מוציא אותך מאייזון?"

"מוציא אותך מאייזון?" הדחד הארי. "לא, הכל פה מאוזן לגמרי. ארבעה מושבים, ארבעה גלגלים, שני סוסי ענק שלדים מכונפים..."

גולגולת עטופה בעור פנתה להבית בו וחשפה שניים, כאילו לציין שהוא מהבב אותו בדיקות באותו מידת השוא מהבב אותה.

סוס-השלד השחור השני הרים את ראשו כאילו בנחורה, אבל שום קול לא נשמע.

"הם ת'סטרהלים, הם תמיד משכו את הרכבה", אמר פרופסור קוירל, נשמע אידייש למדี้ כשתיפס לפסל הקדרמי של הרכבה, מתישב מימין ככל הניתן. "הם נראים רק לעיני אלו שראו מות וhibino אותו, הגנה מועילה כנגד רוב החיות הטורפות. המם. אני מניה שבעפעם הראשונה שניצבת מול הסוהרַן, הזיכרון הגרוע ביותר שלך היהليل היתקלותך עם זה ישאינלאנקוביבשמו?" הארי הנהן בקדורות. זה היה ניחוש נכoon, גם אם מהטיסות הלא נכונות. אלו שראו מות... .

"האם נזכרת בדבר מה מעניין, אם כך?"
"כן", אמר הארי, "זכרתי". רק זאת ותו לא, משום שהוא עדין לא היה מוכן להטיח האשומות.

המורה להתגוננות חיזק את אחד מחיקויו היבשים, וסימן בחומר סבלנות באצבעו.

הארי צמצם את המרחק וטיפס אל הרכבה, מתכווץ. תחשות האבדון התחזקה ממשמעותית מאז יום הסוהרַן, אף על פי שהיא נחלשה באיטיות לפני כן. המרחק הגדול ביתר מפרופסור קוירל שהרכבה אפשרה כבר לא היה מספיק.

ואז הנטושים השלדים החלו לצעד קדימה והרכבה החלה לנوع, לוקחת אותן לעבר הגבולות החיצוניים של הוגורטה. בעוד עיטה זאת, פרופסור קוירל נס rhe בחזרה למצב'זומבי, ותחושת האבדון נסoga, אם כי עדין ריחפה בקצת תפיסתו של הארי, בלתי ניתנת להתעלמות... .

העיר חלף על פניהם בזמן שהרכבה התגלגה קדימה, העצים חולפים באיטיות מזוחלת לעותם מטאטים או אפילו מכוניות. היה משה מרגייע בלנטוע ככה, חשב הארי. וזה בהחלט הרגיע את המורה להתגוננות, שנשען לאחרר עם זרם רוק קטן שזרם מפיו הפעור קלות ונקווה על גlimothיו.

הארי עדין לא החליט מה מותר לו לאכול לארוחת צהרים. המחקר שערך בספריה לא העלה שום רמז לקוסמים שמדוברים עם חיות לא קוסמות בלבד נחשים, אם כי בלחש ולחישת' מأت פאול אהברביה תיאר הספר סיפור מאומת למחזה על מכשפה שנקרה גבירת הסנאים המטופפים.

מה שהארי רצה לעשות הוא לשאול את פרופסור קוירל. הבעייה הייתה שפרופסור קוירל חכם מדי. אם לשפוט עלי פי מה שדראקו אמר, עניין הירוש של סלית'רין הוא פצחה רצינית, והארי לא היה בטוח שהוא רוצה שמיشهו אחר ידע. וברגע שהארי ישאל על לחשנית, פרופסור קוירל יביט בו בעיניו הכהולות הבחרות ויגיד, 'אני מבין', מר פוטר, שלימדת את מר מאלפי את לחש הפטלוניס ובטעות דיברת לחש שלו.

זה לא משתנה שאין לו מספיק ראיות כדי לאתר את ההסבר הנכון כהשורה, שלא לדבר על להtagבר על נטלי אי-הסבירות הפרירורית שלו. איכשהו המורה להתגוננות יסיק זאת בכל מקרה. היו זמנים שבהם הארי חשב שלפרופסור קוירל יש הרבה יותר מידע מוקדם ממה שהוא מגלת, הנחות המוצאת שלו היו פשוט טובות מדי. לפעמים הוא הגיע להיסקים המדהימים שלו אפילו כשהסבירות שלו היו שגויות. הבעייה הייתה שהארי לא ראה איך פרופסור קוירל היה יכול להגניב רמז נוסף בנוגע לחצי מהדברים שניחס. הארי היה רוצה לפחות פעם אחת להגיע להיסק מדהים ממשו שפרופסור קוירל אמר ולהפתיע אותו לגמריו.

* * *

"אני אוכל קערה של מרק עדשים ירוקים, עם רוטב סוויה," אמר פרופסור קוירל למצלrichtה. "ובאשר למר פוטר, צלחת של הציגי המשפחתי של טנודמן."

הארי היסס בחזרה פתואמית. הוא החליט לדבוק במנות צמחונית לעת עתה, אבל בהתלבתוותיו הוא שכח שפרופסור

קוירל הוא זה שביצע את ההזדמנות עצמה – וזה יהיה מביך מדי אם ימחה עכשו –

המלצרית קדה להם, והסתובבה לכלכת –

"אה, סליחה, יש בזהبشر מנהשים או מסנאים מעופפים?"
המלצרית אפילו לא מצמצה, רק פנתה בחזרה אל הארי, הנידה בראשה, קדה לו בנימוס שוב, וחוורה לכלכת לעבר הדלת.
(החלקים الآחרים של הארי גיחכו לעברו. גראפינדרור העיר הערות עוקצניות על איך מעט אי נוחות חברתיות מספקת כדי לגרום לו להידרדר לקיןבליזם! (נצח על ידי הפלפאף) וסלית'רין העיר על הנוחות שבגמישות האתית של הארי כזו מגיע למטרות חשובות כמו לשמר את מערכת היחסים שלו עם פרופסור קוירל.)
אחרי שהמלצרית סקרה מהחוריה את הדלת, פרופסור קוירל הניף את ידו כדי להזכיר את הבריח למקומו, הטיל את ארבעת החלחים הרגילים כדי להבטיח פרטיות, ואז אמר, "שאלה מעניינת, מר פוטר. אני תוהה מדרוע שאלת זאת?"

הארי שמר על פניו יציבותו. "חיפשתי כמה עובדות בנוגע להחשי הפטרונים מוקדם יותר," הוא אמר. "על-פי לחש הפטרונים:
קוסמים שייכלו ואלו שלא, מסתבר שגורדריך לא היה יכול וסלוזאר כן היה יכול. הופתעת, אז חיפשתי את המקור, באربע חיים של עצמה. ואז גיליתי שלזואר סלית'רין היה מסוגל לכוארה לדבר עם נחשים". (סדר זמני הוא לא אותו הדבר כמו סיבתיות, זו לא אשמה של הארי אם פרופסור קוירל יחמייך זאת.) "מחקר נוסף העלה סייפור על מעין אלהים שהייתה יכולה לדבר עם סנאים מעופפים.

הודאגתי מעט מהמחשבה על אכילת משחו שמסוגל לדבר".

הארי שתה לגימה סתמית של מים –

– בדיק כספרופسور קוירל אמר, "מר פוטר, האם אני צודק בניחושי שבನוסף הינך לחשן?"

כשהארי סיים להשתעל, הוא הניח את כוס המים שלו על השולחן, קיבע את מבטו על סנטרו של פרופסור קוירל במקום על

עינויו, ואמר, "אז אתה יכול לעשות ביוארה הכהה דרך מחשומי החלטת-הכהה שליך, אם כך".

פרופסור קוירל חין חיווק רחוב. "אך זאת כמחמתה, מר פוטר, אבל לא."

"אני כבר לא קונה את זה", אמר הארי. "אין מצב שהיית יכול להגיע למסקנה הזו בהתחביס על הראייה הזו".

"МОבן שלא", אמר פרופסור קוירל בשווון נפש. "תיכנני לשאול אותך את השאלה הזו היום בכל מקרה, ופושט בחזרתי ברגע המתאים. חשתי מזמן דצמבר, למשה –"

"דצמבר? אמר הארי. "אני גיליתי אתמול!"

"אה, אז לא הבנת שההודעה שקיבלת ממצנפת המيون הייתה בלחשנית?"

המורה להtagוננות תזמן זאת במדוק גם בפעם השנייה, בדיק שההארי לגם לגימה של מים כדי לנוקות את גרכונו מפרק השיעול הראשון.

ההארי לא הבין, לא עד עכשו. כМОבן שזה היה ברור ברגע שפרופסור קוירל אמר זאת. נכון, פרופסור מקונגלו אפילו אמרה לו לא לדבר עם נחשים במקומות שבו מישחו יוכל לשמעו אותו, אבל הוא חשב שהיא התכוונה שלא יראו אותו מדבר עם פסלים או מאפיינים ארכיטקטוניים של הוגוורטס שנראו כמו נחשים. אשליית שקייפות כפולה, הוא חשב שהוא הבין אותה, היא חשיבה שהוא הבין אותה – אבל איך לעזאזל –

"או", אמר הארי, "ביצעת בי ביוארה הכהה בשיעור הtagוננות הראשון שלו, כדי לגלות מה קרה עם ממצנפת המيون –"

"אבל אז לא הייתה מגללה זאת בדצמבר". פרופסור קוירל נשען לאחרו, מחייך. "זו איננה חידה שביכולתך לפתור בכוחות עצמן, מר פוטר, אז אגלה לך את התשובה. בחופשת החורף, התודעתי לעובדה שהמנהל הגיש בקשה לפאנל שיפוטי סגור לבחון את התקין של אחד בשם מר רובאוס האגריד, אותו אתה מכיר בתור

שומר המפתחות והקרקעות בהוגוורטס, אשר הואשם ברצח של אביגיל מירטל ב-1943".

"הו, כמובן", אמר הארי, "זה בודד שאינו לחשן. פרופסור, מה בשם הנחשים הללו?"

"החשוד האחד ברצח זה הוא המפלצת של סלית'רין, הדירתה האגדית של חדר הסודות של סלית'רין. זו הסיבה שמדוברת במסויים הביאו לידיعي את העובדה הזו, והסיבה שהיא יכולה את תשומת ליבי במידה מסוימת כדי שאשקיים כמוות נכבהה של דמי שוחד כדי ללמידה את פרטי המקרה. עצה, למעשה, מר פוטר, מר האגריד חף מפשע. חף מפשע בכוונה מגוחכת. והוא המשקיף החף מפשע המובהק ביותר שהואשם על ידי מערכת המשפט של בריטניה הקסומה מאז לחש הקונפונדוס שגרינDELOULD הטייל על צימברליין שבעקבותיו נתלה אמנה נוקס. המנהל דיפט קידם תלמיד בויה שיאשים את מר האגריד משום שנזקק לשער לעוזול שיקח את האשמה על מותה של העלה מירטל, ומערכת המשפט המופלאה שלנו הסכימה שהרבר מספיק כדי להזכיר את סילוקו של מר האגריד ואת שבירתו שרביטו. המנהל הנוכחי שלנו היה צרייך ורק להציג ראייה חדשה ממשועתית מספיק כדי לגרום לדיוון חזרה בתיק; וכשמדובר מופיע לחץ במקום דיפט, התוצאה ברורה מלאה. ללויזיוס מאלפי אין סיבה מיוחדת לחושש מティהור שמו של מר האגריד; לפיכך לויזיוס יתנגד רק במידת יכולתו לעשות זאת מבלי לשלם על כך מחיר כדי לכפות את העליונות על דמלדור, ודמלדור מוכן בבירור לקדם את התקיק למורות זאת."

פרופסור קוירל לגם מהמים שלו. "אבל אני סוטה מהנושא. הראיה החדשה שדמלדור מבטיח היא לחש שנסתה עד כה, שהוטל על מצנפת המיוון, אשר, לטענת המנהל, מגיב אך ורק לסלית'רינים שהם גם לחשנים. המנהל אף טוען שהוא תומך בפרשנות שחדר הסודות אכן נפתח ב-1943, בערך באותה תקופה הזמן המכונה שבה והיא נלקוב-בשמו, לחשן ידוע, למך בהוגוורטס.

ההיגיון מפוקפק מעט, אבל פאנל שופטים עשוי לקבע שהה מטה את התקיק מספיק כדי להטיל ספק באש灭ו של מר האגריד, אם יוכל להגיד זאת בפנים רציניות. וכעת אנו מגיעים לשאלת העיקרית: איך המנהל גילה את הלהש הסודי על מצנפת המיוון.

פרופסור קוירל חין חון דקCut. וובכן, הבה נניח שישנו לחשון בקבוצת התלמידים של השנה הראשונה, יורש אפשרי לסלית'רין. עלייך להודות, מר פוטר, שאתה מחבילט כאפשרות בכל פעם שמדוברים על אנשים יוצאי דופן. ואם אשאל את עצמי למי מבין הסלית'רינים החדשניים ישנו הסיכוי הגבוה ביותר לכך שפרטיתו המנטלית תחולל על ידי המנהל, בפרט בחיפוי אחר זכרונותו מהמיון, ובוכן, אתה מחבילט אף יותר. החיווך נעלם. "או אתה רואה, מר פוטר, לא היה זה אני שהחר לדווחך, אם כי לא אבקש להתנצל. אין זו אש灭ת שהאמנת למחאותיו של דמבלדור על כך שכיבד את פרטיותו המנטלית".

"הthanatology הינה", אמר הארי, שומר על פניו נטולי הבעה. השליטה הקפואה הייתה הودאה בפני עצמה, כמו גם הזיהעה שנתקוותה על מצחו; אבל הוא לא חשב שהמוראה להתגוננותו יראה בזה וראייה למשהו. פרופסור קוירל פשוט יחשוב שהארוי היה לחוץ מכך שהתגלה בתור היורש של סלית'רין. במקומות להיות לחוץ מכךProfessor קוירל עשוי להבין שהארוי הסגיר בכוונה את סודו של סלית'רין... מה שכבר לא נראה כמו צעד חכם.

"או, מר פוטר. האם התקדמות במציאת חדר הסודות?" לא, חשב הארי. אבל כדי לשמר יכולת הכהשה, צריכה להיות לך מדיניות כללית להתחמקות משאלות מדי פעם, גם אם אין לך מה להסתיר... "עם כל הכבוד, פרופסור קוירל, לו הייתי משיג התקדמות כזו, אין זה מובן מallow לגשמי שעליי לספר לך עליה." פרופסור קוירל לגם מכוס המים שלו שוב. "ובוכן, מר פוטר, אגלה לך בחופשיות מה אני יודע ומשער. ראשית, אניאמין שהחדר אמיתי, כמו גם המפלצת של סלית'רין. מותה של העלמה

miratel לא התגלה במשך שעות לאחר פטירתה, אף על פי שליחי ההגנה היו צריכים לידע את המנהל מייד. לפיכך הרצת התבצע או על ידי המנהל דיפט, מה שלא סביר, או על ידי ישות כלשהי שלסלזיאר סלית'רין הכנס לחשוי ההגנה ברמה גבוהה מזו של המנהל עצמו. שנית, אניחוש שבניגוד לאמונה הרווחת, מטרתadel המפלצת של סלית'רין לא הייתה לפטור את הוגוורטס מבני מוגלים. אלא אם המפלצת של סלית'רין הייתה חזקה מספיק כדי להביס את המנהל של הוגוורטס ואת כל המורים, היא לא הייתה יכולה לנצח בכוח. מקרי רצח מרובים שנעשו בסודיות היו מביאים לשגירות ביתהספר, כפי שאכן כמעט קרה ב-1943, או בהטלה לחשי הגנה חדשים. אז מודיע נוצרה המפלצת של סלית'רין, מר פוטר? איזו מטרה היא באמת משרות?"

"אה..." הארי השפיל את מבטו אל כוס המים שלו וניסה לחשב. "כדי להרוג את כל מי שיגיע לחדר שלא שייך לשם –" "מפלצת חזקה מספיק כדי להביס צוות של קוסמים שהצליחו לפרוץ את לחשי ההגנה הטובים ביותר שלסלזיאר היה יכול לשים על החדר שלו? לא סביר."

הארי הרגש לחץ כל כתעת. "טוב, זה נקרא חדר הסודות, אז אולי למפלצת יש סוד, או שהוא הסוד?" אם כבר מדברים, איזה מין סודות יש בחדר הסודות? הארי לא חקר מספיק את הנושא, חלקית משום שהוא לו הרושם שאיש לא ידע שום דבר –

פרופסור קוירל חייך. "למה לא פשוט לכתוב את הסוד?" "אהה..." אמר הארי. "משום שגם המפלצת דיברה להשנית, זה יבטיח שרק צאצא אמיתי של סלית'רין יוכל לשמע את הסוד?" "אין בעיה להטיל לחשי הגנה על החדר שייפתחו ורק למשמע ביטוי שנאמר בלחשנית. למה לטrhoח ליצור את המפלצת של סלית'רין? לא יכול להיות שהיא קל ליצור יוצר עם תוחלת חיים של מאות שנים. קדים, מר פוטר, זה צריך להיות ברור; איזה סודות יכולים להגיד להיאמר מתודעה היה אחת לאחרת, אבל לעולם לא

להיכתב?"

ואז הארי ראה זאת, בפוץ אדרנליין שגרם לליבו לפעום במחירות, נשימתו מואצת. "הו".

סלזאר סלית'רין אכן היה ערמוני מאד. ערמוני מספיק כדי לעלות על דרכ לעקוף את האיסור של מרלן. אי אפשר להבהיר לחשי קסם עצמותיים דרך ספרים או רוחות, אבל אם חילחה ליצור יצור חבוני מאיריקאים מספיק עם זכרון מספיק טוב –

"נראה לי סביר מאד", אמר פרופסור קוירול, "שהזה-שאיין لنקוביבשו החל את עלייתו לכוח עם סודות שהציג מהມפלצת של סלית'רין. שהידע האבוד של סלוֹזָאַר הוא המקור ליכולת הקסם החזקה להפליא של אתה-היודעתי. ולכן העניין שלי בחדר הסודות ובתיק של מר האג'יך".

"אני מבין", אמר הארי. ואם הוא, הארי, יוכל למצוא את חדר הסודות של סלוֹזָאַר... אז כל הידע האבוד שלורד וולדמורט השיג יהיה שלו.

תוספי לכך את האינטלייגנציה העליונה של הארי וקצת מחקר עצמאי בקסם ומשגاري טילים מוגלאים, והקרוב המתקבל יהיה חד-צדדי לגמרי, וזה בדיק איך שהארי רצה אותן.

הארי חייך עכשו, חייך מרושע למדי. עדיפות חדשה: למצוא כל דבר בהוגו-וורטס שנראתה כמו נחש ולנסות לדבר איתו. תחילה עם כל מה שכבר ניסית, אלא שהפעם תווודה שאתה משתמש בחשנית במקוםanganlit – תשכנע את דראקו שיכניס אותך למעוננות של סלית'רין –

"אל תתרגש יותר מדי, מר פוטר", אמר פרופסור קוירול. פניו שלו הפכו חסרות הבעה כתעת. "עליך להמשיך לחשוב. מה היו מילות הפרידה של אדרין האופל מהມפלצת של סלית'רין?"

"מה?" שאל הארי. "איך מישחו מאיתנו יכול לדעת את זה?"
דמיין את הסצנה, מר פוטר. תן לדמיון שלך להשלים את

הפרטים. המפלצת של סלית'רין – נחש ענק כלשהו, סביר להניח, כך שrok לחשנן יוכל לדבר אתה – סיימה להעביר את כל המידע שברשותה לזה-ישאיןלנקוב-בשםו. היא מעבירה לו את הברכה האחורה של סלוֹאָר, ומזהירה אותו שעל חדר הסודות להישאר חתום עד שהצאה הבא של סלוֹאָר יוכל להוכיח שהוא ערמוני מספיק כדי לפתחו אותו. זה שיחפה לאדון האופל מהנהן, ואומר לה – "

"אַבְּרָהָא קָרְבָּרָה", אמר הארי, מרגיש לפתח בחילה.
"כָּל מִסְפֵּר שְׁתִים עֶשֶׂרָה", אמר פרופסור קוירול בשקט.
"לְעוּלָם אֶל תְּשַׁאֲר אֶת מִקּוֹר הַכּוֹחַ שֶׁלְךָ זָרוּק כִּי שְׁמַיְשָׁהוּ אַחֲרָיו
יכּוֹל לִמְצֹאוֹ אֶתְהוּ".

מבטו של הארי צנחה למפת השולחן, שעניירה את עצמה בתבנית מתבלת של פרחים שחורים וצללים. אייכשהו זה היה... עצוב מכדי שידמיין זאת, הנחש הגדול של סלית'רין רק רצה לעוזר ללורד ולדמורט, ולורד ולדמורט פשוט... היה בכך שהוא עצוב במידה שלא תיאמן, אייזה מין בן-אדם יעשה מהשו כזה לישות שלא הziעה לו דבר מלבד ידידות... "האם אתה חושב שאדון האופל היה – "

"כן", אמר פרופסור קוירול בקול שטוח. "זה-ישאיןלנקוב-בשםו הותיר בעקבותיו לא מעט גופות, מר פוטר; אני בספק שהוא היה ממשית את זו. אם היו שם חפצי קסם שניתנים להזזה, אדון האופל היה לוקח אותם עימיו גם כן. יתכן שיש עוד משהו שווה לראות בחדר הסודות, ואם תמצא אותו תוכיה שאתה יורש אמיתי לסלית'רין. אבל אל תפתח ציפיות גבוהות מדי. אני חושד שככל מה שתמצא שם יהיה שרידיה של המפלצת של סלית'רין, נחים בשלווה בקברם".

הם ישבו בדממה לזמן מה.
"ייתכן שאני טועה", אמר פרופסור קוירול. "בסופה של דבר זהו רק ניחוש. אבל רציתי להזהיר אותך, מר פוטר, כדי שלא תתאכזב

יתר על המידה.”

הארי הנקן קצורות.

“אפשר אולי להציג על ניצחונו של עצמן התינוק,” אמר פרופסור קוירל. היוכו התעוות. “לו אתה היודע-מי היה נשאר בחים, יתכן שהיית מצליח לשכנע אותו ללמידה אחר חילק מהידוע שאמור היה להיות המורשת שלו, מירוש אחד של סלית'רין למושנהו.” החיווך התעוות עוד, כאילו לעוג לא-יה-אפשרותה הבורורה, על אף ההצעה.

הערה לעצמי, חשב הארי, בתחושים קור קלה וקצת כעס, לוודא שאחלה את המורשת שלי מהתוודה של אדון האופל, כך או אחרת. השתדרה שתיקה נוספת. פרופסור קוירל הביט בהاري כאילו המתין לשישאל משהו.

“טוב,” אמר הארי, “כל עוד אנחנו מדברים על הנושא, אפשר לשאול אותך איך אתה חושב שככל עניין הלחשנות הזה עובד –” נשמעה נקישה על הדלת. פרופסור קוירל הרים אצבע מתרה, ואז פתח את הדלת בהינפּ יד. המלצרית נכנסה, מאזנת מגש ענק עם המנות שלהם כאילו כל הדבר לא שקל ממש (מה שכנראה היה נכון). היא הגישה לפרופסור קוירל את קערת המرك הירוק שלו, וכוס של הקיאנטי הרגיל שלו; ולפנּי הארי, צלחת של רצועות בשර דקות טבולות ברוטב סמיך לזראה, יחד עם כוס גוזז הדבשה הרגיל שלו. אז היא קדה, מצליחה לגרום לזה להיראות כמו כבוד פן במקום מחווה אדישה, ועובה.

אחרי שהלכה, פרופסור קוירל הרים את אצבעו לסמן שקט פעם נוספת, ושלף את שרביטו.

ואז פרופסור קוירל החל לבצע סדרה מסויימת של לחסים שהארי זיהה, מה שגרם לו לשאוף אויר בחזרות. הייתה זו הסדרה שמר בستر השתמש בה, הקבוצה המלאה של עשרים וسبعين הלחשים שהיא מטיל לפנּי שהיא מדובר על משהו בעל חשיבות אמיתית.

אם הדיוון על חדר הסודות לא נחשב למשהו בעל חשיבות אמיתית –

כשפروفסור קוירל סיים – הוא הטיל שלושים לחשים, שלושה שהארי לא שמע קודם לכן – המורה להtagוננות אמר, "כעת לא יפריעו לנו למשך זמן מה. האם אתה מסוגל לשמר סוד, מר פוטר?"

הארי הנהן.

"סוד רציני, מר פוטר," אמר פרופסור קוירל. עניינו היו רציניות, קולו חמוץ. "סוד עשוי לשלוח אותה לאזקבן. חשוב עליך לפני שתעתנה".

לרגע אחד הארי לא הבין מדוע השאלה אמורה להיות קשה, בהינתן אוסף הסודות ההולך וגדל שלו. ואז –
אם הסוד הזה עשוי לשלוח את פרופסור קוירל לאזקבן, זה אומר שהוא עשה משהו לא חוקי...

המוח של הארי ערך כמה חישובים. מה שלא יהיה הסוד, פרופסור קוירל לא חשב שהעבירה שלו תציג אותו באור שלילי בעיניו הארי. לא היה שום יתרון שיושג מלא לשם עזת הסוד. ואם הוא כן יגלה משהו לא בסדר בפרופסור קוירל, אז יועיל מאוד להاري לשם עזתו, אפילו אם יבטיח שלא לגלות אותה לאיש.

"מעולם לא היה לי כבוד רב לסמכות," אמר הארי. "גמ לא לסמכות חוקית או ממשלתית. אשמור את סודך."

הארי לא טרח לשאול האם ה吉利ות שווה את הסכנה שיציב לפטופסור קוירל. המורה להtagוננות לא טיפש.

"از עליי לבחון האם אתה באמת צאצא של סלוואר," אמר פרופסור קוירל, והתרומם מכיסאו. הארי, מונע יותר מרפלקס ואינסטינקט מאשר מחישוב, דחף לאחרור את כסאו ונעמד גם הוא. לפתח היה טשטוש, שניוי, תנועה פתאומית.

הארי עצר באמצע את הזינוק המפוחד שלו לאחרור, מה שגרם לו לנפנף בפראות בידו כדי לא ליפול, שטף אדרנלין פתאומי זורם

בו.

בצידו השני של החדר התנווע נחש בגובה מטר, בצד ימין בוהק עם דוגמאות מורכבות לבן וכחול. הארי לא ידע מספיק על נחשים כדי לזהות אותו, אבל הוא ידע ש'צבעוני' ממשמעו 'אדסי'. תחושת האבדון הקבועה פחתה, למרבה האIRONניה, אחרי שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס הפך לנחש ארסי.

הארי בלו רוק בחזקה ו אמר, "ברכות – אה, הס, לא, אה,
ברכותסס."

"אז", לחש הנחש. "אתה מדבר, אני ששמע. אני מדבר, אתה ששמע?"

"כן, אני ששמע", לחש הארי. "אתה אינמאגוסס?"
"ברור", לחש הנחש. "שלושים ושבעה כללים, מספְר שלושים וארבע: להפוך לאינמאגוסס. כל האנשים הנבונים עושים זאת, אם יכולם. כן, נדי". עיניו של הנחש היו משטחים שטווחים שקוועים בשקעים אפלים, אישונים שחורים חדים בשדות אפורים. "זו הדין הבתויה ביוזה לשוחה. אתה מבין? איש שאחד לא מבין אתנו".

"אפילו אם הם אינמאגיס נחשים?"
לא. אלא אם יודשש של סוליטידין רוצחה". הנחש השמייע סדרה של לחושים קצרים שהמוח של הארי פירש כצחוק אIRONני. "סוליטידין לא טיפש. אינמאגיס נחשים לא אותו דבר כמו לחשננים. היה עלול להיות פגם עצום בתכנית."

טוב, זה בהחלט העיד על כך שלחשות זה קסם אישי, ולא שנחשים הם ישוות תבוניות עם שפה ניתנת למידה –
"אני לא רשות", לחש הנחש. הבורות האפלים שהו עיניו בהו בארי. "אינמאגוסס חייב להיות רשום. עונש שניתיים מססר. האם תשמור סוד שלשי, ילד?"

"כן", לחש הארי. "לא אף הבטהה אף פעם".

הנחש עצר, כאילו בתודהמה, ואז החל להתנוודד שוב. "גבוא לפה ששוב עוד ששבעה ימים. תבייא גליימה לעבוד בלי להיראות, תבייא ששועך חול לנوع דורך זמן – "

"אתה יודע?" לחשש הארי בתודהמה. "אייך –"
שוב סדרת הלחושים הקצרים שתורגמו ל査וק אירוני. "אתה מגיע לשיעור ואשווין שלו בזמן ששאהה עדיין בשיעור אחר, פוגע באובי עם פאי, שניי כדורי זיכרון –"
לא משונה, לחשש הארי. "שאלת טיפשית, שכחתי ששאהה חכם".

"דבר טיפשי לששכח", אמר הנחש, אבל הלחוש לא נשמע נעלם.

"ששונז'חול מוגבל", אמר הארי. "אי אפשר להשתמש עד שבעה תשיעיות."

הנחש הניע את ראשו בהנחה נחש. "הובה הגבלות. נועל לשימוש ששלך בלבד, אי אפשר לגנוב. אי אפשר להעביר בני אדם אחרים. אבל נחש בנווטיק, אני חושש שייעבור. חושב ששאפשר להחזיק ששונז'חול בלי תנועה בתוך קליפה, בלי להפריע לחשי הגנה, בזמן ששאהה מסוכב קליפה מסביבו. נבדק בעוד ששבעה ימים. לא נדבר על חכניות מעבר לזה. אתה לא אומר כלום לאישש. אל תעshaה שטום סימןSSH צסיפיה, כלום. מבין?"

הארי הנחן.

"ענה בדייבור".

"כן."

"תעשהה כמו שאמרתי?"

"כן. אבל", הארי השמיע לחישה עולה יורדת, שהיתה הדרך שבה המוח שלו תירגם 'אהה' מהווס לנחשית, "אני לא מבטיח לעשות מה ששזה יהיה, אתה לא אמרת –"
הנחש רעד בצורה שהחודהה של הארי תרגמה למבט חמור.
"ברור ששלא. נדבר על פרטים בפגישחה הבהה".

הטשטוש והתנוועה התהफכו, ופרופסור קוירל עמד שם שוב. לרגע אחד נראה כאילו המורה להtagוננות מתנודד כמו שעשה הנחש, עיניו קרות ושתוחות; ואז כתפיו התיעשרו והוא היה אנושי שוב.

והילת האבדון חוזרת.

כיסאו של פרופסור קוירל חזר אליו, והוא התישב עליו. "אין טעם לבזבזו את זה", אמר פרופסור קוירל כשחרים את כפו, "אם כי כרגע הייתי מעדרף בהרבה כבר חי. אי אפשר לנתק לחולוטין את התודעה מהגוף שהוא לובשת, אתה מבין..."

הארי התישב באיטיות והחל לאכול.

* * *

"از ששולחו של סלוואר לא גוועה עם אתה יודעמי אחרי הכל", אמר פרופסור קוירל אחרי זמן מה. "נראה שהסיבות כבר החלו להתפשט, בקרוב התלמידים המצוינים שלנו, שאתה אף; אני תווהה מה היו חשובים, אם היו יודעים זאת."

"או אם הם היו יודעים שהשמדתי סוהרטן", אמר הארוי, ומשך בכתפיו. "אני מניח שככל ההמולה תשקע בפעם הבאה שאעשה משהו מעניין. הרמוני מתקשה, לעומת זאת, ותהית אם יש לך הצעות בשביבה."

המורה להtagוננות אכל כמה כפות מרק בשקט; וכשדייבר שוב, קולו היה שטווח בצורה מוזרה. "באמת אכפת לך מהילד הזה."

"כן", אמר הארוי בשקט.

"אני מניח שגם הסיבה שהוא הצליחה להוציא אותך מהשפעת הסוהרטן?"

"פחות או יותר", אמר הארוי. ההצהרה הייתה נconaה במובן מסוים, פשוט לא מדוקיק; זה לא שהייתה אכפת לעצמו תחת השפעת הסוהרטן, אלא שהוא פשוט היה מבולבל.

"לי לא היו חברים כאלה כשהייתי צער". עדין באותו קו!

חסר-רגש. "מה היה קורה לך, אני תוהה, אילו הייתי לבד."

הארי רעד לפניו שהיה מסוגל לעצור את עצמו.

"אתה בטח מרגיש אסיר תודה כלפיה."

הארי פשוט הנהן. לא מדויק, אבל נכון.

"או הנה מה שהייתי עוזה בגילך, لو היה לי בעבר מי לעשות

זאת – "

פודק O 5

אגדה תלמידית

פָּדָמָה פָּטָאִיל סִימָה אֶת אֲרוֹחַת הָעָרָב שֶׁלָּה מַעַט מַאֲחָר, בְּסֵבֶבֶת שַׁבָּע וָחֵצֵי, וְכַעַת מִיהָרָה הַחִוָּצָה מִהְאֹולָם הַגָּדוֹל אֶל מַעֲנוֹנוֹת רַיִבְנֶקְלוֹ וְאֶל חֲדֵרִי הַלִּימָוד. לְרַכֵּל זֶה כִּיפָּה, וְלְהַשְׁמִיד אֶת הַמּוֹנִיטִין שֶׁל גַּרְיְינְגִיר זֶה כִּיפָּה עוֹד יוֹתֵר, אֶבֶל זֶה עַלְלוֹל לְהַסִּיחָה אֶת דֻּעָתָה מַשְׁיעָרֵי הַבַּיִת. הִיא דַחֲתָה חִיבָּרָה שֶׁל חַמִּישָׁה עַשֶּׂר סְנִיטִימְטִירִים עַל יָד לּוּמְדִילְיאַלּוֹד שֶׁהִיא צָרִיכָה לְהַגִּישׁ בְּבוֹקָר בְּשִׁיעָור תּוֹרָת הַצְמָחִים, אוֹ הִיא צָרִיכָה לְסִימָה אֶתְהוּ הָעָרָב.

הִיא שְׁמַעַה אֶת הַלְּחִישָׁה בְּזָמָן שְׁהָלָכָה בְּמַסְדְּרוֹן אַבְּן אַרְוֹךְ, צָר וּמְפּוֹתֵל, וּהִיא נְשַׁמְעָה כָּאַלְוּ הַגִּיעָה הַיִשְׁרָר מַאֲחָוריָה.

"פָּדָמָה פָּטָאִיל..."

הִיא הַסְתוּבָה מַהְרָה כְּבָרֶק, שְׁרַבְּתִּיהָ כְּבָר נִשְׁלָף מִכִּסְתָּרָה אֶל יָדֶיה, אֶם הַארִי פּוֹטֵר חָוֹשֶׁב שֶׁהִוא יִכְלֶל לְהַתְגִּנְבֵּן וְלְהַבְּהִיל אֹתָה בְּכֹזוֹ קְלוֹת -

לֹא הִיה שֶׁ אִישׁ.

פָּדָמָה הַסְתוּבָה מִיד וְהַבִּיטה לְכִיוֹן הַשְׁנִי, לִמְקָרֶה שֶׁהִוא הַטִּיל לְחַשׁ פִּיחּוֹם -

גַּם שֶׁ לֹא הִיה אִישׁ.

הַאנְחָה הַלּוֹחַשָׁת נְשַׁמְעָה שׁוֹבֵר, רַכֵּה וּמְסֻכָּנָה עַם נִימָה מַלְחַשָּׁת.

"פָּדָמָה פָּטָאִיל, יַלְדַת סְלִיתְרִין..."

"הַארִי פּוֹטֵר, יַלְדַת סְלִיתְרִין", הִיא אָמָרָה בְּקוֹל רַם.

היא נלחמה בהاري פוטר ובגיוון הכאוס שלו כבר עשרות פעמים, היא ידעת שהיה זה ההاري פוטר שעשה זאת איכשהו... אף על פי שלחש הפיתום דרש קו ראייה, ובמסדרון המפוחל, היא ראתה בקלות עד הפיתול הבא מקדים ומאחוריה, ולא היה שם איש...

זה לא משנה. היא הכירה את האויב שלו. נשמע גיחוך לוחש, מגיע מקרבתה כעט, והוא הסתובבה וכיוונה את שרביטה אל הלחישה וצעקה "לימינוס!" קליע האור האדום נורה והכה בקיר, שהואר בזוהר ארגמן שדעך לאחר זמן קצר.

היא לא באמת ציפתה שזה יעבד. לא יתכן שהاري פוטר בלתי נראה, לא באמת בלתי נראה, זה קסם שרוב המבוגרים לא יכולים לעשות, והוא מעולם לא האמין בהתשע עשריות מהטיספורים עליו. הקול הלוחש צחק שוב, מצידה השני כעט.

"הארי פוטר ניצב על פי תחומו", לחש הקול, נשמע קרוב מאוד לאוזנה כעט, "הוא מתנודד, אבל את, את כבר נופלת, ילדת סלית'רין..."

"המנפה לא קראה סלית'רין בשם שלי, פוטר!" היא נסוגה לקיר, כך שלא ת策רן להסתכל מאחוריה, והרימה את שרביטה לתנוחת תקיפה.

שוב נשמע הצעוק הרך. "הארי פוטר נמצא בחדר המועדון של ריבנקלו במשך חצי השעה האחרונות, עוזר לקוין אנטויסל ולמייקל קורנר לשנן מתכוונים לשיקויים. אך אין זה משנה. אני פה כדי להעביר לך הודעה, פדמה פאטיל, ואם תבחרי להתעלם ממנה, זה ענייןך".

"בסדר", היא אמרה בקור. "קדימה. תזהיר אותה, פוטר, אני לא מפחדת מכך".

"סלית'רין היה בית דגול, פעם", אמרה הלחישה; היא נשמעה עצובה יותר כעט. "סלית'רין היה פעם בית שהיה גאה לבחוור בו,

פָּדְמָה פָּאֲטִיל. אֲבָל מָשָׁהוּ הַשְׁתַּבְשַׁ, מָשָׁהוּ הַתְּקַלְּקֵל; אֲתִ יָדַעַת מָה
קְרָהָ לְבֵית סְלִיתִירִין, פָּדְמָה פָּאֲטִיל? ”
”לֹא, וְלֹא אֶכְפֵּת לֵי! ”

”אֲבָל צָרֵיךְ לְהִיּוֹת לְךָ אֶכְפֵּת”, אָמָרָה הַלְּחִישָׁה, נִשְׁמָעָת כָּאַילּוּ
הַגִּיעָה מִמְּשָׁמֶן מַאֲחֹורִי רַאשָּׁה הַצּוֹדֵד לְקִיר. ”מִשּׁוּם שָׁאַת עַדִּין אַוְתָּה
הַיְלָדָה לְהַמְּצַנְּפֵת הַמִּיוֹן הַצִּיעָה אֶת הַאֲפְשָׁרוֹת. אֲתִ חֹשֶׁבֶת שָׁאַם
בְּחַרְתָּה בַּרְיִיבְנֶקְלוּ אַיִּינָק פְּרָקִינְסּוֹן, וְלֹעוֹלָם לֹא תְּהִי פְּנָסִי
פְּרָקִינְסּוֹן, לֹא מְשָׁנָה אֵיךְ תְּנַהֲגֵי? ”

לִמְרוֹת הַכָּל, צְמֻרָמוֹרוֹת פְּחַד קְטָנוֹת הַחָלוּ לְהַתְּפַשֵּׁט מַעֲמוֹד
הַשְׁדָּרָה שֶׁלָּה אֶל עָוֹרָה. הֵיא שָׁמַעַת גַּם אֶת הַסִּיפורִים הַאֲלָה עַל
הָאָרִי פּוֹטֵר, שַׁהְוָא מַבָּאַרְהַכְּרָה בְּסַתָּר. אֲבָל הֵיא עַדִּין עַמְּדָה זָקוֹף,
וְהַכְּנִיסָה אֶת כָּל הַאֲרָס שַׁהְצִלְחָה לְקֹולָה כַּשְּׁאָמָרָה, ”הַסְּלִיתִירִינִים
וְהַיּוֹ אֲפָלִים כְּדִי לְהַשִּׁיג כּוֹחַ, בְּדִיקָּן כְּמוֹךְ, פּוֹטֵר. וְאַנְיָ לֹא אַעֲשָׂה
זֹאת. לְעוֹלָם.”

”אֲבָל אֶת תְּפִיצִי שְׁמוּעוֹת נְבוּזָות עַל נִעַרְתָּה תְּמִימָה”, לְחַשׁ הַקּוֹל,
”אָפְּ עַל פִּי שְׂזָה לֹא יַעֲזֹר לְךָ לְהַשִּׁיג שָׁוֹם שָׁאיְפָה מַשְׁלָךְ, וּמְבָלִי
לְשָׁקוֹל אֶת הַעֲבָרָה שִׁישָׁ לְהַבְּנִירִית חֹזְקִים שְׁעוֹשִׁים לְהַתְּרָגָז. זֹה
אַיְנוֹ הַסְּלִיתִירִין הַגָּאה שֶׁל יְמִי קָדָם, פָּדְמָה פָּאֲטִיל, זֹו אַינְגָה גָּאוֹתוֹ
שֶׁל סְלֹזָאָר, זֹה הַסְּלִיתִירִין שְׁנֶרֶקְבָּ, פָּדְמָה פְּרָקִינְסּוֹן וְלֹא פָּדְמָה
מַאֲפָלּוּ...”

הֵיא הַלְּכָה וּנוֹעֲשָׂתָה מִבְּהַלְתָּה יוֹתֵר מִשְׁהִיְתָה אִירְפָּעָם, וְהֵיא
הַחָלָה לְחַשּׁוֹב עַל הַאֲפָשָׁרוֹת שָׁאוֹלִי זֹו בְּאֶמֶת רֹוח. הֵיא מַעוֹלָם לֹא
שָׁמַעַת שְׁרוֹחוֹת יִכְּלֹות לְהַחֲבִיא אֶת עַצְמָן כְּכָה, אֲבָל אַוְלִי הָן פְּשׁוֹת
לֹא נָהָגוּ לְעַשּׂוֹת זֹאת – שָׁלָא לְדִבְרָעַל זֹה שְׁרוֹב הַרוֹחוֹת לֹא הֵיוּ כָּל
כָּךְ מְפַחִידִוִּת, הֵן הֵyo בְּסַךְ הַכּוֹל אַנְשִׁים מַתִּים – ”מַי אַתָּה? הַבְּרוֹן
הַמְּגֹואָל?”

”כְּשָׁהָאָרִי פּוֹטֵר הַוְּכָה עַל יְדֵי בְּרִיונִים”, לְחַשׁ הַקּוֹל, ”הֵוָה הוֹרָה
לְכָל בְּנִירִיתוּ לְהַיְמָנוּ מַנְקָמָה; אֲתִ זּוֹכְרָת זֹאת, פָּדְמָה פָּאֲטִיל?
מִשּׁוּם שָׁהָאָרִי פּוֹטֵר מַתְּנוֹדָד, אָךְ טְרַם אָבָד; הֵוָה נַאֲבָק, הֵוָה יָדָע

שהוא בסכנה. אבל הרמיוני גרייניגר לא הורתה כך לבני בריתה. הארי פוטר כועס עלין, פדמה פאטיל, כועס יותר מכפי שהיה כועס בשביב עצמו... ولو יש בני ברית משל עצמו.

רעד עבר בה, היא ידעה שהוא היה גלי לעין ושנאה את עצמה בshall כך.

"הו, אל תה חשש", נשם הקול. "לא אפגע לך, פדמה פאטיל, משומ שהרמיוני גרייניגר חפה מפשע באמת ובתמים. היא לא ניצבת על פי תחום, היא אינה נופלת. היא לא ביקשה מבعلي בריתה להימנע מלפגוע לך, משומ שהיא לא חשבה על כך כעל אפשרות. והארי פוטר יודע החיטב שם היה פוגע לך או גורם לפגיעה, למען הרמיוני גרייניגר, אז היא לעולם לא הייתה מדברת אליו שוב, עד שהשמש הייתה בוערת עד כלות והכוכב האחרון היה נמוג מהשמים". הקול היה עצוב מאד כעת. "היא באמת ילדה אדיבה, אדם כמותו יוכל רק ליהל להיות..."

"גרייניגר לא יכולה להטיל את לחש הפטرونוס !" אמרה פדמה. "אם היא באמת הייתה נחמדה כמו שהיא מעמידה פנים שהיא –" "האם את יכולה להטיל את לחש הפטرونוס, פדמה פאטיל ? לא העוזת אפילה לנשות, הששת מהتوزאה."

"זה לא נכון ! לא היה לי זמן, זה הכל !"

הלהישה המשיכה. "אבל הרמיוני גרייניגר ניסתה, ב글וי, לפני חבריה, וכשהקسم שלה נכשל היא הייתה מופתעת ומבוהלת. משומ שישנם סודות ללחש הפטرونוס שמעטם ידעו אייפעם, ויתכן שאין איש ביום מלבדי שיודע". גיחוך רך ולוחש. "בי נשבעתי שאין זה כתם על נפשה שמנוע מאורה לזרوها. הרמיוני גרייניגר אינה מסוגלת להטיל את לחש הפטرونוס מאותה הסיבה שגורדריך גרייפינדור, שהקים את האולמות הללו, לא יהיה מסוגל".

המסדרון באמת נעשה קר יותר, היא הייתה בטוחה בכך, כאילו מישחו השתמש בלחש הצינון.

"והארי פוטר אינו בזברית ההיחיד של הרמיוני גרייניגר".

נשמעה נימה של שעשו יבש בלחישה. זה הזכיר לה לפתע בצורה מפחידה את פרופטור קוירל. "פילוס פליטיק ומינרווה מקונגלו מהబים אותה למד', אני מאמין. האם חשבת על כך שם יודע לשנים הלו מה את עושה להרמיוני גריינגר, הם עשויים לחבר אותך פחות? ייתכן שלא יתרבו בגלו'; אבל הם עשויים להתחמה מעט בהענקת נקודות בית, להתחמה מעט בהכוונת הזדמנויות בדרךך – "

"פוטר השתקנקר עליי?"

גיחוך רפאים, חחיחתה יבש. "את חשבת שהשניים האלה טיפשים, חירשים ועיורים?" בלחישה עצובה יותר, "את חשבת שהרמיוני גריינגר אינה קירה להם, שהם לא יראו אותה סובלת? כפי שאולי חיבבו אותך בעבר, פדמה פאטיל הצערה והمبرיקה שלהם, אבל את משליכזה זאת הרחק..."

גורונה של פדמה היה יבש. היא לא חשבה על זה, בכלל לא.

"אני תווה לכמה אנשים יהיה אכפת מכך בסוף, פדמה פאטיל. האם זה שווה, רק כדי להרחיק את עצמו מהותך? להיות הצל לאור של פרוואטי? הפחד הגדל ביותר של תמיד היה להגיע להרמונייה איתה, לחזור להרמונייה, ליתר דיוק; אבל האם שווה לפגוע בשבייל זה בילדת תמייה, רק כדי להפוך את עצמו לאחרת? האם את חיבת להיות התאומה המרושעת, פדמה פאטיל? האם אין לך יכולת מצוא מטרה טובה יותר לדודך אחריה?"

הלב שלו פעם בחזקה בחזה. היא, היא מעולם לא דיברה על כך עם איש –

"תמיד תהיתי מדוע תלמידים מתעללים זה בזה", נאנח הקול. "איך ילדים הופכים את החיים של עצמם לבלתי כלל באמו יוויה. איך הם הופכים את בתיה הספר שלהם לבתי כלא במו ידייהם. למה בני אדם חיבים להפוך את חיים שלהם ללא נעימים? אני יכול לחתך חלק מהחשובה, פדמה פאטיל. זה משומש אנשים לא עוזרים וחושבים לפני שהם גורמים כאב, אם הם לא מדמיינים שהם עצם

עשויים לשובל ממעשה ידיהם. אבל את שובל תסבלי, פדמה פטיל, הוו, כן. שובל תסבלי, אם תתמייד בדרך הזה. חסבלי את כאב הבדידות, כאב הפחד וחוסר האמון, שאת גורמת להרמוני גריינגר כתע. אלא שלך הוא יגיע בצדק.”
שרבייטה רעד בידה.

“לא בחרות צד כshallact לריבנקלו, ילדה. את בוחרת את הצד שלך בדרך שבה את חייך, ומה שאתה עושה לאנשים אחרים ובמה שאתה עושה לעצמך. האם תאייר חיים של אחרים, או תאפיליהם? זהה הבחירה בין אור לאופל, לא המילה שמצונת המيون מכריזה. והחלק הקשה, פדמה פטיל, אינו לומר ‘אור’, החלק הקשה הוא להחליט מה זה מה, ולהזוזות בפני עצמך כשהתחלהatzoud בדרך הלא נכון.”
השתרורה שתיקה. היא נמשכה זמן מה, ופדמה הבינה שהיא שוחררה.

פדמה כמעט היפילה את שרבייטה כשנישתה להשיב אותו לכיסה. היא כמעט נפלה כשנישתה לקחת צעד קדימה מהקיר ולפנות ללכת –

“אני עצמי לא תמיד בחרתי נכון בין אור ואופל”, הלחישה אמרה, חזקה ונוקשה כתע, היישר באוזנה. “אל תיקח את חכמתי כמילה האחרון, ילדה, ועל תחששי להטיל בה ספק, משום שאף שניסית, נכשלתי לפעמים. אבל את פוגעת בחפה מפשע אמיתי, ולא תשיגי אף אחת משאיותיך בעשורתך כך, זה לא לשם שום תכנית מבrikha. את גורמת כאב אך ורק למען ההנחה שאתה מפיקה מכך. לא תמיד בחרתי נכון בין אור לאופל, אבל זאת היא אפלה, אני יודע לבטה. את פוגעת בילדת תמיימה, ומתחמקת מעונש רק משום שהיא נחמדה מכדי לשובל פועלה של בניבריתה נגדך. אני יכול לפגוע לך בשל כך, או דעך רק שאיןי מכבד זאת. איןך ראייה לסלית'רין; וכי לעשות את שיעורי הבית בתורת'הצחים, ילדת ריבנקלו!”

הלחישה האخונה יוצאה בלחשוש שנשמע כמעט כמו נחש, ופדמה בירחה; היא רצתה במورد המסדרונות כאילו לת'יפולדים רודפים אחריה, מתעלמת מהחוקים נגד ריצה במסדרונות, אפילו, כשעבירה תלמידים אחרים שהביבטו בה בהפתעה היא לא עצרה, רצתה כל הדרך עד למעונות ריבנקלו, הדופק פועם בצווארה, הדלת שאליה "למה המשמש זורחת ביום במקום בלילה?" ולקחו לה שלושה ניסיונות לפני שהצילהה לענות בצורה קוגרנטית, ואז הדלת נפתחה והיא ראתה –

– כמה בניים ובנות, חלקים צערירים וחלקים בוגרים, כולם בוחים בה, ובפינה אחת של שולחן מחומש, הארי פוטר, מייקל קורנר וקוון אנטויסל, מרימים את מבטם מספרי הלימוד שלהם.

"מרליין הקדוש!" קראה פNELופה קלירוטר, כמה מהספה שלה. "מה קרה לך, פדמה?"

"אני," היא גימגמה, "אני, אני שמעתי – רוח –"
 "זה היה הברון המגואל?" שאלת קלירוטר. היא שלפה את שרביטה ורגע לאחר מכן החזיקה כוס, אגנאמנטי אחד לאחר מכן הocus הייתה מלאה במים. "הנה, שתاي את זה, שבוי –"
 פדמה כבר צעדה לעבר השולחן המחומש. היא הביטה בהاري פוטר, שהביבט בה במבט רגוע, חמור סבר ועצוב מעט.
 "אתה עשית את זה!" פדמה אמרה. "איך – אתה – איך אתה מעז!"

השתדרה שתיקה פתואמית במועדון של ריבנקלו.
 הארי פשוט הביט בה.

ואז הוא אמר, "אני יכול לעזור לך במשהו?"
 "אל תכחיש את זה," אמרה פדמה, קולה רועד, "אתה שילחת בי את הרוח הזה, היא אמרה –"
 "אני רציני," אמר הארי. "אני יכול לעזור לך במשהו? להביא לך אוכל, או גוזז, או לעוזר לך בשיעורי הבית, או מהهو כזה?"
 כולם בהו בהם.

"למה?" שאלה פדימה. היה לא הצליחה לחשב על שם דבר אחר לומר, היה לא הבינה. "משום שהקלנו ניצבים על פי תחום", אמר הארי. "זההבדל הוא מה שתעשות בשביב אנשים אחרים. האם תתני לי לעוזר לך במשהו, פדימה, בבקשתך?" היה בהתחה בו, וידעה, באותורגע, שהוא קיבל את האזהרה שלו, בדיקן ממשהו. "אני..." היה אמרה. "אני צריכה לכתוב חמישה עשר סנטימטרים על לומיליאלו –" תני לי לעלות לחדר שלי ולהביא את הדברים של תורה הצמחים", אמר הארי. הוא קם מהשולחן המחומש, מביט באנטויסל ובקורנור. "סליחה, חברה, נתראה אחריכך." הם לא אמרו דבר, רק בהו, יחד עם כלשאר האנשים בחדר המועדון, בזמן שהארי הלך לעבר המדרגות. וברגע שהתחילה לעלות, הוא אמר, "ושאף אחד לא יציק לה עם שאלות אלא אם היא רוצחה לדבר על זה, אני מקווה שזה ברוד לכולם?" "ברור," אמרו רוב תלמידי השנה הראשונה וחולק מתלמידים הבוגרים, חלקם נשמעים מפוחדים למדרי.

* * *

היא דיברה עם הארי פוטר על לא מעט דברים מעבר ליער לומיליאלו – אפילו על הפחד שלה לחזור להרמונייה עם פרוואטי, והיא לא דיברה על זה עם איש לפני כן, אבל מצד שני רוח הרפאים הייתה בעלת בריתו של הארי כבר ידעה. והארי שלח את ידו לנרטיקו והוציא ספרים מוזדיים, משאיל לה אותן לאחר שהסביר מה לשמר על סודיות גמורה, ואומר שם תוכל להבין את הספרים הללו, דרך החשיבה שלה תשנה מספיק כך שלעולם לא תחזור להרמונייה עם פרוואטי...

עד השעה תשע בערב, כשהארי אמר שהוא צריך ללבת, היא סימנה לא יותר מחצי מהחיבורו.
וכשהארי עצר, והביט בה בדרכו החוצה, ואמר שהוא חשוב
שהיא ראוייה לשלית'רין, זה גורם לה להרגיש טוב למשך דקה שלמה
לפני שהבינה מה נאמר לה ועל ידי מי.

* * *

כשפָּדרמה ירצה לארוחת הבוקר, היא ראתה שמנדי הבדיקה בה
ולחשה משחו לילדה שישבה לידה בשולחן רייבנקלו.

היא ראתה שהילדה הזו קמה מהפסל והלכה לכיוונה.
אתמול בלילה פָּדרמה שמחה שהילדה הזו ישנה בחדר השני;
אבל עכשו כשהשבה על כן, זה יותר גרווע, עכשו היא צריכה
לעשות זאת לפני כולם.

אבל אף על פי שפָּדרמה הזועה, היא ידעה מה עלייה לעשות.
הילדה התקorraה –
”אני מצטערת.”

”מה?“ אמרה פָּדרמה. זו השורה שלה.
”אני מצטערת“, חזרה הרמיוני גרייניגר. קולה היה חזק מספיק
כדי שכולם ישמעו. ”אני... לא ביקשתי מהארי לעשות זאת, וכעתטי
עליו כשגיליתי, וגרמתי לו להבטיח לא לעשות משהו כזה שוב
לאיש, ואני לא מדברת אליו לשבעו... אני ממש, ממש מצטערת,
העלמה פאטייל.“

גביה של הרמיוני גרייניגר היה נוקשה, פניה נוקשות, ניתן היה
לראות את הזועה שעלה פניה.

”אםמ,“ אמרה פָּדרמה. המחשבות שלה היו מבולגנות לגמר
עכשו...
מבטה של פָּדרמה הבזק עבר שולחן רייבנקלו, שם הביט בהן

ילד אחד בעיניים מכוכחות, ידיו קומותות בחיקון.

* * *

מוקדם יותר :

"אמרתי לך להיות נחמד יותר ! " צווחה הרמיוני.
 הארי החל להזיע. הוא מעולם לא באמת שמע את הרמיוני
 כורחת עליו לפני כן, וזה היה חזק למדי בכיתה הדריקה.
 "אני - אבל - אבל הייתי נחמד !" הארי מחה. "גאלתי אותה,
 פחותה או יותר, פדמה הילכה בדרך הלא נכון והורדתי אותה
 ממנה ! זה בטח שינה את כל חייה כך שתיה מאושרת יותר ! חוץ
 מזה, הייתה צריכה לשמע את הגרסה המקולית של מה שפרופסור
 קוירל הציע - " בנקודה זו הארי הבין מה הוא אמר וסתם את פיו
 שנייה מאוחר מדי.

הרמיוני אחזה בתתלה הערמוניים, מחווה שהארי לא ראה
 לפני כן. "מה הוא אמר שכדי לעשות ? להרוג אותה ?"
 המורה להתוגנות הציע שהארי יזהה את כל התלמידים
 המשפיעים בתוך ומבחן לשכבה שלו וינסה לקנות שליטה בכל
 ח:right;חישות השמوعות של הוגוורתס, והעיר שלרוב זהו אתגר מועיל
 ומשעשע לכל סלית'ין אמיתי שלומד בהוגוורתס.

"שומ דבר כזה", אמר הארי ב מהירות, "הוא פשוט אמר באופן
 כללי שאין צורך להשיג השפעה על האנשים שማיצים שמועות,
 ואני החלטתי שהगרסה הנחמדה של זה תהיה פשוט לידע את
 פדמה ישירות על המשמעות של מה שהוא עושה, ועל ההשלכות
 האפשריות של המעשים שלו, במקומות לנסות לאיים אליה או משהו
 כזה – "

"אתה קודא זהה לא לאיים על מישחו ?" ידיה של הרמיוני משכו
 בשערה כעת.

"אםם..." אמר הארי. "אני מניח שיתכן שהיא הרגישה קצת
 מאויימת, אבל הרמיוני, אנשים עושים כל מה שהם חושבים שיוכלו
 לעשות ולהתחמק בלי עונש, לא אכפת להם עד כמה זה פוגע

באחרים אם הם לא נפגעים עצמם. אם פרדמה חושבת שאין השלכות להפצת שקרים עלייך או כמובן שהוא פשוט תמשיך לעשותות זאת – ”

”וזאתה חושב שלא יהיה השלכות למה שאתה עשית? ”

לפתע הארי החל להרגיש תחושת בחילה בבטנו.

על פניה של הרמיוני הייתה ההבעה הכוועשת ביותר שראה מימיו. ”מה אתה חושב שה תלמידים האחרים חושבים עלייך, הארי? עלייך? אם הארי לא אהוב איך שאתה מדבר על הרמיוני, הוא ישלח לך רוחות – זה מה שאתה רוצה שהם יחשבו? ”

הארי פתח את פיו ושם מילים לא יצאו, הוא פשוט... לא חשב על זה ככה, בעצם... ”

הרמיוני הושיטה את ידה כדי להרים את הספרים שלו מהשולחן עליו הטיחה אותם. ”אני לא מדברת איתך למשך שבוע, ואני אומל לכולם שאין לך מדברת איתך למשך שבוע, ואני אומר להם למה, ואולי זה יבטל חלק מה שעשית. ואחרי השבוע הזה, אני – אני אחילט מה לעשות איז, אני מניחה – ”

”הרמיוני! ” גם קולו של הארי עלה לצווחת ייאוש. ”עיסתי לעוזר! ”

הילדה הביטה לאחר כשבטה את דלת הכניסה.

”הארי, ” היא אמרה, וקולה רעד קלות בכעס, ”פרופסור קוירול שואב אותך לאפליה, הוא באמת עושה זאת, אני רצינית, הארי. ” זה... לא היה הוא, זה לא היה מה שהוא אמר לעשות, זה הייתה רק אני – ”

קולה של הרמיוני היה כמעט לחישה כעת. ”יום אחד יצא איתו לאروم צהרים, ויהיה זה הצד האפל שלך שיחזור, או שאולי פשוט לא תחזור בכלל. ”

”אני מבטיח לך, ” אמר הארי, ”שכנן אחזור מארוחת הצהרים. ” הוא אפילו לא חשב כשאמור זאת.

הרמיוני פשוט הסתובבה וצעדה החוצה וטרקה את הדלת

מאחוריה.

כל הכבוד על שעוררת את חוקי האירוניה הדрамטית, אידיווט, העיר המבקר הפנימי של הארי. עכשו אתה עומד לモת בשבת הקróובה, המילימ' האחרונות שלך יהיה 'אני מצטרע, הרמיוני', היא תמיד תתחרט שהדבר האחרון שעשתה היה לטרוק את הדלת – הוא, סתום.

* * *

כשפדרמה התיישבה לאירוע בוקר עם הרמיוני, ואמרה בקול רם שהרוח רק אמרה לה דברים שהיא חשוב שתשתמש, ושהארי פוטר פעל נכוּן כעשה זאת, היו אנשים שפחדו פחות, והיו אנשים שפחדו יותר.

ולאחר מכן אנשים באמת אמרו פחות דברים נבזים על הרמיוני, לפחות אנשים בשנה הראשונה, ולפחות הציבור, במקומות שבהם הארי פוטר עלול היה לשם זה.

כשפروفסור פלייטיק שאל את הארי האם הוא אחראי למה שקרה לפדרמה, והארי אמר שכן, פרופסור פלייטיק אמר לו שהוא ירצה ריתוק של יומיים. אף על פי שהיתה זו רק רוח ופדרמה לא נפגעה, עדין, זו אינה התנהגות מקובלת מהתלמיד ריבנקלו. הארי הנהן ואמר שהוא מבין מדוע הפרופסור צריך לעשות זאת, והוא לא ימחה; אבל בהתחשב בכך שנראה שהוא כן שינה את התנהגות של פדרמה, האם פרופסור פלייטיק באמת החושב, שלא לציטוטו, שהוא עשה את הדבר הלא נכון? ופרופסור פלייטיק עצר, ונראהcai לו הוא באמת חושב על כך, ואז אמר להاري, בקול ציינני. וחמור, שהוא צריך למדוד איך להתייחס לתלמידים בדרך הרגילה. והARRY לא היה יכול שלא לחשב שזו עצה שפרופסור קוירל לעולם לא היה נותן לו.

הarry לא היה יכול שלא לחשב שם היה עושה זאת בדרך של פרופסור קוירל, בדרך הסליתנית הרגילה, תערובת של

תרמיצים חיוביים ושליליים שיביאו את פדמה ואת שאר מחרחרי המשמעות תחת שליטתו הישירה, אז פדמה לא הייתה מדברת על כך, והרמיוני לעולם לא הייתה מגלה...

...ובמקרה הזה, פדמה לא הייתה נגאלת, היא הייתה נשارة על הדרך הלא נכונה, והיא עצמה הייתה סובלת מכך בסופו של דבר. זה לא יכול הארי שיקר לפדמה בצורה כלשהי, לאחר שהוזר בזמן ועתה את גלימת ההיעלמות והטיל את לחש הפיתום.

הארי עדין לא היה בטוח אם עשה את הדבר הנכון, או דבר נכון כלשהו, והרמיוני עדין לא דיברה אותו – אם כי היא דיברה הרבה עם פדמה. זה הכאב יותר משאהרי ציפה, להזור ללמידה בלבד; יכולו המוח שלו כבר החל לשכוח את המימוניות המושחתת של להיות לבד.

נראה יכולו הימים שעדר אРОחות הצהרים של יום שבת עם פרופסור קוירל חלפו ממש לאט.

פרק 15

כופרין איזודם. מילק א'

שבת.

הארי התקשה להירדם ביום שישי שלפני כן, דבר שזכה שעלו לקרות, ולכן החליט לחת את אמצעי הזהירות המתבקש ולKENOT שיקוי שינה; וכדי למנוע לכך להוות סימן ברור לכך שהוא מתרגש, הוא החליט לKENOT אותו מפרד וג'ורג' מסטר חודשים קודם לכך.

(*היה נכון, וזה שידם של הצופים...*)

לפייך האריה ערני ורענן, והנרתיק שלו הכיל כמעט את כל רכושו ש ח |שב שהוא עשוי להזדקק לו. למעשה, האריה נתקל ב מגבלת הנפח בנרתק שלו; ובהתהשך בכך שהוא י策ך לאחסן שם נחש גדול, ומײַודעימה עוד, הוא הסיר חלק מהפריטים הגדולים, כמו מצבר הרכבת. הוא כבר הגיע לשלב שבו הוא יכול לייצור בשינוי-צורה ממשו בגודל של מצבר רכב בארכע דקוט, אז זו לא הייתה כזו אבודה.

האריה כן שמר את נוריה-הירום, את מעבר האוקסיאצטילין ואת מיכל הדלק, משומ שאסור לשנות-צורה לדברים שנשרפים.

(*היה נכון, בעודן מתקדם בחיים...*)

הפונדק של מריו.

אחרי שהמלצרית לחתה את ההזמנה שלהם, קדה ועוזבה את החדר, פרופסור קוירל הטיל רק ארבעה לחשים, ואז הם לא דיברו על שום דבר בעל חשיבות עצומה, רק על התזה המורכבת של פרופסור קוירל שעסקה בהשפעת הקללה שהטיל אדון האופל על

משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האויפל על דעתcit הדוריקרבות
ועל הדרך שבה זה שינה מנהיגים חברתיים בבריטניה הקסומה.
הארי הקשיב והנהן ואמר דברים אינטיליגנטיים, בעודו מנסה
לשנות בדפקות ליבו.

ואז המלצרית נכנסת שוב עם האוכל שלהם, והפעם, דקה לאחר
שהמלצרית עזבה, פרופסור קוירל החוצה לעבר הדלת כדי לסגור
ולנעול אותה, והחל להטיל עשרים ותשעה לחשי אבטחה, ממשית
אחד מהסדרה של מר בסטר, מה שהתחמיה מעט את הארי.

פרופסור קוירל סיים את לחשו -

- קם מכסאו -

היטשטש לנחש ירוק, מעוטר בכחול ולבן -

- לחשש, "רعب, ילד? אוכל לששוב במהירות, נזדקק לכוח ולזמן
גם יחד".

עינוי של הארי נפערו קלות, אבל הוא לחשש, "אכלתי הרבה
באורחת הבוקע", ואז החל לדחוף במהירות אטריות לפיו.
הנחש הביט לרגע, בעינוי השתוחות, ואז לחשש, "לא ודצחה
להסביר פה. מעדיף להיות במקום אחד קודם. צריך לעזוב בלי
שшибחינו, בלי סימן שעזבנו חדר".

"כדי ששאיש לא יוכל לעקוב אחרינו", לחשש הארי.

"כן. אתה ססומך עליי עד כדי כך, ילד? תהשש לפני שתתענה.
אבקש מך בקשחה חשבוה, שדורשת אמון; אם תגיד לא בכל
מקרה, או תגיד לא עכשווין".

הארי השפיל את מבטו מעינוי השתוחות של הנחש אל
האטיריות המכוסות ברוטב שלו, ואכל ביס נוסף, ואז עוד אחד,
בעודו חושב.

המורה להתגוננות מפני כוחות האויפל... הוא דמות חדשה
במחליקת, בלשון העיטה; הארי חשב שהוא הבין חלק מהמטרות
שלו, אבל אחרות נותרו מסתוריות.

אבל פרופסור קוירל הפיל מأتיים נערות כדי לעזר את אלה

שזימנו את הארי. פרופסור קוירל הסיק שהסוחרים שבבאת הארי דרך השרביט שלו. המורה להתגוננות הצליל את חייו של הארי פעמיים, בטוחה וזמן של שבועיים.

מה שעשו להעיד על כך שהמורה להתגוננות פשוט שומר את הארי לאחדרכן, שישנם מניעים נסתורים. אכן, בודאי שישנם מניעים נסתורים. פרופסור קוירל לא עשה זאת מזור גחמה. אבל מצד שני, פרופסור קוירל דאג לכך שהארי ילמד הלטת הכרה, הוא לימד את הארי כיצד להפסיד... אם המורה להתגוננות רצה לעשות שימוש כלשהו בהاري פוטר, היה זה שימוש שדרש הארי פוטר מחזק, לא מוחלש. זו המשמעות, שהבר עושה בכך שימוש, שהוא ירצה שהשימוש יעשה אותו חזק יותר במקום חלש יותר. ואם לפעמים הייתה אווירה קרה מסביב למורה להתגוננות, מרירות בקולו או ריקנות במבטו, הארי היה היחיד לו פרופסור קוירל הרשה לראות זאת.

הארי לא ידע בדיקות איך לתאר את תחוות הקרבה שהרגיש כלפי פרופסור קוירל, חוות מלומר שהמורה להתגוננות היה האדם היחיד שהחשב בצלילות שהאריפגש בעולם הקוסמים. במודעם או במאוחר כולם החלו לשחק קוידין', או לא לשים קליפות מגן על מכונות הזמן שלהם, או לחשב שהמות הוא יידידם. לא משנה עד כמה טובות היו הכוונות שלהם. במודעם או במאוחר, בדרך כלל במודעם, הם הראו שהם עמוק במוח שלהם מבולבל. כולם כמעט פרופסור קוירל. היה זה קשר מעבר לחובות, או אפילו מעבר לחייבה אישית, שנבע מהעובדת שהשניים היו לבדי בעולם הקוסמים. ואם לפעמים המורה להתגוננות נראה קצת מפחד או קצת אפל, טוב, זה היה מה שאנשים אמרו גם על הארי.

"אני סומך عليك", לחשש הארי.

והנחש הסביר את החלק הראשון של התכנית.

* * *

הארי לקח מזלג אחרון מלא באטריות ולעס. לצדיו, פרופסור קוירל, שוחר לדמות אדם, אכל בשלווה את המרק שלו, כאילו שום דבר מעוניין לא התרחש.

ואז הاري בלוע את רוקו, ובו זמנית נעמד מכיסאו, כבר מרגיש את ליבו מתחיל להلوم בחזוותו. אמצעי הבטיחות שנקטו בהם היו המחרירים ביותר, פשוטו ממשעו...

"האם אתה מוכן לבחון זאת, מר פוטר?" שאל פרופסור קוירל ברוגע.

זה לא היה מבחן, אבל פרופסור קוירל לא יאמר זאת, לא בקהל רם בדיור של בני אדם, אפילו בחדר הזה, שאובטח בלחשים נוספים כמייטב יכולתו של קוירל.

"כן," אמר הاري בסתימות כל שהצלחת.
שלב ראשון.

הארי אמר "גlimah" לנרטיק, שלף את גליתמת ההיעלמות, ואז הסיר את הנרתיק מחגורתו והשליך אותו לעבר הצד השני של השולחן.

המורה להתגוננות התורומות מכיסאו, נשען קדימה, ונגע עם שרביטו בנרתיק, ממילול לחש שקט. הלחשים החדשניים יבטיחו שפרופסור קוירל יוכל להיכנס לנרטיק בעצמו בצוורת הנחש שלו, ולוузב אותו בכוחות עצמו, ולשםוע מה מתרחש בחוץ בזמן שהוא בתוך הנרתיק.

שלב שני.

כשפروفסור קוירל התyiiשר והכנס את שרביטו, השרביט הצבע במקורה לכיוונו של הاري, והاري הרגיש תחושה מוזחת לתקרה בחזוותו, ליד מחולל-זמן, כאילו משחו זהל קרוב מאוד אליו מבלי לגעת בו.

שלב שלישי.

המורה להתגוננות הפך שוב לנחש, ותחושת האבדון פתחה; הנחש הזודחל אל הנרתיק ונכנס אליו, פתח הנרתיק מתרחב כדי

לאפשר לדמות הירוקה להיכנס. וכשהפתח נסגר מאחוריו הזנב, תחושת האבדון פחתה עוד יותר. **שלב רביעי.**

הארי שלף את שרביטו, נזהר שלא לוזו ממקומו כשבשה זאת, כדי שמחולל-זמן לא יוזו מהמקום בו פרופסור קוירל קיבע אותו באוריינטציה הנוכחית שלו. "ווענגןדרדים לבויסה", מלמל הארי, והנרתיק החל לרחף לעברו.

לאט לאט, כפי שפרופסור קוירל הנחה אותו, הנרתיק החל לרחף לעבר הארי, שהוא דורך לכל סימן לכך שהנרתיק נפתח. במקורה כזה הארי ישתמש בלחש הריחוף כדי להרחק אותו ממנה מהר ככל האפשר.

כשהנרתיק הגיע למרחק של מטר מהארי, תחושת האבדון חזרה.

כשהארי חיבר מחדש את הנרתיק לחגורתו, תחושת האבדון הייתה חזקה ממשיתה אירעפם, אבל לא בלתי נסבלת.

אפשרו שפרופסור קוירל, בצורת האנימאゴס שלו, נח בתוך החלל המורחב של הנרתיק שנח על ירכו של הארי. **שלב חמישי.**

הארי החזיר את שרביטו לנדן. ידו השנייה עדיין אחזה בגillumת ההיעלמות, והוא עטה אותה. **שלב שישי.**

וכך, בחדר המוגן מפני כל חישה כסומה אפשרית, אותו פרופסור קוירל איבטח באופן אישי, ורק לאחר שהארי עטה את גillumת ההיעלמות האמיתית, הוא שלח את ידו מתחת לחולצתו וסובב את הקליפה החיצונית של מחולל-זמן פעמי אחת בלבד.

שעון החול הפנימי של מחולל-זמן נשאר מעוגן וחסרטנוועה, המסגרת הסתובבה סביבו -

האוכל נעלם מהשולחן, הכיסאות קפצו בחזרה למקום, הדלת נפתחה.

החדר של מריה היה נטוש, כפי שאמור היה להיות, משומש פרופסורה קוירל יצר קשר עם הפונדק של מריה תחת שם בדיו קודם לכן, כדי לברר האם החדר יהיה פנוי בשעה זו – לא כדי להזמין אותו, לא כדי לבצע הזמנה מבוטלת שימושו עשויל לבחינה בה, אלא רק כדי לברר.

שלב שבעי.

ושאר תחת גלימת הייעלמותו, הארי יצא מבעד לדלת הפתוחה. הוא ניוט במדורנות המרוצפים של הפונדק של מריה אל הbero המאובזר שקידם את פניהם של הבאים, בו הבעלים ג'ייק הגיעו משקאות. היו מעט אנשים בבר, בשעת בוקר לפני ארוחת הצהרים, והארי נאלץ להמתין ליד הדלת, בלחצי נראה, במשך כמה דקות, מksamיב למול השיחה ולפכוף האלכוהול, עד שהדלת נפתחה כדי להכנס גבר אירי לבבי, והארי חמק החוצה בדממה לאחר שנכנס.

שלב שמיני.

הארי הלך במשך זמן מה. הוא התרכז כברת דרך מהפונדק של מריה לפני שפנה מסממת דיאגון לסמטה קטנה יותר, שבסוףה עמדה חנות חשוכה, חלונותיה מוחשכים בקסם.

שלב תשעיה.

"דג חרב מלון ידייך", אמר הארי את הסיסמה למנעול, והוא נפתח בקליק.

גם בתוך החנות הייתה חשכה, האור מהדלת הפתוחה מאיר לרגע את החדר הריק והרחב. חנות הרהיטים שהייתה פה פשוטה את הרgel לפני כמה חודשים, על-פי המורה להתגוננות, והחנות עוקלה, אך טרם נמכרה. הקירות היו צבועים בלבד פשוט, דלת העץ שרוותה ולא ממוקת, דלת סגורה בודדת קבועה בקיר האחורי; פעם היה זה חדר תצוגה, אבל כעת הוא לא הציג דבר.

הדלת נסגרה בקליק מאחוריו הארי, ואוז החשכה הייתה מוחלטת.

שלב עשרי.

הארי שלף את שרביטו ו אמר "ליזטס", מאיר את החדר באור לבן; הוא הסיר את נרתיקו מהగורתו (תחושת האבדון התהדרה קלות כשהאחז בו באצבעותיו) והשליך אותו בקילות אל הקצה השני של החדר (תחושת האבדון נמוגה כמעט לחולותין). ואז הוא החל להסיר את גלימת ההיעלמות בזמן שאמר, "זה נעשה".

שלב אחדעשרה.

ראש יורך הציג מהנרתיק, ובעקבותיו בא גופו יורך באורך מטר. הנחש זחל החוצה. רגע לאחר מכן, הנחש היטש אל פרופסור קוירל.

שלב שתים-עשרה.

הארי המתין בדממה בזמן שהמורה להתגוננות הטיל שלושים לוחמים.

"בסדר", אמר פרופסור קוירל ברוגע כשתים. "אם מישחו עדיין צופה בנו עכשו, אנחנו אבודים בכל מקרה, או דבר בפשטות ובצורת אדם. לחשננית אינה הולמת אותי, חושני, משום שאיןי יצאא של סליתרין, או נחש אמיתי".

הארי הנהן.

"או, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל. מבטו היה דרוך, עיניו הכהולות בהירות אפלות ומוזלחות באור הלבן שב艰苦 משרביטו של הארי. " אנחנו לבדנו בלי אף צופה, ויש לי שאלה חשובה לשאול אותה".

"לך על זה", אמר הארי, ליבו מחיש את פעימותיו.

"מה דעתך על הממשלת של בריטניה הקסומה ?"

זה לא היה בדיק מה שהארי ציפה לו, אבל זה היה קרוב מספיק, אז הארי אמר, "בהתבסס על הידע המוגבל שלי, היתי אומר שמשרד הקסמים והקסמהדרין שניהם טיפשים, מושחתים ומרושעים".

"נכון", אמר פרופסור קוירל. "האם אתה מבין מדוע אני

שואל?"

הארי נשם נשימה עמוקה, והבית הישר בעיניו של פרופסור קוירל, לא נרתע. הארי הבין בסופו של דבר שהדרך לבצע היסקים מדהימים מראיות זעומות הייתה לדעת את התשובה מראש, והוא ניחש את התשובה הזה כבר לפני שבוע. היא זוקה רק לתיקון קל... "אתה עומד להזמין אותה להצטוף לארגון סודי שמלא אנשים מעוניינים כמוך", אמר הארי, "שהחת ממטרתו היא לעשות רפורמציה או מהפכה כנגד הממשלה של בריטניה הקסומה, וכן, אני בפנים".

השתראה שתיקה קצרה.

"חוושני שלא זה הכוון אליו התכווני להוביל את השיחה הזה", אמר פרופסור קוירל. זווית פיו התעוותה קלות. "בסק הכל התכווני לבקש את עזרתך במעשה הפרת חוק ובגידה מהמעלה הראשונה".

לעוזל, חשב הארי. פרופסור קוירל לא חכחיש את זה... "תמשיך".

"לפני שאעשה זאת", אמר פרופסור קוירל. לא הייתה שום קליילות בקולו כתע. "האם אתה פתוח להצעות שכאלה, מר פוטר? אומר שוב שם סביר שתאמיר לא בכלל מקרה, עלייך לומר זאת עכשו. אם הסקרנות שלך כופה עלייך לעשות אחרת, מחוץ אותה." "בוגدني ולא חוקי לא מטרידים אותי", אמר הארי. "סיכון מטרידים אותך ומה שמנוח על הCPF צוריך להיות בהתאם, אבל אני לא יכול לדמיין איך מסתכן בגלגול זוטות".

פרופסור קוירל הנהן. "אכן לא אעשה זאת. יהיה זה ניצול איום של הידידות שלי איתך, ושל האמון שנייתן לי כמורה בהוגוורתס –"

"אתה יכול לדלג על החלק הזה", אמר הארי. השפטים התעוותו שוב, ואו התיישרו. "או אדלג עליו. מר פוטר, לעיתים אתה עושה לך משחק לשקר עם אמיתות, משחק עם

AMILITIC כדי להסתיר את כוונתויך לאור היום. גם אני מצאתי זאת משעשע. אבל אם אiomל לך מה אני מקווה שנעשה היום, מר פוטר, אתה תשקר בנווגע זהה. אתה פשוט תשקר, בלי היסוס, בלי משחקין מילים או רמזים, לכל מי שישאל אותך על זה, בין אם הוא אויב או חברך הקרוב ביותר. אתה תשקר למלפני, לגריניגר, ולמקונגלו. אתה תדבר, תמיד ולא היסוס, בדיק בצורה שבה הייתה מדבר לך לא היה יודע דבר, בלי שום מחשבה על כבודך. כך זה חיב להיות".

או השתראה שתיקה לזמן מה.

היה זה מחיר שנמדד בשבע מנשנתו של הארי. "בלי לומר לי עדיין..." אמר הארי. "אם אתה יכול לומר האם הצורך נושא?"

"יש מישחו שנזקק נואשות לעוזרתך", אמר פרופסור קוירול בפשטות, "וain איש שיכל לעזור לו בלבד".
השתראה שתיקה נוספת, אבל לא ארוכה.

"בסדור", אמר הארי בשקט. "ספר לי על המשימה." נראה כאילו הגלומות הכהות של פרופסור קוירול מתמזגות עם הצל של הקיר, שהוטל על ידי דמותו שחסמה את האור הלבן משרביבו של הארי. "לחש הפטרונים הרגיל, מר פוטר, מגן מפני הפחד של הסוחרים. אבל הסוחרים עדים רואים דרכו, הם יודעים שאתה שם. אבל לא לחש הפטרונים שלך. הוא מעורר אותם, או יותר מעורר אותם. מה שראיתי מתחת לגלימה אפילו לא הסתכל לכיוון שלנו כשהרגת אותו; כאילו הוא שכ מהקיים שלנו, אפילו בזמן שגסס".

הארי הנהן. זה לא מפתיע, לא כשאתה מתחמת עם הסוחרים ברמת הקיום האמתי שלו, מעבר להאנשה. המוטה הוא האויב האחרון, אבל הוא לא אויב תבוני. כשהאנושות הכהידה את האבעבועות השחורות, הן לא השיבו מלחמה.
"מר פוטר, הסניף המרכזי של גראינגוט נשמר על ידי כל לחש,

חזק כחלש, שהגובלינים מכירים. אף על פי כן, הכספיות הללו נשדרו בהצלחה; משום שמה שקסם עושה, קסם יכול לבטל. אך עם זאת, אף אחד מעולם לא הצליח להימלט מאזקבאן. אף אחד. לכל לחש יש נגד, לכל הגנה יש פריצה. אין יתכן שאיש מעולם לא הצליח להימלט מאזקבאן?"

"משום שלAzkaban יש שהוא בלתי מנוצח", אמר הארי. "משהו כה נורא עד שאיש אינו מסוגל להביס אותו." זו הייתה אהבתה אבן הרואה של האבטחה המושלמת שלהם, זו חייבות להיות, לא שהוא אנושי. היה זה המות ששמר על אזקבאן.

"הסורהנסים לא אוהבים שהטרף שלהם חומק מהם", אמר פרופסור קווריל. קור נכנס לקולו בעת. " הם יודעים אם מישחו מנסה. יש שם יותר ממאה סורהנסים, והם מדברים גם עם השומרים. זה עד כדי כך פשוט, מר פוטר. אם אתה קוסם רב עצמה, לא קשה לך להיכנס לאזקבאן, ולא קשה לך לעזוב. כל עוד לא תנסה לקחת מכם משהו שישיך לسورהנסים."

"אבל הסורהנסים אינם בלתי מנוצחים", אמר הארי. הוא היה יכול להטיל את לחש הפטرونוזוס בלי מחשבה בעת. "לעולם אל תאמין שהם בלתי מנוצחים".

קולו של פרופסור קווריל נעשה שקט מאד. "אם אתה זוכר איך הרגשת כشعמדת לפני הסורהנס, בפעם הראשונה, כשנכשלה?"

"אני זוכר."

ואז בתהוורת בחילה פתואמית בבטנו, הארי ידע לאן כל זה מוביל; הוא היה צריך לראות זאת מקודם.

"ישנו אדם חף מפשע באזקבאן", אמר פרופסור קווריל. הארי הנהן, היזה תהוורת צריבה בגרונו, אבל הוא לא בכח. "זה שני אני מדבר עליו לא היה תחת קללת האימפריו", אמר המורה להתגוננות, גליםות כהות על רקע צל גדול יותר. "ישנן דרכים אמינות יותר לשבור רצונות מאשר האימפריו, אם יש לך

הזמן לעינוי, ולביוארה הכרה ולטקסים עליהם לא דבר. אין יכול לומר לך כיצד אני יודע זאת, אני יכול אפילו לرمוז לך, תהיה חייב בטוח بي. אבל ישנו אדם באזקaban שמעולם לא בחר לשרת את אדון האופל, שבילה שנים בסבל ובבדירות בקורס ובחשכה הנוראים ביותר שניתן לדמיין, ומעולם לא הגעה לו אף לא דקה מכון".
הארי הבין זאת בזינוק אחד של אינטואיציה, פיו רץ כמעט לפני מהשבותיו.

לא היה שום רמז, שום אזהרה, כולנו חשבנו –
"מיישחו בשם בָּלָק", אמר הארי.

השתרוה דממה. דממה, כאשר עיני התחלת נעצו בו מבט. "ובכן", אמר פרופסור קוירל לאחר זמן מה. "הנה הלכה לה הכוונה שלי לא לגלות לך את השם עד אחרי שתקבל את המשימה. הייתה לי שאל האם אתה קורא את המחשבות שלי, אבל זה פשוט בלתי אפשרי".

הארי לא אמר דבר, אבל זה פשוט למדי אם אתה מאמין בתהיליך של הדמוקרטיה המודרנית. האדם שסביר יותר שהוא חף מפשע באזקaban היה זה שלא קיבל משפט –
"אני בהחלט מתרשם, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל. פניו היו חמורות. "אבל זה עניין רציני, ואם ישנה דרך שבה אחרים יהיו יכולים לבצע את ההיסק הזה, אני מוכחה לדעת. אז אמרו לי, מר פוטר. איך בשם מRELIN, אטלנטיס, והrisk שבין הכוכבים, הצלחת לנחש שאתה מדבר על בלטריקס?"

פרק २५

ר' יוסי הצעיר אל סטפפוזד, מלך ט'

האדונליין כבר זרם בעורקיו של הארי, ליבו פעם בחזהו, שם בבחנות האפלולית שפשתה את הרגל. פרופסור קוירל סיים להסביר, וביד אחת, הארי החזיק זרד עץ שהיה המפתח. זה הוא זה, זה היום וזה הרגע שבו הארי יתחיל לגלם את התפקיד. הרופתקה הראשונה שלו, מבוקע לחדרו אליו, ממשלה מושעת למרווד בה, עלמה במזוקה להציג. הארי היה אמור לפחות יותר, להסס יותר, אבל במקומות זאת הוא הרגיש רק שכבר הגיע הזמן שיתחיל להיות האנשים שקרא עליהם בספרים; להתחיל את המסע שלו לעבר מה שתמיד ידע שהוא אמור להיות, גיבור. לעשות את הצעד הראשון בדרך שהובילה לקימבל קיניסון ולקפוץ פיקארד ולאירקו מרועום ובהחלט לא לרייסטליין מאזר. ככל שהמוח של הארי ידע מצפיה בתכניות א nim zia, כשהאתה מתבגר אתה אמור לקבל כוחות מדהימים ולהציג את היקום. זה מה שהמוח של הארי ראה שבוגרים עושים והוא אכן זאת כמודל לתחילה ההתבגרות, והארי רצה מאוד להתחיל להתבגר.

ואם התבנית של הסיפור דרשה שהגיבור יאבך חלק מההתמימות שלו כתוצאה מההרופתקה הראשונה שלו; אז עכשו, לפחות, ברגע העדינים-תמים הזה, נראה שהגיע כבר הזמן שלו לחוות את הכאב הזה. כמו להשליל בגדים שהיו קטנים עליו; או כמו להתקדם סופי-סוף לשלב הבא במשחק, אחרי שהיא תקוע במשך אחת-עשרה שנים בעולם 3, שלב 2 של האחים מרוי.

הארי קרא מספיק ספרים כדי לחשוד שהוא לא יתלהב עד כדי כך לאחר מכן, אז הוא נהנה מזה כל עוד זה נמשך. נשמע צליל פקיעה כמשמעותו ליד הארי נעלם, ואז לא יותר זמן להרהורי גבורה.

ידו של הארי שברה את זורע העץ הקטן.

קורס משך את הארי מאחוריו הקורקבן שלו, ללא תנועה, כשפתחת המעבר הופעל, והוא הרגיש משיכה חזקה הרבה יותר מאשר המעברים הקטנים בין הוגוורטס וסמטת דיאגון – – ושמט אותו באמצעות רעש חזק של רעם גועע, וגם קר שהצليب בפניו, המים מצפים את משקפיו של הארי ומעוררים אותו ברגע, הופכים את העולם לטשטוש בעודו מתחילה ליפול לעבר האוקינוס הגועש הרחק מתחתיו.

הוא הופיע הרבה, הרבה מעל הים הצפוני.

ההלם מהסתופה כמעט גرم להארי לעזוב את המטאטה שפרופסור קוירל נתן לו, וזה לא היה רעיון טוב. לקחה להארי כמעט שנייה שלמה כדי להתעשת ולהעלות את המטאטה שלו חזרה למעלה בתנועה חלקה.

"אני פה," אמר קול זר מטלאי של אוור ריק מעליו; נМОן ומחוספס, הקול של הגבר המזוקן והגמלוני שפרופסור קוירל הפך אליו באמצעות שיקוי פולימייצי לפני שהנגין את עצמו ואת המטאטה שלו.

"אני פה," אמר הארי מתחת לגלימת ההיעלמות. הוא לא השתמש בשיקוי פולימייצי. לבישת גוף אחר מפרעה לקסם, והארי עלול להזדקק לכל מעט הקסם שברשותו; לפיכך התכנית דרשה שהארי יישאר בלתי נראה בכל זמן, במקום שישתה פולימייצי.

(איש מהם לא אמר את שמו של השני. אסור להשתמש בשמות בשום שלב של שימוש בלתי חוקית, אפילו בעודך מרחק מעלה חלקה אונומטאית של מים בים הצפוני. פשוט אל תעשו את זה. זה יהיה מטופש).

שומר בזיהירות על אחיזה עם יד אחת בעוד הרוח מייללת סביבו, הארי הרים את שרביטו באחיזה זהירה באותו המידה והטיל אימפרוביז על משקפיו.

ואז, בעדשות נקיות, הארי הביט סביב.

הוא היה מוקף ברוח ובגשם. אם יש לו מזל, הטמפרטורה היא חמיש מעלות צלזיוס; הוא כבר הטיל על עצמו לחש חיים רק משום שהיה בחוץ לפברואר, אבל הוא לא עמד כנגד הטיפות הקרות. זה היה גרווע יותר משלג, הגשם נספג בכל משטח חסוף. גליתמת ההיעלמות הפכה את כולו לבתיה נראה, אבל היא לא bisaה את כולו, וזה אומר שהיא לא הגנה על כולו מפני הגשם. פניו של הארי היו חשופות לעוצמה המלאה של המים שנישאו ברוח, והם היכו ישירות בצווארו והרטיבו את חולצתו, וגם את שרולי גלימותיו וקצוות מכנסיו ונעליו, המים ניצלו כל פיסת بد כתיב גישה לחומק פנימה.

"מכאן," אמר הקול המשונה בפולימייצי, וניצוץ של אור יירוק נדלק לפני המטאטה של הארי, ואז ריחף בכיוון שנראה להארי כמו כל שאר הциונים.

הארי עקב דרך הגוף המסמא. הוא איבד אותו לפעמים, את הניצוץ הירוק הקטן, ובכל פעם שזה קרה, הארי צעק, והניצוץ הופיע לפניו שוב לאחר כמה שניות.

כשהארי הבין את השיטה לעקב אחר הניצוץ, הניצוץ האיז, והארי העלה את המטאטה להיליך גובה יותר ועקב. הגוף הצליף בו בחזקה, מרגיש כמו איך שהארי דמיין שמרגישי לחטופ קליעים של רובה-ציד בפנים, אבל המשקפים שלו נותרו נקיים והגנו על עיניו.

כמה דקות לאחר מכן, במוחו המksamלי של המטאטה, הארי הצליך להבחן דרך הגוף בצללית עצומה מתנשאת מעל המים.

ולהריגיש הדרומי ריקנות מקרין מהמקום שבו המתין המות, שוטף את תודעתו של הארי ועוקף אותה, כמו גל שמתנפץ על אבן. הארי הכיר את אויבו הפעם, ורצוינו היה פלה ואור. "אני כבר יכול להרגיש את הסוחרים", אמר הקול המחווספס של קויריל לאחר פולימייצי. "לא ציפיתי לך, לא כלכך מוקדם." "חשיבות על הכוכבים", אמר הארי מעל לרעם מרווח. "אל תרצה כעס בתוכך, שום דבר שלילי, רק תהשוב על הכוכבים, על איך זה מרגיש לשכוה את עצמך וליפול ללא גופך בחלל. תחזיק את המחשבה הזה כמו מחסום של הלטת-הכרה לאורך כל התודעה שלך. הסוחרים יתקשו לעبور את זה."

השתררה שתיקה לרגע, ואז, "מעניין".

הניצוץ הירוק נסק, והארי היה קלות את המטאטה שלו כדי לעקוב אחריו לתוך ענן שריחף מעל המים.

לא עבר זמן רב וهم ריחפו מעל לבניין המתחת המשולש העצום שהופיע הרחק מתחתיהם וממעט אלכסונית אליו. משולש הפלדה היה חלול, לא מלא, היה זה בניין של שלושה קירות עבים ומווצקים ללא מרכז. ההילאים שעלו המשמר גרו בחלק העליון בצד הדרומי של הבניין, אמר פרופסור קויריל, מוגנים על ידי לחשי הפטרונים שלהם. הכניסה החוקית לאזקבן הייתה על הגג של הפינה הדרומית-מערבית של הבניין. השניים לא ישתמשו בה, כמובן. במקום זאת, הם ישתמשו במסדרון כדי לבדוק מתחת לפינה הצפונית של הבניין. פרופסור קויריל ירד ראשון, ויבקיע חור בגג ובלחשי ההגנה שלו.

בדוק בקצה הצפוני, משאר מאחור אשלייה לכסתות את החור. האסירים נשמרו בצדיה הבנין, בקומות המתאימות לפשעיםם. ובתחתי, במקום העמוק והמרכזי ביותר של אזקבן, היה קן של יותר ממאה סוחרים. עריםות של עפר נזרקו פנימה מדי פעם לשומר על הגובה של הקן, משומש שחומר שנחשים ישירות לסוחרים התפרק לבוץ ולכלום... "חכה דקה אחת", אמר הקול המחווספס, "בוא אחרי במהירות,

ועבור זהירותו".

"הבנתי", אמר הארי בקול נמוך.

הניזוץ כבה, והארי החל לספור, עשרים וחת, עשרים ושתיים, עשרים ושלוש...

...שמוניים, והארי צלל, הרוח צוחת סביבו בעוד צולל, מטה לעבר מבנה המתחת העצום, מטה לעבר צללי המות שהמתינו לו, שואבים אור ומרקינים ריקנות, בעוד המבנה נעשה גדול יותר וייתר. פשטה וחסרת עיטורים ניצבה הצורה האפורה והעצומה, כמעט גוף ייחד במצב תיבת שהיה מורם מעל הפינה הדרומי מערבית. הפינה הצפונית פשוט הייתה חלקה, החור שפתח פרופסור קוירל לא היה ניתן להבחנה.

הארי בלם בחודות כשהתקרב לפינה הצפונית, נתן לעצמו מרוח ביחסון גדול יותר מאשר נתן בשיעור תעופה, אבל לא יותר מדי. ברגע שנעצר, הוא החל שוב להנמייך את המטאטה שלו באטיות, לעבר מה שנראה כמו הגג המוזק של הפינה הצפונית. לזרת דרך אשליית גג בעודך בלתי נראה זו חוויה מוזרה, ואחריה הארי מצא את עצמו במסדרון מתחת מואר באור כתום עמוס – אור שבקע, הבין הארי בהפתעה, מנורמת גז מיושנת... משומ שקסם ייכשל, ישאב לאחר זמן, בנסיבות של סוהרים נס.

הארי ירד מהMETAATA שלו.

המשךה של הריקנות הייתה חזקה יותר כעת, בעוד נחצית וזרמת מסביב להארי מבלתי לגעת בו. הם היו מרוחקים אך רבים, הפעמים בעולם; הארי היה יכול להציג לעברם בעניינים עצומים. "הטל את הפטרונוס ששלך", לחשש נש מהרצפה, נראה יותר חסר-צבע מאשר יירוק או הכתום העמוס.

ニימת המזקה ניכרה אפילו בלחשנית. הארי הופתע; פרופסור קוירל אמר שאנימאים בצורתי האנימאゴס שלהם היו הרבה פחות פגיעים להשפעת סוהרים נס. (מאותה סיבה שפטרונוסים הם חיים,

הניח הארי). אם פרופסור קוירל סובל עד כדי כך בצורת הנחש שלו, מה קרה לו כשהיה במצב אדם שאפשר לו להשתמש במקרה שלו...?

שרביטו של הארי כבר היה בידיו.
זו תהיה התחלה.

אף על פי שהיא זה רק בן-אדם אחד, רק בן-אדם אחד שיוכן להציג מהאפליה, אף על פי שהוא לא חזק מפסיק כדי לשגר את כל האסירים באזקבן למקומות מבטחים ולשרוף את הגיהנום המשולש עד אפר...

אף על פי כן זו התחלה, מקדמה לכל מה שהארי התכוון להשיג בחיים. לא עוד להמתין, לא עוד לקוות, לא עוד הבטחות ותו לא, הכול יתחל כאן. כאן ועכשוו.

שרביטו של הארי חתך לעבר הנקודה שבה המתינו הסוחרים הרחק למטה.

"אקספקטו פטロנים!"

דמota האנוש הזורה הבזיקה לקיום. היא לא הייתה בוהקת כמו שמש, כפי שהיא הייתה קודם... נראה משומש שהארי לא לגמרי הצלחה למונע מעצמו לחשוב על כל שאלה האסירים בתאים שלהם, אלה שהוא לא פה כדי להציג.

אולי מוטב שכך. הארי יצטרך לשמור את הפטרונים הזה לזמן מה, ואולי מוטב שהוא לא יהיה כל-כך בוהק.

הפטרונים התעמעם עוד קצת לאחר המחשבה זו; ואז עוד קצת, כשהarry ניסה להשكيיע בו קצת פחות מכוחו, עד שלבסוף דמota האנוש הזורה בהקה רק קצת יותר חזק מהפטרונים החיה הזורה ביותר, והarry הרגיש שהוא לא יכול לעמוד אותו יותר בלי להסתכן בכך שהוא ייכבה לחלוותן.

ואז, "זה יצטיב", לחש הארי, והחל להכניס את המטאטה שלו לנרתיק. שרביטו נותר בידיו, וורם קלוש שורם ממנו פיצה על האובדן הקל שנבע מהחזקת הפטרונים.

הנחש היטש לזרתו של אדם גמלוני שהחזיק את שרביטו של פרופסור קוירל ביד אחת ומטאטא ביד השנייה. האיש הגמלוני דידה לאחר השינוי, וניגש להישען על הקיר לרוגע. "עובדת טוביה, אם כי איטית מעט", מלמל הקול המחווספס. היה בו היובש של פרופסור קוירל, על אף שלא התאים לו כלום, כמו המבט הקודר של הפנים המזוקנות. "אני יכול להרגיש אותם ככלبعث."

רגע לאחר מכן, המטאטא נכנס לגילותו של האיש ונעלם. ואז שרביטו של האיש עלה ונתקע על ראשו, ובКОל של ביצה נשברת הוא נעלם שוב.

ニיצוץ ירוק חלש פרה באוויר, והארי, עדין עטופ בגלימת ההיעלמות, עקב אחריו.

מי שהיה מבית מבחוון לא היה רואה דבר מלבד ניצוץ ירוק קטן מרוחף באוויר, ודמותו אנוש בוהקת בכיסף שהלכה בעקבותיו.

* * *

הם הלכו מטה, ומטה, חולפים על פני מנורת גז אחרי מנורת גז, ומדי פעם על פני דלת מתכת ענקית, יורדים לתוך אזקבן במה שנשמע כמו דממה מוחלטת. פרופסור קוירל הקים מחסום כלשהו שאפשר לו לשמע מה שקרה מסביב, אבל שום קול לא יצא החוצה, ושם קול לא הגיע אל הארי.

הארי לא הצליח לגמרי להימנע מלהיותו למאה הדממה, או למנוע מתוודעתו לספק את התשובה. התשובה אותה כבר ידע ברמה חסרת מילים של ציפייה גרמה לו לנוטות ללא הצלחה לא לחשוב על כך.

אפשרו מאחורי דלתות המתכת הענקיות הללו, אנשים צרכו. דמות האנוש הכסופה רעדה, מתחזקת ונחלשת, בכל פעם שהארי חשב על כך.

הארי צווח להטיל על עצמו לחש בועיטה הקסדה. כדי למנוע

עצמם להריך דברים.

כל התרגשות והגבורה חלפו, כפי שהארי ידע שיקרה, לא לך
לוזה זמן רב אפילו בסטנדרטים שלו, התהлик החלים את עצמו
בפעם הראשונה שעברו דלת נעה במנעל עצום, מנעול ממתכת
פשוטה ולא כסומה שלא היה עוזר תלמיד בשנה ראשונה
בhogwarts – אם עידין היה לו שרביט, אם עידין היה לו קסם, מה
שכבר לא היה לאסירים. דלתות המכתה הללו לא היו דלות
لتאים נפרדים, אמר פרופסור קוירל, כל אחת מהן נפתחה
למסדרון שבו הייתה קבוצה של תאים. אילשו זה עוזר, לא לחשב
שכל דלת התאימה ישירות לאסיר שהמתין ישר מאחוריה. במקום
זאת עשוי להיות ייתן מאסיר אחד, מה שהפחית את המכחה
הרגשית; בדיק כמו המחקר שהראה שאנשים תרמו יותר מאשרמרו
להם סוכום נתון של כסף היה דרוש כדי להציג את חייו של ילד
אחד, אשר כשאמרו להם שהוא סוכום כולל דרוש כדי להציג את
חייהם של שמונה ילדים...

הארי התקשה יותר וייתר לא לחשב על כך, ובכל פעם שחשב,
האור של הפטרונים שלו ריצד.

הם הגיעו למקום שבו המסדרון פנה שמאליה, בפינה של הבניין
המשולש. פעם נוספת הם ירדו במדרגות מתחכט, גרים מדרגות נוספת;
פעם נוספת הם ירדו מטה.

רוזחים פשוטים לא שוכנו בהתאם הנומוכים ביותר. תמיד ניתן
לרדת נמוך יותר, עונש גרווע יותר לחושש ממנו. לא משנה כמה
נמוך כבר שקעת, למושלה של בריטניה הקסומה תמיד היה אiom
נוסך כגדך אם עשית מעשים חמורים יותר.

אבל בלטריקס בלבד הייתה אוכלת המוות שגרמה ליותר פחד
מכל אחד למעט מלוד וולדמורט עצמו, קוסמת יפהפייה וקטנית,
נאינה להלטין לאדונה; היא הייתה, אם זה אפשרי בכלל, יותר
סאדיסטית ומרושעת אפילו מתחה-יודע-מי, כאשר ניסתה
להתעלות על אדונה...

...זה מה שהעולם ידע עליה, מה שהעולם האמין לגביה.
אבל לפניו כן, פרופסור קוירל סייר להארי, לפניו הבכורה של
המשרתת הנוראה ביותר של אדון האופל, הייתה בסליח'רין ילדה
שקטה, שנמנעה לרוב ממחברה, ולא פגעה באיש. לאחר מכן היו
עליה הרבה סיפורים מומצאים, זיכרונות השתרנו בדיעדן (הארי
הכיר היטב את המחקר על זה). אבל בזמנו, כשעדרין למדה בבית
הספר, המכשפה המוכשרת ביותר בהוגוורטס נודעה כנערה עדינה
(אמר פרופסור קוירל). מעט חברות הופתעו כשהצתרפה לאוכלי-
המוות, והופתעו אף יותר מכך שהחביבה קל'יך הרבה אלה אפלה
מאחורי החיקוי העצוב והעגמוני שלה.

זו הייתה בלטריקס בלק פעם, המכשפה המבטיחה ביותר
בדורה, לפניו שאדון האופל חטף אותה ושבר אותה, ניתץ אותה
ובנה אותה מחדש, כובל אותה אליו ברמה עמוקה יותר ועם
אמניות אפלות יותר מכל קלאת אימפריוויס.

עשר שנים בלטריקס שירתה את אדון האופל, הרגה את מי
שאמר לה להרוג, עינתה את מי שאמר לה לענות.
ואז אדון האופל הובס סופיטוף.
והסיוט של בלטריקס נמדד.

יתכן שאייפשו בתוך בלטריקס עדיין יש משהו שמשיך
לצורך, שצרא במשך כל הזמן הזה, משחו שמרפא פסיכיאטרי יוכל
להחזיר; או שאולי אין, פרופסור קוירל אין שום דרך לדעת. אבל
בכל מקרה. הם יכולים...

הם יכולים לפחות להוציא אותה מאזקבן...

בלטריקס בלק שכנה בקומת הנמוכה ביותר של אזקבן.
הארי התקשה שלא לדמיין את מה שיראה כשיגיעו לתא שלה.
בלטריקס בודאי כמעט ולא היהפחד מהמוות, בהתחלה, אם היא
עדיין חיה.

הם ירדו גרים מדרגות נוספת, מתקרבים יותר לבלטריקס ולמוות,
נקישות נעליהם היו הצלילים הייחודיים שהארי הצליח לשמעו. אודר

כתום עמוס בקע ממנוורות הגז, הניצוץ הירוק החלוש מרוחף באוויר, הדמות הבוהקת עוקבת אחריו, אורה הכסוף רועד מפעם לפעם.

* * *

אחרי שירדו זמן רב, הם הגיעו לבסוף למסדרון שלא נגמר במדרגות, ולדלת מתחת אהרונה, והניצוץ הירוק עצר לפניה. ליבו של הארי נרגע קלות בעודם יורדים הרחק למעמקי אוקבאן בלי שדבר קרה. אבל עכשו הואשוב פעם בחזקה בחזהו. הם היו בתחתית, וצללי הממות היו קרובים מאד.

נקישה מתחת עדינה בקעה מהמנעל, כשפראופסור קוירל פתח את הדלת.

הארי נשם נשימה עמוקה ונזכר בכל מה שפרופסור קוירל אמר לו. החלק הקשה לא יהיה רק קלול לאישיות המזוייפת מספיק טוב כדי לשטוות בבלטראיקס בלבד עצמה, החלק הקשה יהיה לשמר את הפטרונים שלו תוך כדי כך ...

דלת המתחת נעה בקול חריקה איטי כשהארι דחף אותה ביד בלתי נראית, פתח אותה ורק לכדי חורץ והציג פנימה.

הוא ראה מסדרון ישיר שנגמר באבן מוצקה. לא היה שם או רוחז מזה שנכנס מהפטרונים של הארי. זה היה בוהק מספיק כדי Shiraea את הסורגים החיזוניים של שמונה תאים שנקבעו במסדרון, אבל הוא לא ראה את תוכם; יותר חשוב מזה, הוא לא ראה איש במסדרון עצמו.

"אני דואת דבר", לחשש האריא.

הנחש זינק קדימה, מתחפל ב מהירות לאורך הרצפה.

רגע לאחר מכן -

"היא לכדה", לחשש הנחש.

היישר, חשב האריא לפטרונים שלו, שנעמד לצד הדלת, כאילו שומר עליה; ואז האריא דחף את הדלת עוד, ונכנס פנימה.

התא הראשון שהארי הביט בו הכיל גופה מיוובשת, עור אפור ומוכתם,بشر שחוק במקומות כך שניתן לראות את העצם מתחת, בלי עיניים -

הארי עצם את עיניו. הוא עדין יכול לעשות זאת, הוא עדין בלתי נראה, הוא לא הסגיר דבר בכך שסגור את עיניו.

הוא כבר ידע זאת, הוא קרא בעמוד השישי של ספר שינויי הצורה שלו, שנשארת באזקבן עד שישימת לרצוח את עונשך. אם מתק לפני שהוא נגמר הם השאירו אותו שם עד ששחררו את הגוף שלו. אם קיבלת מסר עולם, הם פשוט השאירו את הגוף שלו בתא עד שהוא צריך להשתמש בו שוב, ואז הם השליכו את הגוף שלו לבור הסוהרים. אבל זה עדין היה הלם לראות זאת, הגוף הוא היה איש שפשות הושאל שם -

האור בחדר רעד.

זהירות, חשב הארי אל ליבתו. זה לא יהיה טוב לפרופט/or קוירל אם הפטרונים שלו ייכבה בגל שחייב מחשבות עצומות. בעודו ככל-כך קרוב לסוהרים המורה להתגוננות עלול פשוט לנצח מות במקומו. זהירות, הארי ג'יימס פיטר-אונאנס'ורס, זהירות!

עם מחשבה זו, הארי פקח את עיניו, אין זמן לבזבז.

התא השני שבו הביט הכיל רק שלד.

ומאהורי הסורגים של התא השלישי הוא ראה את בלטריקס בלאן.

משהו יקר ערך וחסר-תחליף כמו שהארי כמו דשא יבש. ניתן היה להבחין בכך שהיא אינה שלד, שהראש שלו לא היה גולגולת, משום שהמרקם של עור הוא בכל זאת שונה מהמרקם של עצם, לא משנה כמה לבנה וחיוורת היא הפכה, ממתינה לבודה בחושך. או שהם לא האכלו אותה מספיק, או שאת מה שאכלה צללי המות שאבו ממנה; עיניה נראו מכובצות בעפעריהן, שפתיה מצומקות מצדדי לכוסות את שיניה. הצעב כאילו

نمוג מהבגדים השחורים שלבשה כשןכנסה לכלא, כאילו הטורנסים שאבו גם את זה. הם היו אמורים להיות חושפניים, הבגדים הללו, ועכשו הם נחו רפואיים על שلد, חושפים עור מיוובש.

אני כאן כדי להציל אותה, אני כאן כדי להציל אותה, אני כאן כדי להציל אותה, הארי חשב לעצמו, שוב ושוב במאזין כמו הلتת-הכרה, מנסה בכוח הרצון למנוע מהפטרונים שלו

מלחיכבותה, להישאר ולהגן על בלטדייקס מהסוחרים -

בליבו, בלבתו, הארי נאחז בכל הרחמים והחמלת שלו, ברצונו להציל אותה מהאפליה; הבהיר הכספי שבקע מהדרלת הפתוחה התחזק בזמן שחשב זאת.

ובחלק אחר בתוכו, כאילו הוא פשוט נתן לחלק אחר בתודעה שלו לממש הרigel בלי להקדיש לכך יותר מדי תשומת לב... הבעה קרה עלתה על פניו של הארי, בלתי נראית מתחת לגלימה.

"שלום, בלה יקירתי," אמרה לחישה קופאה. "התגעגעת אליו?"

פרק ۲۵

ר' יוסי הכהן אל סטפנד, מלך ג'

גופת האישה פקחה את עיניה, והכדורים השקוועים חסרי הצבע
בexo בריק.

"מטורפת", מלילה בלטריקס בקול שבור, "נראה שבלה
הקטנה הופכת למטורפת..."

פרופסור קוירל הנחה את הארי, ברוגע ובריווק, כיצד עליו
לנהוג בנוכחותה של בלטריקס; אין לייזור את העמדת הפנים
שיקיים בתודעתו.

חשתת שזה מועל, או אולי סתם משעשע, לגרום לבלטריקס
להתאהב בך, לכבול אותה לשירותך.

האהבה הזו הייתה שורדת באזקבאן, אמר פרופסור קוירל,
משום שעבור בלטריקס, היא לא הייתה מחשبة שמהה.

היא אהבתה אותו לחלווטין, לגמדי, בכל מאודה. אתה לא מшиб
לה אהבה, אבל מחשיב אותה כמעילה. היא יודעת זאת.

היא הייתה הנשק הקטלני בינו לה טלית ברשותך, וקראת לה
בליה יקירתך.

הארי זכר זאת מהלילה שבו אדון האופל הרג את הוריו: את
העשהוע הקר, את הצחוק הלועג, את הקול הגבוה של השנהה
הצロפה. לא היה לו קשה כלל לנחש מה אדון האופל היה אומר.
אני מקווה שאינך מטורפת, בלה יקירתוי", אמרה הלחישה
הקפואה. "מטורפת אינה מועליה".

עיניה של בלטריקס הבזקנו, מנסות להתמקד באוויר הריק.

"אדון... המנתתי לך אבל לא אתה... חיפשתי אותה אבל לא הצלחת למצא אותה... אתה חי..." כל המילים יצאו במלמול חלש, שאמ הינה בו רגש כלשהו הארי לא הצליח להבחין בו. "הראה את הפנים שלך", לחש הנחש שלרגליו של הארי.

הארי הוריד את הברוד של גלימת ההיעלמות. החלק בהארי שהופקד על שליטה בהבעות פניו הבית בבלא שמן של רחמים, רק בעניין קר ורוגע. (בעוד שבלבו, הארי חשב, אני אציל אותה, אני אציל אותה לא משנה מה...) "הצלחת..." מלמלה בלטריקס. "הילד הזה..."

"כך כולם חשובים", אמר קולו של הארי, וגיחך גיהוך קטן. "חיפשת אותו במקום הלא נכון, בלה יקירותי.". (הארי שאל למה פרופסור קוירל לא יכול להיות זה שיגלם את התפקיד של אדון האופל, ופרופסור קוירל ציין שאין שום סיבה סבירה שהצל של זה לא נקוביבשו ישתלט עליו). עיניה של בלטריקס נותרו מוקובעות על הארי, היא לא אמרה מילה.

"אמוד מששחו בלחשננית", לחש הנחש. הארי פנה לעבר הנחש, כדי להבהיר שהוא פונה אליו, והוא לחש, "אחת שתים שלוש ארבע חמיש ששה שבע שמונה תששע עשר". השתרורה שתיקה.

"אליה שאיןם חשובים מהאפלה..." מלמלה בלטריקס. הנחש לחש, "סופם שיובילו בה". "סופם שיובילו בה", לחש הקול הקפוא. הארי לא רצה לחשוב ברצינות על איך פרופסור קוירל השיג את הסיסמה זו. המוח שלו, שחשב על כך בכל זאת, שיער שזה בטח כל אוכליםות, מקום מבודד ושקט, וקצת ביורה הכוונה עם צינור מתכת. "השרביט שלך", מלמלה בלטריקס, "לקחת אותה מביתם של הפוטרים והחכאיו אותו, אדוני... מתחת למצבה שם מימין לקבר של

אביך... האם תחרוג אותה, כעת, אם זה כל מה שרצית מני?... אני
חושבת שתמיד רציתי שאת תהיה זה שיחרוג אותי... אבל אני לא
יכול להזכיר עכשו, זו בטח הייתה מחשבה שמהה...
לייבו של הארי התכווץ בקרבו, זה היה בלתי נסבל, ו – והוא לא
יכול לבוכות, לא יכול تحت לפטרונות לדעוך –
פניו של הארי הראו שמי של רוגז, וקולו היה חד כאשר אמר,
"מספיק עם השטויות. בואי איתי, בלה יקירתה, אלא אם את
מעדיפה את חברתם של הסוחרים נים".
פניה של בלטריקס התעוותו בבלבול קצר, הגפיים הצמודות לא
זעו.

"תצטרכ לך רחיף אותה החוצה", הארי לחשש לנחש. "היא לא
יכולת לחשב על בריחה.
"כן", לחש הנחש, "אבל אל תמעיט בעורכה, היא הייתה הקטנית
שבבלוזחים". הראש הירוק צלל באזהרה. "אדם נבון היה חושש
מمن, ילד, גם לו היו הימי מודעב ותשועע-שידיות מת; חששוש ממנה,
אל תרשחה ولو פגם אחד בהעמדת הפנים".
הנחש הירוק החליק חלקות מהוחץ לדלת.
וזמן קצר לאחר מכן, גבר עם עור צהבהב והבעה מפוחדת על
פניו המזוקנות נכנס בהתרפסות אל החדר עם שרביט בידו.
"אדוני?" אמר המשרת בקול רועד.

"עשה כפי שאתה", לחש אדון האופל בקול הקפוא, שנשמע
נורא אפילו יותר מאשר מגוף של ילד. "וואל תיתן לפטרונות שלך
לדעוך. זכור, אם לא שוכב לא יהיה לך שום תגמול, וייקח זמן רב
עד שמשפחתך תורשה למותה".

לאחר שאמר את המילים הנוראות הללו, אדון האופל כיסה את
ראשו בגלימה ההיעלמות ונעלם.

המשרת המתרפס פתח את דלת התא של בלטריקס, ושלף
מגילימותיו מחת קטנה אליה דקר את השلد האנושי. טיפת הדם
האדומה הבודדת שיצאה נשאהה במהרה לתוך בוכה קטנה,

שהונחה על הרצפה, והמשרת החל לדקם בלחישת.
זמן קצר לאחר מכן שלד ח' נוסף נח על הרצפה ללא תנועה.
המשרת היסס לרגע לאחר מכן, עד שהאוורר הריך לחשש פקודה
חשורה סבלנות. אז, המשרת הפנה את שרכבוito לעבר בלטריקס
ואמר מילה, השילד החי שנח על המיטה נהיה עירום, והשלד שנח
על הרצפה הולבש בגלימה הדוחה שלו.

המשרת קרע רצועת בד קטנה מהשלמה של הגופה הלכארה,
ואז מגלימותיו שלו. האיש המפוחד הוציא בקבוקון זכוכית ריק עם
שרידי נוזל זהוב בתוכו. הבקבוקון הוסתר בפינה ורצועת הבד
מהשלמה הונחה עליו, כך שהבד הדוחי כמעט מתמזג עם הקיר.

נפנו נוסף של שרבייט המשרת הרחיף לאוורר את השילד
האנושי שנח על המיטה, וכמעט באותו התנועה הלביש אותה
בגlimות שחורות חדשות. בקבוק רגיל למראה של שוקו הושם
בידה, ולחישה קפואה הורתה לבטריקס לאחיז בקבוק ולהתחליל
לשთות ממנה, פקודה שציתה לה מיד, פניה עדין נראות רק
מבולבלות.

המשרת הפך את בלטריקס לבתוי נראית, הפך את עצמו לבתוי
נראה מהם יצאו. הדלת נסגרה מאחוריהם והשמיעה נקייה קלה
כשנסגרה, טובלת את המסדרון בעלתה פעם נוספת, ללא שינוי
למעט בקבוקון קטן שהוסתר בפינה של אחד התאים וגופה טרייה,
נכח על רצפתו.

* * *

לפני כן, בחנות הנטרושה, פרופסור קוירל אמר להاري שהם
עומדים לבצע את המשפט המושלם.

הاري החל לצעט בלי לחשב את המিורה הידועה שאין דבר
כמה פשע מושלם, לפניו שבאמת חשב על כך למשך שני-שלישי
שנייה, נזכר בפתחם חכם יותר, וסוגר את פיו באמצעות משפט.
מה אתה חושב שאתה יודע, ואיך אתה חושב שאתה יודע את

זה?

אם באמת ביצעת את הפשע המושלם, איש לעולם לא היה מגלה – אז איך מישחו יכול לדעת שאין פשעים מושלמים? וברגע שאתה מסתכל על זה ככה, אתה מבין שפשעים מושלמים בטח קוראים כל הזמן, אולם חוקר מקרי המוות קובע שהוא מותו בנסיבות טבעיות, או שהעיתון דיווח שהחנות מעולם לא הייתה מאוד רוחנית ובסופו של דבר פשטה את הרgel...
 כשהגופה של בלטריקס בלק תימצא מתה בתאה בבוקר שלמחרת, בכלל אזקבאן ממנו (כך כולם ידעו) איש מעולם לא נמלט, איש לא יתרח לעירוך ניתוח שלאחר המוות. איש אפילו לא יחשוב על כך פעמיים. הם פשוט יגלו את המסדרון וילכו, והנבייא הינמי ידוע על כך במודעות האבל ביום שלמחרת...
 ...זה היה הפשע המושלם שפרופסור קוירל תכנן.
 ולא היה זה פרופסור קוירל שהרס אותו.

פרק 45

תֵּוֹזִיָּה כְּכֶלֶא אַל סְטְּפְּפּוֹדֵד, מֶלֶךְ תֵּן

ניצוץ ירוק חלוש נע קדרימה להכיתיב את הקצב, ובעקבותיו באה דמות כסופה בוהקת, כל שאר הישיות היו בלתי נראות. הם עברו חמישה מסדרונות, פנו ימינה חמץ פעמיים וعلו חמישה גרמי מדרגות; וכשבטלריקס סיימה לשחות את בקבוק השוקו השני שלה, ניתנו לה חפיפות שוקולד מוצקות לאכול.

היה זה לאחר חפית השוקולד השלישית של בלטריקס כאשר קולות מוזרים החלו לבקווע מגורונה.

לקח להاري רגע להבין, לעכל את הצללים, זה לא נשמע כמו שום דבר ששמע מעודו; המקצב היה שבור, כמעט לא ניתן ליזיהו,לקח לו הרבה זמן להבין שבטלריקס בוכה. בלטריקס פלק בכתה. הנשק הנורא ביותר של אדון האופל בכחה. היא הייתה בלתי נראית אבל ניתן היה לשם זה, קולות קטנים ועלובים שהיא ניסתה להשתק.

"זה אמיתי?" שאלת בלטריקס. קולה שינוי את גובהו, לא עוד לחישה מתה, הוא עלה בסוף לסימן שאלה. "זה אמיתי?"
כן, חשב החלק בהاري שדים את אדון האופל, עכשו שתקי –

הוא לא היה מסוגל לומר את המילים הללו, פשוט לא.
"ידעתי – שתבווא – בשבייל – יום אחד", קולה של בלטריקס רעד ונשבר בעודה מתיפחת בנשימות שקטות, "ידעתי – שאתה חי – שתבווא – אליו – אדון... היא שאפה עמוקות", ואפלו – כשתבווא – לא תאהב אותה – לעולם – לעולם לא תאהב אותה

בחורה – זו הסיבה – שהם לא הצליחו לחת – את האהבה שלי
ממני – אף על פי שלא הצלחתי לזכור – לא הצלחתי לזכור כלכך
הרבה דברים – אם כי אני לא יודעת מה שכחתי – אבל אני זכרת
עד כמה אני אוהבת אותך, אדוני – ”

סכין דקרה את ליבו של הארי, הוא מעולם לא שמע ממהו כל-
כך נורא, הוא רצה לצד את אדון האופל ולהרוג אותו רק על זה... ”

”האם עדיין – אתה מוצא בקי שימוש – אדוני? ”
”לא”, לחש קולו של הארי, בלי שחשב על כך, נראה שהוא
פעל בצורה אוטומטית, ”נכנסתי לאזקבן בעקבות גחמה. כМОבן

שאני מוצא בקי שימוש! אל תשאל שאלות מטופשות.”

”אבל – אני חלשה”, אמר קולה של בלטריקס, ויפחה מלאה
נמלטה ממנה, זה נשמע חזק מדי במסדרונות אזקבן, ”אני לא
יכולת להרוג בשביילך, אדוני, אני מצטערת, הם אכלו את הכל,
אכלו את כולי, אני חלה מידי להילחם, איך אני יכולה להועיל
לך עכשו – ”

המוח של הארי חיפש נואשות דרך להרגיע אותה, דרך שפטיו
של אדון האופל שלעולם לא יאמר מילה של דאגה.

”מכוערת”, אמרה בלטריקס. קולה אמר את המילה כאילו
היתה המסר האחרון בארון הקבורה שלה, היישוש האחרון שלה.
”אני מכוערת, הם אכלו גם את זה, אני, אני כבר לא יפה, אפילו לא,
תוכל, להשתמש بي, כפרס, למשراتים שלך – אפילו הלסטריניגים,
לא ירצו, לפגוע بي, עוד – ”

הדמות הכסופה הובקה הפסיקת לכת.

משמעותה שהיא הפסיקת לכת.

אדון האופל, הוא... החלק בהארי שהיה רך ופגיע צרא בaimah
וסירב להאמין, ניסה לדחות את המזיאות, לדחות את ההבנה,
אפילו כשחלק קר וקשה יותר השלים את התבנית: היא צייתה לו
בכך כפי שצייתה לו בכל.

הניצוץ הירוק עלה וירד בדרhipsות, זינק קידימה.

דמות האנויש הכסופה נותרה במקום.
בלטריקס התיפחה בחזקה.
”אני, אני לא, אני לא יכולת, להוציא, עוד...”
ידיים ענקיות מחצו את החזה של הארי, סחטו אותו כמו
סמרטוט, ניסו ל עמוק את ליבו.

”בקשה”, לחשה בלטריקס, ”פשוט הרוג אותי...” קולה נרגע
ברגע שאמרה זאת. ”בקשה אדון, הרוג אותי, אין לי סיבה לחיות
אם אני יכולה להוציא לך... אני רק רוצה שזה יפסיק... בבקשתה
פגע بي רק עוד פעם אחת, אדון, פגע בי עד שאחדול... אני אוהבת
אותך...”

זה היה הדבר העצוב ביותר שהארי שמע מעודו.
דמותו הכסופה והבוהקת של הפטרונוס של הארי הבהה –
נחלשה –
התזקקה –

ה침מה שליטה בהاري, הזעם שלו כלפי אדון האופל שעשה
זאת, הזעם כלפי הסוהרנים, כלפי אזקבן, כלפי העולם שאפשר
זועעה כזו, הכל ודרם ישירות דרך זרועו ולתוכו שריבתו בלי דבר
שעצר אותו, הוא ניסה לצלות עליו להפסיק ודבר לא קרה.
”אדוני”, לחש קולו המושווה של פרופסור קוירל. ”החש של
יוצא משליטה ! עוזר לי, אדון !”

הפטרונוס התחזק והתזקק, הוא עבר חזק יותר מהיום
שבו הארי השמיד סודהREN. ”אדוני !”
”אדוני !” הצללית אמרה בלחישה מבוהלת. ”עוזר לי ! כולם
ירגישו בזה, אדון !”

כולם ירגישו בזה, חשב הארי. הדמיון שלו הראה זאת בבירור,
האסירים בהתאם שלהם זעים כשהקורר והחשכה נסגו והוחלפו
באור מרפא.

כל משטח חשוף עבר כמו שם לבנה בהשתקפות, הצלליות
של השلد של בלטריקס ושל האיש הצעיר נראות בבירור בזורה,

לחשי ההנגזה לא עומדים בקצב של הבוהק השמיימי; רק גלימת ההיעלמות של אוצרות המוות עמדה בו.

"אדוני! אתה חייב להפסיק זאת!"

הארי כבר לא היה מסוגל לצוח על זה שיפסיק, והוא כבר לא רצה שזה יפסיק. הוא הצליח להרגיש בהם, עוד ועוד מהניסיונות של אזקבאן חוסים מאחורי הפטרונים שלו, בעודו נפרש כמו נפחים של אוור שמש, האוור הפק לכיסף תהו כשהשך על כן, הארי ידע מה עליו לעשות.

"בבקשה, אדון!"

המילים לא נשמעו.

הם היו רוחקים ממנה, הסודהנסים בבור שלהם, אבל הארי ידע שאפשר להשמידם אפילו ממוקם כזה אם האור יזהר בעוצמה מספקת, הוא ידע שהמוות עצמו לא יוכל לו אם יפסיק לעזר את עצמו, אז הוא פתח את כל השערדים בתוכו ושלח את הלחש שלו אל החלקים העמוקים ביותר בנפשו, בחודעתו וברצונו, ונתן את כל כולו ללחש -

ולתוך פנים המשמש, צל עמוס אך במעט נע קידימה ושלח יד מפצירה.

אסוֹר

אל

תחושת האבדון הפתאומית התנגשה עם נחישות הברזל של הארי, אימה ואייזודאות נאבקות כנגד תחושת המטרה הבוהקת, שום דבר לא היה יכול הגיעו אליו מלבד זה. הצללית לקחה צעד קידימה ועוד אחד, תחושת האבדון עולה לרמה של קטסטרופה בלתי נסבלת; ובתוך זרם המים הקרים, הארי ראה זאת, הוא הבין את המשמעויות של מה שעשה, את הסכנה והמלכודות.

מי שהיה צופה מבחוץ היה רואה את פנים המשמש מתבהר ומתחעם...
מתבהר ומתחעם...

...ולבסוף דועך, דועך, דועך לאור ירח רגיל שנראה כמו אפלת מהחולת בשווואה.

בתוך האפלת של אור הירח זה עמד גבר צהוב עם ידו מושחת בהפצרה, ואשת שלד נחה על הרצפה, מבט מבולבל על פניה.

והארי, עדיין בלתי נראה, נפל על ברכיו. הסכנה הגדולה חלפה, וכעת הארי פשוט ניסה לא לקרוס, לשמר את הלחש ברמה הנמוכה. הוא אייבר משהו, יש לקוות שלא לצימות – הוא היה צריך לדעת, היה צריך לזכור, שיותר מאשר רק קסם מזין את לחש הפטרונים –

תודה לך, אדון, "לחש הגבר הצהוב,

"שותה", אמר קולו הקשה של הילד שהעמיד פנים שהוא אדון האופל. "האם לא הזהרתי אותך שהלחש יכול להיות קטלני אם לא תשלוט ברגשותיך?"

עינוי של פרופסור קוירל לא התורחבו, כמובן.
"כן, אני מבין, אדון", אמר משרתו של אדון האופל בקול רועוד, ופנה לבטريقס –

היא כבר התרומה מהרצפה, לפחות, כמו איש מגנigkeit זקנה מאוד. "כמה מוזר", לחשה בטטרייקס, "כמעט נהרגת על ידי לחש הפטרונים..." צחוקן נשמעו כאילו הוא מעלה אבק מתוך צינורות הצחיקוק שלה. "אני יכולה להעניש אותך, אולי, אם אדון יקפיਆ אותך במקום ואם יהיה לי סכינים... אולי אני יכולה להוציא אחריו הכל? הוא, אני מרגישה מעט יותר טוב בעית, כמה מוזר..."
היה בשקט, בלה יקירתה, אמר הארי בקול קפוא, "עד שתanax לך רשות לדבר".

לא נשמעה שום תשובה. כלומר, היא צייתה. המשרת הרוחף את השلد האנושי, והפך אותה לבלתי נראית פעם נספת, ולאחר מכן נעלם בעצמו בצליל של ביצה נשברת. הם המשיכו ללבת במסדרונות אזקבאן.

והארי ידע שכשערו, האסירים זעו בתאייהם כשהaphael עזב

לרגע יקר אחד, אולי אפילו הרגישו מגע קטן של ריפוי כשאورو חלף על פניהם, ואז קרסו שוב כשהקור והחשכה חזרו. הארי ניסה מאד שלא להזכיר על כך.

אחרת הפטרונים שלו יתחזק עד שישרוף כל סוחרSEN באזקבאן, עבר חזק מספיק כדי להשמיד אותם אפילו מהמרחך זהה... אחרת הפטרונים שלו יתחזק עד שישרוף כל סוחרSEN באזקבאן, ויקח את כל חייו של הארי כדלק.

* * *

במגורי הילאים במרומי אזקבאן, שלישית הילאים אחת נהרתה בקסטרקטין, שלישיה אחרת נחה בחדר המועדון, ושלישיה אחת הייתה במשמרת בחדר הפיקוד, עומדת על המשמר. חדר הפיקוד היה פשוט אך גדול, עם שלושה כיסאות מאחור שבהם ישבו שלושת הילאים, שרביטיהם תמיד בידם כדי לתחזק את שלושת הפטרונים שלהם, בזמן שהADM של לבנות הבוהקות צעדו הלוך ושוב לפני החלון הפתוח, מגינות עליהן מפני אימת הסוחרSENים. בדרך כלל, השלושה נותרו מאחור ושיחקו פוקר, ולא הביטו מבעד לחלון. כמובן, ניתן היה לראות שם קצת שמיים, ואפילו היו שעתיים או שתיים ביום שבהם ניתן היה לראות את המשם, אבל מהחלון הזה ניתן גם לראות את הבור הראשי של הגיגנים.

רק למשך שסוחרSEN ירצה לרחף למעלה ולדבר איתם. לא היה שום סיכוי שההילאי לי יהיה מסכימים לשורת פה, שכרגע או לא, אם לא הייתה לו משפחה לכלכל. (השם האמתי שלו היה שייאוגואנג, וכולם קראו לו מייק במקום; הוא קרא לילדיו סו וקאו, בתקווה שהוא ישרת אותם יותר טוב). הנחמה היחידה שלו, למעט הכסף, הייתה שלפחות החברים שלו שיחקו פוקר דראקונים בצורה מעולמת. אם כי קשה לא לשחק בצורה מעולמת, בשלב הזה.

היה זה המשחק ה-5,366 וללי הייתה יד שבטה תהיה הטובה

bijouter מבין הידים של משחקים הי-300, 5. היה זה יום שבת בפברואר והוא שלושה שבועיים, מה שאפשר לו להחליף את הצורה של כל קלף כיס למעט שתים שלוש או שבע; וזה היה מספיק כדי לאפשר לו ליצור קרב פנים אל פנים עם חדיירן, דרכונים ושביעיות... מצידו השני של השולחן, ג'רארד מקאסטר הרים את מבטו מהקלפים שעל השולחן לעבר החלון ובבה.

תחושת הבחיליה התמשה בבטנו של לי במהירות מפחעה. אם קלף השבע לב שלו יחתוף פגיעה משינויו סוררני ויהפוך לשש, הוא ירד לזוגיים ומকאסטר עשוי לנצח את זה –

"מייק," אמר מקאסטר, "מה עובר על הפטرونוס שלך?"
לי הפנה את רשו והבט.

הגירית הכסופה שלו הפנתה את ראהה מתצפיתה על הבור והבטה היישר מטה על משחו שرك היא הצליחה לראות.
רגע לאחר מכן, הברוז של באקרי ודוב הנמלים של מקאסטר
עשו כמוותו, מביטים באותו כיוון מטה.
הם החליפו מבטים, ואזナンחו.

"אני אגיד להם," אמר באקרי. הנהלים אמרו לשלווה את שלושת ההילאים שלא היו בשמורת אבל לא ישנו לחקור כל דבר חדש.
"אולי אחليف את אחד מהם וואקח את לולאה ג', אם לא אכפת לכם".

לי החליף מבט עם מקאסטר, ושניהם הנהנו. לא קשה מדי לפניו לאזקבאן, אם אתה עשיר מספיק כדי לשכוד קוסם חזק,
וכוונתו היה טהורות מספיק כדי לגייס מישחו שיטיל את לחש הפטرونוס. אנשים עם חברים באזקבאן עושים זאת, פורצים פנימה כדי לחתם למישחו חצי יום של זמן פטرونוס, הזדמנות לחולמות
אמיתיים במקום סיוטים. להשריר להם אספקה של שוקולד מוחבאת בתא שלהם, כדי להגדיל את הסיכוי שלהם לשרוד את הזמן שלהם בכלל. וההילאים שבתקפיך... טוב, אפילו אם הייתה נתפס, סביר שהיית יכול לשכנע את ההילאים להעלים עין בתמורה

לשוחד הנכוון.

בשביל לי, השוחד הנכוון היה בסביבות שני גזעים וחרמש. הוא שנא את המקום הזה.

אבל לאכרי חדריך הייתה אישה ולאישה היו חשבונות של מרפאים לשלהם, ואם אתה יכול להרשות לעצמך לשכור מישוח שיפורוץ לאזקבן, אתה יכול להרשות לעצמך לשחזר את היד הנותרת של באקרי, אם הוא היה זה שתפס אותו.

בהסכמה שלא נאמרה במיללים, איש מהם לא הסגיר דבר בכך שהיה הראשון להציג זאת, השלושה סיימו את הסיבוב הנוכחי של הפוקר קודם. לי ניצח, משום ששם סוררטן לא הופיע. ועוד שהם סיימו, הפטרונוסים הפסיקו לבחות וחזרו לפטROL הרגיל שלהם, אז זה בטח שם דבר, אבל נהלים הם נהלם.

אחרי שלי אסף את זיכויתו, באקרי הנהן לשנייהם ברשימות וكم מהשולחן. קצות שעורתיו הלבנות של הגבר המבוגר נחו על גלימותיו האדומות המהדורות, קצות גלימותיו נחו על רצפת המתכת של חדר הפיקוד, ובאקרי עבר בדלת המפרידה אל ההילאים שלא היו במשמרת.

לי התרמיאן להפלפה, והוא הרגיש קצת לא בנווח עם עסקים מסווג זה לפעמים. אבל באקרי ראה להם את התמונה, ואתה חייב לחת לבן-אדם לעשות מה שהוא יכול בשבייל האישה החולה והמסכנה שלו, במיוחד כשהנשארו לו רק שבעה חודשים לפירישה.

* * *

הניצוץ הירוק החלוש ריחף דרך מסדרונות המתכת, ודמות האנוש הכסופה עקרה אחריו, עומויה מעט כתעת. לפעמים הדמות הבוהקת הייתה מבזיקה באור, במיוחד כשהחלפו על פני אחת מדלחות המתכת הגדלות, אבל היא תמיד נחלשה לאחר מכן.

עיניהם פשוטות לא היו יכולות לראות את האחרים, שהיו בלתי נראים; את הילד-שנשאר-ביבחים בן האחת-עשרה, ואת השلد החי

שהיה בלטריקס בָּלָק, ואת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגורטס, שהוסווה בפולימייצי, כולם מטיילים ביחד באזקבן. אם זו הייתה התבלה של בדיחה, הארי לא רצה לשמע את הסוף.

הם עלו בעוד ארבעה גרמי מדרגות לפני שקולו המחווספס של המורה להתגוננות אמר בפשטות ולא הדישה, "הילאי מתקרב".
לקח להاري יותר מדי זמן עד שהבין, כמעט שנייה שלמה עד שורם האדרנליין התפשט בدمו, ועד שנזכר במה שפרופסור קוירול כבר אמר לו לעשות במקרה הזה, ואז הארי הסתווב וברוח בחזרה לכיוון שממנו בא.

הארי הגיע לגשם המדרגות ונשכב ב מהירות על המדרגה השלישית מלמעלה, המתכת הקרה מרוגישה מוצקה אפילו דרך הגלימות שלו. הוא ניסה להרים את רاسו כדי להציג מעל קצה המדרגות וגילה שהוא לא יכול לראות את פרופסור קוירול; וזה אומר שהארי היה מחוץ לטווח אש吐ווה.

הפטוֹנוֹס הַבּוֹהָק שָׁלֹו בָּא בְּעַקְבּוֹתֵיו וְנַשְׁכֵּבְ לְצִידֵוּ, מדרגה אחת מתחתתו; ממשום שם אותו אסרור היה שיראו.
נשמע צליל קלוש של אוישות רוח ואז הקול של גופה הבלתי נראה של בלטריקס מונח על מדרגה נוספת למטה, לא היה לה חלק בזה למעט –

"אל תזווי", אמרה הלחישה הקרה הגבוהה, "אל תדברי.
לא הייתה תזוזה, לא דברו.

הארי הצמיד את שרביטו לזכה מדרגת המתכת שמעלינו. אם הוא היה מישחו אחר הוא היה צריך להוציא גוז מכיסו... או לקrouw חתיכת بد מגיליתו... או לנשוך חתיכת מציפורנו... או למצוא חתיכת אבן גדולה מספיק כך שיוכל לראות אותה ומוצקה מספיק כך שתשתמר על מקומה וכיוונה בעודו נוגע בה בשרביטו. אבל עם הכח העצום של שינוי-צורה חלקי שעמד לרשותו של הארי, זה לא היה נחוץ; הוא יכול לדרג על השלב הזה של התהלייך ולהשתמש

בכל חומר לידו.

שלושים שניות לאחר מכן היה הבעלים הגאה של מראה
קעורה חדשה, ואז...

"ווענגלדים לביוסה", לחש הארי בשקט ככל שהצלחה.
... הוא הרחיף אותה קצת מעל המדרגות, וראה במשתח הקעור
כמעט את כל המסדרון שבו פרופסור קוירל המתין, בלתי נראה.
הארי שמע קולות צעדים במרקח.

וראה צורה (קצת קשה לראותה במראה) של אדם בגילוות
אדומות יורד במדרגות, נכנס אל המסדרון הריך לכואורה; מלאוה
בפטרונס קטן שהארי לא הצליח לראותה בבירור.
ההילאי היה מוגן במגן כחול מנצץ, היה קשה לראות את
הפרטים אבל הארי הצליח לראות את זה, ההילאי כבר הרים מגנים
וחיזק אותם.

לעזאל, חשב הארי. על-פי המורה להtagוננות, האמנות
הבסיסית של דורך היא לנסתה להקים הגנות שיחסמו את כל מה
סביר שהוא יזרוק עליו, ובאותו זמן לנסתה לתקוף בדרכיהם
שביר שיעקפו את ההגנות הנוכחות של היריב. והדרך הקללה
bijouter בפרט לנצח כל סוג של קרב אמיתי – פרופסור קוירל אמר
זאת שוב ושוב – הייתה לירוט באויב לפני שהוא הרים מגן
מלכתחילה, או מאוחר או מטווח קרוב מספיק כך שהוא לא יהיה
מסוגל להתחמק או להגיב בזמן.

אם כי פרופסור קוירל עדיין יוכל להגנן יריה מאוחר, אם –
אבל ההילאי נוצר אחרי שצד שלושה צעדים לתוך המסדרון.
"הנגזה נחמדה", אמר קול גברי קשה שהארי לא זיהה. "עכשו
תראה את עצמן, או שתהיה באמת בצרות".

דמותו של גבר צהבהב ומזוקן הופיעה.
"זאת עם הפטרונס", אמר הקול הקשה. "צא החוצה.
עכשו".

"זה לא יהיה חכם", אמר הקול המחווספס של הגבר הצהבהב.

זה כבר לא נשמע כמו המשרת המבוועת של אדון האופל; לפתח זה הפק לאיום מקצועי של פושע רציני. "אתה לא רוץ לראות מי מאחוריך. סמוך עליי, אתה לא רוץ. חמיש מאות אוניות, כסף מזומנים מראש, אם תסתובב ותלך. צורות גדולות לкриירה שלך אם לא".

השתרורה שתיקה ארוכה.

"תראה, מי שלא היה", אמר הקול הקשה. "נראה שאתה מבולבל בנוגע לך שזה אמרור לעבוד. לא אכפת לי אם נמצא מאחוריך לוציויס מאלפי או אלבוס דמלדור המזרוגג. כולכם יוצאים, אני סורק את כולכם, ואז אנחנו נדבר על כמה זה הולך לעלוות לכם – "

"אלפיים אוניות, הצעה אחרונה", אמר הקול המהווסף בnimeth אזהרה. "זה פי עשר מהחייב הרגיל ויתר ממה שאתה מרוויח בשנה. ותאמין לי, אם תראה משהו שאתה לא אמרור, אתה הולך להתחרط שלא לחתך את זה – "

"שתוכן!" אמר הקול הקשה. "יש לך לבדוק חמיש שניות לדורך את השרביט לפני שאני מפיל אותך. חמיש, ארבע – מה אתה עושה, פרופסור קוינרל? חשב הארי בבהלה. תקוע ראשון! לפחות תטיל לחש מגן! – שלוש, שתים, אחת! שתק!"

* * *

באكري בהה, צמרמוורת עוברת בגו. שרביטו של הגבר נע כלכך מהר עד שהזה היה כאילו הוא התעתק למקום, וקליע השיתוק שלו באكري ניצנץ בשלווה בקצחו, לא חסום, לא מוסט, לנוד כמו זבוב בדרכו.

"ההצעה שלי ירצה חוצה לחמש מאות אוניות", אמר הגבר בקול קר ורשמי יותר. הוא חייך ביובש, והחיויך נראה שגוי על הפנים המזוקנות. "ווחצטרך להסכים לקבל לחש זיכרון".

באָקָרִי כָּבֵר שִׁנָּה אֶת הַרְמָנוֹנִית בְּמַגְנִים שְׁלֹו כֵּן שַׁהְקְלִיעַ
הַמְשַׁטָּק שְׁלֹו לֹא יָכַל לְהִיכְנֵס בְּחַזְרָה, כָּבֵר הִיטה אֶת שְׁרַבְּיטָו
לְתִנְוחַת הַגְּנָה, כָּבֵר הַרִּים אֶת הַיד הַמְלָאֻכָּתִית הַקְּשִׁיחָה שְׁלֹו כֵּדִי
לְחַסּוּם כָּל דָּבָר שְׁנִיתָן לְחַסּוּם, וְכָבֵר חָשֵׁב לְחַשִּׁים אַילְמִים כֵּדִי
לְהַנִּיחָה עוֹד שְׁכָבוֹת עַל הַמְגַנִּים שְׁלֹו –

הַגָּבֵר לֹא הַבִּיט בְּבָאָקָרִי. בָּمָקוֹם זֹאת הוּא דָקַר בְּסִקְרָנוֹת אֶת
הַקְּלִיעַ הַמְשַׁטָּק שְׁלֹב באָקָרִי, שְׁעָדֵין רָעֵד בְּקַצָּה שְׁרַבְּיטָו, מַושָׁךְ
נִיצוֹצָה אֲדוֹמִים וּזְוּרָק אֹתוֹת הַצִּידָה בְּאַצְבָּעוֹתָיו, מִפְּרָק אֶת הַקְּלָלָה
כְּמוֹ פָּאוֹל שְׁלֹל יְלִדִּים.

הַגָּבֵר לֹא הַרִּים מַגְנִים מִשְׁלָעָצָמוֹ.

”אָמָרוּ לִי“, אָמָר הַגָּבֵר בְּקוֹל אֲדִישׁ שְׁלֹא מִשְׁתָּאֵם לְגַרְוָן
הַמְחֻסָּפָס – פּוֹלִימִיצִי, באָקָרִי הִיה מְנַחֵשׁ, לוֹ הִיה מַאֲמִין שְׁמִישָׁוּ
מְסֻגָּל לְעַשּׂוֹת קְסָם כָּה עֲדֵין מְגֻוף שְׁלֹמִישָׁוּ אַחֲרָ – ”מָה עֲשִׂית
בְּמַלחְמָה הַאַחֲרָ�? שָׁמַת אֶת עַצְמָךְ בְּקוֹן הַאָשׁ, אוֹ שְׁהַתְּרַחַקְתָּ
מִצְרָות?“

”קוֹ הַאָשׁ“, אָמָר באָקָרִי. קוֹלוֹ נְשָׁאֵר רָגּוּעַ כְּבָרָזֶל, כִּיאָה לְהַלְלָאֵי
עַם כְּמַעַט מָאָה שָׁנִים בְּתַחְפִּיקָּד, שְׁבָעָה חֲוֹדְשִׁים לְפָנֵי פְּרִישָׁה כְּפֹויָה,
עַיְנָה זָעַם מְזֻדי בְּעַצְמוֹ לֹא הִיה יָכוֹל לְוֹמֵר זֹאת בְּצָורה קְשׁוֹחָה יוֹתָר.

”נְלַחֲמָת בְּאַוְכְּלִימָוֹת?“

חִוּךְ אֲפֵל עַלְלה עַל פָּנָיו שְׁלֹב באָקָרִי כְּעַת. ”שְׁנִים בִּיחֵד.“ שְׁנִים
מַהְלָחוּמִים-הַמְתַנְקִשִּׁים שְׁלֹב אֶת-הַיּוֹדָעָמִי בְּעַצְמוֹ, שָׁאוּמוֹנוֹ בְּאָפָן
אֲישִׁי עַל יָדֵי אֲדוֹנָם הַאֲפֵל. שְׁנִי אַוְכְּלִימָוֹת בִּיחֵד נְגַד באָקָרִי לְבַדּ.
הִיה זוֹ הַקְּרָבָה הַקְּשָׁה בִּיּוֹתָר בְּחִיוּוֹ שְׁלֹב באָקָרִי, אֲבָל הוּא עַמְּדָה עַל
שְׁלֹו, וְהַלְּךְ מִשְׁמָה כְּשָׂרָק יָדוֹ חִסְרָה.

”הַרְגָּתָה אֹתוֹת?“ הַגָּבֵר נִשְׁמַע סְקָרָן בְּצָורה קְפֹואָה, בְּעַוּדוֹ מִמְשִׁיךְ
לְהַזְּכִיר חֻטִים שְׁלֹא אֲשָׁמָתָן קְלִיעַ הַשִּׁתּוֹק הַלְּכוֹד בְּקַצָּה שְׁרַבְּיטָו,
שְׁקַטֵּן בְּמִידָה מִשְׁמָעוֹתִית בִּינִתיִם, אַצְבָּעוֹתִי טוֹתָה תְּבִנּוֹת קְטָנוֹת
בְּקָסָם שְׁלֹב באָקָרִי לְפָנֵי שְׁהַשְּׁלִיכָו אֹתוֹהוּ הַצִּידָה.
זִיעָה בְּקַעָה מְעוֹרוֹ שְׁלֹב באָקָרִי מִתְחַת לְגַלְגִּילּוֹתָיו. יָד הַמַּתְכָּת שְׁלֹו

*

טייסוי הכלא אל סטרופולד, חלק ד'

הבזיקה מטה, תלהה את המראה מהגורתו – "באכרי למיק, אני
צrix גיבוי!"

שתיקה.

"באכרי למיק!"

המראה נחה אפלת וחסרת חיים בידו. לאט, באכרי החזר אותה
לחגורותו.

"עבר לא מעט זמן מאז שהיה לי קרב רציני עם יריב רציני",
אמר הגבר, עדין לא מבית בבאכרי. "נסח שלא לאכזב אותה יותר
mdi. אתה יכול לתקוף אותה ברגע שתרגיש מוכן. או שאתה יכול
ללכת מכאן עם חמיש מאות אוניות."

השתרכה שתיקה ארוכה.

ואז האויר צרה כמו מתכת שחותכת זכוכית כשבאכרי הצליף
מטה בשרביטהו.

* * *

הארי בקושי הצליח לראות, בקושי הצליח להבחן במשחו
באורות ובחבוקים, הקימור של המראה שלו היה מושלם (הם
התאמנו בטקטיקה זו בלאין הcao לשני פניהם) אבל הסצנה עדין
הייתה קטנה mdi, ולהארי הייתה הרגשה שהוא לא היה מצליח
להבין אפילו אם היה עומד למרחק מטר, הכלול קרה מה mdi,
הבזקים אדומיים ניתזים מגנים כחולים, מوطות אודיו יוקים
מתנגים זה בזה, דמיות אפלות מופיעות ונעלמות, הוא אפילו לא
יהיה מסוגל לומר מי מטיל מה, הילאי צעק לחש אחרי לחש
והתחמק ביאוש בעוד דמותו של פרופסור קוירל המוסווה
בפולימיצי עמדה במקומה והזיזה את שרביטה, לרוב בדממה, פה
שם מבטא מילים בשפות בלתי מזוהות שהיו מלכינות את כל
המראה וקורעות חצי מהגנים של הילאי בעודו מועד לאחר.

הארי ראה קרבות וראויה בין התלמידים החזקים ביותר בשנה
השביעית, וזה היה כלכך מעל זה שהארי הרגיש קהה חושים

כשרהה כמה רחוק הוא צריך להגיע. לא היה שום תלמיד בשנה השביעית שהיה יכול לשרוד חצי דקה נגד הילאי, אולי אפילו כל שלושת הצבאות של השנה השביעית ביחד לא יצליחו לשירות את פרופסור קוירל...

ההילאי נפל לקרקע, ברך אחת ויד אחת תומכות בו בעוד ידו השנייה מוחזה בפראות ופיו צועק מילים נואשות, מעט הלחשים שהאריכן זיהה היו לחשי מוגן כולם, בעוד להק של צללים הסתחרר מסביב להילאי כמו מערבולות של תערימים.

הארי ראה את פרופסור קוירל המוסווה בפולימיצי מכונון בהפגניות את שרביטו אל ההילאי שנלחם ממוקם כריעתו ברגעים האחראונים.

"היכנע", אמר הקול המנוספס.

ההילאי יrek משחו שלא ראוי לדפוס.

"במקרה הזה", אמר הקול, "אֲבָקָה –"

נראה כאילו הזמן נע לאט מאד, כאילו היה זמן לשמעו את ההברות הבודדות, 'אַך', 'דְּ' ו'בְּקָה', זמן לראות את ההילאי מתחילה לזרוק את עצמו הצידה ביישוש; ואף על פי שהכול קרה כל-כך לאט, איכשהו לא היה זמן לעשות משהו, לא היה זמן להארי לפתוח את פיו ולצעק לא, לא היה זמן לוזז, אולי אפילו לא לחשוב.

היה רק זמן לרצון נואש שאדם חף מפשע לא ימות –

ודמות כסופה בוערת נעמדה לפני ההילאי.

נעמדה שבריר שנייה לפני שהוא הירוק הגיע ליעדו.

* * *

באכרי התפתל הצידה ביישוש, לא יודע אם הוא עומד להספיק –

עיניו היו ממוקדות ביריבו ובמוחו המתקרב, אז באכרי ראה רק לרגע את המתאר של הדמות הבודקת, הפטרונות הבודק ביזור

שרהה בחיו, ראה אותו מספיק זמן רק כדי לזהות את הצורה הבלתי אפשרית, לפניו שהאור הירוק והכיסוף התגנשו ושני האורות נעלמו, שני האורות נעלמו, הקלה ההולגת נחסמה, ואז אוזניו של באקרי נוקבו כשרהה את יריבו הנורא צורה, צורה, צורה, אוחז בראשו וצורה, מתחיל ליפול כמו שבאקרי כבר נפל –

באكري פגע בקרקע, נופל מהזינוק הנואש שלו, כחפו הפרואה וצלעו השבורה צורחות במחאה. באكري החulum מהכאב, הצליה לטפס חזרה לברכו, הרים את שרביטו לשתק את יריבו, הוא לא הבין מה קרה אבל הוא ידע שזו ההזמנות היחידה שלו.

"שתק!"

הקליע האדום נורה לעבר גופו הנופל של הגבר אבל נקרע באוויר והתאדה – ולא עקב מגן. באكري דאה זאת, את הטשטוש באוויר שהקיף את יריבו הצורה.

באكري הרוגיש זאת כמו לחץ קטלני על עורו, שטף הקסם נבנה ונבנה ועbara נקודת שבירה נוראית. האינטסטינקטים שלו צרחו לבסוף לפניו שהפייצוץ יגיע, לא היה זה לחש, לא קללה, הייתה זו קוסמות משתוללת, אבל לפניו שבאكري איפילו הספיק – לעמוד –

הגבר השליך את שרביטו הרחק ממנו (הוא השליך את שרביטו!) ושניתה לאחר מכן, דמותו היטשטשה ונעלמה כליל. נחש יירוק נח חסר-תנוועה על הקרקע, לא זו איפילו לפניו שקליע ההלם הבא של באكري פגע בו ללא התנגדות, נורה עקב רפלקס טהור.

בעוד השטף והלחץ הנוראים החלו להתפוגג, הקוסמות הפראיית גוועה, תודעתו ההמומה של באكري הבחינה שהצראה נמשכה. אלא שהיא נשמעה שונה, כמו צראה של ילד צער, ובוקעת מהמדרגות שהובילו אל הקומה שמתחתי.

גם הצראה הזו נקטעה, ואז השתוררה דממה למעט ההתנספותו המהירות של באكري.

המחשבות שלו היו איטיות, מבולבלות, מבולגנות, היריב שלו היה חזק בצדקה מטולפת, זה לא היה דרייך, זה היה כמו השנה הראשונה שלו כהילאי מתלמיד כשניסה להילחם במדאם טארמה... הוא היה חזק פי עשר מאוכלי-המוות, חזק יותר מעין-זהעם מודי... ואיך, מה, איך בשם הביצים של מרליין מישחו חסם קלהה הולגת? באכרי הצלחה לזמן את האנרגיה הדורושה כדי להצמיד את שרביטו לצלעו, מלמל את לחש הריפוי, ואז הצמיד אותו לכתפו. זה דרש ממנו יותר מכפי שהוא היה אמרו, הוציא ממנה הרבה יותר מדי, הקסם שלו היה אך כפוף מתחישות מוחלטת; לא נותר לו דבר בשבייל החתכים הקטנים והחבורות, או אפילו כדי להזק את המגניםים שלו. הוא השקיע את כל כוחו בלםנווע מהפטרונוס שלו להיעלם.

באכרי נשם עמוקות, בכבדות, הסדר את נשימותיו לפני שדיבר.

"אתה", אמר באכרי. "מי שלא היה. צא החוצה."

השתררה דממה, ובאכרי חשב לפצח שייתכן שמי שהוא לא יהיה עשוי להיות חסר-הכרה. הוא לא הבין מה קרה הרגע, אבל הוא שמע את הצרחה...
טוב, יש דרך לגלוות.

"צא החוצה", אמר באכרי, מנסה את קולו, "או שאני מתחילה להשתמש בלחשים עם אзор השפעה." הוא בטח לא היה מסוגל להטיל אחד אם היה מנשה.

"חכמה", אמר קולו של נער, קול של נער עיר, קול גבוה ודק ורווד, כמו של מי שהו שעצר תשישות או דמעות. הקול נשמע כאילו הוא מגיע למקום קרוב יותר כתע. "בקשה חכמה. אני – אני יוצא –"

" לבטל את הבלתי-ינראות", הם באכרי. הוא היה עייף מכדי לטrhoח עם לחשים נוגדי-הנגזה.

רגע לאחר מכן, פניו של יلد צעיר הופיעו מתוך גלימת

היעלמות, ובacrei ראה את השיער השחור, את העיניים הירוקות, את המשקפיים, ואת צלחת הברק בצלע אדום-זועם. אם היו לו עשרים שנה פחות של ניסיון בחגורתו הוא היה עשוי לנצח. במקום זאת הוא פשוט יירק משחו שכנראה לא צריך להיאמר בנסיבותו של הילד שנשארבחים.

"הוא, הוא", אמר קולו הרועד של הילד, פניו הצערות נראו מפוחדות ומתחשה ודמעות החלו לזרוג במורוד לחיו, "הוא חטף אותי, כדי להזכיר אותו להטיל את הפטרונוס שלי, הוא אמר שהוא ירוג אותי אם לא אעשה זאת... אבל לא הייתי יכול לתת לו להרוג אותן..."

תודעתו שלacrei עדין הייתה מבולבלת, אבל דברים החלו להסתדר לאitem.

הארי פוטר, הקוסם היחיד ששודר איפעם את הקללה ההורגת. acrei אולי היה מצליח להתחמק מהמוות הירוק, הוא בחהلط ניסה, אבל אם העניין יעלה בפניו הקסמהדרין, הוא יפסוק שזה חוב חיים לבית אצילי.

"אני מבין", אמרacrei בנימה עדינה בהרבה. הוא החל ללבת עבר הילד. "בן, אני מצטער על מה שעברת, אבל אני צריך שתזורך את הגלימה ואת השירות.

שאר גופו שלHarry Potter יצא מבלתי נראות, חושף את גלים והוגורטים ספוגות הזיעה, עם השולדים הכהולים, ואת יד ימינו, שאחזה שרביט צינית באורך עשרים ושמונה סנטימטרים בכזו. עוצמה עד שפרק אצבעותיו הליבינו.

"השירות שלך", חזרacrei.

"סליחה", לחש הילד בן האחת-עשרה, "הנה", והושיט את שרביטו לעבר acrei.

acrei בקושי עצר את עצמו מלנהום על הילד שהרגע הציב את חייו, וכנראה עבר טראומה רצינית. במקום זאת הוא דرس את הדחף באנחה, ופשוט הושיט את ידו לקחת את השירות. "תראה, בן,

באמת לא כדי שתפנה את השרביט שלו אל – ”
קצתה השרביט של הילד זע קלות מתחת לידו של באורי בדיק
כשהוא לחש, ”סזמנים.”

* * *

הاري בהה בגופו המעוֹך של ההילאי, לא הייתה שום תחושת
ニיחוץ, רק תחושה מוחצת של ייוש.
(אפילו אז לא היה זה מאוחר מדי).
הاري פנה להבית בנחש הירוק חסרה התנוועה.

”מודה?“ לחש הארי. ”ידיך? בבקשתה, אתה חי?“ פחד נורא
השתלט על ליבו של הארי; ברגע זהה הוא שכח לחלוטין שראה
את המורה להתגוננות מנסה להרוג שוטר.
הاري כיון את שרביטה לעבר הנחש ושפתיו אפילו החלו
להתוות את המילה *’שחרור‘* לפני שהמוח שלו השיג אותו וצراה
עליו.

הוא לא העז להשתמש בקסם על פרופסור קוירל.
הاري הרגינש זאת,ocab משגע בראשו, כאילו המוח שלו עמד
لهីחְזוֹת לשניהם. הוא הרגינש זאת, את הקסם שלו ושל פרופסור
קוירל, תאומים ואנטיהרמוניים במימוש הבטחת האבדון. זה היה
הדבר המסתורי והנורא שיקרה אם הארי ופרופסור קוירל יתקרבו
אחד לשני יותר מדי, או אם הם יטילו לחש אחד על השני, או אם
הלחשים שלהם יגעו, הקסם שלהם יהדר ויצא משליטה –
הاري בהה בנחש, הוא לא הצליח להבחין האם הוא נושם.
(השניות האחרונות הגיעו).

הוא פנה להבית בהילאי, שראה את הילד-שנשאריבחים, שידע.
גודלו המלא של האסון התרסק על הארי כמו אלף משקלות
של מאה טון, הוא הצליח לשתק את ההילאי אבל לא נותר עוד דבר
שהוא יכול לעשות, שום דרך לחזור, המשימה נכשלה, הכל נכשל,
הוא נכשל.

*

פִּיסְויַיְכָלָא אֶל סָטְפּוֹןְדֵּס, מַלְקֵה דִּי

המומ, מבוהל, מיוASH, הוא לא חשב על זה, לא ראה את המובן
מאליו, לא זכר מהיכן מגיעים ורגשות הייאוש הללו, לא הבין שהוא
צרייך להטיל שוב את לחש הפטרונוס האמתי.
(ואז היה זה כבר מאוחר מדי).

* * *

ההילאי לי וההילאי פְּקָאָסְטֵר סיידרו מחדש את כיסאותיהם ליד
השולחן, כך שנייהם ראו זאת באותו הזמן, האימה העירומה,
הרוזה עד כדי שלדיות עולה לרחף מחוץ לחדר, כאב הראש כבר
מכה בהם רק מלראות אותה.

שנייהם שמעו את הקול, כאילו גופה שמתה מזמן אמרה את
המלחים והמלחים בעצםם הזדקנו ומהו.
דבריו של הסוהרSEN הכאיבו לאוזניהם כשה אמר, "בלטריקס בְּלַק
נמצאת מחוץ לתאה."

למשך שביר שניות השתרורה שתיקה מלאת אימה, ואז לי זינק
מכיסאו לעבר מראת התקשות לקרוא לTAGBORAH ממשרד הקסמים,
בעוד פְּקָאָסְטֵר לוקח את המראה שלו והחל קורא בייאוש לשלושת
ההילאים שייצאו לפטרול.

פרק 5

ר' יוסי הכהן אל סטפפוזד, מלך כי'

במסדרון המצחולק והחרב, שהוואר באור העמוס של מנורות הגז, ליד התגנוב קדימה לאיתו, ידו האחת מושטת לעבר הנחש חסר התנוועה שהיה הגוף של המורה שלו.

הארוי היה במרחיק של לא יותר ממטר מגופו של הנחש כשהרגיש זאת לראשונה, מודגץ את קצה התפיסה שלו.

כח קלושה, תחרותת האבדון...
אם כך, פרופסור קוירל בחיים.

המחשבה לא גרמה לשום תחושת אושר, רק למעין ייאוש ריק. הארוי בכל זאת יילך בקרוב, ולא משנה איך ינסה להסביר, זה עדין לא ייראה טוב. איש לועלם לא יבטיח בו שוב, הם יחשבו שהוא עומד להיות אדון האופל הבא, הם לא יעזרו לו כשיגיע הזמן להילחם בולד וולדמורט, הרמיוני תוטר עליו, כנראה אפילו דמלדור יחפש גיבור אחר...

...אולי הם פשוט ישלחו אותו הביתה להוריו.
הוא נכשל.

הארוי הביט בגופו השמוט של השוטר ששיתק, בدم המתייבש מהחטכים הקטנים, במקומות החרכלים בגלימות האדומות המעודרות בדוגמאות מורכבות.

הוא היה טיפש. הוא לא היה צריך לשתק את השוטר, הוא היה צריך להישאל עם הסיפור המקורי שלו על זה שנחטף על ידי פרופסור קוירל...

"יתכן שעוד לא מאוחדר מדי, לחש קול בתוכו. יתכן שאתה עדיין יכול לתקן את הטעות שלך. ההילאי דאה אותן, הוא זאת זוכר ששיטקה אותך... אבל אם הוא יהיה מת, אם פרופסור קווניל יהיה מת, אם בלאויריקס תהיה מתה, לא יהיה איש שיסתו את הסיפור שלך."

לאט, ידו של הארי החלה לעלות, לכובע את שרביטו לעבר השוטר ו —

ידו של הארי נעצרה.

היתה לו תחושה מרוחקת שהוא מתנהג בצורה לא אופיינית לו, אייכשו. כאילו היה משחו שכח, משחו חשוב, אבל הוא התקשה להזכיר מה זה היה בדיק.

הוא. נכון. הוא היה מישהו שהאמין בערכם של חי אדם. תחושה של בלבול ליוותה את המחשבה, הוא לא הצליח להזכיר למה לחיים של אנשים אחרים יש ערך... בסדר, אמר החלק הלוגי שלו, למה התודעה שלי השתנתה בין אז לעכשיו?

משמעותו שהוא באזקבן...

והוא שכח להטיל שוב את לחש הפטרונים...

נראה כאילו כל דבר שהוא דרש ממאנץ עצום, כאילו עצם המחשבה לפעול הייתה משא כבד מכדי להרימו; אבל להטיל מחדש את לחש הפטרונים נראה כמו רעיון טוב, משומם שהוא עדין היה מסוגל לפחד מסתורנסים. ואף על פי שהוא לא הצליח לזכור איך זה היה שמח, הוא יידע שהוא מה שהוא מרגיש עכשווי.

ידו של הארי עלתה כדי להזכיר את שרביטו לפניו, אצבעותיו נעוות לאחיזת המוצא.

ואז הארי נעצר.

הוא לא הצליח... לזכור בדיק... במאה הוא השתמש בתורה מחשבה שמהה.

זה מוזר, זה היה משחו מאד חשוב, הוא באמת אמר לזכור

זאת... מהهو שקשור למוות? אבל זה לא שמח...
גופו רעד, אזקבאן לא הרוגש קר כליכך מקודם, ונראה שהוא
מתקרר והולך. כבר היה מאוחר מדי בשביבלו, והוא שקע עמוק מדי,
הוא כבר לא יכול היה להטיל את לחש הפטרונוס עכשו -

יכול להיות שגם השפעת הסוהרנסים ולא הערכה מדעית, ציין
החלק הלוגי שבו, הרוגלים שתוכנתו לכדי רפלקס טהור ולא דרשו
אנרגיה כדי לפעול. חשוב על הפחד של הסוהרנסים כחטיה
קוגניטיבית, ונסה להתגבר עליה כמו שהיא מתגבר על כל הטעיה
קוגניטיבית אחרת. יתכן שתוחשת חוסר התקווה שלך לא באמת
מעידה שהמצב חסרתקווה. יתכן שהיא רק מעידה על כך שאתה
בnochחות סוהרנסים. כל הרוגיות השליליות וההערכות הפסיכיות

הן בחזקת חשודות כעת, שגויות עד שיזכה אחרת.
(מי שהיה מסתכל בילד החושב היה רואה שהוא מקמט את
מצחו בהבעה מרוחקת, מופשטת, מבולבלת, מאחרוי המשקפיים
ומתחת לצלקת הברק. ידו נותרה באחיזת המוצא של לחש
הפטרונוס, ולא נעה.).

nochחות הסוהרנסים מפריעת חלק בק שמעבד אושר. אם אתה
לא יכול לאחד את המחשבה השמחה שלך באמצעות אסוציאציה
מנומונית לערך 'אושר', אולי תוכל להציג את הזיכרונו בדרך אחרת
במקום זאת. متى הייתה הפעם האחרונה שדיברת עם מישו על
לחש הפטרונוס?

הاري לא הצליח להזכיר גם בזה.

gal מركס של ייוש שטף אותו, ובוטל על ידי החלק הלוגי שבו
בתוך מהו שלא ניתן לסמוך עליו, חיצוני, לא-הاري, המשקל
העומום המשיך ללחוץ עליו אבל התודעה שלו המשיכה לחשב,
מחשبة לא דרשה הרבה ממש... .

מתי הייתה הפעם האחרונה שדיברת עם מישו על סוהרנסים?
פרופסור קוירל אמר שהוא כבר מסוגל להרגיש את nochחות
הסוהרנסים, והاري אמר לפרופסור קוירל... הוא אמר לפרופסור

קוירל...

...חשיבות על הכוכבים, על איך זה מרגיש לשכוח את עצמו וליפול ללא גופו בחלל. החזק את המחשבה זו כמו מחסום הlatent. הכרה לאורך כל תודעהך.

בשיעור השני של התגוננות מפני כוחות האויפל, ביום שישי, פרופסור קוירל הראה לו את הכוכבים, ופעם נוספת בחגיגתולד. הוא לא היה צריך להתחמץ הרבה כדי להזכיר בהן, בנקודות האור הלבן הבוערות כנגד שחור מושלם.

הארי זכר את הכתר הענני הגדול שהיה שביל החלב.
הארי זכר את השלווה.

חלק מהקורס בקצת גפיו נסוג.

היו מילים שאמר בקול ביום שבו הטיל את לחש הפטרונים בראשונה, התודעה שלו זכרה את הצללים ואת הדיבור על אף שהרגשות היו מרוחקים...
...חשבתי על הדחיה המוחלטת שלי את המות כחלק מסדר

הדברים הטבעיים של העולם.
לחש הפטרונים האמתי מוטל באמצעות המחשבה על ערכם של חyi אדם.

...אבל ישנו חיים אחרים שעדיין חיים כדי שנילחם עליהם. החיים שלך, והחיים שלי, והחיים של הרמוני גריינגר, וכל החיים של כדורהארץ, וכל החיים שמעבר להגן ולשםור עליהם. או הרעיון להרוג את כולם... זה לא יהיה עצמו האמתי, אלה היו הסוחרים מדברים...

ייאוש היה השפעתם של הסוחרים.

כל עוד יש חיים, יש תקווה. ההילאי עדיין חי. פרופסור קוירל עדיין חי. בלטריקס עדיין חיה. אני עדיין חי. אף אחד לא באמת מת עדיין...
עדיין...

הארי הצליח לדמיין את כדורהארץ עכשו, בניית לשדה זרווע הכוכבים, את הcadre הכהוללבן.

...וְאַנִּי לَا אָתַּן לָהֶם!

"אֲקָסְפָּקָטּוֹ פְּטִירְוָנוּס !"

הAMILIM יצאו מהוססות מעט, וכשדמota האדם נוצרה היא הייתה עモמה תחילה, אור ירח במקומו אור שמש, לבן במקום כסף. אבל היא התחזקה, לאט, בעוד הארי נושם בקצב שול, מתואושש. נותן לאור להניס את האפליה מתודעתו. נזכר בדברים שכמעט שכח, ומתעל אותו בחזרה לחור לחש הפטרונים. אפילו כשהאור עבר בעוצמה מלאה ובצבע כסף פעם נוספת מאיר את המסדרון באור חזק מזה של מנורות הגז, מגרש לחЛОוטין את הקור, גפיו של הארי עדין רעדו. זה היה עד כדי כך קרוב. הארי נשם נשימה עמוקה. בסדר. הגיע הזמן לשוקול מחדש את המצב עכשו כשהמחשבות שלו לא מואפלות בצורה מלאכותית על ידי הסורהנסים.

הארי בחן מחדש את המצב.

...עדין נראה חסרתקווה למדי, למעשה.

זה לא היה היישוש המוחץ ממקודם, אבל הארי עדין הרגינש רועע, בלשון המעטה. הוא לא העז לעבור לצד האפל שלו והוא זה הצד האפל שלו שהיתה לו היכולת להתמודד עם בעיה ברמה זו בלי למצמצז. היה זה הצד האפל שלו שהיה צוחק בלהג רק מעצם המחשבה על ויתור, ורק משומש שהוא איבד את פרופסור קווירל וננטש בעמקי אזקבאן ונראה על ידי שוטר. הארי הרגיל לא היה מסוגל להתמודד עם מהו כזה בלי למצמצז. אבל לא הייתה שום אפשרות מלבד להמשיך להתodium קדימה בכל מקרה. אי אפשר להיות יתוד חסרתווחלת מאשר לוותר לפני שבאמת הפסדה.

הארי הביט סביב.

מנורות גז האירו באור עמוס מסדרון מתחת, שקיותיו ורצפתו ותקרתו היו מחורצים במקומות מסוימים, מחוררים ומוחכים באחרים, והיעדו לכל מי שהabit שהתרחש פה קרב.

פרופסור קוירל היה יכול לתקן זאת בלי בעיה, אם עדין היה...
ואז חorthת הבגידה הכתה בהاري במלוא עוזה.
למה... למה הוא... למה...
משמעותו מרושע, אמרו גרייפינדור והפלפהrf, בשקט ובעצב.
אמרנו לך.

לא! חשב הארי ביוש. לא, זה לא הגיוני, עמדנו לבצע את הפשע המושלם, היינו יכולים למחוק את הזיכרון של הילאי,
لتakin את המסדרון, וזה עדין לא היה מאוחר מדי אבל זה היה הופך
למאוחר מדי אם הוא היה מת!

אבל פרופסור קוירל מעולם לא באמת תכנן לבצע את הפשע
המושלם, אמר קולו הקודר של סלית'רין. הוא רצה שהפשע יתגלה.
הוא רצה שכולם ידעו שהוא הרג הילאי והבריח את בטלרים
בלק מאזקבן. הוא היה מכין ראייה כלשהי, הוכחה כלשהי
למעורבותך שהוא יכול לחשוף, כדי להשתמש בה לסתיטה נגדך;
ואז הייתה כבולה אליו לנצח.

הפטرونוס של הארי כמעט כבה אז.

לא... חשב הארי.

כן, אמרו שלושת החלקים האחרים שלו בעצב.
לא. זה עדין לא הגיוני. פרופסור קוירל בטוח ידע שאפנה נגדו
ברגע שאראה אותו הורג הילאי. שапילו יתכן שלאך ואותודה
בפני דמבלדור, בתקווה לשכנע אותו באמת, שROMית. ובמונחים
של סחיטה, האם זה שהרג הילאי בניגוד לרצוני באמת מוסף עד
כדי כך לזה שהבריח את בטלרים מאזקבן בעודתי מרוץ? היה
ויתר נבען מצדו לשמוד את הדאיות למעורבות שלי בפשע הבסיסי,
אבל עדין להעמיד פנים שהוא בקשרתיי כל עוד הוא יכול, לשמוד
את הסחיטה ורק עד לדגע שבו היא נחוצה...
רציונלייזיה, אמר סלית'רין. אז למה פרופסור קוירל עשה
זאת, אם כך?

והארי חשב בקמצוץ של ייוש – יודע, שапילו בעודו חושב

זאת, שהוא מונע חלקית על ידי רצונו לדחות את המציאות, ולא ככה השיטה הזאת אמרה לעבוד – אני שם לב שבשאנו מבולבל. השתררה שתיקה פנימית. אף אחד מחלוקת לא היה מה להוציא על כך.

והארי המשיך לבחון את המצב חסרי התקווה למראה. האם הארי צריך להעיר מחדש מחדש את ההסתברות שלטריקס מרושעת?

...לא בשום מובן שרלוונטי למשימה. נתן שכרגע בלטריקס מרושעת. השאלה האם היא הייתה חפה מפשע שהפכה לכזו בעקבות עינוי ובאיורחכורה וטקסיים נתבעים, או שהיא בחרה בכך מרצונה החופשי, לא הייתה ولوונתית מWOOD למצב הנוכחי. עובדת המפתח הייתה שכל עוד בלטריקס חושבת שהארי הוא אדון האופל, היא תצאית לו.

זה היה משאב אחד, אם כן. אבל בלטריקס מורעבת ותשעים עשרירות מטה...

'הוא, אני מדרישה מעט טוב יותר עכשו, כמה מוזר...', בלטריקס אמרה זאת, בקולה המורסק, אחרי שהפטרונים של הארי עבר בלי שליטה.

הארי חשב, הוא לא הצליח לומר למה בדיקות הוא חשב זאת, יכול להיות שהוא פשוט התודעה שלו שמציאות דברים, אבל... נראה סבירshima שהסוחרים נלקחו מכך לפני זמן הרבה לנצח. אבל מה שהסוחרים נלקחו מכך לאחדוונה, לחש הפטרונים האמתי יכול להסביר. כמו ההבדל בין לרוקן כס, ובין כס חצי שבורה. יתכן, אם כן, שבטריקס קיבלה בחזרה את מה שאיבדה בשבוע האחרון. לא זיכרונות שמחים, אלה נאכלו לפני שנים. אבל הקסם והכוח שנשאבו ממנו בשבוע האחרון, יתכן שקיבלה אותו בחזרה. שווה ערך לשבעה של מנואה, שבוע לבנות מחדש את הקסם שלה...

הארי הביט בצורת הנחש של פרופסור קוירל.

...אولي מספיק כדי להטיל שחדר.
 אם להעיר את פרופסור קוירל זה אכן הדבר החכם לעשותה.
 חלק מהיאוש חוזר אל הארי. הוא לא יכול לסMOVE על פרופסור
 קוירל, לא יכול לסMOVE על זה שלהעיר אותו יהיה חכם, לא אחרי
 מה שקרה הרגע.
 הידיע, הארי חשב לעצמו, והביט בדמותו המועלפת של
 ההילאי.

יתכן שבטריקס תצליח גם להטיל לחש זיכרון.
 זה יכול להיות הצעד הראשון, בכל מקרה. זה לא בדיק יוציא
 אותם בבטחה מאזקבן, וההילאים ידען אחריכן שםשו מוזר
 קרה, הם עשויים לחשוד בגופה של בלטראיקס ולבצע נתיחה לאחר
 המות. אבל זה עצם.

...והאם זה יהיה עד כדי כך קשה להוציא אותם בבטחה
 מאזקבן? אם יצליחו להגעה לראש אזקבן מהר מספיק, לפני
 שההילאי אמרו לדוחה, לפני שמשיחו ישים לב שהוא נעלם, אז הם
 יכולים פשוט לעוף מתחן החור שפרופסור קוירל יצר ולהתרחק
 מספיק מאזקבן כדי להפעיל את מפתח המעבר שהיא אצל הארי.
 גם להארי וגם לפרופסור קוירל היו מפותחות מעבר, ושניהם היו
 חזקים מספיק כדי להעביר שני בני אדם, עם או בלי נחש. כמו עם
 העזיבה שלהם את החדר של מרין, שהוסתרה פעםיים – פרופסור
 קוירל לקח מספיק מרוחה ביטחון בתכניות שלו כדי להרים
 אפילו את הארי).

בלטראיקס תוכל לשאת את צורת הנחש של פרופסור קוירל,
 שההarry לא העז לגעת בה או להרchip אונחה.

הארי פנה וצעד בשקט לעבר בלטראיקס שהמתינה על המדרגות.
 הוא הצליח להרגיש את עצמו מטעודד מעט. זה באמת החול
 להיראות כמו תכנית טובה, ולא היה שום זמן לבזבז בהוצאה
 לפועל.

מה לעשות עם פרופסור קוירל, או לצורך העניין עם בלטראיקס,

לאחר שפתח המUPER ייקח אותם למקום שבו הם אמורים להעביר את בלטሪקס למרפא הפסיכיאטר... טוב, הארי יכול לעבוד על זה בדרך. הארי נראה י策ך לתחמן את המרפא כדי שיעשה משהו – זה ידרוש תחמון רציני, והארי אפילו לא ידע מה הוא רוצה שהוא עשה – אבל הוא ובלטሪקס צריכים להתחיל לוועצשו.

הבעיה העיקרית שהארי ראה, בעודו מרים קדימה במהירות את כל התהיליך בראשו, הגיע כשיגעו לגג. פרופסור קוירל היה אמר שלהתגניב ולהטיל קונגונדוס על החישנסים שהיו מבקנים במבקרים בסביבה האוירית של אוקבאן, ויגרום להם לראותו לולאה של נוף ממש כמו דקוט. פרופסור קוירל אמר שהוא יוכל להציג את הפטרונים של הארי; ואם הם יכנו את הפטרונים, הסוחרים ניכרונו שבלטሪקס נעלמה, ויזעקו את ההילאים...

שרשות המחשבות של הארי נתקעה.

ישנם זמנים שבהם 'הוא, שיט...', פשוט לא הספיק.

* * *

ידיו של לי לא רעדו למרות האדרנלין, בזמן שפהח את הבריחים של הארוןית המעלימה שחיברה את אוקבאן לחדר שמור – היטב בתווך המחלוקת לאכיפת חוקי הקסם. (ארוןית מעלים חד-כיוונית, כמובן. לחשי ההגנה אפשרו מעט כנישות מהירות לתוך אוקבאן, כולל מוגבלות ביותר, ושום יציאות מהירות.)

לי צעד לאחרו, כיוון את שרביטו לעבר הארוןית, אמר את הלחש "הרמוני נקטרה פאסוס", ושניהם לאחר מכן –

דלת הארוןית נפתחה בATOM, ולתווך החדר צעדה מכשפה כבדת גוף, בעלת לסת מרובעת, שיערה המאפייר מסופר קצר על קרכפתה. היא לא ענדת שום סימן דרגה כפי שלא ענדת שום תכשיט או קישוט אחר, היו אלה גלים הילאים רגילים שמצויה לנכון להטעטר בהן: המנהלת אAMILIA בונז, ראש המחלוקת לאכיפת חוקי הקסם והמכשפה היחידה במאח"ק (המחלקה לאכיפת חוקי הקסם)

שנאמר עליה שמסוגלת להביס את עין-הזעם מודי בקרוב הוגן (לא שמיישו משליהם נלחם בצורה הוגנת). לי שמע שמוועות שאAMILIA יכולה להתעתק בתוך גבולות מאח"ק, וזה היה מסוג הדברים שהניבו שמוועות כאלה – הוא הפעיל את האזעקה לפני פחוות מחמשים שנית.

"עלו לאויר, עכשו!"AMILIA נבחה מעבר לכתחפה על שלישיית הילאים שבאה בעקבותיה עם מטאטי משטרה, הן בטח נמחזו שם בפנים בזמן שהיכנו שליב פועל את הארוןית. "אני רוצה עוד CISIO אוויר על המוקם הזה! ותודאו שאtan מפעילות את הלחשים נוגדי-הנגזה שלכן!" ואז ראה פנה לעברו. "דוחות, הילאי לי! האם אנחנו כבר יודעים איך הם נכנסו?"

שלישיית הילאים נוספת נושא מטאטיים התממשה בארוןית המעלימה וצעדה בעקבותיה בזמן של התחיל לדבר. בעקבותיהם באה שלישיית קוסמי עילית בלבוש קרב מלא. ואז עוד שלישיית קוסמי עילית. ואז עוד צוות מטאטיים.

* * *

דמותה המצווקת של בלטראיקס בלק נחה ללא תנועה על המדרגות כשהארי הגיע אליה, עיניה עצומות, וכשהארי שאל בלחישה קרה וגבוהה האם היא ערה, הוא לא קיבל שום תשובה. עווית מהירה של פאניקה נסתרה על ידי המחשבה שפּוֹרְפּוֹר קוירל עילף אותה כדי למןעו ממנה לשמעו את המשורת המתרפס של אדון האופל הופך לפושע קשוח ואז לקוסם קרב מומחה. וטוב שכן, משומ שכך היא לא שמעה את קולו של הארוי אומר 'אקספּקטו פִּטְרוֹנוֹם'.

הארוי הפסיק את ברדס הגלימה, כיון את שרביטו אל בלטראיקס, ולחש בעדינות כל שהצליח, "שחרר". מהצורה שבה גופה של בלטראיקס התעוות הארי לא חשב

שהצליח לעשות זאת בעדינות מספקת.
הענינים הכהות והשוקעות נפקחו.

"בלה יקירתי", אמר הארי בקול הקר והגבוה, "חוושוני
שנתקלנו בבעיה קלה. האם התואושת מספיק כדי לבצע קסמים
קטנים?"

השתרעה שתיקה, ואז ראה החיוור של בלטראיקס הנهنן.
"טוב מאוד", אמר הארי ביובש. "לא אבקש מכך ליכת לא
סיווע, בלה יקירתי, אבל חוותני שאת מוכראה ליכת." הוא כיוון
את שרביטו לעברה. "וועיגאנדרדים לביאסה".

הארי הפחית את זרימת הכוח למשהו שיוכל לשמר לזמן מה,
וזה עדין הרים בטח שני שליש ממ乾坤 גופה. היא הייתה... רזה.
לאט, כאילו לראשונה מזה שנים, בלטראיקס בלק דחפה את
עצמה ונעמדה על רגליה.

* * *

AMILIA entered the command room, the hilly one, and carried the cash she had
in her hands. She was carrying it from the time of the robbery, when she had been
at the scene, and had been there for several hours to clean up the mess. It
was possible to leave the place at any time, but she wanted to make sure that
she could keep it secret from the police. She was afraid that if they found out
about the robbery, they would find out about the other things that had happened
there. She had to get out of there as quickly as possible, before the police
arrived. ...

She went to the door and opened it. She saw a man standing in the doorway,
and he was looking at her. He was wearing a suit and tie, and he had a
smile on his face. ...

"What do you want?" asked the man. "I'm sorry, but I don't know who you
are. You're not here to see me, right? ..."

He was surprised by what he heard. He had never seen anyone like her before.
She was tall and thin, with long dark hair. Her eyes were blue, and she had a
kind smile. ...

* * *

הארי הביט, שוב בALTH נראה לגמרי, כבלטראיקס נשענה מטה לאט, הרימה את שרביטו של פרופסור קוירול (בו הARRY לא העז לגעת), והתוישרה שוב לאט.
ואז בלטראיקס ציוונה את שרביטה לעבר הנחש, ואמרה, קולה מדוקע על אף שעדיין היה לחישה, "שהדר".
הנחש לא זע.

"שאנסה שוב, אדון?" היא לחשה.

"לא," אמר הARRY. הוא בלוע את תחושת הבחיליה. הARRY החליט שלעזוזל עם הכל, הוא ינסה להעיר את פרופסור קוירול, אחרי שהבין שהסוחרים בוודאי כבר הזעיקו את ההילאים. קולו הגבוה והקר המשיך, לא מוטרד, "האם את חושבת שתוכל לחת
זכרון, בלה יקירותי?"

בלטראיקס עצרה, ואז אמרה בהיסוס, "אני חושבת שכן, אדון."
מחקי את חצי השעה האחורה מהזיכרונות של הילאי זהה,
הarry ציווה. הוא חשב לרגע האם הוא רוצה לספק צידוק כלשהו לכך, מה יאמר אם בלטראיקס תשאל מדוע הם לא פשוט הרגים אותו, ובמקרה זהה הARRY יסביר שהם מעמידים פניהם שהם קבוצת כוח אחרת ואז יאמר לה לסתום –
אבל בלטראיקס פשוט ציוונה את שרביטה אל הילאי, עמדה בשתיקה לזמן מה, ולבסוף לחשה, "אָזְקְלִיּוֹנִיאָטָה".
היא התנוודה, אבל לא נפלה.

"טוב מאוד, בלה יקירותי," אמר הARRY, וגיחך גיחוך דק.
וઆבקש מכך לשאת את הנחש הזה." שוב, האישה לא אמרה דבר, לא דרצה שום הסבר, לא שאלת למה הARRY או מטייל הפטרונים הבלתי-נראית לא יכולים לעשות זאת.
היא רק התנוודה לעבר הנחש הארוך, התכוופפה לאט, הרימה אותו, והניחה אותו על כתפה.

(חלק זעיר בהארוי ציין שהוא מאד מרגיע, שיש לך משרת שמלאת את פקודותיך בכזה חוסר היסוס, ואפילו הרחיק למדי לחשוב שהוא לגמרי יכול להתרגל למשרת כמו בלטראיקס, לפני שהסבירה התודעה הזאת הושתק בצרחות על ידי שאר תודעתו המזועזעת).

"בואי בעקבותי", ציווה הילד על המשרתת שלו, והחל ללבת.

* * *

חדר המצב החל להיעשות צפוף, כמעט צפוף מכדי שהיה ניתן לנשום בו, אם כי עדין נותר מקום מסביב לאAMILIA עצמה; אם מימוש הצורך לנשומם משמעו שאתה צריך להצופף עםAMILIA בונן, מוטב לך שלא תנשום.

AMILIA הביטה לעבר אורה, שהתחסקה עם המראה של מקאסטר. "המוחית ווינגר", היא נבחה, מבהילה את המכשפה הצעירה. "יש תשובה מהמראה של חדייך?"

"לא", אמרה אורה בעצבנות, "זה... כלומר, זה חסום, לא Mata, חסום בזיהירות משום שהוא הפועל את האזעקות, אבל הקו כל-כך ריק עד שבאותה מידת המראה הייתה יכולה להיות שבורה..."AMILIA לא נתנה להבעתה להשתנות, אף על פי שהחלקה שכבר התאבל על חדייך נעשה עצוב מעט יותר וכמעט הרבה יותר. שבעה חודשים, שבעה חודשים נותרו לו לפרישה אחרי מאה שניות. היא זכרה אותו כהילאי צעיר גולהב, לפני כל-כך הרבה זמן, ולאורך כל הקריירה שלו הוא שירת את מאח"ק בנאמנות מושלמת, לפחות כשהגע במשחו שהיה באמת חשוב...

מיشهו יישרף על זה.

הסוחרSEN עדים ריחף מחרוץ לחלון, מטיל את צל האימה חסר התועלת שלו על הפעולות שלהם; כל מה שהচור היה מסוגל לעשות הוא לגרגר את חוסר הידע שלו או לא להצליח לעונת כלל, כשהוא נשאל שאלות כמו 'האם בלטראיקס בלק ברחה?' או 'מה

אתה לא יכול למצוא אותה ? ויאיך היא מוחבאת ? אAMILIA הchallenge
לדאוג שהפושעים כבר ברחו, ואז –
”מצאנו חור בגג מעל לולאה ג' !” מישחו צעק מהදלת. ”עדין
פתוח, המעקבים של לחשי ההגנה עדין פעילים !”
שפתיה של אAMILIA נמשכו לאחר בחרוך כמו זאב שפותח את
לסתותיו כדי לאכול.

בלטריקס פלק עדין באזקבן.
ובازקבן היא תישאר לנצח.

היא עשתה צעד לעבר החלון, מתעלמת מהסתורSEN כעת,
והרימה את מבטה לשמיים מעל, לבדוק בעיניה את המטاطאים
המפטרלים. היא לא הצליחה לראותו מכאן את כל השמיים, אבל
ראתה עשרה מטاطאים חולפים במבנה פטROL שכבר עכשו אמרו
היה להיות צפוף מספיק כדי לתפוס כל אחד, אם כי היא בהחלט
התכוונה להעלות לאוויר כל מטاطה שתוכל. ההילאים שלה היו
מצוידים במטاطאי המרוצצים מהAIRים ביותר בשוק, הנימbos
2000 ; לאנשים שלה לא היו מרדפים כושלים.

AMILIA פנתה מהחלון וקימטה את מצחה. החדר נעשה צפוף
במידה מוגחתת, ושני שלישים מהאנשים האלה לא היו צליכים
להיותפה, הם פשוטרצו להיות קרובים למרכו העניינים. אם היה
משהו שאAMILIA לא יכולה לסביר, זה אנשים שעשו את מה שהם
רצוים במקומם את מה שצורך לעשות.

”בסדר, אתם שם !” אAMILIA הרעימה לעברם. ”תפסיקו
להסתובב פה ותחווילו לאבטח את הקומה העליונה של כל לולאה !
נכון !” היא אמרה למבטים המופתעים שלהם, ”כל השלישי ! הם
יכולים לחפור מנהרה דרך רצפה או תקרה כדי לעبور ביןיהם,
למקרה שלא הבנתם את זה ! אנחנו נרד קומה אחריו קומה עד
שנתפות אותם ! אני אקח את לולאה ג', סקרימיגר, אתה על ב'...”
היא נעצרה, ואז נזכרה שעין-הזעם פרש בשנה שעברה, את מי היא
יכולת... ”שאקלבולט, אתה על לולאה א', קחו איתכם את

הلوוחמים האחרים החזקים ביותר! תבדקו כל קבוצת תאים שאתה חולפים על פניה, תבדקו מתחת לשמיות, תטילו את כל לחשי הגליוי בכל מסדרון! איש לא עוזב את אזקבן עד שהפושעים נתפסים, איש! ו...". אנשים הביטו באميلיה בהפתעה כשקולה דען.

הפושעים המציאו דרך כלשהי למנוע מהסתורנסים למצוא את בטלרים פֶּקְ.

זה אמרו להיות בלתי אפשרי.

המחשבה הקפיאה את דמה. זה כמו...

אמיליה נשמה נסימה עמוקה, והמשיכה לדבר בקול הפלדה של מפקחת. "וכשאתם חופסים אותם, תווודאו שהם הפושעים המזורגניים האמיתיים ולא האנשים שלנו שהוכרחו לשחותה פולימיצי. כל מי שמתנהג מוזר, תבדקו אם הטילו עליו קללה אימפריאס. תשמרו על קשר עין אחד עם השני כל הזמן. אל תניחו שmedi הילאי משמעותם מישחו ידידותי אם אתם לא מזוהים את פניו". היא הביטה במומחית הקשר. "תידע את המטאטאטים. אם אחד מהmetaטאטים נפרד מהשאר בלי סיבה, חצי מהם הולכים לרודוף אחריו בזמן שהשאר ממשיכים לפטרול. ותשנו את ההרמוניות של כל מה שניתן לשינוי, יתכן שהם גנבו את המפתחות שלנו". ואז היא פנתה חזקה אל החדר. "שם הילאי לא נקי מהشد, אלא אם כן לא נותרה לו משפחה שניתן לאים עליה". היא ראתה את זה, את המבטאים הקרים שעולים על הפנים המבוגרות, ראתה את חלק מההילאים הצעירים מתכווצים, וידעה שם הבינו.

אבל היא אמרה זאת בקול רם, רק ליתר ביטחון. "אנחנו נלחמים במלחמות הקוסמיים הישנה היום, כולם. זה שאתה יודיעים מי מה לא אומר שאוכליה מהוות שכחו את התכיסים שלהם. עכשו צאו!"

* * *

הארי הילך בשתייה לאורך מסדרון אפור המואר באורה של מנורת גז, בלתי נראה לצדעה של בלטראיקס והצורה הכסופה שעקבה אחריהם, מנטה לחשוב על תכנית טוביה יותר. בהתחלה, כשהבין שההילאים ננראים יודעים כבר, ושיתרה מזאת – פרופסור קוירול לא מתעורר...

המחשבות שלו באמת קפואו אז, לשנייה את.

ואז נשארו קופאות, אפילו כשהוביל את בלטראיקס למיטה כדי לknותה כמה זמן שיכל; ההילאים, כך חשב הארי, יתחללו לעלה וירדו למיטה קומה אחר קומה. ההילאים יכולים להרשות לעצם لنوع לאט ובזהירות; הם ידעו שלטרופם אין דרך להימלט.

הארי לא הצליח לחשב על דרך להימלט.

עד שהארי אמר לעצמו, טוב, מה אם זה יהיה רק משחק מלחמה, מה גנול כאוס היה עושה?

ובעקבות זה הגיע תשובה מיידית.

ואז החשיב, אבל אם זה עד כדי כך קל, למה איש לא ברוח מאזקבן לפני כן?

ואחרי שהבין את הבעיה האפשרית: בסדר, מה גנול כאוס יעשה בקשר לזה?

ובעקבות זאת גנול כאוס חשב על תיקון לתוכנית הראשונה שלו.

זה היה...

זה היה הדבר המכניינדי ומתורף שהארי עשה מעודו...

או עכשו הוא ניסה לחשב על תוכנית טוביה יותר –

ולא הצליח.

ברדן ברדן ברדן, אמר גרייפינדור. מי זה היה שהחלונן על זה שאין לו שום תוכנית לפני דקה? אתה צריך לשמה על זה שחשבנו על משחו בכלל, מר אנחנראבודים-עכשו.

"אדוני," בלטראיקס לחשה בהיסוס, בעודה מנוטה במוורד גורם המדרגות הבא, "האם אני חוזרת לתא שלך, אדון?"
המוח של הארי היה מושך, אז לקח לו זמן מה לעכל את המילים, וזו עוד רגע כדי לעכל את האימה, בעוד בלטראיקס ממשיכה לדבר.

"אני... בבקשה, אדון, אעדיף מאוד למות," קולה אמר. וזו, בקול קטן יותר, לחישה שבקושי נשמעה, "אבל אছוזר אם תבקש ממוני, אדון..."

"אנחנו לא חוזרים לתא שלך," לחש קולו של הארי בצורה אוטומטית. דבר ממה שהרגיש לא ניכר בפניו.
אם... אמר הפלפוף. האם באמת חשבות הרגע, 'את צריכה לעבוד בשבילי, אני עדריך אתה?'
אפשר אף היה מגיבה לנאמנות כזו, חשב הארי. גם אם אני זוכה לה בטיעות, אני לא יכול שלא -

היא הרוצחת והמענה הנאמנה של אדון האופל, והסיבה לנאמנות שלה היא שילדה תמיינה נשברה לריסים ושימוש בחומר גלם כדי לייצור אותה, אמר הפלפוף. שכחת?
אם מישחו מגללה לי כזו נאמנות, אפשרו בטיעות, ישבי חלק שלא יכול שלא להרגיש משחו. אדון האופל היה... מרושע זו לא מילה חזקה מספיק, הוא בטח היה ריק... אם הוא לא העיריך את הנאמנות שלה, מלאותית או לא.
לחקלים הטובים יותר של הארי לא היה הרבה מה להגיד על זה.

ואז הארי שמע זאת.

זה היה חלוש, וזה הלך והתחזק בכל צעד שעשו קדימה.
כול אישה, מרוחק, לא ברור.
אווזינו התאמכו להבין את המילים בצורה אוטומטית.
...בקשה אל..."
...לא התכוונתי..."

"...אל תמות..."
ואז המוח שלו הבין את מי הוא שומע, וכמעט באותו רגע, הבין מה הוא שומע.

משמעותו קוירל לא היה שם כדי לשמור את השקט, ואזקבן לא היה שקט, למשעה.

קלוש היה קול האישה, שחזר ואמר:

"לא, לא התכווני, בבקשת אל תמות!"

"לא, לא התכווני, בבקשת אל תמות!"

זה התחזק עם כל צעד שהארי עשה, הוא הצליח לשמע את הרגש במילים כתעט, את האימה, את החרטה, את הייאוש של...

"לא, לא התכווני, בבקשת אל תמות!"

...הזכורן הגורע ביוותר של האישה, חזר שוב ושוב...

"לא, לא התכווני, בבקשת אל תמות!"

...הרץ שלח אותה לאזקבן...

"לא, לא התכווני, בבקשת אל תמות!"

...היא נשפהה על ידי הסוהרנסים לראות את זה שרצחה, מת ומת בלולאה חזורת אינסופית. אם כי היא בטח הגיעה לאזקבן לאחרונה, בהסתמך על כמה החיים שנוטרו בקולה.

ואז הארי חשב, שפרופסור קוירל חלף על פני הדלתות הללו, שמע את הקולות הללו, ולא הסגיר ولو סימן קל שהוא מוטרד; הארי היה קורא לכך הוכחה ניצחת לרוע, אם שפטיו של הארי עצמו לא היו שותקות בונכחותה של בלטריקס ונשימתו לא הייתה נותרת רגילה, בעוד שהוא בתוכו צרח וצרכה.

הפטרונים התחזק, לא חסר-שליטה, אבל הוא התחזק, עם כל צעד שהארי עשה קדים.

הוא התחזק עוד כשהארי ובלטריקס ירדו במדרגות, היא מדעה והארי הציע לה את זרועו מחוץ לגילימה, מתגרה בתחושים האבדון, מהקרבה לנחש שעל צווארה. הבעה מופתעת הופיעה על פניה, אבל היא קיבלה אותה ולא אמרה דבר.

זה עוזר להاري, להיות מסוגל לעוזר לבלטראיקס, אבל זה לא היה מספק.

לא כשראה את דלת המתכת העצומה במרכז המסדרון של הקומה ה zwey.

לא כשהתקרבו, וקולה של האישה השתק, משומם שכעת היה לידיה פטרונוס, והיא לא חיה מחדש את הזיכרונות הגורוע ביותר שלה. טוב, אמר קול בתוכו. זה היה צעד ראשון.

עצמיו של הארי נשאו אותו לעבר דלת המתכת.
ואז...

עכשו פתח את הדלת -

...הארי המשיך ללבך...

מה אתה חושב שאתה עושה? תחזור! תוציא אותה מכאן!
...המשיך ללבך...

תציל אותה! מה אתה עושה? היא סובלת! אתה חייב להציל אותה!

מפתח המעבר שהארי נשא יכול להעביר שני בני אדם, רק שניים, עם או בלי נחש. אם היה להם גם את מפתח המעבר של פרופסור קוירול... אבל לא היה להם, צורת האדם של פרופסור קוירול נשאה אותו, אין שום דרך להשיג אותו... הארי יכול להציל רק אדם אחד היום, והוא רק אדם אחד בקומה הנמוכה ביותר של אוקבאן, שהזדקק לכך יותר מכל...

"אל תלך!" הקול יצא בחרחה מאחוריו דלת המתכת. "לא, לא, לא, אל תלך, אל תיקח את זה, אל אל אל -"
היה אור במסדרון והוא הלך והתחזק.

"בקשה", התיפח קולה של האישה, "בקשה, אני לא יכול להזכיר עוד את שמות הילדיים שלי -"

"שבו, בלה," אמר קולו של הארי, אייכשהו הוא הצליח להשאיר את קולו לחישה קרה, "עליכם לטפל בזה", לחש הריחוף החתפוגג בעוד בלה התישבה בצדיננות, דמותה השלנית אפלה כנגד האויר

המתבהר.

אני אמות, חשב הארי.

האוורר המשיך להתבהר.

אחרי הכל, זו אינה וודאות שהארי ימות.

זו רק הסתרות למות, והאם אין דברים ששווה למות הסתרות בעבורם ?

האוורר המשיך להתבהר, הפטרונות הגדול החל להיווצר סביבו, דמות האנוש הבוהקת הופכת ללא ניתנת להבחנה באוורר הבוער, בעוד חייו של הארי זורמים כדי לتدלק את האש.

אם אשמד את הסוחרים, אז גם אם אחיה, הם ידעו שזה הייתה אני, שאני היה זה שעשה זאת... איבך את התמייכה שלי, אפסיד במלחמה... .

כן ? אמר הקול הפנימי שדיברנן אותו. אחרי שתשמד את כל הסוחרים באזקבאן ? הייתה חושב שזה יוכיח את היכולות שלך בtower אדון אוד, למעשה, אז תצל אותה תצל אותה אתה מוכרת להצל אותה -

לא ניתן עוד להבחין בדמות האנוש כישות נפרדת.

לא ניתן לראות את המסדרון.

גוף של הארי עצמו היה בלתי נראה מתחת לגילימה.

כל מה שנותר הייתה נקודת מבט חסרת גוף במרחבים אינסופיים של כסף.

הארי הרגיש את חייו עוזבים אותו, מזינים את הלחש ; הרחק ממנו, הוא הרגיש את צלי המות מתחילה להישחק.

התכוונתי להציג בחיי יותר מאשר את זה... עמדתי להילחם באדון האופל, עמדתי למוג את עולמות הקוסמים והמוגלים...

מטרות גבירות נראו רוחקות מאוד, מופשטות מאוד, בהשוואה לאישה אחת שמתהנת לעוזה, לא וודאי שהארי לא יוכל לעשות שום דבר חשוב יותר מהדבר האחד הזה, הדבר האחד הזה שהוא יכול לעשות כאן ועכשו.

ובמה שהייתה עלולה להיות נשימתו האחרונה, הארי חשב:
 ישם סוחרים אחרים, בודאי ישם אזקברים אחרים... אם
 אני הולך לעשות את זה, אני צריך לעשות את זה כשאני קרוב יותר
 לבור המרכזי, כהה זה ייקח פחות מהחאים שלי, מה שמנגדיל את
 הסיכוי שאשروع כדי להשמדת סוחרים אחרים... אפילו בהנחה
 שזה הדבר האופטימלי לעשות, אם יש זמן ומקום נכונים לעשות
 זאת, זה לא כאן ועכשו, זה לא כאן ועכשו!
 מה? אמר החלק الآخر שלו בתרועמת, בעודו מփש טיעון נגד
 לא קיים -

לאט, האור גועץ, בעוד הארי מתרכז בעובדה האחת שלא ניתן
 להתחtocח עימה, האמת הבבורה האחת שם לא במקום
 האופטימלי, הזמן לא יכול להיות עכשו...
 לאט, האור גועץ.

חלק מהיו של הארי זרם אליו בחזרה.
 חלק אבד כקרינה.

אבל להארι נותר מספיק כדי להישאר על רגליו, ולשמור על
 דמותו האנוש בוהקת; וכשروع השירות שלו עלתה וקוו לחש
 "זוינגרדים לביוסה", הקסם זרם מתוכו בציינות ועוור
 לבטריקס לעמוד על רגליה. (משום שלא היה זה כסם שהושקע,
 מעולם לא היה זה כסם שהזין את לחש הפטרונוס).

אני נשבע, חשב הארי, נושם ברוגע ככל שהצליח בנוכחותה של
 בלטראיקס, בעוד דמעות זולגות על חייו הבלתי נראות, אני נשבע
 בחיי ובקסמי ובאמנותי קרציונליסט, אני נשבע בשם כל מה
 שמקודש ובשם כל הזיכרונות השמחים שלי, אני נשבע שיום אחד
 אשים קע למקומות הזה. בבקשה, בבקשת שיסלח לי...
 והשניים המשיכו ללכת, בעוד קולה של רוזחת צrho והתחנן
 שימושו יחזור ויציל אותה.

צריך היה להיות יותר זמן, צורך היה להיות טקס לכבוד הקורבן
 שבו הארי הקريب חלק עצמוו, אבל בלטראיקס הייתה לצידו ולכנ

הארי פשוט המשיך ללבת בלי לעצור, בלי לדבר, נושם בצורה סדרורה.

וזה הארי המשיך ללבת, משאר פיסה מעצמו מאחור. היא תישאר לנצח בזמן ובמקום זהה, הוא ידע. אפילו אחרי שהארי יחוור יום אחד עם פלוגה של אחרים שיכולים להטיל את לחש הפטרונות האמתי והם ישמידו את כל הסוחרים נס פה. אפילו אם הוא יתריך את המבנה המשולש וישראל את האי עד שהים ישטווף אותו, ולא ישאיר שום זכר לכך שמדובר כזה היה קיים, אפילו אז הוא לא יוכל אותה בחזרה.

* * *

להקת היוצרים הבוהקים הפסיקה להבית מטה, והחלла לפטרל במסדרון המתכת כאילו דבר לא קרה.

"בדוק כמו בפעם שעברה?" יורתה המנהלת בונז לעברו של ההילאי לי, וההילאי הצער השיב, "כן, גבירתי". המנהלת שלחה שאלת נוספת נסופה לבדוק האם הסוחרים יכולים למצוא את מטרתם עכשו, ולא נראית מופתעת כשחשובה שלילית הגיעה כמה רגעים לאחר מכן.

אמליין ואנס הרגישה קרועה בין נאמניות. אמלליין כבר לא הייתה חברה במסדר עופ החול. הוא התפרק לאחר סוף המלחמה הקודמת. ובמהלך המלחמה, היא ידעה, כולם ידעו שהמנהל קראוין אישר את הקרב הסמוני שלהם.

המנהל בונז לא הייתה המנהל קראוין. אבל הם צדו את בלטראיקס בלק עכשו, שהייתה אוכלת-דמות, ושבודאי חולצה על ידי אוכלילומות, הפטרונותים שלהם התנגן מוחר - כל היוצרים הבוהקים עוצרים וمبرיטים מטה, לפני שהמשיכו לעקב אחרי אדוניהם. והסוחרים לא הצליחו למצוא את מטרתם.

נראה לה שזה זמן טוב מאוד להתייעץ עם דמבלדור.

האם היא פשוט צריכה להציג למנהל בונז שייצרו קשר עם דמלדור? אבל אם המנהלת בונז טרם יצרה איתו קשר... אמלין התלבטה לרגע, נראה רגע ארוך מדי, וואז החלטה לבסוף. לעזאזל עם זה, היא חשבה. כולם באותו צד, אנחנו צדיכים לשחק פוליה בין אם המנהלת בונז אוהבת את זה ובין אם לא.

לאחר מחשבה, דרור הכספי שלח עף אל כתפה. "לך מאחורינו ושמור על העורף," מלמלה אמלין בקול שקט, כמעט בלי להזיז את שפתיה, "חכה עד שאף אחד לא יביט בעך, ואז לך ללבוס דמלדור. אם הוא לא לbedo, חכה עד שהיא. ואמור לו זאת: בטריקס בלבד נמלטה מאזקבאן, והסתורנסים לא יכולים למצוא אותה."

פרק 6 ס

TCPA", אופטיקיזאיה פטנט אלואית, מלך י.

דلت המתכת בקומה שמטה הייתה שקטה, למרבה המזל. או שלא היה איש אחריה, או שהם סבלו בשקט, או שהם צרחו אבל איבדו כבר את קולם, או שהם פשוט מילמו לעצם בחושך... אני לא בטוח שאני מסוגל לעשות זאת זה, חשב הארי, והוא לא היה יכול להאשים את הסוחרים במחשכה המיאשת זו. היה יותר טוב להיות למטה, בטוח יותר להיות למטה, התכנית שלו דרש זמן בשביל מימושה וההילאים בטח כבר עשו את דרכם למטה. אבל אם הארי י策ך לחלוּפָע על פני עוד מדלותות המתכת הללו בעודו שומר על שתיקה ועל נשימה סדרירה לגמרי, הוא עלול לצאת מدعתו; אם הוא י策ך להשאיר חתיכת מעצמו בכל פעם, בתוך זמן קצר לא יותר ממנו דבר –

חתולת מאירה באור ירח זינקה לקיום ונחתה לפני הפטרונים של הארי. הארי כמעט צרע, מה שלא היה עוזר לתרמיתו בעניין בלטריקס.

"הארי!" אמר קולה של פרופסור מקונגלו, נשמעת מודאגת יותר מכפי שהארי שמע אותה אי פעם. "איפה אתה? אתה בסדר?"

במאין שגרם לו לעוויות, הארי ניקה את תודעתו, השmisח מחדש את גרונו, כפה על עצמו רוגע, החליף לאיישות שונה כמו

מחסום של החלטת-הכרה. זה ארך כמה שניות והוא קיווה מאוד שהודות לעיכוב בתקורת פרופסור מקונגנגל לא תבחן שיש בזיה, כמו שקיוה שפטוּנוֹנוֹסִים לא יכולם לדוח על הסביבה שלהם.

קולו התמימים של ילד עיר אמר, "אני בפונדק של מר, פרופסור, בסמכת דיאגון. בדרך לבית השימוש, למשה. מה קרה?" החוללה זינקה ונעלמה, ובльтריקס החלה לחץ ברכות, חזוק מעיריך ומואבק, אבל היא קטעה את עצמה בחדות למשמע לחושש מהארוי.

רגע לאחר מכן החוללה חזרה, ואמרה בקולה של פרופסור מקונגנגל, "אני באה לאסוף אותך ברגע זה. אל תלך לשום מקום, אם אתה לא ליד המורה להתגוננות אל החזר אוליו, אל תאמר דבר לאיש, אני אגיע הכמי מהר שאוכל!"

וחוללה הבוקת נעה קדימה ונעלמה בטשטוש.

הארי השפיל מבט אל שעונו, צין את השעה, כדי שאחרי שיווציא מכאן את כולם, ופרופסור קוירל יעגן שוב את מחולל' הזמן, הוא יוכל לחזור ולהיות בבית השימוש של הפונדק של מר שעה המתאימה....

אתה יידע, אמר החלק פותר-הבעיות שבמוcho, יש גבול לכמות האילוצים שאתה יכול להטיל על בעיה לפני שהוא באמת תהיה

בלתי אפשרית, אתה יודע את זה?

זה לא היה אמרו לשנות, וזה באמת לא שינה, זה לא השתווה לסבל של אסיר בודד באזקבן, אך עם זאת הארי עדין גילה שהוא מודע בחדות לכך שם התכנית שלו לא תסתיים בכך שהוא ייאסף מהפונדק של מר כיילו לא עוזב מעולם, והמורה להתגוננות ייראה חף מפשע לחלוּטין, פרופסור מקונגנגל תהרוג אותו.

* * *

בעוד הצוות שלה מתכוון לאכול עוד פיסת שטח מלולאה ג',

* * טפ"ס, אופטיקאים מתקאים, אילו אים, מלך ו... *

מתמגנים וסורקים לפני שביטלו את המגנים הקודמים שבעורףם,AMILIA נקשה על ירכיה באכבעותיה ותתתה האם עליה להיוועץ במומחה המתבקש. לו רק הוא לא היה כה – AMILIA שמעה את פיזוח הלהבות המוכר וידעה מה תראה כשסתובב.

שליש מההילאים שלה הסתוובו וכיוונו את שרביטיהם על הקוסם חזקן עם משקפי חצי-הסר והזקן הכספי הארוך שהופיע בדיק במרכוז, עופיחול אדום-זוהוב בוהק על כתפו. "נצח אש!" קל לזייף פנים עם פולימייצי, אבל לזייף מסע עם עופיחול זה הרבה יותר קשה – לחשי ההגנה התירוץ זאת אחת מהדריכים המהירות לתוך אזקבן, אם כי לא היו שום דרכים מהירות החוצה.

המכשפה הזקנה והקוסם חזקן הביטו זה בזו לרוגע ארוך. (AMILIA תהתה באחורי תודעתה, מי מההילאים שלה שלח את ההודעה. היו איתה כמה חברים לשעבר במסדר עופיחול; היא ניסתה להזכיר, מבלי משים, אם ראתה שהדרור של אמלין או החתול של אנדי היו חסרים בלהק היוצרים הבודקים; אבל היא ידעה שהוא חסרתוולת. יתכן אפילו שהוא לא אחד מאנשיה, משום שתתכן חזקן ידע פעמים רבות דברים שלא הייתה לו שום דרך). לדעתה.

אלבוס דמלדור הייתה את ראשו לעברAMILIA במחווה מנומסת. "אני מקווה שאיני לאידצוי פה", אמר הקוסם ברוגע. "colsno באותו צד, לא כך?"

"זה תלוי", אמרהAMILIA בקול קשה. "אתה כאן כדי לעזור לנו ללבוד פושעים, או כדי להגן עליהם מהשלכות מעשייהם?" האםatha עומדת לנשות למנוע מהרווחת של אחיו את הנשיקה המגיעה לה, חכני זקן? מה שAMILIA שמעה, דמלדור נעשה חכם יותר לקרואת סוף המלחמה, בעיקר בזכות ההצקות הבלתי פוסקות של עין-הזעם; אבל הוא חזר למשעי הרחמים השטוותיים שלו ברגע

ש גופתו של וולדמרט נמצאה.

תריסר נקודות קטנות של לבן וכסוף, השתקפות מהחיות הבויהקות, הבזיקו ממשקפי חציההו כshediber. "היהתי רוצה לראות את בלטריקס בלק חופשיה אפילו עוד פחות מכך", אמר הקוסם הזקן. "אפשר שתעזוב את הכלא זהה בחים, אמיליה."

לפני שאמיליה תספיק לדבר שוב, איפלו כדי להביע את שביות רצונה המופתעת, הקוסם הזקן החווה בשרבתו הארוך והשחור ועוף-חול כסוף ובווער הופיע, בהיר אולי יותר מכל הפטרונוסים שלהם גם יחד. זו הייתה הפעם הראשונה שראתה את החלש הזה מוטל בזרה אילמת. "צוי על כל ההילאים של להעלים את הפטרונוסים שלהם למשך עשר שנים", אמר הקוסם הזקן. "מה שהaphaelה אינה יכולה למצוא, האור עשו."

אמיליה ירתה לקצינת הקשר פקודה להודיע לכל ההילאים דרך

המראות שלהם, וציוותה שרצוינו של דמלדור יעשה.

זהלקח כמו דקוט, והשתררה שתיקה נוראית. איש מההילאים לא העז לדבר בעוד אמיליה שקרה את מחשבותיה שלה. אפשר שתעזוב את הכלא הזה בחיים... אלבוס דמלדור לא הפסיק לרטרט מוס קראוז' בלי סיבה טובה. אם הוא היה מתכוון לומר לה מה, הוא כבר היה עושה זאת; אבל זה בהחלט לא סימן חיובי.

עם זאת, טוב לדעת שיוכלו לעבוד על זה ביחד. "עכשיו", אמרה מקלהה של מראות, וכל לחשי הפטרונוס נעלמו כמעט עוף-החול הבוער בכסת.

"האם ישנו עדיין פטרונוס נוכח?" אמר הקוסם הזקן בבחירה ליצור הבויהק.

היצור הבויהק הייתה את ראשו בהנהון.

"אתה יכול למצוא אותן?"

ראש הכסוף הנהן שוב.

"האם תזכיר אותו, במידה ויעזוב ואז ישוב?"

הנהון אחרון מעוף-החול הבוער.

* * טפ"ס, אופטיקיזמים מתקן אילזאיהם, מלך ו. *

"זה נעשה", אמר דמלדור.

"דעת", אמרו כל המראות רגע לאחר מכן, ואAMILIA הרים את שרביטה והחללה להטיל מחדש את הפטרונים שלה. (אם כי נדרש מאמץ נוסף כדי לחשוף על הפעם הראשונה ששושן נישקה את חייה, במקומם להרהור בגורלה המתקרב של בלטריקס בלבד. הנשיקה האחרית הייתה מחשبة שמחה ללא ספק, אבל לא בדיק מהסוג הנכון לחשוף הפטרונים).

* * *

הם אפילו לא הספיקו להגיע לנצח המסדרון ההוא כשהפטרונים של הארי הרים את ידו בנימום, כאילו הוא בכיתה.

הארי חשב ב מהירות. השאלה היא איך – לא, גם זה ברור. "נראה", אמר הארי בקול מלא שעשו קר, "שמישחו הנחה את הפטרונים הזה למסור את הودעתו אך ורק לי". הוא גיחך. "ובכן.

שלחי לי, בלה יקירתה. קווניטס."

רגע אחר מכן האנוש הכסופה אמרה בקולו של הארי, "ישנו פטרונים אחר שמחפש את הפטרונים הזה".

"מה?" אמר הארי. ואז, בלי לעצור ולהשוו על מה שקרה, "אתה יכול לחסום אותו? למנוע ממנו למצוא אותך?"

דמות האנוש הכסופה הנידה בראשה.

* * *

לא עבר רגע מאז שאAMILIA ושאר ההילאים סיימו לזמן מחדש את הפטרונים שלהם –

עופי-החול הבוער בכיסף עף הרחק, ועופי-החול אדום-זוהוב עקב אחריו, והקוסם הזקן צעד ברוגע בעקבותיהם, שרביטו מכונן מטה. המגנים מסביב לשלהם נחצו מסביב לקוסם הזקן כמו מים, ונסגרו מאחוריו בעלי אדווה.

"אלבוס!" צעקתAMILIA. "מה אתה חושב שאתה עושים?"

אבל היא כבר ידעה.
 "אל תבואו בעקבותי", אמר קולו של הקוסם הוזן בחומרה.
 "אני יכול להגן על עצמי, אני יכול להגן על אחרים."
 הקללה שאmillionה צעקה אחריו גרמה אפילו להילאים שלא
 להתכווץ.

* * *

זה לא הוגן, לא הוגן, לא הוגן! יש גבול לכמות האילוצים
 שאתה יכול להטיל על בעיה לפני שהיא באמת תהיה בלבתי
 אפשרית!

הארי חסם את המחשבות חסרות התועלת, התעלם מהתishiות
 שהרגניש, והכריח את תודעתו להתחמוד עם הדרישות החדשות,
 הוא חייב לחשוב מהר, להשתמש באדרנלין כדי לעקוב אחרי
 שרשותה ההיגיון מהר ובלתי היסוס, במקום לבזבז אותו על ייאוש.
 כדי שהמשימה תצליח;

- (1) הARRY חייב לסלק את הפטרונוס שלו.
- (2) בלטריקס צריכה להיות מוחבאת מפני הסוהרים אחרים
 שהפטרונוס ייעלם.
- (3) הARRY צריך להתנגד להשפעת הסוהרים אחרים שהפטרונוס
 ייעלם.

...

אם אני פותח את זה, אמר המוח של הARRY, אני רוצח עוגייה
 אחרכך, ואם תעשה את הבעה קשה יותר مما שהיה עכשו,
 אפילו עוד טיפ טיפה, אני יוצא מהגולגולת שלך ושם פעמי
 לטהיטי.

הarry והמוח שלו שקוו את הבעיה.

כל אזקבן עמד בלבתי מנוצח במשך מאות שנים, נסמן על
 העובדה שלא ניתן להתחמק ממבטים של הסוהרים. אז אם הARRY
 ימצא דרך להסתיר את בלטריקס מהסוהרים, היא תחבս

* * טפ"ס, אופטיקיזמים מתקן, אילו אים, מלך ו... *

או על הידע המדעי שלו או על ההבנה שהסתורנסים הם מותת. המוח של הארי הציג דרך מתבקש למןوع מהסתורנסים לראות את בלטראיקס, והיא לגרום לה להפסיק להתקיים, כלומר להרוג אותה.

הארי בירך את המוח שלו על מחשבה מוחוץ לקופסה ואמר לו להמשיך לחפש.

הרוג אותה ואז להחזיר אותה, הייתה הצעה המיידית. תשתחם בפריגיידרו כדי ל��וד את בלטראיקס לנוקודה שבה פעלות מוחית מפסיקה, ואז תחמס אותה אחדרך עם פ'למוס, בדיק כמו שנית להחיה באצלחה אנשים חצי שעה לאחר שנפלו למיים קרים מאוד, בלי שום נזק מוחי ניכר.

הארי שkel זאת. בלטראיקס עשויה שלא לשורר במצבה החלש. וגם זה אולי לא ימנע מהמוות לראות אותה. וגם הוא יצטרך לשוכב בלטראיקס קרה וחסרת הכרה למרחוק גדול. וגם הארי לא הצליח לזכור בדיק את המחקר שנעשה על טמפרטורת הגוף המדעית שהיתה אמורה להיות לא-יקטנית אבל עצרת-מוח-זמןית.

זה היה עוד רעיון טוב מוחוץ לקופסה, אבל הארי אמר למוח שלו להמשיך לחשוב על...
...דרמים להתחבא מהמוות...

מצחו של הארי התקטט. הוא שמע על זה משהו, אייפשו. אחת הדרישות כדי להפוך לקוסם וביעצמה היא זיכרון מצוין, אמר פרופסור קוירל. הפטון לחידה הוא לעיתים קרובות דבר מה שקרהת לפני עשרים שנה במגילה עתיקה, או טבעת מסויימת שדראית על אצבעו של אדם שפגש פעם אחת בלבד ...

הארי התרכו חזק ככל שהיא מסוגל, אבל הוא לא הצליח להיזכר, זה היה על קצה הלשון שלו אבל הוא לא הצליח להיזכר; אז הוא אמר לחת-מודע שלו להמשיך לנסות להיזכר בזוה, ומיקד מחדש את תשומת ליבו על החצי השני של הבעיה.

איך יכול להגן על עצמו מסתורנסים בלי לחש הפטונים?

המנהל נחשף שוב ושוב לסתורון מרוחק של לא יותר מכמה צעדים, שוב ושוב לאורך יום שלם, והוא נראה בסך הכל עייף. איך המנהל עשה זאת? האם הארי יכול לעשות זאת גם הוא? זה יכול להיות שהוא גנטיא אקראי, ובמקרה כזה הארי נדפק. אבל בהנחה שהשאלה כן פתירה...

או התשובה המתבקשת היא שהמנהל לא מפחד מהמוות. דמלבדו באמת לא מפחד מהמוות. דמלבדו באמת ובתמים מאמין שהמוות הוא החרפתקה הגדולה הבאה. האמין בכך בכל ליבו, לא רק כמילים נוחות המשמשות להדחת דיסוננס קוגניטיבי, לא רק כהעמדת פני חכם. דמלבדו החליט שהמוות הוא הסדר הטבעי והנוורטיבי, יהיה מה שהיה הפחד הקטן שנותר בו, נדרש זמן רב וחשיפות חוזרות כדי שהסתורון ישאב אותו דרך הפגם הקטן הזה.

דרך זו הייתה סגורה בפני הארי.

ואז הארי חשב על הצד השני, השאלה ההופכית המתבקשת: **למה אני כלכך הרבה יותר פגיע מהמומצע? תלמידים אחרים לא kursו כשהעמדו בפני הסטורן.**

הארי התכוון להשמיד את המוות, לשים לו קץ אם יוכל. הוא התכוון לחיות לנצח, אם יוכל; הוא קיווה לכך, המחשבה על המוות לא עוררה אצלו תחושת ייאוש או בלתיינמנעות. הוא לא היה קשור בעיורון לחיו שלו; למעשה, הוא היה צריך להתאמץ כדי לא לשׂרוף את כל חייו כדי להגן על אחרים מפני המוות. למה לצללי המוות היה כזה כוח על הארי? הוא לא היה חושב שהוא פוחד עד כדי כך.

אם היה זה הארי שעשה כאן רצינוליזציה מטעה לכל אורך הדרך? שפחד בסתור מהמוות עד כדי כך, שהפחד עיוות את מחשבותיו, כמו שהארי האשים את דמלבדו?

הארי שkel זאת, מונע מעצמו מהhirtau. זה היה לא נעים, אבל...

* * טפ"ס, אינטראקציים מתק, אילו, מלך ו... *

אבל...

אבל מחשבות לא נעימות אין תמיד נכונות, וזאת לא נשמעה נכון לגמרי. אילו היה בה גרעין שלאמת, אבל הוא לא הסתר במקום שבו ההשערה ציפתה שייהי – ואז הארי הבין.

או.

או, אני מבין עכשווי.

זה שמאחד, וזה...

הארי שאל את הצד האפל שלו מה הוא חושב על מותם. והפטרונים של הארי נרד, התעמעם, כמעט כבה ברגע, בגין האימה הנואשת, המתיפה, הצורחת הזו, פחד חסר-שם שיעשה הכול כדי לא למות, יותר על הכול כדי לא למות, שלא היה מסוגל לחשב כמו שצורך או להרגיש כמו שצורך בנסיבות האימה המוחלטה הזו, שלא היה מסוגל להבית אל התהום של חוסר הקיום שرك רצה למצוא פינה חשוכה להתחבא בה ולא לחשב על זה עוד –

הדמיות הכתופת החשיכה לאור ירח, הבבבה כמו נר שעומד להיכבות –

זה בסדר, חשב הארי, זה בסדר.

הוא דמיין את עצמו מערסל את הצד האפל שלו בזרועותיו כמו ילך.

זה בסדר גמור להיות מזועזע, משום שמוות הוא מזועזע. אתה לא חייב להסתיר את האימה שלך, אתה לא חייב להתחבב בה, אתה יכול לעטות אותה כמו אות של כבוד, לאור המשמש.

זה היה מוזר, להרגיש את עצמו חצוי לשניים ככה, שרשות המחשבות שנייה, שרשות המחשבות שלא הבינה, כמו הצד האפל שלו, את הזורות של המחשבות של הארי הרגיל; מכל הדברים שהצד האפל שלו שיך לפחות מהמוות, הדבר האחד

שלא ציפה או דמיין שימצא היה קבלה ושבחים ועוזרה...
 אתה לא חייב להילחם בלבד, אמר הארי בשקט לצד האפל שלו.
 שאר חלקי יגבו אותו בזזה. אני לא אתן לעצמי למות, ואני לא אתן
 גם לחבריי למות. לא אתה/אני, לא הרミוני, לא אימה או אבא, לא
 נויל או דראקון או אף אחד, זה הרצון להגן... הוא דמיין כנפיים
 של אור שימוש, כמו כנפיים של פטרונוס, הוא פרש אותן כדי
 להעניק ממחסה ליד המפוחד הזה.

הפטרונוס התחזק שוב, העולם הסתחרר סביב הארי, או שהוא
 זו תודעתו שלו שמסתחררת?

כח אתיidi, חשב הארי ודמיין, בוא איתי, ונעשה את הדבר הזה
 יחד...

התודעה של הארי נתה בפתאומיות, כאילו המוח שלו לקח
 צעד שמאלה, או שכל הגוף לתק צעד ימינה.
 ובמסדרון המואר באזקבאן, מנורות הגז העמודות מחווירות
 לעומת האור היצב של הפטרונוס בדמות האנוש, ילד בלתי נראה
 עמד עם חיווק קטן ומזרע על פניו, רועד רק במקצת.

הארי ידע, איל�ו, שהוא עשה הריגע משהו ממשועתי, משהו
 שהיה מעבר לחיזוק החסינות שלו לסתורנסים.
 וייתר מכך, הוא נצל. בצורה אירונית, מה שעוזר לו היה לחשוב
 על המות בצורה אנטרופומורפית. עכשו הארי נזכר בזזה, בדבר
 שהיה אמרו להגן על מישחו מבטו של המות בעצמו...

* * *

במסדרון באזקבאן, רגליו הczoudot של קוסם נעצרו
 בפתאומיות; משומם שהדבר הכספי הבוהק שהיה מדריכו עצר
 באוויר, מנוף בכנפיו במצוקה. עופיה חול הובוק לבן מתח את
 צווארו, מביט קדימה ואחורה כאילו הוא מובלבל; והוא הוא פנה
 אל אדונו והnid בראשו בהתנצלות.

לא מילה נוספת, הקוסם הזקן סב על עקביו וצעד בחזרה בדרך

* * טפ"ס, אופטיקיזמים מתקן אילזאים, מלך ו. *

ממנה בא.

* * *

הארי עמד זקורף, מרגינש את הפחד שוטף אותו ונחזה סביבו. ייתכן שהליך קטן מינו נשקע על ידי גלי הריקנות שהתנפצו על האבן היציבה שהייתה תודעתו, אבל גפיו לא היו קרות והקסם שלו נותר עימיו. אחרי מספיק זמן הגלים הללו עלולים לאכל אותו ולכלות אותו, חומקים דורך החלק הקטן שבו שעדיין השתווחה בפחד בפני המות במקומו להשתמש בפחד שלו כדי להניע את עצמו לקרב. אבל החורבן הזה ייקח זמן, כל עוד צללי המות רחוקים ממנו ולא מתיחסים אליו. הפגם, הסדק, קורה שבר שהיה בו – תוקן, והכוכבים בערו באור בתודעתו, עצומים וחסרי מראה, בוהקים בינהו לקור ולחשכה.

לעיניו של כל מי שהוא מסתכל, היה נראה שהילד עמד לבדו במסדרון המואר באור העמוס, עוטה את אותו החוין המוזר. משום שבטריקס והנחש הכרוך על צווארו הוסתרו על ידי גלימת ההייעמות, אחת משלשות אוצרות המות, שעליה נאמר שהיא מסוגלת להחביא את לבשה מפני מבטו של המות עצמו. החידה לה אבד הפיתרון, אותו הארי גילה מחדש.

והארי ידע כתע, שההסתירה של הגלימה הייתה יותר מאשר השקיפות הפושאה של הנגזה, שהגלימה באמת הסתירה אותו ולא רק הפכה אותו לבלי נרא, לא ניתן לראותה כמו תיסטראלים אלא שלא ראו מות. והארי גם ידע שהיא זה דם תיסטראלים שבו צויר הסמל בתוך הגלימה, שכבל אל הגלימה את החלק הזה מכוחו של המות, שאפשר לגולם להתחמודר עם הסוורנסים כשווא להם ולחשום אותם. זה הרגיש כמו ניחוש, אך עם זאת ניחוש בטוח. הידע הגיע מתוכו ברגע שפתר את החידה.

בלטראיקס עדין הייתה שקופה מתחת לגלימה, אבל לא מוסתרת מפני הארי, הוא ידע שהיא נמצאת שם, ברורה לעיניו כמו

ת/סטרהָאַל. משומ שָׁהָאָרִי רק השאל את גליימתו, לא מסר אותה; והוא הבין והיה אדון לאוצר הממות הזה, שעבר בירושה בשושלת פוטר.

הארִי הַבִּיט יְשִׁירֹות בָּאִישָׁה הַבְּלָתִי נְرָאִית, וְשָׁאֵל, "הָאָם הַסּוֹהֶרֶנסִים יְכֻלִּים לְהַגְּעָה אֲלֵיכֶن, בְּלֹה?"
"לֹא", אָמָרָה הַאִישָׁה בְּקוֹל רָךְ וְמְלָא פְּלִיאָה, וְאֵז, "אֲבָל אֲדוֹנִי... אֲתָּה..."

"אָמָרָה אַמְּרִי מְשָׁהוּ מְטוּפֵשׁ, זֶה יְרָגִיז אָוֹתִי", אָמָר הַאָרִי בְּקוֹרָה.
"אוֹ שְׁמָא אֶת תְּחַת הַרוֹשָׁם שָׁאַקְרִיב אֶת עַצְמֵי לְמַעַן?"
"לֹא, אֲדוֹנִי", עַנְתָּה הַמְשְׁרָתָה שֶׁל אֲדוֹן הַאוֹפֵל, נְשָׁמָעָת
מְבוֹלְבָלָת, וְאוֹלֵי גָם מְתַרְשָׁמָת.

"עֲקָבִי אַחֲרִי", אָמָרָה הַלְּחִישָׁה הַקְּרָה שֶׁל הַאָרִי.
וְהָם הַמְשִׁיכָו בְּמַעַם מְטָה, בְּעוֹד אֲדוֹן הַאוֹפֵל שׁוֹלֵחַ אֶת יְדוֹ אֶל
נְרָתִיקָו, מּוֹצִיאַ עֲוֹגִיה וְאוֹכֵל אָוֹתָה. אָמָר בְּלָטְרִיקָס הִיְתָה שָׁוָאַלָּת,
הַאָרִי הִיָּה אָוּמָר שָׂהָה בְּשִׁבְלַל הַשּׁוֹקוֹלָד, אֲבָל הִיא לֹא שָׁאַלָּה.

* * *

הַקּוֹסֵם הַזָּקָן צָעַד בְּחִזּוֹרָה בִּינּוֹת לְהִילָּאִים, עַופּוֹתִי הַחֹול הַכְּסֻוף
וְהַאֲדוֹם זְהֻוב בְּעַקְבּוֹתָיו.

"אֲתָּה – אֲמִילִיה חַלָּה לְהַרְעִיעִים.

"הָם הַעֲלִימָו אֶת הַפְּטְרוֹנוֹסִים שְׁלָהָם", אָמָר דְּמַבְּלָדוֹר. לֹא נְرָא
שַׁהַקּוֹסֵם הַזָּקָן הַרִּים אֶת קוֹלָו אֲבָל מִילּוֹתָיו הַרגְגּוּוֹת דְּרָסָו אִיכְשָׁהוּ
אֶת אלָה שְׁלָה. "אִינִי יְכוֹלֵל לְמַצּוֹא אָוֹתָם כְּעֵת".

אֲמִילִיה חַרְקָה בְּשִׁינִיה, הַשְּׁהָתָה כִּמָּה הַעֲרוֹתָה שֶׁל בִּיקּוֹרָת חַרְיפָה
וּפְנִתָּה אֶל קְצִינָת הַקְּשָׁרָה. "אָמָרִי לְחַדְרַת הַמִּצְבָּה לְשָׁאֹל אֶת

הַסּוֹהֶרֶנסִים שָׁוֹב הָם הָם יְכוֹלִים לְמַצּוֹא אֶת בְּלָטְרִיקָס בְּלַקְקָס."
מוֹמָחִית הַקְּשָׁר דִּיבְרָה אֶל המְרָאָה שְׁלָה לְזָגָע, וּכְמָה שְׁנִיוֹת
לְאַחֲרַ הַרִּימה אֶת מְבָטָה, מַוְפַּתְעָת. "לֹא –

אֲמִילִיה חַלָּה לְקָלָל בְּאַלְמָוֹת בְּתַווּתָה.

* * טפ"ס, אופטיקיזאים טפט, אילזאיהם, מלך ו. *

” – אבל הם יכולים לראות בנסיבות התהות מישחו נוסף שאיננו אסיר.”

”טוב !” נבחה אמיליה. ” אמר לי סוהרSEN שתריסר מבניימינו מורשים להיכנס לאזקבאן וללכוד את מי שזה לא יהיה ואת כל מי שבחברתו ! ואם הם רואים את בטלריקס בלבד, הם רשאים לנשך מיד !”

אמיליה פנתה וירתה מבט זועם לעבר דמבלדור, מאתגרה אותו להתווכח ; אבל הקוסם הוזען רק הבית בה בעצב מה, ולא אמר דבר.

* * *

ההילאי מַקָּאֵסְטֶר סיים לדבר עם הגוף שריחפה מחוץ לחדר והעביר את הפקדות של המנהלת.

הגוף חיכאה חיווך של מוות שכמעט גרם לו לאבד שליטה בגפיו, ואז ריחפה מטה.

זמן קצר לאחר מכן, תריסר סוהרSENSים עלו מהboro המרכזי של אזקבאן ופנו החוצה, לעבר החומות של מבנה המתכת העצום שהתנשא מעליים.

דרך החורים שנקבעו בתחתית אזקבאן, האפלים שביצורים נכנסו והחלו את צעדת האימה שלהם.

פרק ל' ס

תפ"א"ו, קוגריאים פָּמָם אַלְזָאִים,
מֶלֶךְ ז'

הארי קיווה שהשיג כרגע מיזוג מלא עם הצד האפל המסתורי שלו ושיוכל להנוט מכל היתרונות שלו בלי אף אחד מהחסרונות, לזמן כרצונו את צליות הבדולח ואת כוח הרצון העשויל בלבו חת, בלי שיצטרך להיעשות קר או כועס.

פעם נוספת, הוא העיריך יתר על המידה את ההתקדמות שהשיג. משחו קירה, אבל להארי עדיין היה צד אפל ומסתורי, והוא עדיין היה נפרד ממנו, ועצמו הרגיל עדיין היה מלא חת. ולמרות עבודות התיקון שעשה על הפחד של הצד האפל שלו מפני המוות, הוא לא העז להיעשות אפילו ללא הגנה באזקבן, זו התגורות גדולה מדי בגורל.

זה די חבל, ממש שחוור חת בהחלט היה יכול להועיל עכשו. מה שהקשה על המצב הייתה העובדה שהוא לא יכול להישען כנגד קיר, לא יכול לפroxין בבכי, לא יכול אפילו להיאנה. בלה הקרה שלו הביטה בו ואלה לא היו מסוג הדברים שאדון האופל שלו יעשה.

"אדוני –" אמרה בלטראיקס. קולה השקט התמלא ממץ.
"הסוחרים – הם באים – אני יכול להרגיש אותם, אדוני –"
"תודה לך, בלה," אמר קול יבש, "אני כבר יודעת זאת."

הארי לא היה מסוגל לחוש בחורים בעולם באותו אופן שהרגיש

כשלבש את אוצר המות, אבל הוא היה מסוגל להרגיש את המשיכה הריקה מתחזקת. בהתחלה הוא טעה וחשב שהיא נובעת מירידה בגין המדרגות, עד שהואobeltrix סימנו לרדת והמשיכה המשיכה להתחזק. אז היא נחלשה, כשהסוהרים מדרגות נוספת... היו סוהרים בתוך אזקבאן עצמו כעת, והם באו לחפות אותו. כמוון שם באו. הארי היה חסין כעת, אבל הוא לא היה מוסתר.

דרישה חדשה, הארי אמר למוח שלו. תמצא דרך להביס סוהרים שלא דורשת להטיל את לחש הפטרונים. לחלופין, תמצא דרך להחביא מישחו מסוהרים, למעט גLIMITת ההיעלמות – אני פולש, אמר המוח שלו. תמצא לעצמך חתיכה אחרת של מצע חישוב שתפתחור את הבעיות המ AOLצות בצורה מגוחכת שלך. אני רציני, חשב הארי.

גם אני, אמר המוח שלו. הטל את לחש הפטרונים שלך ו חהילאים | ימצאו אותך. תהיה הגינוי. זה נגמר.

תוודה ...

נראה כאילו הריקנות השוואבת משכה חזק יותר מאשר זאת; והאריה הבין מה קורה, התרכו בחזקה במחשבה על הכוכבים, הפנה את תודעתו מהיירוש –

אתה יודע, ציין הצד הלוני שלו, אם אסור לך לחשוף שום מחשבות שליליות ממשום שזה יפתח את התודעה שלך למסוהרים, גם זו הטיה קוגניטיבית, איך תדע אם באמת הגיע הזמן לוותר? צרחה מתיפחת ונואשת עלתה מלמטה, עם מילים כמו 'לא' ו'לכוי' מעורבות בה. האסירים ידעו, האסירים היו מסוגלים להרגיש זאת.

הסוהרים בaims.

"אדוני אתה – אל תסכן את עצמך בעבורי – קח בחזרה את הגלימה שלך – "

"הִי בְּשַׁקְט, שָׁוֹתָה," לחשש קול כועס. "כשאחליט להקריב
אותך אומר לך זאת."

יש מהهو בדבריה, אמר סלית'רין. באמת לא כדי שתסתכן את
עצמך בעבורה, אין שום סיכוי שלחחים שליה יש ערך כמו
שלך.

לרגע אחד הארי שkel להקריב את בלטריקס כדי להציל את
עצמו -

וברגע זהה, חלק מאור הגז הכתום עזב את המסדרון, מגע של
קור התגניב לקצחות אצבעותיו של הארי. והוא ידע שלהפקיר את
בלטריקס לחסדייהם של צללי המות יהפוך אותו לפגיע שוב.
אפילו ברגע ההחלטה, ייתכן שייאבד את היכולת להטיל את לחש
הפטרונים, משומם שזה יהיה ויתור על המחשבה שהצללה אותו
מקודם.

הארי חשב לעצמו שהוא עדין יוכל לנקח את הגלימה
ambilטريكס לאחר מכן, גם אם לא יוכל להטיל את לחש הפטרונים;
ואז הוא היה מוכרא להעביר את מחשבותיו הרחק מהאפשרות הזה,
להתרכז בחזקה בהחלטה שלו לא לעשות זאת, או שהיא נופל
במקוםו. משומם שמערובות הריקנות ששתפה מסביבו הייתה חזקה
מאוד כעת; נשמעו צרות מעליו, והצרחות מלמטה פסקו.

זה מוגוחך, אמר הצד הלוגי שלו. סוכנים רצינליים לא צדיכים
להתמודד עם תחלה מתחשבה מצונזר שכזה, כל התאזרחות מניהות
שהדריך בה אתה חושב לא משפיעה על המיציאות מעבר לפעולות
עצמך שאתה מבצע, וזה הסיבה שאתה חופשי לבחור אלגוריתם
אופטימלי בלי לדאוג כיצד המחשבות שלך מבצעות אינטראקציה
עם הסוחרים נים -

...

זה רעיון ממש מטופטם, אמר גרייפינדור. אפילו אני חושב שזה
רעיון מטופטם ואני הצד הגרייפינדור שלך. אתה לא מתכוון
ברצינות פשוט לעמוד שם -

* * * רפ"א", קוגניטיבית מפקת אילוצית. חלק ז. *

* * *

"יש לנו נעליה!" צעקה אורה, מרימה את מרעת הקסם כאילו בונצחון. "הסתורתן שמחוץ לחומה הפנימית הצביע על קומה שבע, לולאה ג', שם הם נמצאים!"
ההילאים הבינו בה בזיפייה.

"לא", אמרה אAMILIA בקול שקול. "שם נמצא אחד מהם. הסותרים עדים לא יכולים למצוא את בלטראנס בלב. אנחנו לא רצים למטה ונוחנים לה לחמוק בבלבול, ואנו לא מפצלים את כוחותינו כדי שייפלו למרבב. כל עוד אנחנו נעים בזרירות, אנחנו לא יכולים להפסיד. תגידי לסקריםג'ר ולשאקלבולט שימושיו לרדרת קומה אחרי קומה, בדיקן כמו קודם – "

הקסם הזקן כבר החל לצעד קדימה. אAMILIA איפלו לא טרחה לקלל אותו הפעם, כשהמגנינים המוקפדים שלה נחצו כמו מים והעלו אדוות בלבתו פעם נוספת.

* * *

האריה המתין בתחילת המסדרון, ליד המדרגות שהובילו מעלה. בלטראנס והנחש היו מאחוריו, מוסתרים על ידי אוצר הממות שהאריה היה אדונו; הוא ידע, אם כי לא היה מסוגל לראות, שהמכשפה המצומקת ישבה על המדרגות, שעונה לאחר, משומשהאריה ביטל את לחש הריחוף שלו כדי לשחרר את הקסם והותודה שלו.

עיניו של האריה היו מכוונות בקצת הרחוק של המסדרון, ליד המדרגות שהובילו מטה. האור במדרון התעמעם, הטמפרטורה צנחה, לא רק בראש שלו כתף, אלא ממש במצבאות. הפחד הרעים מסביבו כמו ים סוער ברוחות של הוריקן, והריקנות השוואבת היפה למשיכה שואגת לעבר חור שהור מתקרב.

עליהם במדרגות שבקצת הרחוק, מרחפים חלקות באוויר

הגוסס, עלו החורים, ההייעדרויות, הפצעים בעולם.

והארי ציפה שיעצרו.

בכל הרצון והריכוז שהצליח לגיס, הארי ציפה שיעצדו.

זהה את העצירה שלהם.

האמין שיעצרו.

...זה היה הרעיון, בכל אופן...

הארי כiba את המחשבה התועה המסוכנת הזה, וציפיה שהסוחרים יעצדו. לא הייתה להם אינטיגנץיה משל עצמם, הם היו פשוט פצעים בעולם, הזרה והמבנה שלהם הושאלו מציפיות של אחרים. אנשים נשאו ונתנו אותם, הציעו להם קורבנות בתמורה לשיתוף פעולה, רק משום שהאמינו שהסוחרים יישאו וייתנו. אז אם הארי יאמין מספיק חזק שהחורים יפנו וילכו, הם יפנו וילכו.

אבל הפצעים בעולם המשיכו להתקרב, הפחד השוץף הרגינש, כמו שהוא מוצק כתעט, הריקנות קורעת בחומר כמו גם בתודעה, בגשמי כמו גם ברוחני, ניתן היה לראות את המתחת מתחילה להיעשות מוכתמת כשהחורים בעולם חלפו.

צליל קטן הגיע מאחוריו, מבלטריקס, אבל הוא לא אמרה מילה, משום שהיא קיבלה הוראה להישאר בשקט.

אל תחשוב עליהם בעל יצורים, תחשוב עליהם בעל אובייקטים רגישי-תודעה, אני יכול לשЛОוט בהם אם אוכל לשLOWט בעצמי –

הבעיה הייתה שהוא לא הצליח לשLOWט בעצמו בכוחו כלות, הוא לא הצליח לגרום לעצמו להאמין שכחול זה ירוק בכוח הרצון. לא הצליח להדיח את כל המחשבות עד כמה זה לא רצינלי לגרום לעצמך להאמין במשהו. עד כמה זה בלתי אפשרי לرمות את עצמך כדי שתאמין במשהו אם אתה יודע שהוא מה שאתה עושה. כל האימונים שהארי אימן את עצמו כנגד הונאה עצמית סייבו להיעלם לא משנה עד כמה מזיקם הם היו במקרה הייחודי והמיוחד הזה –

צללי המות חזו את נקודת האמצע של המסדרון, והארי הרים

* * רפ"א", קוגניטיבית מפקת אילוצית. מלך ז. *

את ידו, אצבעותיו פרושות, ואמר בקול יציב ובטוח, "עצרו."
צלי המות עצרו.

מאחורי הארי, בלטראיקס פלטה השתקנות חנוקה, שכאלו
נתלה ממנה.

הארי החווה לעברה את הסימן שהגדר מראש, שמשמעו, חזוי
על מה ששמעת את הסוהרנסים אומרים.
"הם אומרים", בלטראיקס אמרה, קול רועה, "הם אומרים,
בלטראיקס בלק הובטחה לנו. אמרו לנו היכן היא מתחבאת, ונחוס
עליך".

"בלטראיקס?" אמר הארי, עושה את קולו משועשע. "היא
נמלטה לפני זמן מה".
רגע לאחר מכן, הארי הבין שהוא היה צריך לומר שבლטראיקס
נמצאת עם הילאים בקומות העליונות, זה היה יוצר יותר בלבול –
לא, זה לא נכון לחשב על סוהרנסים כעל דברים שנייתן לرمות,
הם בסך הכל דבריהם, הם נשלטו אך ורק על ידי ציפיות –
"הם אומרים", בלטראיקס אמרה בקול שבור, "הם אומרים שהם
יודעים שאתה משקר".

החרורים החלו לנوع קדימה שוב.
היא מאמין בציפיות שלה בעוצמה גדולה יותר ממנה; היא
שולטת בהם בלי לדעת –

"אל תתנגד", אמר הארי, מכובן את שרביטו מאחוריו.
"אני, אהבת אותה, היה שלום, אדוני –"
"סומנים".

זה עוזר, למropa המזרות, לשמע את המילים הנוראות
ה المسؤولות הללו, להבין את טעותה של בלטראיקס; זה הזכיר להاري
מדובר הוא נלחם.

"עצרו", אמר הארי שוב. בלטראיקס ישנה; כתת רק הרצון שלו,
רק הציפיות שלו למעשה, אמורות לשלוט בספרות ההשמדה
– האלה –

אבל הם המשיכו לרחף קדימה, והארי לא היה מסוגל להימנע מלדאוג מכך שהחויה הקודמת פגמה בביטחון שלו, מה שהוא לא יהיה מסוגל לעצור אותם, וכשהבחן שהוא חושב זאת, הוא פקפק אפלו יותר – הוא היה צריך עוד זמן להתכוון, הוא – באמת היה צריך להתחיל מلنנות לשלווט בסוחרים אחד בלבד – כתע נותר רק עוד רבע מסדרון בין הארוי ובין צללי המות, הרוחות הריקות היו כה חזקות עד שהארוי היה מסוגל להרגיש את השחיקה מתחילה בסדקים שלו.

ואז עלהה בהארוי המחשבה שאולי הוא טעה, שאולי לסוחרים אין יש וצונתו ויכולת תכנון משל עצםם. או שאולי הם נשלטו על ידי הדרך שבה יכולים חשבו שהם פועלים, לא רק מי שהיה כדי קרוב אליהם. ובכל מקרה –

הארוי הרים את שרביתו באחיזת המוצא של לחש הפטרונו
וזיבר.

”אחד מכוחותיכם הלק להוגוורטס ולא שב. הוא אינו קיים עוד;
המוות הזה מת.“

הסוחרים נעצרו, תריסר פצעים בעולם עמדו ללא תנועה,
בעוד הריקנות צורחת מסביבם כמו רוח קטלנית לשום מקום.
”הסתובבו ולכו ואל תדברו על כך עם איש, צללים קטנים, או
שאשميد גם אתם.“

אצבעותיו של הארוי החליקו למיקומי המוצא של לחש הפטרונו, והוא הכין את עצמו להטיל אותו; בתודעתו, כדורי הארץ בהק בינוות לכוכבים, הצד המואר בהיר וכחול באור המשמש המוחזר, הצד החשוך מנצנץ באור ערי האדם. הארוי לא בילף, לא ניסה לעשות משהו ערמוני עם המחשבות שלו. צללי המות ינועו קדימה וירושמדו, או שייעזבו, הוא היה מוכן במידה שווה לשתי האפשרויות...

והחורים נסוגו בחזרה בצורה חלקה, כמו שבאו, רוחות הכלום נחלשות עם כל מטר שעברו, עד שירדו במورد המדרגות ועזו.

* * * רפ"א", קוגניטיבית מפקת אילוצית. מלך ז' *

בין אם באמת יש להם פסודוראנטיליגנטיה, או שמא הארי הצליח לבסוף לצפות שליכו... את זה הארי לא ידע. אבל הם עזבו.

הארי לקח רגע כדי לשבת ליד בלטריקס חסרת ההכרה וקורס כמו שהיה קרסה, עוזם את עיניו לרגע, רק לרגע, הוא בהחלט לא תכנן לישון באזוקבן, אבל הוא היה צריך לחת את הרגע הזה. הhillאים עדין ירדו במדרגות באיטיות, קיווה הארי, אז המשיך דקות של מנוחה לא יזקנו. הארי הקפיד לשמר על מחשבותיו חיוביות, עליצות, בחיי, נגיד, אני פשוט אעשה פה מנוחה נחמדה ואחדש את כוחותי, במקום, נגיד, אני פשוט אקרוס בתשישות רגשית ופיזית, משום שהסוהרים עוד לא התרחקו הרבה. וכך אגב, אמר הארי למוח שלו, אתה מפוטר.

* * *

"מצאתו אותו!" קרא קול של קוסם ז肯. את מי? חשבה אמיליה, כשפנתה לראות את שבו של דמלדור, שנשא בזרועתו -

את האדם היחיד שלא חשבה שתראה עוד לעולם - גבר בגימיות אדומות קרועות, נראה חרוך כאילו נלחם במלחמה קטנה, דם התibraltar על חתכיו הרבים. עיניו היו פקוחות, והוא לעס חפיקת שוקולד, אותה החזק בידי החיה האחת. באקרים חידיך היה חי.

תרועה שמחה נשמעה, הhillאים שלה מנמיכים את שרביטיהם, חלקם כבר מתחילה לרווח קדימה. "היישארו על המשמר!" הרעימה אAMILIA. "תבדקו את שניהם לפולימייצי - تسרקו את באקרים כנגד אnimangs קטנים או מלכודות -"

* * *

"שחרר. ווינగארדים לביוסה."

השתרעה שתיקה. הארי הרגיש, אם כי לא היה מסוגל לראות, שהאישה הבלתי נראהיה נעמדה על רגליה, והפנתה את ראשה להביט סיבב. "אני... אני בחיים...?"
הארי התפתח מאוד לומר לא, רק כדי לראות מה תחשוב על זה.
תחת זאת הוא לחשש, "אל תשאל שאלות מטופשות."

"מה קרה?'" לחשה בלטראקס.

ואדון האופל צחק צחוק פראי וגבוה, ואמר, "הברחותי את הסוחרים, בלה היקרה שלי".
השתרעה שתיקה. הארי יייחל לראות את הבעתה של בלטראקס;
האם אמר את הדבר הלא נכון?
לאחר זמן מה, בקול רועה, "האם יכול להיות, אדון, שבצורתך
החדשה, אכפת לך ממני –"

"לא", אמר הארי בקור והסתובב (אם כי הוא המשיך לכונן את שרביטו לעברה), ויחל ללכת. "ושמייל לב שלא להעליב אותן שוב,
או שאנטוש אותן פה, מועליה או לא. עת בואי אחרוי, או
שתישاري מאחור; יש לי עבודה לעשות."

הארי צעד קדימה, לא מקשיב לטענות ההשתנקות שהגיעו
מאחוריו; הוא ידע שבבלטראקס באה בעקבותיו.

...משום שהדבר האחרון שהיא הזו צריכה, הדבר האחרון
שהיא צריכה לחשב לפני שהיא הפסיכיאטרי יתחיל לנסota
לבטל את התוכנות שלה, היה להאמין שאדון האופל שלא יוכל אי-
פעם אהוב אותה בחזרה.

* * *

הקסם הזקן החליק את זקנו הכספי בהרהור, מבית בהילאי
באכפי נישא החוצה מהחדר על ידי שני הילאים חסוניים.
"האם את מבינה זאת, אAMILIA?"
"לא", היא אמרה בפשטות. היא חשדה במלכודת שעוד לא

* * רפ"ו, קוגניטיבית מנטאליזאיציה. מלך ז.

החולו להבין, וזה הסיבה שההילאי באכרי יישאר מחוץ לקבוצה
שליהם, תחת שמירה.

"ייתכן", אמר הקוסט הצען לאחר זמן מה, "שהם מבינים
שמסוגל להטיל את לחש הפטרונוס הוא יותר מבזעורה פשוט.
משהו שרומה כדי שישתף פעולה, אולי? מסיבה כלשהי, הם
הותירו את ההילאי שלך בחיים; הבה לא נהייה אלה אנו הראשונים
להטיל קללות קטלניות כשנמצא אותם –

"אני מבינה", אמרה המכשפה הצענה בהבנה פתאומית, "זו
היתה התכנית שלהם. זה לא עולה להם דבר להטיל עליו
אובליוニアטה ולהותיר אותו בחיים, וזה גורם לנו להסס –" אAMILIA
הנהנה בהחלטיות, ואמרה לאנשיה, "אנחנו ממשיכים כמו קודם."

הקוסט הצען נאנח. "יש חדש מהסוחרים ננים?"

"אם אומר לך", גערה אAMILIA, "האם תרצו ותיעלםשוב?"
זה לא עולה לך דבר, אAMILIA, אמר הקוסט הצען בשקט, "זה
עשוי להשוך מאחד מאנשייך את הקרב."

לא עולה לי דבר למעט הסיכון שלי לננקמה –

אבל זה Cain וכopsis לעומת הדבר השני. הקוסט הצען והמרגיז
נתה להיות צודק בסופו של דבר, וזה היה חלק ממה שעשה אותו
מרגיז כלכך.

"הסוחרים חדרו לענות על שאלות הנוגעות לאדם השני שהם
אמרו שראו", אמרה אAMILIA, "והם לא אומרים למה, או איפה."
דמבלדור פנה אל עופי החול הבוער בכיסף שעל כתפו, שאورو
הAIR את כל המסדרון, וקיבל ניד ראש אלים בתגובה. "אם אני איני
יכול לאחד אותם", אמר דמבלדור. והוא מישך בכתפיו. "אני
מניח שפשות ארוד בכל הלולאה מלמעלה עד למטה ואראה אם
משהו יצוץ, לא כך?"

AMILIA הייתה מורה לו לא לעשות זאת אם הייתה חושבת שה
ישנה כהוא זה.

"אלבוס", אמרה אAMILIA כשהкосט הצען פנה לכלת, "אפילו

לך אפשר לטמון מארב."

"שטוויות, יקרותי," אמר הקוסט הזקן בעליצות כשהחל לצעוד, מנופף כאילו בתוכחה בשוביתו באורך שלושים ושמונת הסנטימטרים, העשויה מעץ אפורכה ולא מזווהה, "אני בלתמי מונצת".
השתוררה שתיקה.

(הו לא באמת אמר כרגע ש – "לחשה ההילאית הנוכחת החדשיה ביוון, גברת צעירה ועדין מהוגנת בשם נואל קاري, לחבר הבכיר בשלישיה שלה. "לא?"
(הוא יכול להרשות את זה לעצמו, "לחשה אליה איזבל, "הוא דמלדוע, אפילו הגורל כבר לא לוקח אותו ברצינות.")
וזו הסיבה, אמרה אAMILIA בכבdot, לטובת ההילאים הצעריים, "שאנחנו לא קוראים לו בשום מקרה, אלא אם אנחנו ממש מוכרים".

* * *

הארי שככ בלי תזוזה על הספסל הקשה ששימש כמיטה של התא הזה, מכוסה בשמיכה, נשאר חסרתנווה לחЛОוטין בעודו ממתרן לפחד שיחזור. פטרונווס התקרוב, ואחד חזק. בלטריקס הוסתרה על ידי אוצר מוות, שום לחש פשוט לא יכול לחדר את זה; אבל הארי לא ידע באילו אמנויות ההילאים השתמשו כדי לגלוות אותו, והוא לא העז לחשוף את בורותו בכך שישאל אותה. אז הארי שככ על מיטה קשה, בתא עם דלת נעה, דלת המתכת האיתנית נעה מארוריו, בחשכה מוחלטת, מכוסה בשמיכה דקה, מקווה שמי שזה לא יהיה לא בית פנימה, או שלא יבחן מקרוב מדי אם כן יビיט –

זה לא היה משחו שהארי היה יכול להשפיע עליו, בעצם, החלק הזה בגודלו היה נתון לחלווטין לחסידיהם של המשתנים הנעלמים. רוב התודעה שלו התרcosa בשינויו היצורה שביצע.

מאזין בדממה, הארי שמע את הצעדים המהירים מתקרבים; הם

* * רפ"ו, קוגניטיבית מפת אילואים. חלק ז. *

נעקרו מחוץ לדלת, ואז –
– המשיכו הלאה.

זמן קצר לאחר מכן הפחד חזר.

הארי לא הרשה לעצמו להרגיש הקללה, לא יותר מכפי שהרשה לעצמו להרגיש פחד. הוא החזיק בתודעתו מכשיר מוגלגי גדול משמעותית מצבר רכב, ולאט לאט הוא חיל את הצורה הזה על חומר שהיא קוביית קרח (אותה הארי הקפיא באמצעות הטלת פריגידור על מים מבקבוק מהנרתיק שלו. אסור ליצור בשינויי צורה דברים שאמורים להישרפ', אבל משום שהחומר המקורי היה מים, ולחש בועתיהקסדה יגנ על אספקת האויר שלהם, הארי קיווה שהוא לא יגרום לו או למשהו אחר להיות חולה).

עכשו נותרה השאלה של האם יהיה מספיק זמן לפני שההילאים יעשו בדיקה יסודית בגוף התאים הזה כדי שהארי ישלים את שינוי הצורה הזה, ואת שינוי הצורה החלקי שיעשה

אחריך –

* * *

כשהקוסם הזקן חזר בידים ריקות, אפילו אAMILIA הchallenge להרגיש צביטה של דאגה. היא ושתי קבוצות ההילאים האחרות עשו את דרכם במורד שליש משלוחת הלולאות, בתיאום כך שלא יהיה שום פער בכיסוי שלהם שניתן יהיה לנצלו באמצעות חיתוך התקרה, והם עדין לא מצאו אף סימן.
"האם אני יכולה לבקש מך דיוקח?" אמרה אAMILIA, מנסה לשמר על קולה נקי מכעס.

"ראשית עשית הילכה פשוטה מלמעלה למטה", אמר הקוסם הזקן. הוא קימט את מצחו, פניו מוקומותות אפילו יותר מהרגיל. "בחנתי את תהא של בלטראיקס, וממצאי בובת מות שהושארה במקומה. הבדיקה הזה נועדה שלא להתגלות, אני חשוב. משהו החובב בפינה מתחת לפיסת בד; לא נגעתי בזה כדי שההילאים

שלך יוכלו לבחון אותו. בדרך זהה, פתחתי את כל הדלתות והבטתי בכל התאים. לא ראיתי דבר מוגן, רק את האסירים – הם הופרעו על ידי צדקה מעופיה החול האדום-זהוב, שככל ההילאים שלח נורתעו ממנו. היה בה גינוי, ודרישה דחופה שכמעט גרמה לאAMILIA לפתוח בריצה באוטו הרגע.

– במצב מראיג למדי", אמר דמלדור בשקט. לרגע אחד העיניים הכהולות היו קרות מאוד מאחוריו משקפי חיצסתה. "האם מישו מכם מוכן לדבר איתני על ההשלכות של מעשיהם?"

"אני לא זאת ש – " החלהAMILIA.

"אני יודע", אמר הקוסם הוזן. "התנצלותי,AMILIA." הוא נאנח. "לחילק מהאסירים האחוריים נותרו עוד פיסות מהקסם שלהם, כשהשבתי בהם, אבל לא הרגשתי שום כוח שלא נאכל; לחזק שבhem לא היה יותר קסם מלילד השנה וראשונה. שמעתי את פוקס צורה במצוקה פעים רבים, אבל מעולם לא בקריאת תיגר. נראה שתיאלי לחשיך בחיפויך; הם יכולים להתחבא מספיק טוב כדי להתחמק מהמברח החתוּף שלי".

* * *

כשהاري סיים את שינוי הצורה הראשוני שלו, הוא התיישב, הוריד את השמיכת שכיסתה אותו, הטיל לחש לאמוס זריין, העיף מבט בשעונו, והיה המומן לגלוות שחלהפה כמעט שעה וחצי. כמו מהזמן זהה עבר מזו שמישו פתח את הדלת ואז סגר אותה שוב – הארוי לא הביט לכיוון זהה, כמוון – זאת, הארוי לא היה מסוגל לנחש.

"אדוני...?" לחש קולה של בלטריקס, רך ומהוסס מאוד. "את רשאית לדבר בעת", אמר הארוי. הוא אמר לה לשמור על שקט בזמן שעבד.

"היה זה דמלדור שהבית בנו."

הפסקה.

* * רפ"א", קוגניטיבית מפקת אילוצית. מלך ז. *

"מעניין", אמר הארי ב寧יטרליות. הוא היה שמח שלא הבחן בכך כשותה קרה. זה היה נשמע כאילו תפיסת היתה בהחלטת קרוובה למדוי.

הארי אמר מילה לנרטיק שלו והחל להוציא את המכשיר הקסום שהחבר לתוכר של עבודת השעה האחורה. ואז, כשותה נשלף, מילה נוספת הוצאה שפופרת של דבק תעשייתי; לפניו שהשתמש בו, הארי הטיל על עצמו ועל בלטריקס לחש בועתיקסדה, ובლטריקס הטילה את אותו הלחש על הנחש, כדי שאדี้ הדבק לא יפגעו בהם בתא הסגור.

כשהדבק החל להתיישב, מחבר טכנולוגיה לקסם, הארי הניח את זה על המיטה והתיישב על הרצפה, נותן לקסם שלו לנוח לרגע לפני שהתחילה את שינוי הצורה הבא.
"אדוני..." אמרה בלטריקס בהיסוס.

"כן?" אמר הקול היבש.

"מהו המכשיר הזה שיצרת?"

הארי חשב מהר. זו נראה כמו הזדמנות טובה לבדוק את התכנית שלו יחד איתה, במסווה של שאלות מנוחות.
"חשבו, בלה יקירותי," אמר הארי חלוקות. "עד כמה קשה לקסם
רב עוצמה לחזור את חומות אזקבאן?"
השתדרה שתיקה, ואז קולו של בלטריקס אמר, שקט וUMBELL,
"לא קשה כלל, אדוני..."

"אכן," אמר הקול היבש והגבוה של אדונה של בלה. "נניח
שמישחו היה עושה זאת, והוא עף דרך החור על מטاطא, וממריא
למעלה והורחק. הצלת אסיר מאזקבאן הייתה נראית קלה אז, לא כך?"
"אבל אדוני..." אמרה בלה. "ההילאים – יהיו להם מטاطאים
משלהם, אדוני, מטاطאים מהרים –"

הארי הקשיב, זה היה כפי שחשבתי. אדון האופל השיב, שוב
בנימה של חקירה סוקראטית חלקה, ובבלטריקס שאלת שאלת
נוספת, שהארי לא צפה, אבל שאלת הנגד של הארי הראתה שזה

לא ישנה בסופו של דבר. ובתשובה לשאלתה האخונה של בלטריקס, אדון האופל חיך ותו לא, ואמר שהגיאז הזמן שיחזור לעובודה.

ואז הארי קם מרצפת התא, הילך לעבר הקצה הרחוק של התאים, והצמיד את שרביטו למשטח הקשה של החומה – החומה של אזקבן, המתכת המוצקה שהפרידה אותם מחשיפה ישירה לבור הסוררנסים.

והארי החל לבצע שינוי-צורה חלקי.

הלחש הזה יהיה מהיר יותר, הארי קיווה. הוא בילה שעות על גבי שעות באימון בקסם הייחודי הזה, מה שהפק אוטו לשגרתי, לא הרבה יותר קשה בעבورو משינוי-צורה רגיל. הנפח הכלול של הצורה ששינה לא היה כל-כך גדול, היא אמנם גבואה ורחבת וארכוכה, אבל היא דקה מאוד. חצי מילימטר, הארי חשב, זה יהיה מספיק, בהתחשב בהחלה המושלמת...

על הפסל הארוך ששימש כמיית כלל, עליו הארי הניח את המכשיר הטכנולוגי שייצר בשינוי-צורה וחיבר למכשיר הקסום כדי שהדבק יתיבש, נצטו אותיות זהב קטנות על החפץ המוגלגי. הארי לא ממש תכנן שהן יהיו שם, אבל הן הדהדו באחרוי מחשבתו, וכך הפכו לחלק מהצורה.

היו דברים רבים שהארי היה יכול לומר לפני השימוש בהישג המסויים הזה של תושיה טכנולוגית. לא מעט דברים שיהיו הולמים, במובן כזה או אחר. או לפחות דברים שהארי היה יכול לומר, היה אומר, אם בלטריקס לא הייתה נוכחת.

אבל היה רק דבר אחד לומר, שלהاري תהיה רק הזדמנות אחת לומר, הזדמנויות שכנראה לא תשובה. (או לפחות להשוו, אם הוא לא יכול לומר זאת.) הוא לא ראה את הסרט עצמו, אבל הוא ראה טריילר, ומסיבה כלשהו הביטוי נתקע במוחו.

באותיות הזהב הקטנות שעל המכשיר המוגלגי נכתוב,
אוקי, חכורת ראש-כרוב פרימיטיביים! הקשיבו לי!

פרק 8 ס

תפ"א"ו, קיגריאים פָּמָם, אַיְלָאִים,
מַלְקָם.

הערה המחבר: הטריליר לסרט צבא האופל, הדומה לזה שהארי ראה, נמצא בכתובות THV1KkPXIxQ ביטויו.
ציטוט המפתח הוא כדלקמן, נאמר על ידי אדם בזמןנו:
למאזינים מימי הביניים:

“All right you primitive screwheads! Listen up! You see
this? This... is my *boomstick!*”

“אוקיי, חבורת רשיכרוב פרימיטיביים! הקשיבו לי! אתם רואים את זה? זה... *המקלטים שלי!*”

* * *

בחשכה מוחלטת עמד ילד, מצמיד את שרביטו לחומרת המתכת המוצקה של אזקבאן, מטיל קסם שrok שלושה אנשים אחרים בעולם האמיןו שהיא אפשרי, ושלאליש מלבדו לא הייתה יכולת להטיל.

כמובן, קוסם רב עצמה היה יכול לחתוך את החומה בשניות באמצעות מהווה ומילה.

בשביל המבוגר הממווצע הייתה זו עבודה של כמה דקות, שאחריה היה מותש.

אבל כדי להציג את אותו הדבר לתלמיד שנהיראשוונה בהוגוורטס, عليك להיות עיל.

למרבה המזול – טוב, לא מזל, לא היה לו שום קשר למזל – למרב החירות, הארי התאמן בשינויו צורה שעה נוספת בכל יום, עד שהגיע להיות טוב יותר אפילו מהרמוני במקצוע האחד הזה; הוא התאמן בשינויו צורה חלקי עד שמחשובתו החלו לקבל את הצורה האמיתית של היקום כמבנהו מאליה, אז הוא נדרש רק למעט מאמץ נוספת כדי להזכיר בתודעתו את הטבע הקונטני חסר-זמן שלו, בעודו שומר על הפרדה מנטלית מוחלטת בין רעיון הצורה ורעיון החומר.

והבעיה בכך שהיא אמונות זו היפהanca לכה שגרתיות...
...היתה שהוא היה חופשי לחשב על דברים אחרים בזמן שעסוק בה.

aicshahu המחשבות שלו הצליחו לא להגיע לשם, לא להתעמתה עם המובן מאליו, עד שניצב מול העובדה שהוא באמת עומד לעשות זאת בעוד כמה דקות.

מה שהוא עמד לעשות...
...היה מסוכן.

...היה מסוכן.

מיישור מושב אמת-עלול להיהרג מסוכן.

להתמודד עם תריסר סוחרים בלבד לחש הפטרונים היה מפחיד, אבל בסך הכל מפחיד. הארי היה יכול להטיל את לחש הפטרונים, הארי היה מטיל את לחש הפטרונים ברגע שהוא חושב שישנה סכנה שלא יהיה מסוגל לעשות זאת, ברגע שהוא מרגיש את העמידות שלו מתחילה להיעלם. ואפילו אם זה לא היה עובד... אפילו כך, אלא אם הסוחרים קיבלו הוראה לנתק את מי שתפסו, כישلون לא היה סופני.

עכשו המצב שונה.

החפץ המוגלי שיצר בשינויו צורה עלול להתפוץץ ולהרוג אותן.

המשמעות בין הטכנולוגיה לקסם עלול להימשך בשלל דרכיהם

* * טפ"ס", קוגניטיבית פקט אילוצית, מלך נ' *

ולהרוג אותם.

ההילאים עלולים לפגוע בו ביריה עם קצת מזל.

זה פשוט היה, טוב...

מסוכן ברצינות.

הארי תפס את התודעה שלו מנסה לשכנע את עצמה להאמין
שזה בטוח.

אין ספק, כל העסק יכול לעבוד, אבל...

אבל איפילו אם נשים הצד את העובדה שלרציונליסטים אסור
אף פעם לשכנע את עצם להאמין במשהו, הארי ידע שהוא לא
יכול לשכנע את עצמו להאמין שיש פחות מ-20 סיכוי של מוות.

تفسיד, אמר הפלפוף.

تفسיד, אמר קולו של פרופסור קוירל בתודעתו.

تفسיד, אמרו המודלים המתלדים של הרמיוני ופרופסור
מגונגלו ופרופסור פלייטיק ונוויל לנוגבותם, ופחות או יותר של
כל מי שהארי הכיר כמעט פרד וג'ורג', שהיו הולכים על זה ברגע.
הוא פשוט צריך ליכת לחפש את דמלדור ולהסביר את עצמו.
הוא צריך לעשות זאת, הוא באמת צריך, זה היה הדבר היחיד
השפוי לעשות בשלב הזה.

ואם היה זה רק הארי במשמעותו, רק היו שלו שהיה מונחים
על הップ, הוא היה עושה זאת; בודאי שהיא עשוה זאת.

החלק שכמעט גרם לו לאבד את הריכוז שלו בשינוי הצורה
החלקי שעשה, החלק שאיים לחשוף אותו לסוחרים...

...היה פרופסור קוירל, חסרי הכרה ובדמות נחש.

אם פרופסור קוירל ילך לאזקבאן על חלקו בבריחה, הוא ימות.
הוא בטח לא ישורוד שבוע. הוא עד כדי כך רגish.

זה עד כדי כך פשוט.

אם הארי יفسיד פה...

הוא יفسיד את פרופסור קוירל.

אף על פי שהוא כנראה מרושע, אמר הפלפוף שבו בשקט.

אף על פי כן?

לא הייתה זו החלטה שהארי עשה בצורה מודעת כלשהי. הוא פשוט לא היה מסוגל לעשות זאת. להפסיד זה לנקודות בית, לא لأنשים.

אם אתה חושב שחייב שלך בעלי ערך מספיק בכך שאתה לא מוכן לחתת סכמי של שמות אחים למות כדי להגן על כל האסירים באזבקאן, ציין הצד הכלכלי שלו, אין שום דרך בה אתה יכול להצדיק לקיוח סיכון של עשרים אחים למות כדי להציג את בטלרิกס ואת פרופסור קוירל. המתמטיקה לא עובדת, לא יכול להיות שאתה משيق תועלות עקביות לתוצאות שאנן.

הצד הלוגי שלו ציין שסליט'רין הרוג ניצח בויכוחו. הארי שמר על הצורה בתודעתו, המשיך להטיל את הלחש. הוא תמיד יכול לבטל את המשימה אחרי שיסים את שינוי הצורה, הוא לא רצה לאבד את המאמץ שהשקיע כבר.

ואז הארי חשב על מהهو אחר שפתח הפק לקשה מאוד את שימור עובdot הלחש שלו, לקשה מאוד לשומר על ההתנגדות שלו לסתורנסים.

מה אם מפתח המעבר לא ייקח אותנו لأن שפרופסור קוירל אמר שהוא ייקח?

זה היה ברור בדיעד, ברגע שאתה שחשב על זה. אפילו אם הביריה תעבוד בדיק כפי שתכנן, אפילו אם המכשיר המאגלי יעבד ולא יתפוצץ ולא יבצע אינטראקציה לא טובה עם המכשיר הקסום הצמוד, אפילו אם להילאים לא תהיה ירידה עם קצת מזל, אפילו אם הארי יתרחק מازבקאן מספיק כדי להשתמש במפתח המעבר ...

... ייתכן שלא ימתין מרפא פסיכיאטרי בסוף הדרכן. זה היה משהו שבו הארי האמין כשבטה בפרופסור קוירל, והוא שכח להעריך אותו מחדש אחורי שלא ניתן היה עוד לבטווח בפרופסור קוירל.

אתה לא יכול לעשות את זה, אמר הפלפאף. בשלב הזה אנחנו מדברים על טיפשות לשם.

נראה כאילו קור התפשט בחדר, אבל הארי המשיך לבצע את שינוי הצורה, אפילו כשהתנגדותו לסוהרטנים התחיליה להתעורר. אני לא יכול לאבד את פרופסור קוירל.

הוא ניסה להרוג שוטר, אמר הפלפאף. כבר אז איבדתו אותו. נראה שבלבטריקס היא בדיקת מה שכולם חשבים שהיא. פשוט תיכון בחרזה את הגלימה שלך, לך למצוא את דמלדור ותגיד לו שרימו אותך.

לא, חשב הארי ביוש, לא בלי לדבר עם פרופסור קוירל, יתכן שישנו הסבר, אני לא יודע, אולי הוא עמד רחוק מספיק מהפטרונוס שלי כך שהסוהרטנים השפיעו עליו... אני לא מבין, זה לא הגיוני בשום השURAה, למה שיעשה את זה... אני לא יכול פשוט...

הארי הפנה את תודעתו משרשת המחשבה זו לפניו שתשבור לגמרי את ההתנגדות שלו לפחד, משומ שהוא לא הצליח לחשוב על להאכיל את הסוהרטנים בפרופסור קוירל בעודו שומר על נחישותו נגד המות, זה היה בלתיאפשרי קוגניטיבית.

ההסקה שלך לוקה באופן מלאכותי, ציין הצד הלוגי שלו ברוגע, מצא דרך לתקן אותה.

בסדר, בואו רק ניניצ'ר חלופות, חשב הארי. לא נבחר, לא נשkul, בהחלט לא נתחיב... רק נחשוב על מה עוד אני יכול לעשות מלבד הטענת המקורית.

והארי המשיך לחזור את החור בקיר. הוא השתמש בשינויי צורה חלקי על קליפה מתחת גלילתית דקה, בקוטר של שני מטרים ובעובי של חצי מילימטר, שחרורה לכל אורך הקיר. הוא הפק בשינוי-צורה את המתחת בעובי חצי המילימטר לשמן מנועים. שמן מנועים הוא נזול ואסור לשנות-צורה דברים לנוזלים משום שהם עלולים להתקדרות, אבל לו ולבלטריקס ולנחש היו לחשי בועיטה

קסדה. והארי יכול להטיל פיניטה על השמן מיד לאחר מכן, מבטל את שינוי הצורה שלו...

ברגע שפיסה המתכת המופרדת והמשומנת תחליק מהקיר אל רצפת התא שלהם... הוא יצר אותה בשיפוע כך שהכבידה תמשוך אותה מטה ברגע שינוי הצורה יסתהים.
אם האריה ובלטראיקס לא יצאו על המטאטה שלו דרך החור שיווצר בקיר...

המוח של האריה הצעיר שהוא יכול לנסות ליצור בשינוי הצורה משטח שיכסה את החור בקיר, שייצור חלל שבו בלטראיקס ופרופסור קוירל יוכלו להתחבא עם הגימה בזמן שיגיר את עצמו. ופרופסור קוירל יתרוור בסופו של דבר, והוא ובלטראיקס יכולים להשוב על דרך להימלט מזקבאן בעצם.
קודם כל, זה היה רעיון מפגר. חוץ מזה, עדין תהיה חתיכת מתכת ענקית על רצפת התא שתסגר את התכנית.

ואז המוח של האריה ראה את המובן מאליו.
תן לבטראיקס ולפרופסור קוירל להשתמש בדרך המילוט שהיא. אתה תישאר מהדור ותשיגר את עצמן.
בלטראיקס ופרופסור קוירל היו אלה שחיהם היו בסכנה.
הם ירוויחו, לא יפסידו, מלקחת את הסיכון.

ולא הייתה שום סיבה, שום סיבה שפואה, שהאריה ילך אותם. רוגע השתלט על האריה כשחשב על זה, הקור והאפהלה שנרעוד על קצות תודעתו נסגו. כן, והוא זה, זהה הדרך היצירתייה מחוץ לקופסא, זו החלופה השלישית הנסתרת. הטעות שבידלמה הייתה ברורה בדייעבד. אם האריה יסגיר את עצמו, הוא לא יהיה חייב להסגיר את בלטראיקס ואת פרופסור קוירל. אם בלטראיקס ופרופסור קוירל יימלטו בדרך המילוט המ██ונת, האריה לא יהיה חייב לכלת אותם.

האריה אפילו לא יצארך להתמודד עם הבושה שבלהורות שרומה, אם יורה לבטראיקס להסיר את הזיכרון. כולם פשוט יניחו

* * טפ"ס, קוגריאים פקט אילזאיך, מלך כי *

שנחתף, כולל הארי עצמו. נכון, אין שום סיבה סבירה שאדון האופל יבקש מבלטראיק לעשות זאת; אבל הארי יכול פשוט לחזור ולומר שבლטראיק לא צריכה לדעת, וזה הכל...

* * *

צוות ההילאים שלה עבר בעורק שלושה ובעם מהדרך במורוד אוקבאן, כמו שני הוצאותיים האחרים בשתי הלואות האחרות. אAMILIA הchallenge כבר להרגיש מתחוה יותר, אם כי היא הימרה שהפושעים מתחבאים בקומת האח תילפניהם ה先后ונה. חלק ממנה ייחל שדמלדור היה חושב לבדוק את הקומה המסוימת זו בקפידה רבה יותר וחלק ממנה שמח שהוא לא עשה זאת. ואוז נשמע קול מרוחק, כמו צליל 'טינגו' שהגיע מרחק. כמו קול רם מאוד שמניג מהקומה האח תילפניהם ה先后ונה, נגיד. אAMILIA הביטה בדמלדור לפני שהבינה, לפני שהצלילה לעזרו את עצמה.

הקוסם הזקן משך בכתפיו, חייך אליה חיווך קטן, ואמר, "משום שבקשת זאת, אAMILIA", והלך פעם נוספת.

* * *

"*פִּינְטָה אַינְקֶנְטָאַטְם*", אמר הארי לשמן שציפיה את חתיכת המתכת הענקית שנחה על הרצפה. הוא בקושי שמע את עצמו מדבר, אוזניו עדין צלצלו מהבום של המתכת המוצקה שהחליקה מהקייר ונפלה. (הוא היה צריך להטיל לחש *קווניטוס*, בדיעד, אם כי זה לא היה מונע מהרעש מלחתפסת דרך רצפת המתכת המוצקה). ואז הארי אמר זאת שוב, "*פִּינְטָה אַינְקֶנְטָאַטְם*" לשמן שציפיה את החור בקוטר שני המטרים שבקריר, מכובן את ההשפעה לטוויה וחב; היה זה הקסם של עצמו שהארי ביטל, מה שהפך את הלחש לחסר-מאץ כמעט. הארי הרגישי עיף מעט כעת, אבל זה היה הקסם האחרון שיצטרך. הוא אפילו לא היה צריך לעשות זאת,

בעצם, אבל הארי לא רצה להשאיר נזול שנוצר בשינוי-צורה סתם כך, והוא גם לא רצה להציג את סוד שינוי-צורה החלקי. הוא נראה מאד... מזמין, החור בקוטר שני המטרים שהוביל אל החופש.

האור שנכנס מבוחן... לא היה בדיק השמש שהAIRה על פניו, אבל הוא היה בהיר יותר מכל דבר בתחום אזקבן. הארי בן החפות הלכת על זה, פשוט לקפוץ על המטאטה עם בלטראקס והנחש. רוב הסיכויים שהם בן יימלטו בביטחון. ואם הם באמת יימלטו בביטחון, והארי יבוא איתם, אז הוא ופרופסור קוירל יכולים לחזור בזמן ולהיראות חפים-מפשע לחלוטין, הכל יכול לחזור להיות כרגע.

אם הארי ישאר מאחור ויסגיר את עצמו... אז אפילו אם כולם יניחו שהארי היה בז'عروבה, יניחו שהארי שיקר לפטראנוס של פרופסור מקגונגל תחת איומי שרביט... אפילו אם הארי עצמו יתחמק מזה בלי עונש... לא סביר שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל ימשיך למד בহוגו-רטס.

פרופסור קוירל הגיע לסוף הקריירה שנגמר עליו מראש, בפברואר של שנת הלימודים. וכן, פרופסור מקגונגל תחרוג את הארי. וכן, זה יהיה איתי וכואב.

אבל להישאר מאחור היה הדבר ההגוני, הבתו, השפוי לשעות, והארי הרגיש יותר רגוע ממלא חרטה. הארי פנה אל בלטראקס; הוא פתח את פיו כדי לצלות עליה בפעם האחרון –

וזו נשמע לחושש, לחוש חלש, לחוש שנסמע איתי ומבולבל, והלחוש אמר,
"מה היה... הרעש הזה?"

* * * טפ"ו, קוגריאים פקט אילזאיך, מלך נ' *

* * *

הקוסם הוזן צעד במסדרון. הוא הגיע לדלת מתחת ופתח אותה, זוכר עדין היטב אילו תאים ריקים. שבעה מזמורין כוח וידיעה אמר אז הקוסם הוזן, לפניו שהמשיך הלאה; זה לא יעיף אותו הרבה במצטבר, עם כל-כך מעט תאים שננותרו לבדוק.

* * *

"מורה," לחשש הארי. כל-כך הרבה רגשות עלו בו בו זמנית. הוא ידע, על אף שלא היה מסוגל לראות, שהנחש הירוק מסביב לכתחפיה של בלטריקס הרים באיטיות את ראשו כדי להבית סביב. "אתה... בסדר, מורה?"

"מורה?" נשמע הלחשוש החלש והמבולבל. "מה המקום הזה?"
"כלא," לחשש הארי, "הכלא עם אוכלי-החיהם, עמדנו להצטייל איששה, אתה ניסית לקטול את האישש המגן, אני חסמתי את הקלהה ההווגת שלו, הייתה תהודה ביניינ... איבדתי את ההכרה, הייתה צדריך להביס את האישש המגן בעצמי... לחשש המגן שלי בוטל, ואוכלי-החיהם אמרו למגנים ששאהיששה ברחה. ישש פה מישחו שישיכו לחושש בלחשש המגן שלי, נראה המנהל... אז הייתה חייב לבטל את לחשש המגן שלי, למצווא דרך להסתתר אתה ואת האיששה מאוכלי-החיהם בלי לחשש מגן, ללמד להגן על עצמי בלי לחשש מגן, להבריח אוכלי-החיהם בלי לחשש מגן, וזה לחשש על תכנית מילוט חדשה בשביילך ובשביל האישה, ולבססוו, לחתווך חור בקירות מתחתי עבה של כלא על אף ששאני ורק תלמיד ששנה דاشונה. אין זמן להסביר, אתה חייב ללבת עכשו. אם לא ניפגש ששוב לעולם, מורה, או ששמחתי להזכיר אותך לזמן מה, אף על פי ששאיתה ננדאה מרוששע. טוב שיששש זמן לומר זאת: היה שלום".

הארי לקח את המטאטה והגיש אותו לבלטריקס, ופשוט אמר,

"עליך".

הוא החליט לשמר על הזיכרונות. בטור התחלת, הם חשובים. מעבר לכך, הוא והמורה להתגוננות החלו לתוכנן זאת לפני שבוע, והארי לא עמד להעלים את כל השבוע الآخرון, או להסביר לבטריקס בדיקות מה הוא צריך לחש זיכרון. הארי כנראה יכול לשוטות בוריתיסטים, ואם דמבלדור יתעקש שהארי יוריד את מגני הלהטת-הכרכה שלו לבחינה עמוקה יותר... טוב, הארי פועל בגבורה לכל אורך הדרכ.

"עצמך!" אמר הנחש. קולו התחזק כעת. "עצמך, עצמוד, עצמור!"
למה אתה מתכוון, היה שלлом?"

"חכנית מילוט מסוכנת", אמר הארי. "חיים שללי לא בסכנה, רק שלך וששלחה. אז אני נשאה, מסוגיד את עצמי – "

"לא!" אמר הנחש. הלחשוש היה חזק. "אסמוד! לא מותך!
בלטריקס עלתה על המטאטה; הארי היה מסוגל להרגיש (אבל לא לראות) את ראה פונה לאחרור להבית בו, לא אומרת מילה.
ممתיינה לו, אולי, או פשוט ממתינה להוראות.

"כבד לא בוטח לך", אמר הארי בפשטות. "לא מז שניות
לקטול את האיש ח מגן."

והנחש ליחס, "לא ניסיתי לקטול את האיש ח מגן! אתה
טייפש, ילד? לקטול אותו לא הגיוני, דששע או לא!"
כדרו הארץ הפסיק להסתובב על צירו, קופא במלולו מסביב
לשם.

לחשו של הנחש היה זעם יותר מכפי שהארי שמע את
פרופסור קווריל האנושי אי-פעם. "לקטול אותו? לו הייתה דעתה
לקטול אותו, הוא היה מתוך שניות, ילד טיפש, הוא לא היה שスクול
לי! רציתי להכנייע, לששלוח, להכריח אותו להוריד מגנים על התחודעה
שלו, הייתי צריך לקרוא אותו, לדעת מי המthin' לחשובה שלו, ללמד
פרטים ללחש זיכרון – "

"הטלת קללה הורגת!"

"ידעתי ששחוא יתחמק!"

"האם חיו ששוים כלכך מעט? מה אם לא היה מתחמק?"

"הייתי דוחף אותו הצעידה עם קסם שלי, ילד טיפש!"

שוב עצירה בסיבוב הפלנטה. הארי לא חשב על זה.

"תכון רפה ששל וחסוך תושייה", לחשש הנחש, בכוונה כעס עד שנשמעו כאילו הלחישות עלות זו על זו, "אימבטייל חכם, אידיוט ערמוני, סטליחידין ששותה ולא מאומן, החששנות המוטעים שלך הרסתו -"

"זה לא זמן טוב להתווכח", צין הארי ברוגע. שטף ההקללה שנייה להציגו אותו התבטל על ידי המתח הגובר. "משועם ששאני לא יכול לכעוסס עלייך כמו שצדריך, בלי לפתוח את עצמי לאוכלי-חיים. צדריך להזדרז, מישחוו עלול היה לשמווע רעשה -"

"הסביר תכנית בדיחה", אמר הנחש בדחיפות. "מהר."

הארי הסביר. בלחשנית לא היו מילים לטכנולוגיה מוגלאית, אבל הארי תיאר את התפקיד ונראה שפרופסור קוירל הבין. נשמעו כמה לחשושים קצרים, המקבילה הנחשית לנבייחת צחוק מופתע, ואז להזראות נוריות. "אמוד לאישה להבטח הצעידה, הטל לחשש של שקט, הצבק לחש שומר מחוץ לדלת. אשנה את עצמי, העשאה כמה שניינים מהירים להמצאה שלך, אתן לאישה שיקוי HIDOM כדי שתוכל להגן علينا, אששתנה בחוזה לפני שתבטל לחשש. תכנית תהיה בטוחה יותר אז."

"ואני אמוד להאמין", לחש הארי, "שמדרפה לאישה באמת מהthin לנו?"

"השתתמש בששל, ילד! נניח ששאני רושא. לסיסים ששימושם בך פה בbijדור לא מה ששיתיכנתי. מששימה היא מטרה מודמת, מומצת את אחרי ששראית את לחש המגן שלך, כל העניין אמוד להיות לא מוגרש, מוסתר כשגעזוב מקום של אוכלי-חיים. כמובן שתוראה אדם מעמיד פנים ששחוא מרפא כשנגיע! לחזור למקום של אכילה אחררכך, תכנית מקורית ממשיכה ללא הפרעה!"

הארי בהה בנהש הבלתי נראה.
מצד אחד, כשהוא אמר זהה ככה הארי הרגיש די אידיות.
ומצד שני, זה לא היה ממש מרגיע.
”או”, לחש הארי. ”מה התכנית שלך בששביל, בדיק? ”
”אמרת ששאין זמן”, נשמעה לחישת הנחש, ”אבל התכנית היא
ששתשלות במדינה, כמובן, אפילו חבר האצליל הצעיר שלן הבין זאת
כבר, ששאל אותו בששוחו אם אתה רועשה. לא אומר עוד עכשווי, זמן
לעוף, לא לדבר.”

* * *

הקוסם הזקן שלח את ידו לעבר דלת מתחת נספת, שמאחוריה
בקע מלמול מה בלתי פוסק, ”אני לא סירioso, אני לא סירioso, אני
לא סירioso...” עופ-החול שעלה כתפו כבר צרה בדחיפות, והקוסם
הזקן כבר התכווץ –
צוחה נספת פילהה את המסדרון, דמוית-עופ-החול אבל לא
זהה לקריאת עופ-החול האמיתית.
ראשו של הקוסם פנה להביט ביצור הכספי שעלה כתפו השנייה,
כשהתפרים חסרי המשמעות של ישותה החלש שלוו אותה לאויר.
עופ-החול המזוייף עף במורד המסדרון.
הкосם הזקן רץ אחריו, רגליו נעות כמו אלו של איש צעיר
ונמרץ בן שישים.
עופ-החול האמיתי צרה פעם נספת, פעמיים, ואז פעם שלישית,
מרחף לפני דלת המתחת; ואז, כשהיה ברור שהוא לא יחזור על
אף כל קריאותיו, הוא עף אחריו בחוסר רצון.

* * *

פרופסור קוירל חזר לצורתו האמיתית הפעם – הפולימיצי
החזק לשעה בלבד בלי לקיחתמנה נספת – ו安然 על פי שהמורה
להתוגנות היה חיור, נשען על סורגי המתחת של התא הסמוך,

הקסם שלו היה חזק ממספריך כדי לאחزو בשרבותו בלי מילה, בעוד בלטראט הסירה את הגלימה והנינה אותה בציינותו בידו הממתינה של הארי. תחשות האבדון החלה להיבנות שוב, אם כי טרם הגיעו לעוצמתה המלאה, בעוד כוחו של המורה להתגוננותה שב אליו, שולי הכוח העצום מתנגשים עם ההילה הילדותית והקטנה של הארי.

הארי חiar בקול את החפץ המוגלגי שלו, קורא בשמו לטובת הקוסם הצופה, ואז "פיניטה" מהארי הפך את כל העבודה הקשה שלו לקוביות קרה. פרופסור קוירל לא היה יכול להטיל לחסים על שהוא שהארי יצר בשינוי צורה, משומשתהיה זו אינטראקציה בין הקסמים שלהם, קטנה ככל שתהיה, אבל –

שלוש שנים לאחר מכן, פרופסור קוירל החזיק גרסה משלו של המקשר. מילה יחידה ונפנוף שרביט, ושארית הדבק נעלמה מהחפץ הקסום; שלושה לחסים לאחר מכן, הקסום והטכנולוגי הובילו יחדיו אליו היו מקשה אחת, ולחש עמידות-על ותפקוד מושלם הוטלו על המקשר המוגלגי.

(הארי הרגיש הרבה יותר טוב כשעשה זאת בהשגת מבוגר). שיקויו הושך לעבר בלטראט, ופרופסור קוירל והארי ציוו יחד, "שתי", כאילו דיברו באותו הקול. האישה המצומקת כבר החלה להרים אותו לשפתיה בלי להמתין; משומשתהיה ברור לכל שהanimus הנחשי היה משות של אדון האופל, אחד חזק ונאמן.

הארי סיים לעטות את ברדס גלימת ההיימנות. קסם קצר ונורא זינק מכך שרביתו של המורה להתגוננותו וחרך את פיסת המתכת הענקית שנחה באמצעות החדר; כפי שהארי בקש, באומרו שהדרך שבה השתמש היהת עלולה לזהות אותו.

"כפפה שמאלית", אמר הארי לנרטיק שלו, הוציא ועתה אותה. מהוויה מצד המורה להתגוננות גרמה לרותמה להופיע על כתפייה של בלטראט, ומקשרי בד קטן יותר הופיע על ידה, ומשהו כמו אזיקים על פרקי ידיה, בזמן שהאישה סיימה לשחות את השיקוי.

צבע מוזר וחולני הופיע על פניה החיוורות של בלטריקס, היא התישרה, עיניה השקועות התבחרו ונראו מסוכנות הרבה יותר...
...לשונות קיטור קטנות יצאו מאוזניה...

(הاري החליט שלא לחשב על החלק הזה.)

...ובלטריקס צחקה, צחוק פתאומי ומטורף שהידדה הרבה יותר מדי חזק בתאי הכלוא הקטנים של אזקבאן.
(בתוך זמן קצר, כך אמר המורה להתגוננות, בלטריקס תאבד את ההכרה ותישאר כך למשך זמן לא מבוטל, זה היה המחיר שגבנה השיקוי; אבל לכמה רגעים היא תקבל בחזרה בערך אחד חלקו עשרים מהכח שהייתה לה פעם).

המורה להתגוננות השליך את שרביטו לעבר בלטריקס, ורגע לאחר מכן היטשטש לנחש יירוק.

רגע אחריו זה אימת הסוהרנסים חוזרת לחדר.
בלטריקס התכווצה רק מעט, תפסה את השרביט, והחוותה ללא מילים; הנחש ריחף מעלה והוכנס לרחמה שעלה גבה.
הاري אמר "עליה ! " למטאטה.

בלטריקס חיברה את השרביט לנדן שעל ידה.

הاري זינק אל המטאטה הדרומושבי במושב הקדמי.
בלטריקס התישבה מאחוריו וככלה את ידיה אל המאחזים של המטאטה באמצעות המכשירים דמווי האזיקים שעל ידיה, בעוד ידו הימנית של הاري דחפה את שרביטו אל הנרתיק.

השלווה נורו דורך החור שבקיר -

- ויצאו לאויר הפתוח, היישר מעל בור הסוהרנסים, בתוך המנסרה המשולשת העצומה שהייתה אזקבאן, השמיים הכהולים גלוים מעלייהם, מAIRים עליהם באור המשמש.

הاري כיון את המטאטה והחל להאיין, מעלה ולעבר מרכזו החלל המשולש. ידו השמאלית, עותה כפפה כדי למנוע מגע ישיר בין עורו למשחו שפרופסור קוירל יצר בשינויו צורה, נחה על המתג שבlower הבקרה של המכשיר המוגלגי.

* * * טפ"ס", קוגניטיבית פקט אילוצית, מלך כי *

הרבה מעלייהם, עצקות מרוחקות נשמעו.

אוקי, חבותה דאשיכרוב פ萊מייטיבים!

הילאים על מטاطאי מרווח מהירים צללו מהשמי הישר לעברם, ניצוחות או רחלשים נעים מטה לעברם כשהיריות הראשונות נורו.

הקשיבו לי!

"פלוטנו מקסימוס!" עצקה בטלטיקס בקול חזק ושבור, שאליו התלווה צחוק מקרך ומגן כחול מנצץ שהקיף אותם.

אתם דואים את זה?

מתוך הבור המתפורר שבמרכו אזקבאן, יותר ממאה סוחרים נעלו לאויר, נראים לחלק כמו מסה עצומה של גופות, בית קבורה מעופף; נראים לאחרים כמו צבר של העדריות שייצרו קרע אחד עצום בעולם בעודם מחלקים מעלה.

This...

קולו של קוסם עתיק ורב עצמה זמר ברגע נורא, וכదור עצום של אש לבנה-מוזהבת נורה מהור בקייר של אזקבאן, חסר-צורה לרגע לפני שהחל ליצור לעצמו כנפיים.

Is...

ההילאים הפעילו קללה נוגדת-נכחדת-ככידה שנבנתה לתוך לחשי ההגנה של אזקבאן, שביטה את כל לחשי התעופה שלא הוטלו עם הסיטה ששונתה לאחרונה. העילוי מהמטאטא של הארי נעלם.

כוח הכבידה, מצד שני, נותר כשהיא.

העליה של המטاطא שלהם האטה, החלה להאיץ מטה, החלה להפוך לנפילה.

My...

אבל הלחשים ששמרו על הכיוון של המטאטה ואפשרו ניוטן, הלחשים ששמרו על הרוכבים מחוברים למטאטה והגנו עליהם מהתאוצה, הלחשים האלה עדין תיפקדו.

BROOMSTICK!

הארי לחץ על מתג ההצתה של טיל הדלק המוצק, מודול N-class, המונע בתרוכות הנעה של אמוניום Berserker PFRC פרקלוראט, תוצרת ג'נරל טכנייקס, שהובר למטאטה הדרומושבי מדגם נימבוס X200 שלו.

ויהי רעש.

* * * תגאָו, דילטיאַיכּ פֿאָדָאַ, נִיגַּעַדּ, נְכַדּ אַ,

Aliza Meislich

פרק טז

רפס"ו, סקירתם, מילך ט.

המטאטים הומצאו בתקופה שנקראה בפי המוגלאים ימי הביניים, כביכול על ידי מכשפה אגדית בשם סלسطיה רלבו, לכורה נינטה נינת-נינטו של מרלין.

סלسطיה רלבו, או איזה אדם או קבוצה שהמציאו את הלחשים הללו, לא ידעו שום דבר על מכנית ניווטונית. מטאטים, לפיכך, עבדו על-פי פיזיקה אריסטוטלית. הם טסו لأن שכיוונת אותם.

אם רצית לטוס ישיר קדימה, כיוונת אותם ישיר קדימה; לא הייתה צורך לדאוג לשמר דחף כלשהו כלפי מטה כדי לבטל את השפעת הכבידה.

אם ביצעת פניה עם מטאטה, כל מהירות החדשתו שלו הייתה בכיוון החדש, הוא לא נע הצידה בגל התנע שלו.

לmetaטים הייתה מהירות מקסימלית, לא תואצת מקסימלית. לא בגל משחו שקשור להתנגדות אויר, אלא משומם שלmetaט היה אימפתוס אריסטוטלי מקסימלי שהחש שלו יכול היה להפעיל.

הארי מעולם לא הבחן בכך מפורשות, אף על פי שהייתה לו קוורדינציה טובה מספיק כדי לקבל את הצוון הגבוה ביותר בשיעור תעופה. metaטים עבדו באופן כלכך דומה לכך שהמוח האנושי ציפה אינסטינקטיבית שיעבדו עד שהמוח שלו הצליח להתעלם מהעובדה שהם מוגבלים פיזיקלית. הארי, ביום

חמיישי של שיעור התעופה הראשון, הוסח על ידי תופעות יותר מעניינות לمراقبה, מילים שנכתבו על נייר וכדור אדום זהה. אז המוח שלו פשوط השהה את הספק, סימן את המציאות של מטאטאים כמקובלת, והמשיך ליהנות, בלי להזכיר על השאלה אפילו פעם אחת, אף על פי שהתשובה לה הייתה ברורה. אמתה עצובה היא, שאנחנו חושבים רק על חלק זעיר מכל התופעות שאנו נתקלים בהן...>.

זה הסיפור על איך הארי ג'יימס-פוטר-אוואנס-ז'ורס כמעט נהרג על ידי חוסר הסקרנות שלו.

משמעותם של טיליים לא עבדו על-פי פיזיקה אристוטלית. טילים לא עבדו כמו שמהם אונשי היה מצפה אינטינקטיבית בדבר מעופף לעובד. מטאטה מחובר לטיל, אם כן, לא נוע כמו המטאטאים הקסומים עליהם הארי היה רוכב מיום-.

שם דבר מזה לא באמת חלף בתרודתו של הארי באותו הרגע. בתוך התחליה, הרעש החזק ביותר ששמע בעקבותיו מנעו לשמווע את עצמו חושב.

נוסף על כן, האצה מעלה בתאוצה הגדולה פי ארבע מתואצת הנפילה החופשית ממשמעה שהיה לו בערך שתים וחצי שניות בסך הכל כדי לעבור את כל הדורך מתחתית אזקבן לראשו.

ואף על פי שהן היו שתיים וחצי מהשניות הארכוכות ביותר בתולדות הזמן, לא היה שם מרווח מספיק כדי להזכיר הרבה.

זה היה רק מספיק זמן כדי לראות את האורות של קללות ההילאים נוראים לעברו, להטות קלות את המטאטה כדי להתחמק מהם, להבין שהmetaطا פשוט המשיך עם אותו התנועה פחות או יותר במקומות לטוס בכיוון שהפנה אותו, ולהפעיל את הקונספטים חסרי המילם.

*
*
לעוזאל

ואז

* ניוטון *

ובעקבות כך הארי היטה את המטאטה שלו בזווית גדולה הרבה יותר והם החלו להתקרב מהר מאוד לקיר אז הוא היטה אותו לצד השני ואז הגיעו לעברם עוד אורות והסוהרסנים החליקו מעלה לכיווןיהם יחד עם יצור מכונף ענקית מש לבנזההבה אז הארי הפנה את המטאטה שלו לכיוון השמיים שוב אבל כתה הוא עדין החליק לעבר קיר נוסף אז הוא היטה את המטאטה שלו קלות והפסיק להתקרב אבל הוא היה קרוב מדי ולכון הוא היטה אותו שוב ואז הiliarים המרווחקים על המטאטים שלהם כבר לא היו כלכך מרוחקים והוא עמד להתגש באישה זו אז הוא סובב את המטאטה שלו לצד השני ורגע לאחר מכן שהטיל שלו הוא להבירות רב עצמה ובשביריו שנייה הוא פנה ישירות לעבר הiliarית אז הוא סובב את המטאטה שלו הצד בזמן שהמשיך לעלות מעלה והוא לא הצליח לזכור האם הוא פונה לעבר הiliarים

כלשהם עכשו אבל לפחות הוא לא פנה לעברה.

הארי החטיא עוד הiliarי במטר בערך, טס לידיו על להבירות מופנה הצד ונע מעלה במהירות שהארי יעריך לאחר מכן כ-300 קילומטרים לשעה.

אם היו צראות של הiliarים צלויים הוא לא שמע אותן, אבל זו לא הייתה ראייה לכך או לכך, משומש ככל מה שהארי שמע כרגע היה רעש חזק מאוד.

שתי שניות וגיאות אם כי לא שקטות נוספות לאחר מכן, לא נראה היה שיש הiliarים בסביבה, או סוהרסנים כלשהם, או יצורי להבה מכונפים ענקיים, והבנייה העצום והנורא של אזבקאן נראה קטן להפתיע מהגובה הזה.

הארי הפנה את המטאטה שלו אל עבר המשם, שב庫שי נראה דרך העננים, היא לא הייתה גבוהה בשמיים בשעה זו וחודש זה בחורף, והמטאטה האיז למשך שתי שניות נוספות בכיוון זה צבר מהירות מדהימה מהר מאוד לפני שטיל הדלק המוצק כילה

את עצמו.

לאחר מכן, כשהארι הצליח שוב לשמע את עצמו חושב סופי-סוף, נשעה רק שאגת הרוח מהמהירות המוגהכת שלהם, וידיו המחזוקות בקסם של הארי שאחזו במטאטא בסך הכל התנגדו לגורר המאט שנוצר מתנוועה מהירה יותר מהירות טרמינלית, אז הארי חשב על כל הדברים האלה על מכנייה ניוטונית ופיזיקה אריסטוטלית ומטאטיים וטילאות וחשיבות הסקרנות ועל זה שהוא בחיים לא יעשה משהו כלכ'ך גריינדרי עד שלא ילמד את סוד חי הנצח של אדון האופל ולמה הקשי לפروفסור קוירינוס "אני מבטיח לך, ילד, לא הייתי מנסה זאת אלמלא הייתה בטוח בהישרדותי שללי" קוירול במקום לפروفסור מייקל "בן, אם תנסה לעשות משהו עם טילים בעצמך, אני מתקoon לכל דבר שהוא בלי מבוגר מקצועני שימושי, אתה תמות וזה יגרום לאימה להיות עצובה" ורסיאואנס.

* * *

"מה?" צווחה אAMILIA על המراه.

* * *

הרוח גועה לאיטה לרמה נסבלת כשהתנגדות האויר האטה אותם, מה שנתן להארι הזדמנות מספקת להאזין לציליזומם המצלצל שמילא את כל מוחו.

פרופסור קוירול היה אמרו להטיל לחש קווניטוס על צינור הפליטה של הטיל... כנראה שיש גבול למה שלחש קווניטוס יכול לעשות... בדייעבד, הארי היה צריך לצור בשינוי-צורה זוג אטמי אוזניים, ולא לסמן על לחש הקווניטוס, אם כי זה בטח גם לא היה מספיק...

ובכן, ריפוי כסום בטח יכול לעשות משהו לנזק בלתי הפיך לשמיעה.

לא, בראצינות, לרפואה כסומה בטח יש משחו שיכول לטפל בזו. הוא ראה תלמידים הולכים לגברת פומפרי עם פציעות שנשemuו הרבה יותר חמורות...

האם יש דרך להשתיל אישיות דמיונית לראש של משחו אחר? שאל הפלפאף. אני לא רוצה להמשיך לחיות בשלה.

הארי דחף את הcolaן לאחרורי מוחו, אין באמת משחו שהוא יכול לעשותות לגבי זה עכשו. האם יש משחו שהוא כן צריך לדאוג לגביו -

וזו הארי הביט סביבו, נזכר לראשונה לבדוק האם בלטריקס או פרופסור קוירל הועפו מהמטאטא.

אבל הנחש הירוק עדיין נותר ברתמה שלו, והאישה המזומקת עדיין נאהזה במטאטה, פניה עדיין צבעות בצבע החולני ועיניה עדיין בוהקות ומוסכנות. כתפיה רעדו כאילו היא צוחקת בהיסטוריה, ושפתיה נעו כאילו בצעקה, אבל שום קול לא בקע - אה, נכון.

הארי הוריד את ברדס גלימתו והציבע על אוזניו כדי שתדע שהוא לא שומע.

מה שהוביל את בלטריקס לאחיזה בשרכיטה, לכונן אותו על הארי, ולפתח הצלצול באוזניו פחת, והוא הצליח לשמעושוב.

רגע לאחר מכן הוא התחרט על כך; הקללות שהיא צרחה על אזקבאן, סוהרסנים, הילאים, דמבלדור, לוצ'יס, ברטי קראוז', שהוא שנקרא מסדר עוף החול, וכל מי שעמד בדרךו של אדונה האפל, וככלוי, לא היו הולמות למאזינים צערירים ורגינשים; והצחוק שלה פגע באוזניו הבריאות.

"מספיק, בלה," הארי אמר לבסוף, וקולה נאלם ברגע השתרורה שתיקה. הארי עטה מחדש את הברדס על ראשו, מתוך עיקרון; והבין באותו רגע שיתיכון שיש להם טלסקופים שם למטה או משחו, כדי עבד להוריד את הברדס שלו אפילו לרגע נראה כמו צעד מפגר להפליא, הוא קיווה שהמשימה יכולה לא תיכשל בגל

הטעות האחת הזו...

אנחנו באמת לא נועדנו לזה, לא כך? ציין סליית'רין.
הiiי, מחה הפלפה מותך רפלקס טהור, אנחנו לא יכולים לצפות
לעשות הכל בצדקה מושלמת בפעם הראשונה, אנחנו בטח רק
צרים עוד אימון תשכחו שאמרתי את זה.

הاري הביט שוב לאחרו, ראה את בלטריקס מביטה סביבה,
הבהה מובלבלת ותמהה על פניה. ראה המשיך להסתובב
ול הסתובב.
ולבסוף בלטריקס שאלה, קולה שקט יותר כעת, "אדוני, איפה
אנחנו?"

מה זאת אומרת? היה מה שהاري רצה לשאול, אבל אדון האופל
עלולם לא יודע שלא הבין משהו, או הاري השיב ביובש, "אנחנו
על מטאטה".

האם היא חושבת שהיא מתה, וזה גן עדן?
ידיה של בלטריקס עדרין היו כבולות למטאטה, או היא הצבעה
עם אצבע מעלה כשבאה, "מה זה?"
הاري הביט לעבר המקום אליו הצבעה עם אצבעה, וראה שם...
שום דבר מיוחד, למשה...
ואז הاري הבין. אחרי שהתרוממו מספיק, לא היו עוד עננים
שהסתירו אותה.

"זאת המשם, בלה יקירותי."
זה יצא מחושב להפליא. אדון האופל נשמע רגוע לחלוتين
ואולי מעט חסר-סבירנות, בעוד דמויות החלו לזלוג במورد לחיו
של הاري.

בקור האינסופי, בחשכה המוחלטת, אין ספק שהשמש הייתה...
זיכרון מאושר...
ראשה של בלטריקס המשיך להסתובב.
"והדברים הצמריריים?" היא שאלת.
"עננים".

שתיקה, ואז בלטראיקס שאלה, "אבל מה הם?" הארי לא ענה לה, לא היה שום סיכוי שהקהל שלו היה יכול להיות יציב, הוא השקיע את כל כוחותיו בלבושם בצורה סדירה בזמן שבכה.

לאחר זמן מה, בלטראיקס התנסה, ברכות כזו עד שהארי כמעט ולא שמע, ואמרה, "ייפה..." פניה נרגעו לאיין, הצעיר עוזב כמעט באותו המהירות כמו שהגיעו.

גופה שלדי צנחה כנגד המטאטה. השרבית השאול היטלט חסרים מהרצועה שנקשרה לידה חסרת התנועה.

אתה בטע צוחק -

מוחו של הארי נזכר אז שלשיקוי השיקומון היה מחיר; בלטראיקס תיששן למשך זמן ממושך, אמר פרופסור קוירל. ובאותו הרגע חלק אחר בהاري נעשה משוכנע לחלוטין, בעודו מביט לאחר על האישה המצומכת והלבנה כגיר, שבאור המשמש הבahir נראית מתה יותר מכל דבר כי שהארי ראה מעודו, שהיא באמת מתה, שהיא הרגע אמרה את מילת האחرونנה, שפרופסור קוירל טעה במיןון -

- או שהקריב בכוכונה את בלטראיקס כדי להגן על ההימלטות שליהם -

האם היא נושמת?

הארי לא הצליח לראות אם היא נושמת. על המטאטה לא הייתה שום דרך להושיט יד לאחור ולבדק את הדופק שלה.

הארי המשיך להביט קדימה כדי לוודא שהם לא עומדים להתנגש בשום סלע מעופף, המשיך לכובן את המטאטה לעבר המשמש, הילד הבלתינראה והאישה האולימתה רוכבים לעבר אחריהזהרים, בעוד אצבעותיו אוחזות בעץ כה חזק עד שהלבינו.

הוא לא יכול לשלוח יד לאחר ולבצע הנשמה מלאכותית. לבתו בכך שפ魯פסוד קוירל לא היה מסכן אותה? מוזר, היה זה מוזר, שף על פי שבאמת האמין שפ魯פסוד קוירל לא התכוון להרוג את הילאי (משום שהוא באמת היה טיפשי), המחשבה על הרוגותו של המורה להתגוננות כבר לא הרגיעה אותו.

ואז הארי נזכר שעדיין לא בדק -

הארי הביט לאחר ולחש, "מולה?"
הנחש לא עז ברתמו, ולא אמר מילה.

...אולי הנחש, משומם שלא היה רוכב אמיתי, לא היה מוגן מהתואה. או שאולי קרבה צו לסוחרים בלי מגן, אפילו לרוגע בצורת אנימאנוס, עילפה את המורה להתגוננות.
זה לא טוב.

פרופסור קוירל היה זה שאמור היה לומר להארי שבתו להשתמש במפתח המעבר.

הארי שינה את כיוון המטאטה באכבעות מולבנות, וחשב, הוא חשב חזק מאוד לזמן קצר בעל אורך לא ידוע, בו בלטריקס אולי נשמה ואולי לא, בו פרופסור קוירל עצמו אולי כבר לאנשים זומן מה.

והארי החליט שף על פי שניתן להתואוש מהשגיאה בשימוש במפתח המעבר שברשותו, לא נתן להתואוש מהשגיאה של לא לספק למוח שלו חמוץ.

או הארי לקח את מפתח המעבר הבא בסדרה מנרטיקו בזמן שהאט את המטאטה עד שעצר באוויר הבהיר (הארי לא ידע, כשהחשב על כך, האם היכולת של מפתח המעבר לפצתה על סיבוב כדורי הארץ כללה גם את היכולת להתאים מהירות באופן כללי עם הסביבה החדשה), הצמיד את מפתח המעבר למטאטה, ואז...

הארי עצר, מחזק את הזרד, תאומו של הזרד שבר לפני מה

שהרגיש כמו שבוע. הוא הרגיש אידצון; נראה שהמוח שלו למד את הכלל, בדרך מחשבתי של התניה אופרנטית, שלשBOR זרים זה רעיון רע.

אבל זה לא באמת הגינוי, אז הארי שבר את הזרד בכל זאת.

* * *

נשמע קול בום רועם מאחוריו דלת מתחת סמכה שגרם לאAMILIA לשמות את המראה שהחזקה ולהסתובב עם שרביטה בידה, ואז הדלת נפתחה וחשפה את אלבוס דמלדור, עומד לפני חור גדול ומעשן בחומת הכלא.

"AMILIA", אמר הקוסם הזקן. לא היה זכר לקלות הראש הרגילה שלו, עיניו היו קשות כמו הלוויים מאחורי משקפי חצי הסהר שלו. "אני חייב לעזוב את אזקבאן ואני חייב לעשות זאת עכשו. האם יש דרך יותר ממתatta לצאת מתוך לחשי

ההגנה ?"

"לא - "

"או אודדק למטאטה מהיר ביותר שלך, ברגע זה !"
המקום שבוAMILIA מצהה להיות היה עם ההילאית שנפגעה משלחתה השדים הזו או מה שזה לא היה.

מה שהוא צדקה לעשות זה לגלות מה דמלדור יודע.
“אתם !” המכשפה הזקנה נבחה על הצוות מסביבה. “תמשיכו לטהר את המסדרונות עד שתגיעו למיטה, יתכן שלא כולם נמלטו עדיין !” ואז, לקוסם הזקן, “שני מטאטיים. תוכל לתרוך אותו באוויר.”

הייתה תחרות מבטים, אבל אחת קקרה.

* * *

משיכה חזקה ומעוררת בחילה תפסה מאחורי הקורבן של הארי, חזקה משמעותית מהמשיכה שהעבירה אותו לאזקבאן,

והפעם המרחק שעבר היה גדול מספיק כך שהצליח לשמע רגע של שקט, לראות את המרחב שבין המרחבים, בסדק שבין מקום אחד לשנהו.

* * *

המשש שהAIRה על השנים רק לרוגע קצר הוסתרה במהירות על ידי ענן גשם בשעה שנורו מאזקבאן, בכיוון הרוח ומהירים ממנה. "מי אחראי לזה?" צעקה אAMILIA אל המטאטה שטס כפצע מאחוריה.

"אחד משני אנשים," אמר דמלדור בחזרה, "אני יודע, ברגע זה, מי מ生气ם. אם הראשון, אזי אנחנו בצרות. אם השני, אנחנו בצרות גדלות הרבה יותר."

AMILIA לא בזבזה נשימה על אנחנו. "מתי תדע?"
 קולו של הקוסם הוזן היה קודר, שקט אך עם זאת נשמע מעל הרוח. "שלושה דברים הם צריכים בשבייל שלמות, אם זה זה: אתبشر המשרת הנאמן ביותר של אדון האופל, את דם האויב הגדלובי יותר של אדון האופל, ואת הגישה ליותר מסויים. חשבתי שהאריה פוטר בטוח כשהניסיון שלהם נגends אזקבאן נכשל – אבל אני חושש כעת. יש להם גישה לזמן, מישחו עם מהוליזמן מעביר הודיעות בשbillim; ואני חושש שניסיון החטיפה של הארי פוטר נערך כבר לפניי מספר שעות. וזה הסיבה שאנו טרם שמענו על כך, בהיותנו באזקבאן בו הזמן לא יכול ליצור בעצמו קשרים.

ה עבר הזה קרה אחרי העתיד שלנו, את מבינה".

"ואם זה השני?" צעקהAMILIA. מה ששמעה כבר הדאג אותה מספיק; זה נשמע כמו האפל שבטקסים האפלים, ואדון האופל עצמו במרקזו.

הkosם הוזן רק הניד בראשו, פניו קוודרות אף יותר.

* * *

כשמשיכתו של מפתח המעבר נחלשה, המשמש רק הצעיצה מעל האופק, נראה יותר כמו זריחה מאשר שקיעה, והמתאטא שלהם ריחף מעל סלע וחול בצבוע כתום-כחלה, שסודרו בגבעות גושיות כאילו מישחו לש את הקruk' כמה פעמים ואז שכח לזרדד אותה. לא רחוק מהם, גלים נעו על פני נוף אינסופי של מים, אף על פי שהקרקע מעליה ריחף המתאטא הייתה גבוהה מפני הים בכמה מטרים לפחות.

הארי מצמצץ למראה צבעי השחר, ואז הבין שפתח המעבר היה בינהו.

“אווי !” נשמעה צעקה נשית ונמרצת מאחורייהם, והארי סובב את המתאטא כדי לראות. גברת בגל העמידה הרימה יד אחת לפיה במחאות קריאה ברורה והזדרזה קדימה. תוויה הנעים, עיניה הצרות, ועורה שהיה בצבע חום-אדמה, העידו על גזע שלא היה מוכר להארי ; היא הייתה לבושה בגלימות סגולות בוהקות בסגנון שהארי לא ראה קודם לכן ; וכשפיה נפתחה שוב היא דיברה במבטאות שהארי לא הצלח לזהות, משומם שלא טיל הרבה. “אייפה הייתם ? אתם מאחרים בשעתיים ! כמעט וויתרתי עלייכם... הלו ?”
השתררה שתיקה קצרה. מחשבותיו של הארי נעו בצורה מוזרה, לاط מדי, הכלול הרגיש מרוחק, כאילו יש שימוש זכוכית עבה בין לבין העולם, ושםעה עבה נוספת נספפת בין הרגשותיו שלו, כך שהיא מסוגל לראות, אך לא לגעתה. היא קמה לאחר שראה את אוור השחר ואת המכשפה הנחמדה, וחשב שזה נראה כמו סוף העולם להרפהקה.

ואז המכשפה רצה קדימה ושלפה את שרביבתה ; מילה חתכה את האזיקים שכבלו את האישה המצווקת למטאטה, ובльтריקס הורחפה מטה אל הסלע המכוסה בחול, זוועותיה השלדיות ורגליה החיוורות מידילדות כמו דברים מתים. “הו, מרلين,” לחשה המכשפה, “מרלין, מרלין, מרלין...”
היא נראה מודאגת, חשב שהוא מופשט ומרוחק בינו לבין לשתי

שימושות זוכיות. האם זה מה שמרפאה אמיתית תגיד, או שזה משהו שתגיד מישהי שנאמר לה לעשות הצעגה?
כאי לו לא היה זה הארי שדיבר, אלא חלך אחר ממנו מאחורי שימוש זוכיות נוספת, לחישה בקעה משפטיו. "הנחש הירוק שעלה גבה הוא אני מאגוס". לא גבואה הייתה הלחישה, ולא קרה, רק שקטה. "הוא מחוסר הכרה".

ראשה של המכשפה קפץ מעלה, להבט אל המקום באוויר הריק ממנו בקע הקול, ואז היא הביטה מטה לעבר בלטריקס. "אתה לא מר ג'אפה".

"זה יהיה האני מאגוס", לחשו שפטיו של הארי. هو, חשב הארי מעבר לזכוכית, מקשיב לצלילים שבקעו משפטיו, זה הגינוי; פרופסוד קווילל בזודאי השתמש בשם אחר.

"מתי הוא – בהה, שכח מזה". המכשפה הניחה את שרביטה על אפו של הנחש לרוגע, ואז הנידה בראשה בחזרות. "לו אין שום בעיה שמנוחה של יום לא תסדר. לה..."

"את יכולה להעיר אותו עכשו? לחשו שפטיו של הארי. האם זה דעתיך טוב? חשב הארי, אבל שפטיו בהחלט חשבו כן. שוב הניד הראש החד. אם לחש שחדר לא עבד עליו –" החלה המכשפה.

"לא ניסיתי להטיל אחד", לחשו שפטיו של הארי.

"מה? למה – הוא, לא משנה. שחרר".

שтиיקה, ואז הנחש החל לוחול לאיטו מהורתמה. הראש הירוק עולה לאט, מביט סביב.

טשטוש לאחר מכן פרופסור קווילל עמד, ורגע לאחר מכן הוא נפל על ברכיו.

"שכוב", אמרה המכשפה בלי להרים את מבטה מבלטריקס. "זה אתה שם, ג'רמי?"

"כן", אמר המורה להתגוננות בקול ניחר למד' בזמן שנשכב על תלאי שטוח יחסית של סלע כהום ומכוסה חול. הוא לא היה חיור

כמו בלטראיקס, אבל פניו היו חסרות דם באור השחר העמוס.
"ברכות, העלמה קמבלבנקר."

"אמרתי לך", אמרה המכשפה, קולה חד וחיווך קל על שפתיה,
"קרא לי קריסטל, זו לא בריטניה ואין לנו את הרשימות שלכם פה.
זהו דוקטור עכשווי, לא עלמה."

"התנצלותי, דוקטור קמבלunker." המשפט לווה בגיחוך יבש.
חיווכה של המכשפה התרחבה מעט, קולה התחרד. "מי החבר
שלך?"

"את לא צריכה לדעת." עיניו של המורה להתגוננות היו עצומות
כששכב על הקruk.

"עד כמה זה השתחבש?"

ביווש רב: "תווכלי לקרוא על כך מהר בכל עיתון עם מוסף
בינלאומי."

שרביביטה של האישה טפח פה ושם, דוקר ובודק לכל אורך גופה
של בלטראיקס. "התגעגעתי אליך, ג'רמי."

"באמת?" אמר המורה להתגוננות, נשמע מופתע קלות.

"אפילו לא קצת. אם לא הייתה חייבת לך –"

המורה להתגוננות החל לzechok, ואז זה הפך לתקף שיעול.
מה אתה חושב? אמר סליתרין למבקר הפנימי, בעוד הארי
מאזין מבعد לשמשות הזוכוכית. הצגה או מציאות?
לא יודע, אמר המבקר הפנימי של הארי. אני לא בשיא יכולתי
הבקורתית כרגע.

מיישו יכול לחשב על דרך טובה לקבל עוד מידע? שאל
רייבנקלו.

שוב נשמעה לחישה מהאויר הריק מעל המתאטא: "מה
הסיכוי לבטל את כל מה שנעשה לה?"

"זה, בוא נראה. ביוארהcord וטקסים אפלים לא ידועים, עשר
שנים בשבייל שזה יתקבע, ועוד עשר שנים של חשיפה לסתורנסים?
ลบטל את זה? יצאת מדעתך, מר מישלא-תהיה. השאלה היא האם

משהו נשאר, והייתי אומרת שהסיכוי לזה הוא אחד לשלווש – המשכפה עצמה את עצמה לפטע. כשההמשיכה לדבר, קולה היה שקט יותר. "אם הייתה ידידה לפני כן... אז לא, לעולם לא תקבל אותה בחזרה. מוטב שתבין זאת עכשו".

אני מצבע שזו הצגה, אמר המבקר הפנימי. היא לא הייתה פולטת את כל זה בתגובה לשאלת אם היא לא פשוט חיכתה להזמנה.

מצוין, אבל אני נותן לה רמת סמך נמוכה, אמר רייבנקלו. מאוד קשה שלא לחתול חדשות שלך לשלוט בתפיסות שלך כשאתה מנסה לשקל ראיות כלכך עדינות.

"איזה שיקוי נתת לה?" שאלת המשכפה לאחר שפתחה את פיה של בלטראקס והבטה פניםיה, שרביתה מאיר באורות בצלעים שונים.

האיש ששכב על ה الكرע אמר ברוגע, "שיקוי שיקומון –"
"יצאת מדעתך?"

שוב נשמע הצחוק המשתעל.

"היא תישן במשך שבוע אם יהיה לה מזל", אמרה המשכפה וצקקה בלשונה. "אני אשלח לך ינשוף כשותפה את ענייה, אני מניחה, כדי שתוכל לבוא ולשכנע אותה לקחת את הנדר הcovell זהה. יש לך משהו שימנע ממנה להרוג אותה במקום, אם תצליח אפילו לו זו בחודש הקרוב?"

המורה להתגוננות, עניינו עדין עצומות, הוציא מגילומותיו דף נייר; רגע לאחר מכן, מילים החלו להופיע עליו, בלווית לשונות עSEN קטנות. כשהעשה הפסיק לעלות, הנייר ריחף לעבר האישה.

האישה הביטה בנייר בגבות מורמות, ואז נחרה באירונית. "כדי שזה יעבד, ג'רמי, או שבצואה שלי ייכתב שכל הרCorsush של יהיה פרס על ראשו. ואם כבר מדברים –"

המורה להתגוננות שלח את ידו לגילומותיו פעם נוספת והשליך למיכפה שק שהשמי קול מצלצל. המיכפה תפסה אותו, שקרה

אותו בידה, והشمיעה קול מרוצה.
ואז היא נעמדה, והאישה החיוורת והשלדית ריחפה מהקרע
לידיה. "אני חזרת", אמרה המכשפה. "אני לא יכולה להתחילה
לעבדօ כאן".

"חכמי", אמר המורה להתגוננות, ובתנוועה קטנה לcka את
שרביטו מידה של בלטראיקס ומהרצועה. ואז ידו כיוונה את
השרביט עבר בלטראיקס, עשתה תנוועה מעגלית קטנה ולווותה
במלמול שקט, "אָזְפֵּלְיוֹנִיאָטָה".

"זה מספיק", גערה המכשפה, "אני לוקחת אותה מפה לפני
שמישחו יעשה לה עוד נזק –" יד אחת הצמידה את בלטראיקס
השלדית לצידה, והשתים נעלמו בצליל פקיקה חזק של התעתקות.
ואז נפלה דממה על המקום מלא הגבעות, למעט אוושת הגלים
החולפים, ומשב הרוח הקל.

אני חושב שההצגה הסתיימה, אמר המבקר הפנימי. אני נוטן
לה שני כוכבים וחצי מתוך חמישה. היא בטח לא שחקנית מנוסה
מאוד.

אני תוהה האם מרפאה אמיתית תיראה מזויפת יותר משחקנית
שמעניידה פנים? תהה ריבנקלו.

כמו לראות תכנית טלוויזיה, כך זה הרגיש. כמו לראות תכנית
טלוויזיה שלא ממש התחררת לדמיות שבה, כך הכל הרגיש
מעבר לקירות הזכוכית.

איכשהו, הארי הצליח להזינו את שפטיו בעצמו, לשלווח את
קולו שלא אל אויר השחר הדומם, ואז הוא הופתע לשמעו את
השאלה שלו. "כמה אנשים שונים אתה בכלל?"

האיש החיוור שעל הקרע לא צחק, אבל מקום מושבו על
המطاאתה הארי ראה את זווית פיו של פרופסור קויריל עלולה
מעלה, קצחו של חיוך אירוני מוכר. "אני יכול לומר שטרחתי
לספור. כמה אתה?"

זה לא היה אמור לזועז את הארי הפנימי עד כדי כך, לשמעו

את התגובה הזו, אך עם זאת הוא הרגish – הוא הרגish – מעורער,
כאילו המרכז שלו עצמו הוסר –
הו.

"סלח לי," אמר קולו של הארי. הוא נשמע מרוחק ומנתק כפי
שהרגish הארי הדועץ. "אני עומד להתעלף בעוד כמה שניות, אני
חוشب."

"תשמש בפתח המעבר הריבעי שנתתי לך, זה שאתה
שהוא מקלט הגיבו שלנו," אמר הגבר ששכב על הקrukע, ברוגע
אך בזריזות, "יהיה בטוח יותר שם. ותמשיך לבוש את הגלימה
שלך."

ידו הפניה של הארי הוציאה זרד נוסף מהנרתיק שלו ושבה
אותו.

עוד משיכת מפתח מעבר, מרחק ביןלאומי, ואז הוא היה במקום
שחור.

"לימוס," אמרו שפטיו של הארי, חלק ממנו דואג לבטיחות של
כל השאר.

הוא היה במה שנראה כמו מחסן מוגני נטוש.
רגליו של הארי ירדו מהמטאטא, נחו על הרצפה. עיניו נעצמו,
וחלק זעיר ממנו כיבת האור בכוח הרצון, לפני שהחשכה לקחה
אותו.

* * *

"לאן תלך?" צעקה אAMILIA. הם כמעט הגיעו לказח לחשי
ההגנה.

"אחותה בזמן כדי להגן על הארי פוטר," אמר הקוסם הזקן,
ולפניהםAMILIA הספיקה אפילו לפתוח את פיה כדי לשאול אם הוא
רווח עודה, היא הרגisha את גבול ההגנות כשחצאו אותו.
נשמע פופ של התתקות, והקוסם ועופת החול נעלמו, מותירים
מאחוריהם את המטאטה השאלה.

פרק סט

טיוֹיַּה פְּכָלָא אֲלֵי סְטוּפּוֹדֶד, פְּכָלָק יִ

"התעורר."

עיניו של הארי נפקחו כשהתעורר בשיעול חנווק, גופו השרוע מתחמות. הוא לא הצליח להזכיר בחלומות, אולי המוח שלו היה מותש מכדי לחלום, נראה היה כאילו רק עצם את עיניו ושם ע את המילה הזה ורגע לאחר מכן.

"עליך להתעורר," אמר קולו של קוירינוס קוירל. "נתתי לך כמה זמן שיכולה, אבל יהיה נבון לשמור לפחות שימוש אחד במהלך הזמן שלך. בקרוב נצטרך לחזור בזמן ארבע שעות אל הפונדק של מריא, ונראה בכל מקרה כאילו לא עשינו שם דבר מעניין היום. רציתי לדבר איתך לפני כן."

הארי התיישב לאיתו בחשכה. גופו כאב, ולא רק במקומות שבהם שכב על הבטון הקשה. תמןנות עלו אחת על השנייה בזיכרוןנו, כל הדברים שמוחו חסירה ההכרה היה מותש מכדי לפrox בסייעות ההלכה.

תריסר ריקניות נוראות מרוחפות במודר מסדרון מתחתן, מכתיימות את המחתה סביבם, אור מתעמעם וטמפרטורה צונחת כשרהיקנות ניסתה לשאוב את החיים מהעולם – עור לבן כגיר, מתוח על עצם שנותרה לאחר שושמן ושריר

נמוגו –

דלת מתחת –

קול איש –

לא, לא התכוונתי, בבקשתה אל תמות –
 אני לא יכולה לזכור עוד את שמות הילדים שלי –
 אל תלך, אל תיקח אותה, אל אל אל –
 "מה היה המקום הזה?" שאל הארי בצרירות, בקול שנדרחף
 מגרונו כמו מים דרך צינור צר מדי, בחשכה הוא נשמע שבור כמעט
 כמו קולות של בלטראיקס בלבד. "מה היה המקום הזה? זה לא בית
 כלא, זה גיהנום!"

"גיהנום?" שאל קולו הרגוע של המורה להתגוננות. "אתה
 מתכוון לפנטזיות הענישה הנוצרית? אני מניח שקיים דמיון."
 "איך –" קולו של הארי נחמס, מהهو היה תקוע בגורונו. "איך –
 איך הם יכולים –" אנשים בנו את המקום הזה, מישחו בנה את
 אזקaban, הם עשו זאת בכוונה, האישה הזה, היו לה ילדים, ילדים
 שהיא לא זכרה, שופט כלשהו החייב שזה יקרה לה, מישחו היה
 צריך לגדרו אותה לתוך התא הזה ולנעול את הדלת שלו בזמן שהיא
 צרחה, מישחו האכיל אותה כל יום והלך בלי לשחרר אותה –

"איך אנשים יכולים לעשות את זה?"

"למה שלא יעשו?" שאל המורה להתגוננות. אור כחול חיוור
 האיר את המחסן וחשף תקרת בטון גבואה, כמו של מערה, ורצפת
 בטון מאובקת; ואת פרופסור קוירל, שישב מרחק מההארה,
 נשען נגד קיר צבוע; האור הכחול החיוור הפך את הקירות
 למשטחים קרחוניים, את האבק שעלה הרצפה לשlag מנצנץ, והגבגר
 עצמו נעשה לפסל קרח, עטוף בחשכה שיצרו גלים מותיים. "איך
 האסירים באזקaban יכולים להועיל להם?"

פיו של הארי נפתח בחריקה. שום צليل לא בקע.

חיווך קלוש התעוות על שפתיו של פרופסור קוירל. "אתה יודע,
 מר פוטר, אם זה ישאין-לנקובי-בשמו היה משלט על בריטניה
 הקסומה, והיה בונה מקום כמו אזקaban, הוא היה עושה זאת ממש
 שהוא נהנה לראות את אויביו סובלים. ואם תחת זאת הוא היה
 מוצא שסבלם אינו לטumo, הוא היה מצווה שאזקaban יהיה עוד

באוטו היום. באשר לאלה שבאמת בנו את אזקaban, ואלה שלא הרטו אותו, בעודם דורשים מתייפיפות ומדמיינים לעצם שהם לא נבלים... ובכן, מר פוטר, אני חושב שלו הייתה לי הבחירה לשותה תה אתם או עם אתה-יודע-מי, הייתי מוצא כי חוש המוסר שליל נגע פחות מאדון האופל".

"אני לא מבין", אמר הארי, קולו רועד, הוא קרא על הניסוי הקלסטי על הפסיכולוגיה של ביתו כלא, על תלמידי הקולג' הרגילים שהפכו לסדייטים ברגע שנינן להם התפקיד של שומריו הכלא; רק עכשו הוא הבין שהניסוי לא בבחן את השאלה הנכונה, השאלה החשובה מכל, הוא לא בדק את אנשי המפתח, לא שומריו הכלא אלא כל השادر, "אני באמת לא מבין, פרופסור קוירל, איך אנשים פשוט יכולים לעמוד נגד ולחת זהה לקורות, למה מדינה בריטניה הקסומה עושה זאת – קולו של הארי נקטע.

עינוי של המורה להtagוננות נראו בצלען הרוגיל באור הכהול החיוור, משומם שהאור היה באותו הגוון כמו קשתיתו של קוירינוס קוירל, אותן קשתיות שדרמו לשביבי קרח קופאים תמיד. "ברוך הבא, מר פוטר, למפגש הראשון שלך עם המציגות של פוליטיקה. מה היצורים המסתכנים שאזקaban יכולים להציג לפולג כלשהו? מי ירווח מლטיעיהם? פוליטיקאי שיתמוך בהם בפומבי ישיך את עצמו לפושעים, לחולשה, לדברים נתבעים שאנשים מעדיפים שלא לחשב עליהם. לחלוfin, הפוליטיקאי יכול להציג את כוחו ואת אכזריותו בכך שידרש גוריידין ארכום יותר; כדי להציג כוח יש צורך בקרובן למוחץ תחתיך, אחרי הכל. והאוכלותסיה מריעעה, משומם שאינסטינקט שלה הוא לגבות את המנצה". צחוק קר ומשועשע. "אתה מבין, מר פוטר, איש לא מאמין באמת שהוא ישלח לאזקaban, אז איש לא וואה בכך נזק לעצמו. ובאשר לנזק שאנשים גורמים לאחרים... אני מניח שאמרדו לך פעם שלאנשים אכפת מדברים כאלה? זהו שקר, מר פוטר, לאנשים לא אכפת כהוא זה, ואלמלא הייתה לך ילדות מוגנת

להדרים היה מבחן בכך לפני זמן רב. נחם את עצמו בזאת: אלה שאסירים כיום באזקבן הם שהביעו לאותם שרי קסמים שהבטיחו לקרב את תאייהם לסתורסנים. אני מודה, מר פוטר, שאני תולה תקווה מועטה בדמוקרטיה כצורת שלטון עיליה, אבל אני מעריך את הפוואטיקה שבדרך שבה היא הופכת את קורבנותיה לגורםים לחורבנה שלהם".

העצמי שגובש-לאחרונה של הארי איים להחנפץ לריסיסיםשוב, המילים נופלות כמו הלמות פטיש על תודעתו, דוחקות אותו לאחרו, צעד אחרי צעד, מעבר למצוק שלמרגלותיו נחה תהום עמוקה; והוא ניסה למצוא משהו כדי להציל את עצמו, תשובה חכמה שתبطل את המילים, אבל היא לא באה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הבית בהاري, המבט מציג יותר סקרנות מאשר ציווי. "זה פשוט מאד, מר פוטר, להבין כיצד נבנה אזקבן, וכייד הוא ממשיך להתקיים. לאנשים אכפת מהה שם עצם צפויים להרוויח או לשבול ממנו; ואין גבול לאוצריות ולהוסר-האכפתיות שלהם, כל עוד הם לא מצפים שהם יחורו לפוגע בהם. כל הקוסמים האחרים במדינה הוו אינם שונים בתוכם מזה שרצתה לשלוט בהם, אתה-יודע-מי; הם רק חסרו את כוחו ואת... כנותו".

ידיו של הילד נקבעו לאגרופים בעוצמה כזו עד שציפורינו חפרו בכפות ידיו, לא היה ניתן לראות האם אצבעותיו לבנות או פניו חיורות, משומם שהאור הכחול העמומ הפך הכלול לקרח או לצל. "פעם הצעת לתוכן כי אם שאיפתי תהיה להפוך לאדון האופל הבא. מדוע זה, פרופסור?"

המורה להתגוננות היהת ראשו, חיווך דק על שפתיו. "תלמוד את כל מה שיש לי ללמד אותך, מר פוטר, ותשלוט במדינה הוו בבוא העת. ואז תוכל להשמיד את הכלא שהדמוקרטיה בנתה, אם תראה שאזקבן עדיין פוגע בחוש המוסר שלך. בין אם תאהב זאת ובין אם לאו, ראית היום שרצונך שלך מתנגש עם זה של אוכלוסייה

הمدينة הזו, ושאינך משפייל את ראשך ונכנס להחלטתה כזוה קורה. איז עבורם, בין אם הם יודעים זאת ובין אם לאו, ובין אם אתה

מכיר בכך ובין אם לאו, אתה אדון האופל הבא שלהם".

הילד והמורה להתגוננות נראו כמו פסלי קרח, קשתיות עניות

באוטו הצבע, נראים דומים למדי, חסרי תנועה באור החדרוני.

הארי הביט ישירות בעיניהם החיוורות. כל השאלות שהדוחיק

מהזה זמן רב, אלה שאמר לעצמו שהוא עד אמצע מא. זה היה

שקר, האריה ידע כתה, הונאה עצמית, הוא שתק משום שחשש ממה

שהוא עלול לשמווע. וכעת הכלול בкус מפיו, הכלול בבאת אחת. "ביום

של השיעור הראשון, ניסית לשכנע את חבריו לכיתה שאני רוץח".

"זה אתה". בשעשוע. "אבל אם שאלתך היה מדוע גליתני

לهم, מר פוטר, התשובה היא שתגללה שעמימותה היא בתברירתו

מעוילה בעלייתך לגדולה. תן סימן של סלית'רין يوم אחד, וסתורו

אותו עם סימן של גרייפינדורו يوم למחורת; והסלית'רינים יוכלו

להאמין במה שהם רוצחים, בעודם הגריפינדררים ישכנעו את עצם

להתמוך בר גם הם. כל עוד ישנה אי וודאות, אנשים יכולים להאמין

במה שנראה שਮועיל להם. וכל עוד אתה נראה חזק, כל עוד נראה

שהתת מנצח, האינסטינקטים שלהם יאמרו להם שעדיף להם

لدבוק בך. לך תמיד בצל, ואור וחושך ילכו בעקבותיך שניהם".

"זומה", אמר הילד, קולו שקול, "אתה מרוויח מכל זה?"

פרופסור קוירל נשען עוד לאחריו כנגד הקיר במקום מושבו,

מטיל צל על פניו, עיניו משתנות מקרח חיוור לבורות אפלים כמו

אלו של צורת הנחש שלו. "אני רוצה שבריטניה תהיה חזקה

מאחורי מנהיג חזק; זאת שאייפות, ובאשר לסייעתי", פרופסור

קוירל חירך חיווך חסר-שמחה, "אני חושב שהן ייוטרו עימי".

"תחושת האבדון אני מרגיש לידך". המיללים נעשו קשות יותר

ויותר לביטוי, בעוד הנושא הילך והתקרב למשהו נורא ואסור.

"תמיד ידעת מה משמעותה".

"היו לי מספר ניחושים", אמר פרופסור קוירל, פניו לא ניתנו

לקראיה. "ועדיין לא אומר את כל שニחשת. אבל אומר לך זאת: זהו אובדן של שבעור כשהנו מתקרבים, לא שלי." לשם שינוי, המוח של הארי הצליח לסמן זאת כקביעה מוטלת בספק וכשקר אפשרי, במקומו להאמין בכל מה ששמע. "למה לפעמים אתה הופך לזומבי?"

"סיבות אישיות", אמר פרופסור קוירל ללא שעשו בקולו.

"מה היה המנייע הנסתה שלך להציל את בלטראקס?" השתרה שתיקה קצרה, שבמהלכה הארי ניסה לשלוט בשימושתו, לשמר עליהן יציבות.

לבסוף המורה להתוגנות משך בכתפיו, כאילו אין לכך חשיבות. "עשיתי הכל מלבד לומר לך מפורשות, מר פוטר. אמרתי לך כל מה שאתฯ צריך בשביב להסיק את התשובה, לו הייתה בוגר מספיק כדי לחשב על השאלה הראשונה הבוראה. בלטראקס בלאק הייתה המשרתת החזקה ביותר של אדון האופל, נאמנותה הייתה הבטוחה ביותר; היא הייתה האדם שסביר ביותר שאדון האופל יפקיד אצלו חלק מהידע האבוד של סלית'רין שאמור היה להיות שלך."

לאט השתלט הкус על הארי, לאט הזעם, משהו נורא החל להרתקה את דמו, בעוד רגעים ספורים הוא יגיד משהו שהוא באמת לא צרייך לומר כשבשניהם בלבד במחسن נטווש –

"אבל היא באמת חפה מפשע", אמר המורה להתוגנות. הוא לא חייך. "זהמידה שבה בחירותיה נלקחו ממנה, כך שמדובר לא בהיתה לה ההזדמנות לשוב מטעוותיה שלה... נראה לי מוגמת, מר פוטר. גם אם לא תאמר לך דבר בעל שימוש –" המורה להתוגנות משך בכתפיו שוב. "לא אקרא למשי היום עבודה מבוזצת".

"כמה אלטרואיסטי מכך", אמר הארי בקור. "או אם כלokusמים הם כמו אתה היודע-מי בפנים, אתה יוצא מן הכלל?" עיניו של המורה להתוגנות מפנוי כוחות האופל נותרו בצל,

בורות אפלים שלא ניתן להסביר להם מבט. "קרא לכך גחמה, מר פוטר. שיעשע אותו לשחק את תפקיד הגיבור, ונראה לי שגם את יודעמי יגיד אותו דבר.

הاري פתח את פיו בפעם האחרון –

וgilah שהוא לא יכול לומר זאת, לא יכול לשאול את השאלה האחרון, השאלה האחרון והחשיבות מכל, הוא לא הצליח לගרום למילימס לצאת. אף על פי שישרוב כזה אסור לרציונליסט, על אף שדקלם את המנטרה של טרסקי או את המנטרה של גנדלין או שנשבע שהוא שיכول להיות מושמד על ידי האמת צריך להיות מושמד, ברגע האחד זהה, הוא לא הצליח להביא את עצמו לשאול את השאלה בקול רם. אף על פי שידע שהוא לא חושב נכון, אף על פי שידע שהוא אמרו להיות יותר טוב מזה, הוא עדיין לא הצליח.

"עכשו הגיעו תורי לחקרו אותך". גבו של המורה להתגוננות הת-interface מקום היישנו על קיר הקrhoון העשו בטון צבוע. "תהייתי, מר פוטר, האם יש לך ממשו לומר על כך שכמעט הרגת אותי והרסת את המאמץ המשותף שלנו. אני מבין שהתנצלות, במקרים כאלה, נחשבת לימיון של כבוד. אבל לא הצעת לי אחת.

האם זה ממש שטרם הספקת הגיעו לך, מר פוטר?"

הנימה הייתה רגועה, הלחיב השקט כה מעודן וחד שהיה יכול

לחתווך אותך מכך לפחות לפני שהיא שם לב שנרצחת.

והاري פשוט הביט במורה להתגוננות בעיניים קרירות שלעולם לא יירתעו מדבר; אפילו לא מהמות, עכשו. הוא כבר לא היה באזקבן, כבר לא פחד מהחלק שבו שהיא חסרפהח; ואבנ'יחן המוצקה שהיא הاري פנתה להתמודד מול המאמץ, פונה חלוקות

מפהה אחת לאחרת, מאור לחושך, מחום לקור.

מהלך מחושב מצדיו, כדי לגורום לי להרגיש אשם, לשים אותו

בעמדה שבה אני חייב לקבל את מרותו?

רגש בן מצידנו?

"אני מבין", אמר פרופסור קוירל. "אני מניח שזה עונה על

השאלה – ”

”לא”, אמר הילד בקול קרייר ורגוע, ”אתה לא זוכה למסגר את השיחה בכזו קלות, פרופסור. השקעתி מאמצים רבים כדי להוציא את מזוקבאן בבטחה, אחדי שחוותי שניית להרוג שוטר. זה כלל התמודדות עם תריסר סוחרים בלבד לחש פטראנו. אני תוהה, לו הייתה מתנצל כshedreshet זאת, האם היה אומר תודה בתמורה? או שהוא אמי צודק בחושבי שהיתה זאת כניעתי שדרשת כאן, ולא רק שאכבד אותך? ”

השתורה שתיקה, ואז קולו של פרופסור קוירל נשמע, קפוא בגלי, הסכנה כבר לא מוסתרת. ”נראה שעדין אין מסוגל להביא את עצמן להפסיד, מר פוטר.”

חשכה הביטה מעיניו של הארי מבלי למצמצ’, המורה להתגוננות עצמו הפך לבוניתו פשוט בתוכן. ”הו, והאם אתה תוהה כעת, האם אתה צריך להעמיד פנים שאתה מפסיד לי, ולהעמיד פנים שאתה נכנע בפני הкус שלי, כדי לשמר את התכניות שלך? האם אתה חושב על התנצלות מזוויפת מהחשובה אפילו עלתה בדעתך? גם לא בשלי, פרופסור קוירל.”

המוראה להתגוננות חזק כעת, צחוק נמוך וחסרהומור, ריק יותר מהריק שבין הכוכבים, מטוכן כמו וואקום מלא בקרינה קשה. ”לא, מר פוטר, לא למדת את הלך שלך, כלל לא.”

”חוותי להפסיד פעמים ורכות, באזוקבאן”, אמר הילד, קולו שקול. ”חוותי פשוט להרים ידיים ולהסיגר את עצמי להילאים. להפסיד היה הדבר השקל לעשوت. שמעתי את הקול שלך אומר לי את זה, בתודעתך; והייתי עוזה זאת, אם הייתי שם לבדי. אבל לא הייתי יכול להביא את עצמי לאבד אותך.”

או השתורה שתיקה למשך זמן מה; כאילו אפילו המורה להתגוננות לא הצליח לחשב על שום תשובה להזה.

”אני סקרן”, אמר פרופסור קוירל לבסוף. ”על מה אתה חושב שאתה צריך להתנצל לבדוק? נתתי לך הוראות מפורשות מה לעשות

במקרה של קרב. הייתה אמרו לשמר מרחוק, לא להפריע, לא להטיל שום קסם. הפרת את ההוראות הללו והחרבת את המשימה". "לא החלטתי שום החלטה", אמר הילד בקול שקול, "לא הייתה שום בחירה בכך, רק רצון שההילאי לא ימות, והפטרונוס שלי היה שם. כדי שהרצון הזה לא יהיה, הייתה צריך להזהר אותו שאתי שם. עשוי לעמוד פנים שאתה מנסה לפגוע בו עם הקלה ההורגת. כבירות מחדל, הנחתי שאם אתה מכונן את שרביטך אל מישחו ואומר אבּקה קָרְבָּה, זה מפני שאתה רוצה שהוא יموت. האין זה הכלל הראשון לשימוש בטוח בקללות-שאיינ-עליה-ז-מחילה?"

"כללים נועדו לדוקרב", אמר המורה להתגוננות. חלק מה庫ר שב לקולו. "ודוקרב, הוא ספורט, לא ענף בקסם קרב. בקרוב אמייתי, קללה שלא ניתן לחסמה וחיבכים להתחמק ממנו היא טקטייה חינונית. חשבתי שהזה יהיה ברור לך, אבל נראה שטעתי בערכת האינטלקט שלך".

"נראה לי גם חסרי-זהירות", אמר הילד, ממשיך כאילו האחיר לא דבר כלל, "לא לומד לי שלhattiel לחש עלייך עלול להרוג את שניינו. מה אם היה קורה לך משהו, והייתי מנסה שחזור, או לחש ריחוף? הבורות הזו, שהתרת מסיבות שאיני מסוגל לנחש, لكחה חלק בקטסטרופה הזו".

השתררה שתיקה נוספת. עניינו של המורה להתגוננות הצטמצמו, ועל פניו הופיעה הבעה מבולבלת קלה, כאילו נתקל בסיטואציה לא מוכרת כלל; וудין הגבר לא אמר מילה.

"ובכן", אמר הילד. עניינו לא זעו מאלה של המורה להתגוננות. "אני בהחלט מצטער שפגעתך בך, פרופסור. אבל אני לא חוש שesisיטואציה דורשת שאכנע לך. מעולם לא הבנתי ממש את הרעיון שבהתנצלות, ועוד פחות במצב כזה; אם יש לך את החורתה שלי, אבל לא את הכנעה שלי, האם זה עדיןorch נחשב כאילו אמרתי אני מצטער?"

שוב נשמע הצחוק הקר, אבל יותר מהrisk שבין הכוכבים.

"אין לי מושג", אמר המורה להתוגנותות, "אם אני מעולם לא הבנתי את הרעיון שהחנצלות. נראה כאילו התהbolה זה היה חסרת משמעות בינו, משום שניינו יודעים שהוא שקר. אם כן, הנה לא נסיף לדבר על כך. חוכות ישולמו בינו בבואה הזמן".
השתורה שתיקה לדגש.

"דרך אגב", אמר הילד. "הרמוני גריינגר לעולם לא הייתה בונה את אזקבן, לא משנה מי היה מוכנס אליו. והוא תמה לפניו שתפגע בחף מפשע. אני רק מצין זאת, משום שאמרת קודם שככל הקוסמים הם כמו אתה-יודע-מי בפנים, וזה שגוי עובדתי. הייתה מבין זאת קודם, אלמלא הייתה היחוך קצרצר, 'להחוץ'."
עיניו של המורה להתוגנותות היו עצומות למחצה, הבעתו מרוחקת. "תוכם של אנשים שונה פעמים מברם שלהם, מר פוטר. ייתכן שהיא פשוט רוצה שאחרים יחשבו עליה כילדה טובה. היא לא יכולה להטיל את לחש הפטרוןוס –"

"הא", אמר הילד; החיקון שלו נראה אמיתי יותר כעת, חם יותר.
"היא מתקשה בדיקן מאותה הסיבה שאני מתקשה. יש בתחוםה מספיק אוור כדי להשמיד סוחרים נסימן, אני בטוח. היא לא תוכל למנוע עצמה להשמיד סוחרים נסימן, אפילו במחיר חייה שלה...". קולו של הילד דעך, וואז חזר. "אני אוכל לא בנ-אדם כל-כך טוב; אבל אנשים כאלה קיימים, והיא אחת מהם".

ቢובש. "היא צעירה, וועליה לה מעט להפגין אכפתיות".
השתורה שתיקה למשך הדבר. ואז הילד אמר, "פרופסור, אני חייב לשאול, כשהאת רואה מהهو אפל ועגמוני, האם אתה חושב לפיעמים לנשות לשפֶל אותו אייכשו? נגיד, כן, מהهو משתבש נוראות בראש של אנשים וגורים להם לחשב שה מעולה לעונת פושעים, אבל זה לא אומר שהם באמת מושעים בפנים; ואלי אם הייתה מלמד אותך את הדברים הנכונים, אם הייתה מראה להם איפה הם טועים, הייתה יכולה לשנות –"

פרופסור קוירל צחק אז, ולא בריקנות של מוקדם. "אה, מר

פוטר, לפעמים אני באמת שוכח עד כמה אתה צער. יותר קל לשנות את צבע השמיים". גיחוך נוסף, קר יותר. "והסיבה שקל לך לסלוח לשוטים כאלה ולהשוו עליהם טובות, מר פוטר, היא שאתה עצמן לא נפגעת קשות. תחשוב דבריהם פחות טובים על שוטים מצויים אחרי הפעם הראשונה שהאיולות שלהם עלה לך ביוון. כמו מה אוניות מכיסך שלך, במקום מותם בייסורים של מאה זרים". המורה להתגוננות חיך חיך דק. הוא הוציא שעוניים מגילימותיו והביט בו. "הבה נלך כעת, אם אין עוד דבר שצורך להגיד בינוינו".

"אין לך שאלות על הדברים הבלתי אפשריים שעשית כדי להלץ אותנו מזוקבאן?"
 "לא", אמר המורה להתגוננות. "אני מאמין שפענחתך כבר את רובם. ובאשר לשאר, נדרי מדי שאני נתקל באדם שאינני יכול לעפנח מיד, בין אם הוא ידיד או יריב. אפענח את החידות שלך בעצמי, בבוא הזמן".

המורה להתגוננות התוومם, דוחף בשתי ידייו את הקיר ונעמד על רגליו, בצורה חלקה אם לא מהירה. הילד עשה כך גם הוא, אם כי פחות בחן.

והילד פלט את השאלה האחרונה והנוראה ביותר שלא היה מסוגל לשאול לפני כן; כאילו לומר את זה בקול רם יהפוך את זה לאמתי, כאילו זה לא ברור למגמרי כבר עכשיו.
 "למה אני לא כמו הילדים האחרים בגילי?"

* * *

ברחוב צרכי ונטוש של סמטה דיAGON, שבו פיסות של זבל נתקוו בינו לבין הקרקע וקירות הבניינים, בינוות לעפר פזר וסימני הזנחה אחרים, קוסם עתיק ועופיהחול שלו התעתקו לכדי קיום.

הקוסם כבר שלח את ידו לתוך גylimותיו כדי להוציא את שעון

החול כשמתוֹן הר gal עניינו קפזו לנקודת אקרואית בין הדרך והקיר כדי לשנן את מיקומה –

והקוסם הזקן מצמצ בפתחה; הייתה פיסת קלף בנקודת הזו. פניו של אלבוס דמלדור התקמטו כשבשה צעד קדימה והרים את פיסת הקלף המקומת, מיישר אותה. עליה נכתבה מילה אחת, "לא", ותו לאו.

הקוסם נתן לה להישטט באיטיות מבין אצבעותיו. בהיסח הדעת, הוא התכווף לרצפה והרים את פיסת הקלף הקרובהビותר, שנראתה דומה להפליא לו שהריגע הרים; הוא נגע בה בשרביתו, ורגע לאחר מכן הייתה כתובה עליה אותה המילה "לא", באותו כתוב היד, שהייתה שלג.

הкосם הזקן תכנן לחזור בזמן שלוש שעות לרוגע שבו הארי פוטר הגיעו לסתמת דיAGON. הוא כבר ראה, באמצעות מכשיריו, את הילד עוזב את הוגוורטס, ואת זה לא ניתן היה לבטל (הניסיון היחיד שלו לשטוות במכשירים שלו, ובכך לשלוט בזמן מבליל לשנות את הדרך שבה הוא נראה לו, הסתיים באסון כזה שכנע אותו לעולם לא לנשות שוב תכיסיס כזה). הוא קיווה לאסוף את הילד ברוגע הראשוני שיתאפשר לו אחרי הגעתו, ולקחת אותו למקום בטוח, אם לא להוגוורטס (משמעות המכשירים שלו לא הראו את חזרתו של הילד). אבל עכשו –

"פרדוקס אם אאסוף אותו מיד אחרי הגיעו לסתמת דיAGON?" מלמל הקוסם הזקן לעצמו. "אולי הם לא החלו בתוכניות לשודוד את אזקבן עד אחרי שווידאו את הגעתו לכאן... או אולי..."

"יתכן..."

* * *

בטון צבע, רצפה קשה ותקרה מרוחקת, שתי דמויות מביתות זו בזו מרוחק. ישות אחת עטה את דמותו של גבר בשנות השלושים המאוחרות שלו, מקריח, והתוודה השניה עטה את

דמותו של ילד בן אחת־עשרה עם צלקת על מצחו. קrhoח וצל, או ר כחול חיוור.

"אני לא יודע," אמר הגבר.

הילד פשוט הביט בו. ואז אמר, "הו, באמת?"
"באמת," אמר הגבר. "אני יודע דבר, ועל ניחושי לא אומר דבר. אבל אומר רק זאת –"

פרק 16

TCP/IP, סיד'ים ופמיים, מיל'ק יי'ק

דרך להבה ירואה הם חגו, דרך רשות הפלוי הם הסתחררו, ליבת של מינרואה פועם באימה שלא הרגישה מזה עשר שנים ושלושה חודשים, המסדרונות שבין החלל ירקו אותם החוצה אל אולם הכנסייה של גראנגווטס (קורס הפלוי הבטוח ביותר בסמטה דיאנון), החיבור שקשה ביותר לירט, הדרך מהירה ביותר לצאת מהוגוורטס בלי עופיחול). פקיד גובלין הסתובב לעברם, עינוי רחבות, הוא החל לקובד קידה של כבוד –

כיוון, כוננות, כוונה!

והשנים היו בסמטה מאחוריו הפונדק של מריא, שרבייטים שלופים ומורמים, מסתובביםגב אל גב והAMILIM להחש נוגד הנגזה כבר עלולות על שפתיו של פנורוס.

הסמטה הייתה ריקה.

כשפתחה לאחר מכן הביט בסופורום, שרבייטו כבר נגע בראשו בקול של ביצה נשברת, שפתיו מדקלמות את מילוט ההיעלמות; הוא עטה את צבע סביבתו, הפך לכחם מטרושטש על רקע סביבתו. הטשטוש השתנה והותאם למאה שהיא מאחוריו ואז לא נראה דבר. היא הנמיצה את שרבייטה וצעדיה קדימה כדי לקבל את ההנגזה –

מההוריה נשמע קול פיצוח להבות שאין לטעות בו. היא הסתובבה וראתה את אלבוס, שרבייטו הארוך שלוף ומורם ביד ימינו. עינויו היו קודרות מאחוריו משקפי ח齊הסהר, ופוקס

פרש את כנפיו בצבע האש מעל כתפו בהכנה למעוף וקרוב. "אלבוס!" היא אמרה. "חשבתי –" היא הרגע ראתה אותו עוזב לעבר אזקבן, והיא חשבה שאפילו עופות־חול לא יכולים לשוב שם בקלות. ואז היא הבינה.

"היא נמלטה", אמר אלבוס. "האם הפטרונוס שלך הגיע אליו?" הוא אמר הלמות ליבת החזקתו, האימה בעורקיה התמזהה. "הוא אמר שהוא פה, בבית השימוש."

"הבה נקווה שהוא דבראמת", אמר אלבוס, השרביט נקש על ראהה בתחששה של מים זולגים, ורגע לאחר מכן הארבעה (אפילו פוקס נעשה בלחתי נראה, אם כי מדי פעם ניתן היה לראות באויר הבהיר של מהו הדומה לאש) רצוו לעבר חזית המסעדה. הם עצרו ליד הדלת בעוד אלבוס לחש מהו, ורגע לאחר מכן אחד הלקובות שנראו דרך החלון העמד עם הבעה מעורפלת על פניו ופתח את הדלת, כאילו הוא מחפש חבר בחוץ; והשלווה עברו, רצים בינוות ללקוחות שלא חשו בדבר (מינרואה ידעה שסווורוס משנן פרצופים, ואלבוס יראה אנשים מונגיזים) לעבר השולט של בית השימוש –

דלת עץ ישנה מסומנת כבית שימוש נפתחה בחבטה וארבעה מצילים בלחתי נראים הסתערו דרכה.

חדר העץ הקטן והנקה היה ריק, טיפות טריות של מים נראו בכיוור אבל לא היה שום זכר להاري, רק דף נייר שהונח על המכסה הסגור של האסללה. היא לא הצליחה לנשום.

דף הנייר ריחף באויר כשאלבוס הרים אותו, ורגע לאחר מכן נדחף לעברה.

מ' : מה המזנפת אמרה לי לומר לך ?

- 7 -

"אה", מינרווה אמרה בקול רם בהפתעה, לκח לה ורגע למקם את השאלה, זה לא מסוג הדברים ששוכחים אבל היא לא ממש חשבה בצדורה הזו – "שאני ילדונת חצופה ושלא אדחווף את האף לעניינים שללה".

"הָא?" אמר האויר בקולו של אלבוס, כאילו אפילו הוא יכול להיות מופתע.

ואז הופיע ראשו של האריה פוטר, מרוח באויר ליד האסלה, פניו קרות ודרכות, ההאריה הבוגרmdi שראתה לפעמים, עיניו מתרכזות מצד לצד.
מה קורה – "החל הילד.

אלבוס, כבר לא בלתי נראה, כמו וכמו פוקס, נע קדימה תוך רגע, ידו השמאלית תלהše שעורה מראשו של האריה (מה שגרם לצווחה קטנה מהילד), מינרווה לקחה את השערה בידה, ורגע לאחר מכן אלבוס אסף את הילד הבלתיינראהיברוכו בזרועותיו ואז היה הבזק של אש אדומה זיהובה.
והאריה פוטר היה בטוח.

מינרווה עשתה כמה צעדים קדימה, נשענה כנגד הקיר שלו
היו אלבוס והאריה, וניסתה לשחזר את קור רוחה.
היא... איבדה כמה הרגלים, בעשר השנים שהלפו מאז פורק מסדר עופף החול.

לצדיה, סורוֹס נגלה בהבהבוֹ. ידו הימנית שלפה בקבוקון מגליימותיוֹ, ידו השמאלית נשלחה קדימה בדרישת. היא נתנה לו את השערה של האריה, ורגע לאחר מכן היא הוכנסה לבקבוקון הפולימייצי, שהחל לתסוס ולבעבע כשהחל לקבל את הכוח שיאפשר לסורוֹס למלא את תפקידו כפתחיון.

"זה היה לא צפוי", אמר המורה לשיקויים באיטיות. "למה המנהל לא אסף את מר פוטר מוקדם יותר, אני תוהה, אם הוא הרחיק לכת עד כדי כך שעיוות את הזמן? לא היה אמרו להיות דבר שימנע ממנו לעשות זאת... למעשה, הפטרונוֹס שלך היה אמרו

להגיע אל מר פוטר כשהוא כבר בטוח...".
היא לא חשבה על זה, הבנה אחרת קפיצהקדמת תודעתה. זה
לא היה מבעית כמו המחשבה שלטראxis בלק נמלטה מאזקבן,
אבל עדין -

"להארי יש גלימת היילמות?" היא שאלת.
המוראה לשיקויים לא ענה; הוא התכווץ.

* * *

טייק-סניק, בליפבלופ, דינגריניגטינגי

זה עדין הרגינו אותה, אם כי זה דעך מעבר לחשומת ליבך לאחר
זמן מה; אם וכאשר היא תהפוך למנהל, היא מתעתדת להשתיק
את כל החבורה. היא תהatta לעצמה איזה מנהל של הוגוורטס היה
הראשון להיות כה בלתי מתחשב עד שיצר מכשור שמאפיק רעש
להוריש לירושיו?

היא ישבה במשרד המנהל למול שולחן משלה שיוצרה בשינויי
צורה וריז, ועשתה חלק ממאה הדברים הבירוקרטיים שיש לעשות
כדי שהוגורטס ימשיך לתפקיד; היא הייתה מסוגלת לאבד את
עצמיה בעבודה בקלות, וזה מנע ממנה לחשוב על דברים אחרים.
אלבוס העיר פעם, בנימה סרקסטית למדי, שביתה ספר התנהל
בצורה חלקה הרבה יותר כשהיא משבר חיצוני שניסתה להתעלם
מןנו...

...לפני עשר שנים, זו הייתה הפעם האחרון שאלבוס אמר זאת.
נשמע צלצול שהעיר על מבקר מתקרב.

מינרווה המשיכה לקרוא את גילוון הקלו.

הדلت נפתחה בטריקה וחשפה את סורוס סנייפ, שצעד שלושה
צעדים פנימה ודרש בלוי להמתין, "יש חדש מעין-זהועם?"
אלבוס כבר החל מקום מכיסאו בזמן שאספה את הדפים
וביטלה את לחש השולחן. "הפטרונוס של מודי מדורות לי
באזקבן", אמר אלבוס. "העין שלו לא ראתה דבר; ואם עינו של

ואנס לא רואה דבר מה, איזו הוא לא קיים. אתה?"
 "איש לא ניסה ללקחת את דמי בכוח", אמר סורוס. הוא חייך
 חיוך אבל. "למעט המורה להתגוננות."
 "מה?" שאלת מינרווה.

"הוא זיהה שאני מתחזה לפני שהספקתי אפילו לפתח את פי,
 ותקף אותו על המקום בדרישה לדעת את מקום הימצאו של מר
 פוטר." חיוך אבל נוסף. "משום מה, העובדה שצעקתי שאני סורוס
 סנייפ לא הרגעה אותו. אני מאמין שהאיש יכול להרוג אותו
 תמורה חרמש ולהחזיר חמישה גוזים כעוזף. נאלצתי לשתק את
 פרופסור קוירל הטוב, מה שלא היה פשוט, והוא לא הגיב טוב
 לקללה. 'הארי פוטר', מבוהל צפוי, רץ החוצה ואמר לבעים,
 ופרופסור קוירל נלקח לקדוש מגנו –"

"הקדוש מגנו?"

"- שם נאמר שהוא בודאי העביר את עצמו בפרק במשן
 שביעות לפני שקרס, עד כדי כך הוא היה חשש. המורה להתגוננות
 היקר שלך בסדר, מינרווה, יתכן שלחשת השיתוק עזר לו בכך
 שהכריח אותו לנוח כמה ימים. לאחר מכן סיירתי להצעה לחזור
 לפלו להוגוורטס, חזרתי לסמטה דייגון ושוטטה קצר; אבל לא
 נראה שאיש מעוניין בדמות של מר פוטר היום."

"המורה להתגוננות נמצא בידיים הטובות ביותר, אני משוכנע",
 אמר אלבוס. "ענייןנים חשובים יותר דורשים את תשומת לייבו,
 מינרווה."

נדרש ממש נכבד להסביר את תשומת ליבם בחזרה, אבל היא
 התישבה. סורוס יצר לעצמו כסא במחוזות שרביט, והשלשה
 נאספו כדי להתחליל בישיבת המועצה שלהם.

היא הרגישה כמו מתחזה ששתחה פולימייצי ביושבה עם
 השניים הללו. מלחמה לא הייתה אמנותה, כמו גם חירות מזימות.
 היא נאלצה להתאמץ כדי להישאר צעד אחד לפני הפנוי התאומים וויזלי,
 ולפעמים היא נכשלה גם בכך. בסופו של דבר, היא ישבה כאן רק

משמעותו שהיא שמעה את הנבואה...
 "אנו ניצבים", אמר המנהל, "למול תעלומה מדאגה למדרי. אני יכול להגיד רק על שני קוסמים שהיו עשויים לתוכנן את הבריחה הזו".
 מינרואה נשמה נשימה חודה. "יש אפשרות שזה איננו אתה יודעת מי?"

"חושוני שכן", אמר המנהל.
 היא העיפה מבט הצידה וראתה שסורורס נראה מבולבל כמוותה.
 חוותני שאדון האופל לא Km חדש? היא הייתה נותנת כמעט הכל כדי שזה יהיה נכון.

"אז", אמר אלבוס בכבדות. "החשוד הראשון שלנו הוא וולדמורט, שקס מהחדש ומנסה להיות את עצמו. חקרתי ספירים רבים ואני מצטער שקרأت, בחפשי אחר כל דרך אפשרית שבה יוכל לשוב, ומצאתי רק שלושה. דרכו החזקה ביותר לחים היא אבן החכמים, אשר פלם הבטיח לי שאפילו וולדמורט לא מסוגל ליצור עצמו; בדרך זו הוא ישוב חזק ונורא יותר מאיפעם. לא הייתה חושב שוולדמורט יהיה מסוגל להתנגד לפיתוי שבא奔, ועוד פחות משום שהוא ברורה שנועדה לאתגר את תושיו. אבל הדרך השנייה חזקה כמעט באותה מידת:بشر המשרת, שניתן מרצון; דם האויב, שנלקח בכוח; ועצם אביו, שניתנה מביל דעת. וולדמורט הוא פרפקציוניסט –" אלבוס העיף מבט בסורורס, שהנהן בהסכמה, " – ואין ספק שייחפש את השילוב החזק ביותר: בשירה של בלטראיקס בלך, דמו של הארי פוטר, ועצם אביו. דרכו الأخيرة של וולדמורט היא לפתחות קורבן ולשאוב ממנו את חייו לאורך תקופה ארוכה; במקרה כזה וולדמורט יהיה חלש בהשוואה לכוחו הקודם. המנייע שלו להבריח את בלטראיקס בלך בורר. ואם הוא שומר אותה כתודה, לשימוש רק במקרה שלא יוכל להציג את האבן, זה מסביר מדוע לא נעשה שום ניסיון לחטוף את הארי היום".

מינרווה העיפה מבט נוסף בסורוס, וראתה אותו מksamיב בריכוז אך ללא הפתעה.

"מה שלא ברור", המשיך המנהל, "הוא כיצד ולדמורט היה מסוגל לתוכנן את הבריחה הזו. בובת מות הושארה במקום בלטריקס, בריחתה הייתה אמורה שלא להתגלות; ואך על פי זהה השتبש, הסוחרים לא היו מסוגלים לאתר אותה לאחר האזהרה הראשונית שלהם. כלל אזקבן היה בלתי חדר במשך מאות שנים, ואני מסוגל לדמיין שום דרך שבה ולדמורט היה יכול לעשות זאת".

"זה לא אומר הרבה", אמר סורוס, חסרהבעה. "על מנת שאדרון האופל יעשה מהهو שאיננו מסוגלים לדמיין, הוא בסך הכל צריך להיות בעל דמיון מפותח ממשנו".

אלבוס הנהן בקדורות. "למרבה הצער ישנו קוסם נוסף שצוחק על דברים בלתי אפשריים. קוסם שפיתח, לפני זמן קצר, לחש חדש ורב עוצמה שהיה יכול לעורר את הסוחרים להימלטווה של בלטריקס בלב. והוא מעורב במסיבות אחרות".

LIBA של מינרווה החסיר פעימה, היא לא ידעה איך, או למה, אבל דאגה לנוראית השתלטה עליה באשר למי –

"מי זה יכול להיות?" שאל סורוס, נשמע מבולבל.

אלבוס נשען לאחרר ואמר את המילים הגורליות מהן חששה: "הארי ג'יימס פוטראואנס'זרס".

"פוטר?" דרש המורה לשיקויים, קולו המשני נשמע המומ יותר מאיפעם. "המנהל, האם זו אחת מהבדיקות שלך? הוא בשנתי הראשונה בהוגוורטס! התקף זעם וכמה מתיחות ילדותיות עם גלים היעלמות לא הופכות אותו –"

"זו לא בדיחה", אמרה מינרווה, קולה בקושי מעלה לחישה. "הארי כבר גילה הגליות מקוריות בשינייז'ורה, سورוס. אם כי לא ידעתה שהוא חוקר גם לחשים".

"הארי אינו תלמיד שנהראשונה רגיל", אמר המנהל בקול

רציני. "הוא מסומן כשווה לאדון האופל, וברשותו כוח שאדון האופל אינו מכיר".

סובوروֹס הביט בה, ורק מי שהכיר אותו היטב היה יודע שהזהה הייתה מבט מפץיר. "האם עליי לחתת זאת ברצינות?"

מינרואה פשוט ההנהה.

"האם מישחו אחר יודע על... הלחש החדש והעוצמתי הזה?"
דרש סורוס.

המנהל הביט בה בהתנצלות -

aicshahu היא ידעה, היא ידעה אפילו לפני שאמר זאת, והוא רצתה לצרוח במלוא ריאותיה.

- ואמר, "קווירינוס קוויריל".

"למה?", היא אמרה בקול שהיה צריך להתיק מחצי מהמכשירים במשרד, "מר פוטר בכלל גילה למורה להתגוננות
מן כוחות האופל שלנו על הלחש החדש והමבריק שלו לבריחה
מבתי כלא - "

המנהל העביר יד עייפה ומקומטת על מצחו המוקומט באותו
מידה. "קווירינוס היה שם במקרה, מינרוֹה. אפילו אני לא מצאתי
בקצ טעם לפוגם באותו הזמן". המנהל היסס. "והארי אמר שהלחש
שלו מסוכן מכדי שישbir אותו למי מאיתנו; וכשהשאלה אותו שוב
היום, הוא התעקש שהוא לא הסביר אותו לקווירינוס, או הוריד את
מגננות הלטת-הכרה שלו בנוכחות המורה להתגוננות - "

"מר פוטר הוא מליח'ה? נתה לו גלימת היעלמות והוא חסין
לעוריפיטרים והוא חבר של התאומים וויזלי? אלבוס, יש לך מושג
כלשהו מה שישית בבית-הספר הזה? קולה עליה לצווחה כמעט.
עד שנתו השביעית לא ייוטר דבר מה הוגוורתס מלבד חור מעשן
בקרקע!"

אלבוס נשען לאחר בכייסאו המרוףד, ואמר בחיווך, "אל תשכח
את מחולל-זמן".

היא באמת צראה אז, אבל בשקט.

סوروוס אמר בעצתיים, "האם תרצה שאלמד אותו לרוקח פולימייצי, המנהל? אני שואל רק לשם השלים, במקרה שאתה לא מרוצה מגודלו של אסון המحمد שלך".

"אולי השנה הבאה", אמר אלבוס. "ידידי היקרם, השאלה שעומדת בפנינו היא האם הארי פוטר הבריח את בלטראקים בלבד מאזקבאן, שזה קצת יותר ממשות נוערים אפילו בסטנדרטים הסלחניים שלי."

"סלח לי, המנהל", אמר סوروוס באחד מהחיווכים היבשים ביותר שראתה אותו מעניק לאלבוס, "אבל אבקש שיירשם שדעתו היא שלא זהה עבדתו של אדון האופל, פשוט וקל".
"אז מודיע", אמר אלבוס, וכעת לא היה שמי שעשוע בקולו, "כשתכננתי לאסוף את הארי מיד לאחר הגעתו לסממת דיAGONON, גיליתי שזה ייצור פרודוקס?"

מינרווה שקעה עוד לתוך כיסאה, שמטה את מרפקה השמאלי על המסעד חסרה ריפוד, השעינה את ראשה על ידה ועצמה את עיניה ביעוש.

ישנה מימורה שזכתה לתרפוץ צרה, שאומרת שرك הילאי אחד משלושים מוסמך לחקור מקרים שכולים מחוליזמן; ומthon המעטים הללו, החצי שאינו כבר משוגע, יהיה כזה בתוך זמן קצר.
"אז אתה חושד", אמר סوروוס, "שפוטר הלך לסממת דיAGONON לאזקבאן, ואז חזר בזמן לאחר מכן בחזרה לסממת דיAGONON כדי שנאסוף אותו שם – "

"בדוק", אמר קולו של אלבוס. "אם כי בנוסף ייתכן שולדמורט או משרתיו צפו ווידאו שהארי מגיע לסממת דיAGONON, לפני שהחלו בניסיון המילוט מאזקבאן. ושהיה להם מישחו עם מחוליזמן שהעיר בשビルם הودעה על הצלחתם, שתהוו סימן לנסות לחטופו אותן. אכן, כיון שהשדי באפשרות הזו שלחתי אותך ואת מינרווה למשימה שלכם, לפני שהלכתי בעצמי לאזקבאן. חשבתי אז שניסיון המילוט שלהם ייכשל, אבל אם

לאסוף את הארי משמעו לצפות בכישלונם העתידי, אזי אני עצמי לא הייתי יכול ללבת לאזקבן אחריו שביצעת עימיו אינטראקציה, משום שעתידו של אזקבן לא יוכל לגעת בעברו. כאשר לא קיבלתי באזקבן דיווח ממן או ממינרווה, או מפליטיק, לו אמרתי ליצור עמכם קשר, ידעתי שהאינטראקציה שלכם עם הארי פוטר הייתה אינטראקציה עם העתיד של אזקבן, מה שאומר שימושו של הودעות דרך הזמן –

ואז קולו של אלבוס נקטע.

"אבל המנהל," אמר סורוס, "אתה חזרת מהעתיד של אזקבן וביצעת אינטראקציה איתנו..."

קולו של המורה לשיקויים דעך.

"אבל סורוס, אם הייתי מקבל דיווחים ממן וממינרווה על שלומו של הארי, מלכתחילה לא הייתי חוזר בזמן כדי – "

"המנהל, אני חושב שאנחנו צריכים תרשימים בשביל זה."

"אני מסכים, סורוס."

נשמע קול של קלף נפרש על שולחן, ואז של עטי נוצה חורטים, ועוד ויכוחים.

מינרווה ישבה על כיסאה, ראהה נח על ידה, עיניה עצומות. היה סיפור על פושע שהיה ברשותו מחולzman, שמחלקת המסתורין מסרה לשימושו במקורה של שיפוט לקוי ביותר בנוגע למי צrisk אחד; והיה הילאי שהוקצה לאתר את פושעה הזמן הלא ידוע הזה, וגם לו ניתן מחולzman; והסיפור נגמר בכך ששניהם סיימו את דרכם במחלקה למשוגעים חסרי תקנה בקדושים מנגו.

מינרווה ישבה שם בעיניהם עצומות, מנסה לא להקשיב, מנסה לא לחשוב על זה ומנסה לא להשתגע.

לאחר זמן מה, כשהויכוח גועע, היא שאלה בקול רם, "מחולל" הזמן של מר פוטר מוגבל לשעות תשע בערב עד חצות. האם קליטת המגן נפגמה, אלבוס?"

"לא, ככל שאני יכול לגלוות באמצעות לחשים," אמר אלבוס.

"אבל הקלייפות חן דבר חדש; ולהביס את אמצעי הזהירות של השוואיסטים ולא להותיר זכר לכך... יתכן שזה לא בלתי אפשרי".

היא פקחה את עיניה, וראתה את סורוס והמנהל מביטים ברכוז בקהל מכוסה בקווים מפותלים ומסובכים שהיו מוציאים אותה מדעתה ללא ספק לו הייתה מנסה להבינה.

"האם הגעתם למסקנות כלשהן?" שאלת מינרווה. "ובבקשה אל תגידו לי כיצד הגיעتم אליהן".

سورוס והמנהל הביטו זה בזו, ואז פנו להביט בה.

"המסקנה שלנו היא", אמר המנהל בחומרה, "שאו שהאריה היה מעורב או שלא;iao; שאו שלולדמורט יש גישה למחולץמן או שלא;ושבלוי קשור למה שקרה באזקבן, איש לא ביקר בבית הקברות של הנגלוון הקטנה בפרק הזמן שבו מודי כבר השגיח עליו בעבר שלי עצמי".

"בקיצור", אמר سورוס בעצתיים, "אינו יודעים דבר, מינרווה יקירתה; אם כי נראה סביר למחולץמן נוסף היה מעורב, אייכשו. החדר שלי הוא שפטור שוהה, רומה או נשחט כדי להעיבר הודעות אחורה בזמן, יתכן שאף הודעות שנוגעות לבריחה זו. לא יצא את הצעה המתבקשת באשר לזהותו של זה שמושך בחוטיו. אבל יצא שבשבעה תשע בערב נבחן האם מר פוטר מסוג לחזור את כל שעשות אחורה בזמן לשעה שלוש אחר הצהרים, כדי לראות אם כבר השתמש במחולץמן שלו".

"זה נשמע חכם בכל מקרה", אמר דמלדורו. "ודאי שזה יקרה, מינרווה, ואמרי להארי לעבור במשרדי כשייה לו נוח, לאחר מכן".

"אבל אתם עדין חוסדים במעורבות ישירה של הארי בפריצה עצמה?" שאלת מינרווה.

"יתכן אך לא סביר", אמר سورוס, באותו זמן שאלבוס אמר, "כן".

מינרואה צבטה את גשר אפה, שאפה נשימה עמוקה, נשפה.
"אלבוס, סורוס, איזו סיבה יכולה להיות למך פוטר לעשות דבר
זה! "

"שומ סיבת שאני יכול לחשב עליה", אמר אלבוס, "אבל
נותרת העובדה שהקסם של הארי הוא היחיד מכל האמצעים
המורים לי שהיה יכול – "

"רגע", אמר סורוס. כל הבעה נמוגה מפניו. "חשבתי על
משהו, אני חייב לבדוק –" המורה לשיקויים לקח Kmוץ אבקת
פלו, צעד לאורך החדר לעבר האח – אלבוס כיוון בזריזות את
שרביטו והדליק אותו – ואז בלהבה ירока, ובמילים "משרד ראש
בית סלית'רין", סורוס נעלם.
היא ואלבוס הביטו זה בזו ומשכוו בכתפייהם; ואז אלבוס חזר
לבחון את הקלוּף.

כמה דקות מאוחר יותר סורוס חזר דרך האח, מנקה מעליו
חלקי אפר.

"ובכן", אמר המורה לשיקויים, שוב בפנים חסרות הבעה.
"חוושוני שלמר פוטר יש מניע."
"דבר!" אמר אלבוס.

"מצאתי את לסתת' לסטרייניג' לומד בחדר המועדון של
סלית'רין", אמר סורוס. "הוא לא היסס להביט בענייני. ונראה שמר
לסטרייניג' לא נהנה מהמחשبة על הוריו באזקבאן, בקורס ובחשכה,
הסוחרים מוצאים את חייהם, סובלים בכל שנייה, בכל יום, והוא
אמר זאת למך פוטר והתהנן בפנוי שיחלץ אותם. משום שמר
לסטרייניג' שמע שהילד-שנשארדבחים יכול לעשות כל דבר, אתם
מבינים".

היא ואלבוס החליפו מבטים.
"سورוס", אמרה מינרואה. "בוודאי... אפילו להאר... צריין
לחיות יותר היגיון בריא מזה..."
couldה דעך.

"מר פוטר חושב שהוא אלוהים", אמר סורוס ללא הבעה, "ולסתה! כרע על ברכייו בפניו בתפילה כנה."

מינרואה בהתחה בסורוס, מרגישה בחילה. היא חקרה דת מגולגית – הייתה זו הסיבה הנפוצה ביותר להטלה לחשי זיכרון על הוריהם של בני-מגולגים – והיא ידעה מספיק כדי להבין את מה שسورוס אמר כרגע.

"בכל מקרה", אמר המורה לשיקרים, "הבטתי אל תוך מר לסטריניג כדי לראות האם ידע משחו על בריחתה של אימו. והוא לא שמע דבר, אבל ברגע שיגלה, הוא יסיק שהאדם האחראי הוא הארי פוטר."

"אני מבין..." אמר אלביס לאיתו. "תודה לך, سورוס. אלו חדשות טובות."

"חדשות טובות?" מינרואה התפרצה.

אלבוס הבית בה, פניו חסרות הבעה כמו אלה של سورוס כתע; והוא נזכרה, שלאלבוס עצמו – "זו הסיבה הטובה ביותר ביותר שאני יכול לחשב עלייה לחץ את בלטריקס מאזקבן", אמר אלבוס בשקט. "וזאת זה לא הארי, הבה נזכיר, הריזו וולדמורט שעשו את צעדיו הראשונים. אבל הבה לא נחפו בשיפוטנו כל עוד יש הרבה שאנחנו עדין לא יודעים, ושננדע בקרוב."

אלבוס נעמד פעם נוספת מאחורי שולחנו, צעד אל האח המבוועת, זורה פנימה קמץ נסף של אבקה יロקה ותקע את ראשו בתוך הלהבות. "המחלקה לאכיפת חוקי הקסם", הוא אמר, "משרד המנהלת".

רגע לאחר מכן, קולה של מדאם בונז נשמע, צלול וחד, "מה העניין, אלבוס? אני עסוקה קצת."

"AMILIA", אמר אלבוס, "אני מבקש ממש לחלק כל תגלית שעשית בעניין הזה."

השתררה שתיקה. "הו", אמר קולה הקר של מדאם בונז מהאש הבוערת, "זה עבד בשני הכנונים, אלבוס?"

"זה יכול לעמוד", אמר הקוסם הזקן ברוגע.
 "אם הילאי ימות עקב השתקנות שלך, תכין זקן, אראה בר
 אחראי במלוא מובן המילה".
 "אני מבין,AMILIAH", אמר אלבוס, "אבל אני רוצה להציג
 דאגה ותודה מה מיותרות –"
 "בלטראים בליך נמלטה מאזקבן! לאיזו דאגה או תדקה היה
 קורא מיתרונות, לנוכח העובדה זו?"
 "יכול להיות שאתפוז אותך במילימ' הלו", אמר הקוסם הזקן
 אל הלהבות הירוקות. "משום שם אגלה שפחדדי אינם חסרי
 ביסוס, כן אומר לך. כתעת,AMILIAH, אני מבקש מך, אם גילית דבר
 כלשהו על העניין הזה, אתה חלקי אותו עמו".
 השתררה שתיקה נוספת, ואז אמר קולה של מדאם בונז, "יש לי
 מידע שלמדתי מרבע שעوت בעתיד, אלבוס. האם אתה עדין רוצה
 אותו?"

אלבוס היסס –

(שוקל, כך ידעה מינרווה, את האפשרות שיצטרך לחזור בזמן
 יותר משעותיים מהרגע הזה; משום שלא ניתן לשלווה מידיע יותר
 משש שעות אחורה בזמן, לא דרך שום שרשרת של מחוללי זמן)
 – ולבסוף אמר, "כן, בבקשה".

"היתה לנו פריצת דרך", אמר קולה של מדאם בונז, "אחד
 ההילאים שראתה את הבריחה היא בת-ימוג'גים, והיא אמרה לנו
 שייתכן שלחש האשיה-המעופפת, כפי שקרהנו לו, איןנו לחש כלל,
 אלא חוץ מוג'גי".

כמו אגروف בבטן, כך זה הרגיש, והבהירה של מינרווה הוכפלה.

כל מי שראה את לגיון הכאוס נלחם ידע על מי זה מעיד...
 קולה של מדאם בונז המשיך. "הבנו את אורתור וויזלי
 משימוש לרעה בחפצ'י מוג'גים – הוא יודע על חפצ'י מוג'גים יותר
 מכל קוסם אחר – וננתנו לו תיאורים של הילאים שהיו באירוע,
 והוא פיצח את זה. זה היה חוץ מוג'גי שנקרוא מנוע רולטי, כי

לרכב עליו זה כמו הימור ברולטה. רק לפני שש שנים אחד מהמנועים האלה התפוצץ והרג מאות מוגלים ברגע, וכמעט חצית את הירח. וויזלי אומר שהמנועים האלה משתמשים במדע מיוחד שנקרא תגובה נגדית, אז התכנית היא לפתח קללה שתמנע מהמדע הזה לעובוד בסביבות אזבקאן".

"תודה לך, אמilia", אמר אלבוס בחומרה. "האם זה הכל?"
 "אבדוק אם יש לנו משהו משש שעות קדימה", אמר קולה של
 מדאם בונז, "אם כן הם לא היו אומרים לי, אבל אגיד להם לומר
 לך. האם לך יש משהו שברצונך לומר לי, אלבוס? כמו אייזו משתי
 האפשרויות זה נראה עד כה?"
 "עדין לא, אמilia", אמר אלבוס, "אבל אולי יהיה לי מה לומר
 לך בקרוב."

הוא התישר ליד האש, שחוורה לבור בלהבות צהובות וגילות.
 כל דקה משנותיו של הקוסם הוזקן, כל שנייה טבעית מליזתו וכל
 שנייה שמחוללה-זמן הוסיף, כל זה ועוד כמה עשרים נוספים
 מהחץ, כולם ניכרו לפניו מלאות הקטמים.

"סורוס?" שאל הקוסם הוזקן. "מה זה היה באמת?"
 "טיל", אמר המורה לשיקויים חצויידם, שגדל בעירה
 מוגלאית ושם מבוא ספרינר. "אחד מהטכנולוגיות המוגלאיות
 המרשימות ביותר".

"עד כמה סביר שאתה יכול אמןויות אלה?" שאלת מינרווה.
 סורוס דבר בעצתיים. "הו, ילד כמו מר פוטר יידע הכל על
 טילים; זה ודאי, מינרווה יקירתי. עליך לזכור שדברים נעשים
 בצורה שונה בעולם המוגלאים". סורוס קימט את מצחו. "אבל
 טילים הם מסוכנים, ויקרים..."

"הארי גנב והחביא כמהות לא ידועה של כסף מהכספת שלו
 בגרינגוטס, אולי אפילו אוניות", אמר המנהל, ואז, לנוכח המבטחים
 התאומים שלהם, "זו לא הייתה תכנית, אבל עשית את הטעות
 ושלחת את המורה להtagוננות להשיגיה על המשיכה של החש"

אוניות למתנות חגי-מולד...” המנהל משך בכתפיו. “כן, אני מסכימים, שטות גמורה בדיעד, הבה נמשיך.”

מיןרווה דפקה בשקט את ראשה כנגד משענת הכסא כמה פעמים.

“אף על פי כן, המנהל,” אמר סורוס. “זה שאוכליה מומות לא השתמשו בחפצים מוגלאים במלחמה הראשונה, לא אומר שהוآل לא מכיר אותם. טילים נפלו על בריטניה כנסק, מצד המוגלאי של המלחמה של גריינדלולד. אם הוא בילה את הקיצים הללו בבית יתומים מוגלאי, כפי שאמרת לנו, המנהל... אז גם הוא שמע על טילים. ואם הוא הקשיב לדיווחים על מר פוטר ועל כך שהשתמש בחפצים מוגלאים בקרבות הדמה שלו, הוא בהחלט היה לומד את נקודות החזק של אויבו ומנסה להתחזק בהם בעצמו. זו בדיק הצורה בה הוא חושב; כל כוח שהוא רואה הוא ינסה לקחת לעצמו.”

הקוסם הזקן עמד חסרתנועה לחלווטין, אפילו שיערות זקנו כפואות כמו תיל; ועלתה במינרווה מחשבה, מפחידה יותר מכל מחשבה שחשבה מעודה, שאלבוס דמלדור קפוא על מקומו באימה.

“سورוס,” אמר אלבוס דמלדור, קולו כמעט נשבר, “אתה מבין מה אתה אומר? אם הארי פוטר ווולדמורט ינהלו את המלחמה שלהם עם כל נשק מוגלאים לא יותר דבר מהעולם מלבד אש !”

“מה?” אמרה מינרווה. היא שמעה על רובים, כמובן, אבל הם לא עד כדי כך מסוכנים למכשפה מיומנת -

سورוס דיבר כאילו היא לא הייתה בחדר. “או אולי, המנהל, הוא שולח אזהרה מכונת להארי פוטר; הוא אומר שככל התקפה עם נשקים מוגלאים תיענה בהתקפה דומה. צווח על מר פוטר לחדרו משימושו בטכנולוגיה מוגלאית בקרובותיו; זה יבהיר לו שההודעה התקבלה... ולא ייתן לו עוד רעינויות.” سورוס קימט את

מצחו. "אם כי, עכשו כשאני חושב על זה, מר מאלפי – והעלמה גריינגר כמובן – טוב, במחשבה שנייה, איסור גורף על שימוש בטכנולוגיה נראה חכם יותר – "

הקוסם הזקן הצמיד את שתי ידיו למצחו, וمضיו בקע קול רועד, "אני מתחיל ל��נות שהاري עומד אחורי הבריחה הזו... הו, שמרلين יגן על כולנו, מה עשית, מה עשית, מה יקרה לעולם?" סורורוס משך בכתפיו. "מהמשמעות ששמחתך, נשקים מוגניים גרוועים רק במעט מהצדדים היותר... עולמים של הקוסמות –" "גראועים?" השתקנה מינרווה, ואז סתמה את פיה בכוח.

"గרוועים מכל סכנה שנתרה בתקופת הדעיכה הזו", אמר אלבוס. "לא גרוועים ממה שמחק את אטלנטיס מהזמן." מינרווה בהתחה בו, מרגישה זיעה פורצת לאורך עמוד השדרה שלה.

סורורוס המשיך, עדין פונה לאלבוס. "כל אוכליה המותה למעט בלטריקס היו בוגדים בו, כל תומכיו היו פוניים נגדי, כל מעצמות העולם היו מתרכזות בהשמדתו, אם היה מתנагג בצורה מסוכנת עם קסמים חזקים באמת. האם זה עד כדי כך שונה?" תנוועה מסויימת, צבע מסויים, שבו לפניו של הקוסם הזקן. "יתחנן שלא..."

"ובכל מקרה", אמר סורורוס בחיווק מתנסה מעט, "לא כל'יך כל להציג נشك מוגני, לא בעבור אלף אוניות ולא בעבור אלף אלף אוניות".

הاري לא פשוט יוצר בשינויי-יצורה את המכשילים שהוא משתמש בהם בקרבות? חשבה מינרווה, אבל לפני שהספיקה לפתחה את פיה כדי לשאול –

האח התפרץ בהבות יrokes, ופניו של פאיוס ת'יקנס, עוזרה של מדאם בונז, הופיעו בו. "כושף ראשי?" אמר ת'יקנס. "יש לי דיווח בשביבין, שהתקבל –" עיניו של פאיוס נחו על מינרווה וסורורוס, "מלפני שש דקוות".

"מבعد שש שעות, אתה מתכוון", אמר אלבוס. "השנים האלה אמרים לשמעו אותו; הعبر את הדיווח שלך."

" אנחנו יודעים כיצד זה נעשה", אמר ת'יקנס. "בתאה של בלטראיקס בלק, מוחבא באחת הפינות, נמצא בקבוקן שיקויים; ובדיקה של שאריות הנזול הראו שזה היה שיקוי אnimagos".

התורה שתיקה ארוכה.

"אני מבין...", אמר אלבוס בכבדות.

"סלח לי?" שאלת מינרווה. היא לא הבינה.

ראשו של ת'יקנס פנה לעברה. "animagis, מדאם מגונגל, בקורס האнимאゴס שלהם, מעוניינים פחות את הסוהרנסים. כל האסירים נבדקים לפני הגעתם לאזקבן; ואם הם animagis, צורת האנימאゴס שלהם מושמדת. אבל לא השבנו שימושו של ידי לחש הפטרונים בעודו שותה את השיקוי ומצע את המדייציה עשוי להפוך לanimagos לאחד הגעתו לאזקבן –"

"למייט הבנתי", אמר סורוס, עוטה את מבט הבוז הרגיל שלו, "mdiyciyah animagos דורשת זמן בלתי מבוטל".

"ובכן, מר סנייפ", נבח ת'יקנס, "הרשומות מעידות שבლטראיקס בלק הייתה אנימאגוס לפני שנשלחה לאזקבן וצורתה הושמדה; או אולי המדייציה השנייה שלה לא ארכה זמן רב כמו הראשונה!"

"לא הייתה חושב שום אסיר באזקבן יהיה מסוגל לעשות דבר כזה...", אמר אלבוס. "אבל בלטראיקס בלק הייתה מכשפה רבת עצמה לפני כליאתה, ואם מכשפה כלשהי מסוגלת לעשות זאת,

הרי זאת היא. האם ניתן לאבטח את אזקבן כנגד שיטה כזו?"

"כן", אמר ראשו הבתויח של פאיוס ת'יקנס. "המומחה שלנו אומר שלא עולה על הדעת שmdiyciyah animagos תארך פחות משłosh שעות, בלי קשר לניסיון. כל הביקורים שהאסירים יורשו לקבל מעתה והלאה יוכלו לשעתיים, והסוהרנסים ידוחו לנו אם

קיים פטרונים באזור התאים במשך זמן ארוך מכ".

אלבוס לא נראה מרווח למשמע הדבר, אבל הוא הנהן. "אני

מבין. לא יהיו ניסיונות נוספים מסוג זה, כמובן, אבל אל תתנצלו בשירה. וכשהධיווח הזה הגיע לאAMILIA, אמרו לה שיש לי מידע בשביבה".

ראשו של פאיוס ת'יקנס נעלם בלי מילה נוספת.

"לא יהיו ניסיונות נוספים...?" אמרה מינרווה.

"מכיוון, מינרווה יקירתה", אמר סורוס בעצתיים, כיון שטרם העריכים לגמרי את מבט הבוז הרגיל שלו, "לו אדון האופל היה מתכוון לשחרר מי ממשרתיו האחרים מאזקבאן, הוא לא היה משאיר את בקבוקן השיקרי כדי לגלוות לנו כיצד זה נעשה". סורוס קימט את מצחו. "אני מודה... גם עכשו אני עדין לא מבין מדרע**הבקבוקן** והשאר שם".

"זה נראה כמו הودעה כלשהי..." אמר אלבוס באיטיות. "ואני לא מצליח להבין מה היא, כלל בכלל לא... הוא תופף על שולחנו**באצבעותיו**.

למשך דקה ארכאה או שלוש, הקוסם הזקן בהה לעבר שם דבר, מקמט את מצחו; בעוד סורוס ישב גם הוא בשקט. ואו אלבוס הניד בראשו ביישוש ואמר, "سورוס, האם אתה מבין **זאת?**"

"לא", אמר המורה לשיקויים, ובחיווך סרקסטי, "וכנראה שモটב לנו כך; יהיה מה שהיה הדבר שהינו אמורים להסיק מזה, החלק הזה בתכנית נכשל".

"אתם בטוחים כתע שזה באמת אתמיודעים... זה באמת ולדמורט?" שאלת מינרווה. "לא יכול להיות שאוכל-מוות אחר **חشب על הרעיון המתוחכם זהה?**"

"וידע גם על טילים?" שאל סורוס ביובש. "אני לא חושב שאוכל-יהם מוות אהבו למידוי מוגלגים. זה הוא".

"אכן, זה הוא", אמר אלבוס. "כלא אזקבאן נותר בלתי חדר במשן דורות, רק כדי ליפול **בפני** שיקוי אnimagos. זה חכם מדי ובתהי-אפשרי מדי, וזה סימן ההיכר של ולדמורט מז'ז ומועלם,

עוד מהימים בהם היה ידוע בתור טום רידל. כל מי שהיה רוצה להזיף את סימן ההיכר שלו היה צריך להיות ערמוני כמו וולדמורט. ואין איש בעולם הזה שבטעות יעריך את תושיתתי יתר על המידה, ויתיר לי הودעה שאיני מצליח להבין כלל.

"אלא אם הוא העיריך אותו בדיקו", אמר סורוס בקול חסר-

נימה, "ובמקרה כזה זה בדיק מה שהתקוו שתחשוב".
אלבוס נאנח. "אכן. אבל אפילו אם שיטה בי באופן מושלם,
אנחנו לפחות יכולים לסמוך על המסקנה שלא היה זה הארי פוטר."
זו הייתה אמרה להיות הקללה, אבל מינרווה הרגישה את
הצמרמות מתפשטה בגופה ובעורקיה, בריאותה ובעצמותיה.
היא זכרה شيוחת כאלה.

היא זכרה شيוחת כאלה לפני עשר שנים, מתקופה שבה הדם
זרם בבריטניה בנחרות ורחבים, שבה מכשפות וкосמים שלימדה
נטבחו במאיתיהם, היא זכרה בתים בווערים וילדיים צורחים
והבזקים של אור יורך –

"מה תאמר למגדאם בונז?" היא לחשה.

אלבוס נעמד מאחוריו שולחנו וצעד למרכו החדר, ידו נחה קלotta
על מכשירו, כאן מכשיר של אור, שם מכשיר של קול; הוא יישר
את משקפיו ביד אחת, השתמש בשנייה כדי למרכו את זקנו הארוך
והכסוף כנגד גליםותיו, ולבסוף הקוסם העתיק הסתובב והabit
בhem.

"אומר לה את המעת שאני יודע על קסם אפל שנקרוא
הוּרְקָרּוּס, שבאמצעותו ניתן לגוזל מנשמה את המוות", אמר
אלבוס דמלדור, בקול רך שמילא את החדר, "ואומר לה מה ניתן
לעשות עםبشر המשרת".

"אומר לה שאני מקיים מחדש את מסדר עופיהחול".

"אומר לה שוֹולְדוּמָוֶרט חזור".

"ושמלחמת הקוסמים השנייה הchallenge".

* * *

כמה שעות לאחר מכן...

לשעון הענתקה הישן של קיר מושודה של סגנית המנהל היו מהוגי זהב, וספרות כסף לצין את השעות; הוא תקתק ונע ללא צליל, משומם שהוטל עליו לחש השקתה.

מהוג השעות הזוהוב התקרוב לספרת תשע הכסופה, מהוג הרקות הזוהוב עשה כמוهو, שני המרכיבים השוררים של הזמן מתקרבים זה לזה, עוד מעט יהיו באותו המקום אך לעולם לא יתגנשו.

השעה הייתה 8:43 בערב, והלך והתקרב הזמן שבו מחולל הזמן של הארי יפתח בדרך היחידה שלא ניתן לשוטה בה על ידי שום לחש שיעלה על הדעת, אלא אם החלש הזה יוכל לעקוף את חוקי הזמן עצמו. שום גוף או נפש, שום ידע או חומר, לא יכולם להימתח שבע שעות נוספות ביום אחד. היא תמצא הודעה על המקום, ותגיד להארי לקחת את ההודעה זו שש שעות אחריה לפרופסור פלייטיק בשעה 3 אחר הצהרים, והוא תשאל את

פרופסור פלייטיק האם קיבל את ההודעה בשעה זו. ופרופסור פלייטיק יאמר לה שהוא אכן קיבל את ההודעה זו בשעה 3 אחר הצהרים.

והיא תגיד לסורור ולאלביס שיאמין קצת יותר בהארי בפעם הבאה.

פרופסור מקונגנגל הטילה את לחש הפטרונים ואמרה לחתול הזוהר שלה, "לך למראט ואמור לו כך: מר פוטר, סור בבקשה למשורי ברגע שאתה שומע זאת, בלי לעשות דבר בדרך".

פרק ๖

ר' יוסי הכהן אל סטיפולד, סיום

מינרווה הביטה בשעונה, במחוגים הזהובים ובספרות הכסף, בתנועה המקוטעת. מוגלים המציאו את זה, ועוד שעשו זאת, קוסמים לא טרכו לעקוב אחרי הזמן. פעמוניים שתוזמננו על ידי שעון חול שימשו את הוגוורטס למשך אחר שיעורים כשחווקם. היה זה אחד מהדברים שהותמכים בטוהר הרdem ייחלו לכך שלא היו אמיתיים, ולפיכך מינרווה ידעה זאת.

היא קיבלה כס"ם בלימודי מוגלים בכשייפומטרי שלה, והיום זה נראה לה כמו תעודת עניות, בהתחשב בכך מה מעט ידעה. כצעירה הבינה אפילו אז, שהמקצוע הזה הוא בדיחה, שלומד על ידי טהור דם, לכארה משום שבנימומוגלים לא יודעים מה בני קוסמים צריכים לדעת, למשה משום לחבר המנהלים לא העיר מוגלים כלל. אבל בגין שביעשרה ציון הקס"ם היה הדבר העיקרי שעניין אותה, היא נזכרה בעצב...

אם הארי פוטר דוולדמורט ינהלו את המלחמה שלהם עם כלינו שスク מוגלים לא יוותר דבר מהעלם מלבד אש !

היא לא הצליחה לדמיין זאת, והסיבה לכך שהיא לא הצליחה לדמיין זאת הייתה הצליחה ללא הצליחה לדמיין את הארי נלחם באתה יודעמי .

היא פגשה באדון האופל ארבע פעמים ושרדה כל אחת מהן, שלוש פעמים עם אלבוס שהגן עליה ופעם אחת לצידיו של מודי.

היא זכרה את הפנים הפגומות, דמיות הנחש, את הקששים בצבא
הירוק הקלוש הפזרים על פני העיר, את העיניים האדומות
הזהירות, את הקול שצחק בליחישה גבוהה ולא הבטיח דבר מלבד
אכזריות ועינויים: מפלצת מוחלטת.

והיא לא התקשתה לדמיין בתודעה את הארי פוטר, את
ההבעה הנבונה על פני הילד הצער שהתנווד בין להתייחס
למגוחך ברצינות ובין להתייחס לרציני בגיחון.

והמחשבה על העימות בין השניים הייתה קשה מנשוא.

לא הייתה להם שום זכות, שום זכות להפיל את כל זה על ילד
בן אחות-שרה. היא ידעה מה המנהל החליט בשביילו באותו היום,
משמעותו שלערוך את הסידורים; ואם הייתה זו היא באותו
הגיל היא הייתה זועמת וצורהת וובכה ומmana ליה נחים במשך
שבועות...

הוא אינו תלמיד שנהרו אשונה וגיל, אמר אלבוס. הוא מסומן
כשווה לאדון האופל, וברשותו כוח שאדון האופל אינו מכיר.
הקול המרעים, החולול וההוראה שבקע מגורונה של סייביל טרלוני,
הנבואה האמיתית והמקורית, הדחד במוחשבת הפעם נוספת. הייתה
לה הרגשה שהוא לא התכוון למה שהמנהלה חושב שהוא התכוון,
אבל לא הייתה דרך לתאר במילים את ההבדל.

ואף על פי כן מה שעודיע היה נכון, זה שם ישנו ילד בן אחד
עשרה על פני האדמה שמסוגל לשאת בעול הזה, הרוי שהילד הזה
מתקרב למשרדה כתעת. ואם היא תאמר משהו כמו 'הארי המסקן'
בפניו... ובכן, הוא לא יאהב זאת.

או עכשו אני צריך למצוא דרך כלשהי להר Doug קוסט אופל בז'
אלמוות, אמר הארי ביום שבו גילתה. חבל שלא אמרת לי את זה
לפני שהתחלתי בקניות.

היא הייתה ראש בית גרייפינדור במשך שנים מספק זמן, וראתה
מספיק מחבריה מתים, כדי לדעת שיש אנשים שלא ניתן להצילם
מלהפהך לגיבורים.

נשמעה נקישה על הדלת, ופרופסור מקונגנגל אמרה, "יבואו." כשהארι נכנס, על פניו הייתה אותה הבעה קרה ודרכה שראתה בפונדק של מריא; והיא תחתה האם הוא עטה את המסיכה הזו, את העצמיות הזו, לכל אורך היום.

הילד הצער התישב על הכסא שלפני שולחנה ואמר, "או הגיע הזמן שיגידו לי מה קורה?" המילים היו נייטרליות, לא חזרות כפי שציפתה מהבעת פניו.

עיניה של פרופסור מקונגנגל התרוממו בהפתעה לפני שהצילהה עצור בעצמה, והיא שאלה, "המנהל לא אמר לך דבר, מר פוטר?" הילד הניד בראשו. רק שקיבל אזהרה שאני עלול להיות בסכנה, אבל שאני בטוח כתה."

מינרווה התקשתה לפגוש במבטו. אף הם יכולים לעשות לו זאת זה, אף הם יכולים להניח זאת על כתפיו של ילד בן אחთשערה, את המלחמה הזו, את הגורל הזו, את הנבואה הזו... והם אפילו לא בטחו בו...

היא הכריחה את עצמה להביט בהארי ישירות, וראתה שעיניו הירוקות היו רגועות בעודן בוחנות אותה.

"פרופסור מקונגנגל?" אמר הילד בשקט.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקונגנגל, "חוושני שאין זה מתפקיד להסביר, אבל אם אחרי זה המנהל עדיין לא מגלח לך דבר, אתה רשאי לבוא אליו ואני אלך לצעוק עליו בשביבך." עיניו של הילד התרחבו, חלק מהארוי האמתי ניבט לפני השמסכה הקרידשה שבה למקומה.

"בכל מקרה," אמרה פרופסור מקונגנגל בנימה עניינית, "צר לי על אי הנוחות, מר פוטר, אבל עליי לבקש ממך להשתמש במחולל-הזמן שלך כדי לחזור שיש שעות אחורה בזמן לשעה שלוש אחר הצהריים, ולהעביר את ההודעה הבאה לפروفסור פליטיק: כסף על העץ. בקש מהפרופסור לכתוב את השעה שבה העברת לו את ההודעה. לאחר מכן המנהל רוזח לפגוש אותך כשיהיה לך נוח."

השתורה שתיקה.

ואז הילד אמר, "אני חשוד בשימוש לרעה במחולל-זמן שלי,
אם כך?"

"לא על ידי!" אמרה פרופסור מקונגנגל בחיפזון. "אני באמת
מתנצלת על אי הנותחות, מר פוטר."

השתורה שתיקה נוספת, ואז הילד הצעיר משך בכתפיו. "זה
ישגע את מהזור השינה שלי אבל אני מניה שאין ברירה. בבקשה
אמר לי גמדוניה-הבית שם אבקש ארותה בוקר מוקדמת בשעה
שלוש לפנות בוקר אחר, נגד, שモתר לי לקבל אותה."

"כמובן, מר פוטר," היא אמרה. "תודה על הבנתך."
הילד קם מכיסאו והנהן עברה ברשימות, ואז יצא דרך הדלת,
ידו כבר נכנסת מתחת לגילומותיו אל מחולל-זמן; והוא כמעט
קרה האלי! רק שהיא לא ידעה מה לומר אחריכך.

תחתי זאת היא המתינה, עיניה על השעון.

כמה זמן היא צריכה לחוכות שהאריך זומן?
היא לא צריכה לחוכות כלל, למעשה; אם הוא עשה זאת, זה כבר
קרה....

מינרואה הבינה אז שהיא משתמשה משום שהיא עצבנית. מעשי
קונדס, כן, מעשי קונדס בלתי אפשריים עם זהירות וחשיבות קדימה
של ابن נופלה – היא לא ידעה איך הילד הצליח לשוטות במנוף
של תמיין אותו לבית גרייפינדור אליו השתייך בבירור – אבל לא
משהו אפילו פוגע, לעולם לא. מתחת למעשי הקונדס הללו זרם
טוב הלב שלו, עמוק ויציב כמו זה של התאומים וויזלי, אם כי
אפשרו קלות קרוושיאטוס לא הייתה יכולה לגרום לה לומר זאת
בקול רם.

"אֲקְסְפְּקָטוֹ פְּטַרְנוֹנִים," היא אמרה, וואז, "לך אל פרופסור
פליטיק, ואמור לי את תשובה לאחר שתאמר זאת: 'האם מר פוטר
נתן לך הודעה ממני, מה הייתה ההודעה, ומתי קיבלת אותה?'"

* * *

שעה אחת מוקדם יותר, לאחר שהשתמש בסיבוב האחרון
שנותר במחולל-הזמן שלו ועטה את גליתמת ההיעלמות, הארי השיב
את שעון החול לחולצתו.

והחל לצעוד לעבר הצינוק של סלית'רין, הולך מהר ככל
שרגליו הבלתי נראות אפשרו לו מבלי לרווץ. למropaה המזול משורה
של סגנית המנהל היה בקומה הנמוכה בהוגוורטס...

כמה גומי מדרגות לאחר מכן, לאחר שירד שתי מדרגות בכת
אחד, אך לא שלוש, הארי עצר במדרון שמעבר לעיקול האחרון
שלו נמצאה הכנסייה לחדר המועדון של סלית'רין.

הארי תלש חתיכת קלף (לא נייר) מהגוויל שלו, הוציא עט-
ציטוט (לא עט רגיל) מהנרתיק שלו, ואמר לעיטה נוצה, "רשום את
האותיות הללו בדיקוק כפי שאני אומר אותן: ב-ח-א-ו-א, רוח,
ת-ד-ו-ה-א-ע-ה-ז".

ישנם שני סוגים של צפנים בקריפטוגרפיה, צפנים שמוניעים
מאחיך הקטן לקרוא את ההודעות שלך וצפנים שמוניים
מממשלוות גדולות לקרוא את ההודעות שלך, וזה היה צופן מהסוג
הראשון, אבל זה טוב יותר מלא כלום. בתאוריה, איש לא אמר
לקראו את ההודעה בכל מקרה; אבל אפילו אם מישחו יקרא, הוא
לא יזכור שום דבר מעניין אלא אם כן הוא התעסק בקריפטוגרפיה
בעצמו לפני כן.

הארי שם את הקלף הזה במעטפת קלף, וזו שרביתו המיס מעת
שעווה יrokeה כדי לחתום אותה.

בעיקרון, הארי היה יכול לעשות את כל זה לפני שעوت, אבל
aicshahu לחייב עד אחרי ששמע את ההודעה משפטיה של
פרופסור מקונגנג הרגייש פחותה כמו "להתעסק עם הזמן".

לאחר מכן, הארי שם את המעתפה הזו בתוך מעטפה אחרת,
שכבר הכילה דף נייר אחר עם הוראות אחרות, וחמשה חרמשי

כף.

הוא סגר את המעתפה הزو (עליה כבר נכתב שם), חתום אותה עם עוד שעווה יrokeה, והצמיד חרמש אחרון לחותם. ואז הארי שם את המעתפה הזו בתוך המעתפה האחורונה עליה נכתב באותיות גדולות השם "מרי טאבינגטונג".

הארי הוציא מעבר לעיקול אל הדיוון הזועף ששימש כדלת לחדר המועדון של סלית'רין; ומשום שלא רצה שהdioון יזכיר שלאראה מישחו בלבתי נראה, הארי השתמש בלחש הריחוף כדי להריחף את המעתפה אל הגבר הזועף, ונקש עליו בעזרתה.

הגבר הזועף הביט מטה אל המעתפה, מסתכל מבעד למשקף, ואזナンח והסתובב לעבר חדר המועדון של סלית'רין, וקרא, "הודעה למרי טאבינגטונג!"

המעטפה הורשתה ליפול לרצפה.

כמה רגעים לאחר מכן דלת הדיוון נפתחה ומרי הרימה את המעתפה מהרצפה.

היא תפתח אותה ותמצא חרמש ומעתפה המיועדת לתלמידה בשנה הרביעית שהיא מרגרט בלסטרווד. (סלית'רינים עשו דברים כאלה כל הזמן, וחרמש בהחלט העיד על משלוח בהול).)

מרגרט תפתח את המעתפה שלה, ותמצא חמישה חרמשים בנוסך למעטפה שעליה להשאייר בכיתה ריקה...
...לאחר שתשתמש במחולל-זמן שלה כדי לחזור חמיש שעות אחורה בזמן...

שם תמצא חמישה חרמשים נוספים ממתינים לה, אם תגיע לשם במהירות.

והארי פוטר בלבתי נראה ימתין בכיתה הזו משעה שלוש עד שעה שלוש וחצי אחר הצהרים, במקרה שימושו ינסה את הבדיקה הברורה.

טוב, היא הייתה ברורה לפ羅פסור קוירל, בכל אופן.

בנוספ' היה ברור לפروفסור קוירול שא. למרגרט בלסטרוד יש מחולץ-זמן רב. היא לא מחמירה במיוחד בסינון הסיבות להשתמש בו, כמו לדוגמה לספר לאחותה הקטנה פיסות רכילות עסיקות במיוחד "לפנוי" שמשיחו שמע אותן.

חلك מהמתה נשאוב מהארι כשהתרחק מдолת הדיוון, עדין בלתי נראה. אייכשהו הוא הצליח לדאוג בנוגע לתכנית, על אף שידע שהוא כבר הצליחה. כל מה שנוחר בעת הוא העימות עם דמלדור, ואז הוא יסימם להיום... הואיל גרגוילים של המנהל בשעה תשע הערב, מכיוון שלעשות זאת בשעה שמונה יהיה מחשיד יותר. כך יוכל לטעון שהוא פשוט לא הבין למה פרופסור מקונגלו התכוונה כשאמרה "אחריך..."

כאב עמוס אחז בלבבו של הארי כשהחשב על פרופסור מקונגלו. אז הארי נסוג מעט יותר לתוך הצד האפל שלו, שעתה הבעה רגועה ושמיר על פניו חופשיות מעיפות, והמשיך ללכת.

יהיה מחיר לשלים, אבל לפעמים חיבטים ללותת היום כל מה שאפשר, ולדאג לתשולם מהר.

* * *

אפילו הצד האפל של הארי הרגש תשוש עד שגורם המדרגות הלוליני העלה אותו אל דלתה האלון הגדולה שהיתה השער האחרון למשרדו של דמלדור; אבל משום שהארι עבר כעת את שעת השינה הטבעית שלו בארכבע שעות בצורה חוקית, היה בטוח להראות חלק מהעיפות שלו כעת, לפחות את הפיזית אם לא את הרגשית.

דלת האלון נפתחה -

עיניו של הארי כבר היו ממוקדות בכיוון השולחן הגדל, בכיסא הגדל שמאחוריו; لكن לפק להארι רגע עד שהבחן שהביסא ריק ושהשולחן שומם למעט ספר יחיד כרוך בכריכת עור; ואז הארי הסביר את מבטו וראה את הקוסם עומד ביןות לשלייפציגים שלו,

בינות למכשורים המסתוריים והלא ידועים שניצבו שם בעשרותיהם. פוקס ומצנפת המיוון ניצבו במקומותיהם, אש עליזה התפיצה בגומה שהארי לא הבין קודם לכך שהוא שם שתי המטריות ושלוש נעליו הבית לרוגל שמאל. כל הדברים במקומות, נראים כרוגיל, למעט הקוסם הזקן עצמו, שעמד זקופה ועתה גליםות בצבע שחור רשמי ביותר. זו הייתה תדהמה לעיניים, הגלימות הלו על האדם זהה, זה היה כאילו שהארי יראה את אביו לובש חליפת עסקים.

אלבוס דמלדור נראה עתיק מאד, ומלא צער.

"שלום, הארי," אמר הקוסם הזקן.

מתוך עצמי חולפי שהוחזק כמו מיחסום הלטת-הכרה, הארי תמים שלא היה לו מושג מה קורה הייתה את ראשו בקור ואמר, "המנהל. אני מניח ששמעת כבר מנגנת המנהל מקונגלו, אז אם זה בסדר מצידך, באמת הייתי שמח לדעת מה קורה."

"כן," אמר הקוסם הזקן, "הגיא הזמן, הארי פוטר." הגב הת-interface, רק מעט משום שהקוסם כבר עמד זקופה; אבל אייכשו אפלו השינוי הקטן הזה גرم לו להיראות גבוהה בשלושים סנטימטרים, חזק, אם לא עתיק יותר, ומעורר יראת כבוד, אם לא מסוכן; עוצמתו התאפסה סביבו כמו ברודס. בקול ברור, הוא דיבר:

"היום מתחילה המלחמה שלך נגד הולורד וולדמורט."

"מה?" אמר ההاري החיזוני שלא ידע דבר, בעוד שהוא שזכה מתוכו חשב את אותו הדבר, רק עם הרבה יותר גסויות מצורפות.

"בלטראקס בלק נלקחה מאזקבאן, היא נמלטה מכלא שלא ניתן להימלט ממנו," אמר הקוסם הזקן. "זה מעשה שנושא את סימן ההיכר של וולדמורט ללא ספק; והיא, המשרתת הנאמנה ביותר שלו, היא אחת משלושה מרכיבים שעליו להציג כדי לקום שוב בגוף חדש. אחרי עשר שנים האויב שהבשת שב, כפי שנחזה."

אף אחד שני החקלים של הארי לא ידע מה לענות לזה, לפחות לא במשך השניות המעטות שהיו לפניו שהקוסם הזקן המשך.

"זה לא אמרו לשנות לך הרבה, לעת עתה", אמר הקוסם הזקן. "התחלתי להקים מחדש את מסדר עוזר-החול שישראל אוטה, הזרתית את המעתים שיכולים וצריכים להבין:AMILIA BONU, אלאסטור מודי, ברטמיוס קראוץ' וכמה אחרים. על הנבואה – כן, יש נבואה – לא גיליתי להם, אבל הם יודעים שולדמורת חזור, והם יודעים שאתה תמלא תפקיד חיוני. הם ואני נילחם את המלחמה שלך במלחצי הפתיחה הקטנים שלו, בעודך מתחזק, ואולי אף מלחכים, כאן בהוגו-רטס". ידו של הקוסם הזקן התטרומה, כאילו מפזרה. "או בשביבך, לעת עתה, דבר לא משתנה, ואני מפזר לך להבין את הנחיצות. האם אתה מזוהה את הספר שעלה שולחני, הארי?"

החלק הפנימי של הארי צrho וחתימה את ראשו כנגד קירות דמיוניים, בעוד הארי החיצוני פנה והבט במאה שהתגללה כ... השתורה שתיקה ארוכה למדוי.

ואז הארי אמר, "זה עותק של שדר הטבעות מאת ג'. ר. ר. טולקין".

"זיהית ציטוט מהספר הזה", אמר דמלדור, מבט דורך בעיניו, "או אני מניח שאתה זכר אותו היבט. אם אני טועה, תקן אותו." הארי פשוט בהה בו.

"חשיבות להבין", אמר דמלדור, "שהספר הזה אינו תיאור מציאותי של מלחמת קוסמים. גון טולקין מעולם לא נלחם בולדמורת. המלחמה שלך לא תהיה כמו הספרים שקראת. החיים האמתיים שונים מסיפורים. האם אתה מבין, הארי?"

הארי הנהן בהסכמה באיטיות מה; ואז הניד בראשו לשליה. "במיוחד", אמר דמלדור, "ישנו דבר טיפשי מסוים שגנדולף עושה בספר הראשון. הוא עושה טעויות רבות, הקוסם של טולקין; אבל ישנה אחת שהיא בלתי נסלהת. הטעות היא זו: כשהגנדולף חשב לראשונה, אפילו אם לרגע, שפרודו אוחז בטבעת האחת, הוא היה צריך להעביר את פרודו לריוננדל מיד. יתכן שהיא מובך, הקוסם

הזקן הזה, לו חשדותיו היו מתחדים. ייתכן שהיה לו לא נעים לצוות זה את על פרודו, ופרודו היה טורה טרחה רבה, והיה נאלץ להשווות תכניות ושותועים רבים. אבל מבוכחה קטנה, אי נעימות וטרחה, הן אין ואcaps לעומת הפסד במלחמה כולה, כשהנה אז גול עטים על הפלך בעודך קורא מגילות עתיקות במין טירות' ולקחים את הטבעת. ואין זה פרודו לבדו שהיה נפגע; כל הארץ התיכונה הייתה נופלת לעבדות. אם לא היה זה רק סיפור, הארי, הם היו מפסידים במלחמה שלהם. האם אתה מבין את מה שאני אומר?"

"אה..." אמר הארי, "לא בדיק..." משחו בדמלדorio הקשה על הארי להישאר קר כמו שצrik; הצד האפל שלו התקשה עם מוזרות. "از אומר זאת מפורשות", אמר הקוסם הזקן. קולו היה חמור, עיניו עצומות. "גנדולף עצמו היה צריך להעביר את פרודו לריוננדל מיד – ופרודו לעולם לא היה צריך לעזוב את ריוונדל בלי לשמור. לא היה אמרו להיות שוםليل אימה בברוי, לא שפלות התלים, לא פסגת הרוחות בה פרודו נפצע, הם היו עלולים להפסיד את כל המלחמה שלהם במקרים הללו עקב טיפשותו של גנדולף! האם אתה מבין מה אני אומר לך כתעת, בנים של מייקל ופטוניה?"

וההاري שלא ידע דבר הבין.

וההاري שלא ידע דבר ראה שזה הדבר החכם, הנבון, האינטיליגנטי והשפוי, הדבר הנכון לעשotta.

וההاري שלא ידע דבר אמר בדיק מה שהاري תמים היה אומר, בעוד הצופה השקט צראח בבלבול וביסורים.

"אתה אומר", אמר הארי, קולו רועד בעוד הרגשות בתוכו בוערים דרך הרוגע החיצוני, "שאני לא חוזר הביתה להורי לחת הפסחה".

"אתה כן תראה אותם שוב", אמר הקוסם הזקן במחירות. "אבקש מהם לבוא לפה להיות איתך, אנעים את ביקורם כמייטב יכולתי. אבל אתה לא הולך הביתה בחג הפסחה, הארי. אתה לא חוזר הביתה בקייז. אסור לך ללכת לאכול ארוחות צהרים בסמטה

דייגון, אפילו עם פרופסור קוירל שמשגיח עליו. בכך הוא המרכיב השני של וולדמרט זוקן לו כדי ליקום שוב, נורא משחיה או פעם. אז אסור לך לצאת אף פעם מתחומי ההגנות של הוגוורתס אם אין לך סיבה חיונית, ומשמר חזק מספיק כדי להדוף כל התקפה למספיק זמן כדי שתוכל להגיע למקום מבטחים".

דמותו החלו להיקות בזווית עיניו של הארי. "האם זו בקשה?" אמר קולו הרועד. "או שזו פקודה?"

"אני מצטער, הארי", אמר הקוסם הזקן ברכות. "ההורים שלך יבינו את הצורך, אני מוקוה; אבל אם לא... חושוני שאין להם מפלט; החוק, על אף שלא בצדך, לא מכיר בהם כאפוטרופוסים שלך. אני מצטער, הארי, ואני אם תשנה輿輿 עלייך, אבל זה חייב להיעשות."

הארי הסתובב, הביט בדלת, הוא לא הצליח להביט עוד בדמלדור, לא בטח בפניו שלו.

זה מהחיר מעצמך, אמר הפלפוף בחודעתו, שמצויר למחירים שגבית מאחדים. האם זה ישנה את נקודת המבט שלך על העניין, כמו שפרקוסור קוירל חושב שהוא יעשה?

בצורה אוטומטית, המסכה של הארי התמים אמרה לבדוק את מה שהיא אומרת: "האם ההורים שלי בסכנה? האם צריך להעביר אותך לפה?"

"לא", אמר קולו של הקוסם הזקן. "אני חשב לך. ואכלי המות למדוד, לקראת סוף המלחמה, לא לתקוף את המשפחות של חברי המסדר. ואם וולדמרט פועל בילי תומכיו הקודמים, הוא יודע שאני הוא זה שמקבל את ההחלטות לעת עתה, והוא יודע שלא אתן לו דבר אם יאשים על משפחתו. לימדתי אותו שאיני נכנע לסתיטה, ולכן הוא לא ינסה".

הארי הסתובב בחזרה וראה קור על פניו של הקוסם הזקן, קור שהתאים לשינוי בגונו קולו. עיניו הכהולות של דמלדור נעשו קשות כفلדה מஅהורי המשקפיים. זה לא התאים לאישות, אבל זה

התאים לגלימוטיו השחורות הרשומות.
”זה הכל, אם כך?“ שאל קולו הרועד של הארי. מאוחר יותר הוא ייחסוב על כך, מאוחר יותר הוא יחשוב על מהלך נגד מוחכם, מאוחר יותר הוא ישאל את פרופסור קוירל האם יש דרך לשכנע את המנהל שהוא טועה. ברגע זה, כל הרכיזו של הארי הושקע בלשمر את המסיכה.

”וולדמורט השתמש בחפץ מוגלי כדי להימלט מאזקבן“, אמר הקוסם הזקן. ”הוא ברוחן אותו ולומד מכך, הארי פוטר. בקרוב מאוד אדם בשם ארתור וויזלי ממשרד הקסמים יפיין צו שאוסר להשתמש בחפצים מוגליים בקרבות של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. בעתיד, כשיש לך רעיון טוב, שמור אותו לעצמך.“

זה לא נראה חשוב בהשוואה. הארי פשוט הנهنן, ושאל שוב,
”זה הכל?“

השתרעה שתיקה.

”בקשה“, אמר הקוסם הזקן בלחישה. ”אין לי שום זכות לבקש את סליחתך, הארי ג'יימס פוטראוננס-זרוס, אבל בבקשתך, לפחות תאמיר שאתה מבין למה.“ דמעות נקוו בעיניו של הקוסם הזקן.

”אני מבין“, אמר קולו של הארי החיצוני שבאמת הבין, ”כלומר... סוג של חשבתי על זה בכלל מקרה... תהיתי האם לבקש מכך ומההורדים שלי להישאר פה בקיין כמו היתומים, כדי שאוכל לקרוא פה בספריה, יותר מעניין בהוגו-רטס בכל מקרה...“

קול מהנן בקע מגורנו של אלבוס דמבלדור.

הארי פנה פעם נוספת לעבר הדלת. זו לא הייתה הימלטות ללא פגע, אבל זו הייתה הימלטות.

הוא עשה צעד קדימה.

ידו נשלהה לעבר הידית.

צרחה פילחה את האוור -

כאילו בהילוך איטי, כשהארי הסתובב, הוא ראה את עופ-החול מרוחף לעבריו לאורך החדר. מהארי האמיתית עליה גל של פאניקה, הוא לא חשב על זה, הוא לא צפה את זה, הוא היה מוכן להתמודד עם דמלדורי אבל הוא שכח את פוקס -

שלוש פעמים הינו כנפיו של עופ-החול, כמו התגברות והיחלשות של אש, הזמן עבר לאט מדי בעוד פוקס עף מעל המכשירים המסתוריים לעבר הארי. והציפור האדומיה-זהובה ריחפה לפניו במשקי כנפיים עדינים, עולה ויורדת באוויר כמו שלחתת נר.

"מה העניין, פוקס?" שאל הארי המזוויף בבלבול, מביט בעיניו של עופ-החול, כמו שהוא עושה אם היה חף מפשע. הארי האמיתית, שהרגיש בתוכו את אותה תחושת בחילה שהרגיש כשפרופסור מקגונגל הביעה בו אמון, חשב, האם *נעשית* רשות היום, פוקס? לא חשבתי שהיית מורושע... האם אתה שונא אותי עכשו? אם הפכתי למשהו שעוּפְ-חול שונא, אולי מוטב שאוותה כבר עכשו, אוותה על הכלול ואתונודה -

פוקס צrhoח, הצרחה הנוראית ביותר שהארי שמע מעודו, צrhoח שהרעידה את כל המכשירים והעירה את כל הדמויות הישנות בדיקנותה.

היא חדרה את הגנותיו של הארי כמו חרב מלובנת דרך חמאה, הקriseה את כל שכבותיו כמו בלון מנוקב שמתפוץץ, ערבה את סדרי העדיפויות שלו ברגע שנזכר בדבר החשוב מכל; הדמויות החלו לזלוג בחופשיות מעיניו של הארי, במורוד לחיו, קולו נחנק כשהמלחלים יצאו מגרכונו, כאילו הקיא לבה -

"פוקס אומר", אמר קולו של הארי, "הוא רוצח שני, עשה, משהו, ברגע, לאסירים, באזקבן -"

"פוקס, לא!" אמר הקוסם הזקן. דמלדורי צעד קדימה, שולח יד מפצרה לעבר עופ-החול. פניו של הקוסם הזקן היו נואשות

כמעט כמו הזרחה של עופר-החול. "אתה לא יכול לבקש זאת מمنו, פוקס, הוא רק ילד !"

"אתה הלכת לאזקבן", לחש הארי, "לקחת את פוקס איתך, הוא ראה – אתה ראית – הייתה שם, אתה ראית – **למה לא עשית דבר ? למה לא שיחזרת אותו ?**

כשהמכשירים הפסיקו לרעוד, הארי הבין שפוקס צראח יחד איתו, שעופר-החול ריחף כעת ליד הארי והבטיט בדמלדור לצדיו, הראש האדום-זהוב באותו גובה כמו ראשו שלו.

"האם", לחש הקוסם הזקן, "האם אתה באמת יכול לשמעו את קולו של עופר-החול בכזו צליות ?"

הארי בכה עד שכמעט ולא הצליח לדבר, על כל דלתות המתחנה שעבר, על כל הקולות ששמע, על הזיכרונות הגורועים ביותר, על התchingות ששמע כשהתרחק – הccoli התפרץ אל תודעתו כמו אש למשמע הזרחה של עופר-החול, כל המחסומים הפנימיים התנפצו. הארי לא ידע האם הוא באמת יכול לשמעו את קולו של עופר-החול בכזו צליות, האם היה מבין את פוקס אלמלא ידע כבר. כל מה שהארי ידע הוא שיש לו תירוץ סביר להעלות את כל אותם נושאים שפרופסור קוירל אמר לו שלעולם אסור לו להעלות בשיחה מאותו יום וhalbah ; משומם שזה בדיק מה שהארי חף מפשע היה אומר, היה עווה, לו באמת היה שומע בכזו צליות. " הם סובלים – אנחנו מוכרכים לעוזר להם – "

"**אני לא יכול !**" קרא אלבוס דמלדור. "הاري, פוקס, אני לא יכול, אין דבר שביכולתי לעשות !"

זרחה חודרת נספתה.

"למה לא ? פשוט לך שם ותוציאו אותם !"

הקוסם הזקן קרע את מבטו מעופר-החול, עיניו פוגשות באלו של הארי בمكان זאת. "הاري, תגיד לפוקס בשבייל ! תגיד לו שזה לא כל-כך פשוט ! עופר-החול הם לא סתם חיים אבל הם כן חיים, הארי, הם לא מובינים – "

"גם אני לא מבין", אמר הארי, קולו רועד. "אני לא מבין למה אתה נתן לסוחרים אנסים למאכל! אזקבן זה לא כלא, זה חדר עיניים אתה מענה את האנשים הללו למוות!"
 "פרסיבל", אמר הקוסם הוזן בקול ניחר, "פרסיבל דמלדור, אבי שלי, הארי, אבי שלוי מטה אזקבן! אני יודע, אני יודע שזוועה! אבל מה אתה רוצח שאעשה? שאשבור את אזקבן בכוח? האם תרצה שאכרים על מרד נגד משרד הקסמים?"

קרע!

השתררה שתיקה, וקולו הרועד של הארי אמר, "פוקס לא יודע דבר על משלות, הוא פשוט רוצה - שתוציא את האסירים - מהתאים שלהם - והוא יעזר לך להילחם, אם מישחו יעמוד בדרךך - ו - וגם אני, המנהל! אני אלך איתך ואשמד כל סוחרטן שיתקרב! נdag בונגע להשלכות הפוליטיות אחריכך, אני מתעורר איתך שאתה ואני נוכל להתחמק מעונש -"

"הاري", לחש הקוסם הוזן, "עופותיה חול לא מבנים כיצד ניצחון בקרב עלול לגרור הפסד במערכה". דמעות זלגו במורדים חייו של הקוסם הוזן וטפטפו אל זקנו הכתוף. "הקרב הוא כל מה שהם יודעים. הם טובים, אבל לא חכמים. זו הסיבה שהם בוחרים קוסמים שהיו אדוניהם".

"אתה יכול להוציא את הסוחרים למקום שאוכל להגיע אליהם?", קולו של הארי התבחן. "תוציא אותם בקבוצות של חמישה-עשר - אני חושב שני יכול להשמיד כמוות כזו בלי לפגוע בעצמי -"

הקוסם הוזן הניד בראשו. "היה קשה מספיק להחוליק אובדן של אחד - הם אולי יתנו לי עוד אחד, אבל לא שניים - הם נחשים משאב לאומי, הארי, ככל נשק במרקחה של מלחה -"

זעם עבר בהاري, עבר כמו אש, יתכן שהוא בקע מעופותיה חול שנח על כתפו כתעת, ויתכן שהוא בקע מהצד האפל שלו, ושני הכאסים התערבבו בתוכו, החם והקר, והוא זה קול מוזר שאמר

מגרכנו, "אמור לי משהו. מה ממשלה צריכה לעשות, מה המצביעים צריכים לעשות עם הדמוקרטיה שלהם, מה עם של מדינה צריך לעשות, לפני שהיא מוכרת להחלטת שאני כבר לא בצד שלו?"

עיניו של הקוסם הזקן התחרבו בעודו בואה בילד עם עופריהחול על כתפו. "הארי... האם אלה מילותיך שלך, או של המורה להתגוננות – "

"משום שצרצה להיות נקודה כלשהי, לא כך? אם זה לא אזקבן, אז מהי?"

"הארי, תקשיב, בבקשה תקשיב לי! קוסמים לא היו יכולים להיות אם היו מורדים בכלל כלל פעם שהיו להם חילוקי דעתות! תמיד יש משהו – "

"אזקבן זה לא סתם משהו! זה רשע!"

"כן, אפילהו רשע! אפילהו רシュ מסויים, הארוי, משומ שקוסמים אינם טובים לגמרי! ועם זאת מוטב שנחיה בשלום, מאשר בתוהו; ואם אני ואתה נשבר את אזקבן בכוח הזרוע, תהיה זו תחילתו של תהו, האינך רואה זאת?" קללו של הקוסם הזקן הפיציר. "וניתן להתנגד לרצונם של רעיך בಗלי או בסתר מבלי לשנוא אותם, מבל' להכריז עליהם כמרושעים ואוביים! אני לא חושב שאנשי המדינה זו ראויים לכך מכך, הארוי! ואפילהו אם חלכם כן – מה עם הילדיים, מה עם התלמידים בהוגוורטס, מה עם האנשים הטובים הרבים שעורכבים ברעים?"

הארי הביט בפוקס שעל כתפו, ראה את עיניו של עופריהחול מביתות בו בחזרה, הן לא זהרו אך עם זאת הן בערו, להבות אדומות בים של אש זהובה.

מה אתה חושב, פוקס?

"קרע?" אמר עופריהחול.

פוקס לא הבין את השיחה.

הילד הצעיר הביט בקוסם הזקן, ואמר בקול עבה, "או שואלי

עופות-החול חכמים יותר מאיתנו, נבונים יותר, אולי הם עוקבים אחרינו בתקווה שיום אחד נקשיב להם, שיום אחד נקלוט את זה,

שיום אחד פשוט נוציא, את האסירים, מהתאים שלהם – "

הארי הסתוובב, פתח את דלת האלון במשיכה, צעד אל גם

המדרגות וטרק את הדלת מאחוריו.

גָּרָם המדרגות החל להסתובב. הארי החל לרדת, הוא הלייט את פניו בידיו והחל לבכות.

רָק בחצי הדרך למיטה הוא שם לב להבדל, הבחן בחום שמתפשט בו, והבין –

"פוקס?" לחש הארי.

– שעוף-החול עדיין נח על כתפו, עומד שם כמו שראה אותו עושה על כתפו של דמלדור.

הארי הביט פעם נוספת לתוך העינים, להבות אדומות באש זוהבה.

"אתה לא עופ-החול שלי עכשו... נכון?"

קרע !

"או", אמר הארי, קולו רוענד במקצת, "אני שמח לשמעו את זה, פוקס, משומש אני לא חשוב – שהמנהל – אני לא חושב שהוא מגיע לו – "

הארי עצר, ולקח נשימה.

"אני לא חושב שהוא מגיע לו, פוקס, הוא ניסה לעשות את הדבר הנכון..."

קרע !

"אבל אתה כועס עליו ומנסה להבהיר לו נקודה. אני מבין." שעוף-החול הניח את ראשו על כתפו של הארי, וגרגוריל האבן נעה חלקות הצידה כדי לאפשר להארי לעبور אל מסדרונות הוגוורטס.

פרק ๕๙

רִיאוֹן כָּלְאַ אֶל סְטְּפְּרוֹדֵד, אֲכֻלִּים דָּבָר

אחרית דבר, הרמוני גריינגר :

היא בדיק עמדה לסגור את הספרים שלה ולאסוף את שיעורי הבית כהכנה לשינה, פדרמה ומנדרי כבר ארزو את ספריהן מצידו השני של השולחן, כשהארי פוטר נכנס לחדר המועדון של ריבנקלו; ורק אז היא הבינה שלא ראתה אותו כלל מזו ארותה הבוקר.

ההבנה זו נרמסה במהרה על ידי אחת מפתחה הרבה יותר. על כתפו של הארי ניצב יוצר מכונף אדום-זהוב, ציפור בוהקת של אש.

והארי נראה עצוב ושהוק ומש עייף, כאילו עופיהחול הוא הדבר היחיד שמחזיק אותו על רגליו, אבל עדין היה חום סביבו; מי שכיווץ את עיניו יכול היה לחשב שהוא מביט במנח אליכשו, זה היה הירושם שהרמוני קיבלה אף על פי שהיא לא הגיינו בכלל. הארי פוטר גור את רגליו לאורך חדר המועדון של ריבנקלו, מעבר לספות מלאות בbenoot בוהות, מעבר למעגלי משחק-קלפים של בנים בוהים, הולך לעברה.

בתאריה היא עדין לא דיברה עם הארי פוטר, השבוע שלו לא נגמר עד מחר, אבל מה שלא היה שקורה כרגע בבירור להבה יותר חשוב מזה –

"פוקס", אמר הארי, ברוגע שפתחה את פיה, "הילדה הזו היא הרמוני גריינגר, היא לא מדברת איתי כרגע כי אני אידיוט, אבל אם אתה רוצה להיות על כתף של אדם טוב היא עדיפה עליי".

כליכך הרבה תשישות וכабב בקולו של הארי פוטר -

אבל לפניו שהצלילה לחשוב מה לעשות בנוגע לכך, עופיהחול דאה מכתפו של הארי לעברה כמו אש מזדחלת על גפרור בהילוך מהיר; ואז היה עופיהחול אל מול פניה, מביט בה בעיני אור ואש.

"קדוע?" שאל עופיהחול.

הרמוני הביטה בו, מרגישה כאילו היא מתמודדת עם שאלה במבחן ששכחה ללמידה אליו, השאלה החשובה ביותר, והיא עברה את כל חייה בלי ללמידה אליה. היא לא הצלילה לחשוב על שום דבר לומר.

"אני -" היא אמרה. "אני רק בת שתים-עשרה, עוד לא עשתי שום דבר -"

עופיהחול פשוט הסתובב מסביב לקצה כנף אחת כמו ישות האור והאוויר שהינו, וריחף חזרה לכתפו של הארי פוטר, עליה התישב בחזקה.

"ילד טיפשון שכמוך", אמרה פדמה מצידו השני של השולחן, ונראית כאילו היא מנטה להחלטת האם לצחוק או לעוזת את פניה, "עופותיה חול לא נועדו לילדות חכמוות שעושות את שיעורי הבית שלהן, הם נועדו לאידיוטים שמסתערבים ישרות על חמישה בריוונים גדולים מסלית'רין. יש סיבה שהצבעים של גראפינדרו הם אדום וזהב, אתה יודע".

צחוק ידידותי נשמע ברוחבי חדר המועדון של ריבנקלו.

הרמוני לא הצטרפה לצחוק.
גם הארי לא.

הארי כסעה את פניו בידו. "אמר לי הרמוני שאני מצטער", הוא אמר לפדמה, קולו דועץ כמעט ללחישה. "אמר לי לה ששכחתי שעופותיה חול הם חיים, הם לא מבינים מושגים כמו זמן ותכנון, הם

לא מבינים אנשים שעומדים לעשות דברים טובים אחריכך – אני לא בטוח שהם מבינים את הרעיון של מה שאדם הינו, כל מה שהם רואים זה מה שאנשים עושים. פוקס לא יודע מה המשמעות של שתים-עשרה. אמריו להרמיוני שאני מצטער – לא הייתי צריך – הכל פשוט מסתבש, לא כך?"

הארי פנה ללכת, עופר-החול עדיין על כתפו, והחל לכתת את רגלו לאיטה לעבר גורם המדרגות שהוביל לחדרו. הרמיוני לא יכול להשאיר זאת כך, היא פשוט לא יכולה להשאיר זאת כך. היא לא ידעה אם זו התחרות שלה עם הארי או שהוא אחר. היא פשוט לא הייתה יכולה לתת לזה להסתיים בכך. שעופר-החול פונה ממנה.

היא מוכרכה –

התודעה שלה שלחה שאלת תזוזית לכל הזיכרון המעליה שלה, מצאה דבר אחד –

"עמדתי לרווח לפני הסוהרSEN כדי לנסות להציל את הארי!" היא צעקה בייאושמה על הציפור האדומה-זהובה. "כלומר, ממש התחלתי לרווח והכל! זה היה טיפשי ואמיין, נכון?" בחרחה מסולסלת, עופר-החול שיגר את עצמו מכתפו של הארי פעם נוספת, בחזרה אליה כמו שריפה מתפשטת, הוא הקיף אותה שלוש פעמים כאילו הייתה במרקז תופת ולרגע אחת כנפו נגעה בלחיה, לפניה שריחף חזרה אל הארי.

השתוררה שתיקה בחדר המועדון של רייבנקלו.

"אמרתי לכם," אמר הארי בקול רם, והחל לטפס במדרגות שהובילו אל חדר השינה שלו; נראה היה כאילו הוא מטפס מהר, כאילו הוא צועד בקלילות מסווג מה, כך שבתווך רגע הוא ופוקס נעלו.

הרמיוני הרימה יד רועדת ללחיה ונגעה במקום שבו פוקס נגע בה בכנפו, נקודה של חום נותרה שם כאילו פיסת העור הזו הועלה בלהבות בעידינות רבה.

היא ענתה לשאלתו של עופר-החול, היא הנינה, אבל זה עדין הרגיש כאילו היא בקושי הסתרה במבחן, כאילו קיבלה 62 והיתה יכולה לקבל 104 אם הייתה מתאימה יותר.
אם הייתה מתאימה בכלל.

היא לא אמרת ניסתה, עכשו שחשבה על זה.
היא רק עשתה את שיעורי הבית שלה –
את מי את הצלת?

* * *

אחרית דבר, פוקס :

סיטוטים, לכך ציפה הילד, צرحות ותחינות והוריקנים שוואגים של ריקנות, פורקים של הזועות המועברות לזיכרונו, ודרך כך, אולי, הופכות לחלק מה עבר.
והילד ידע שהסיטוטים יגיעו.

בלילה הבא, הם יגיעו.
הילד חלם, ובחלומו היה העולם עליה באש, הוגוורתס עלתה באש, הבית שלו עלה באש, רחובות אוקספורד עלו באש, הכל בער בלהבות זהובות שבקהו אבל לא אילו, וכל האנשים שצדדו ברחובות הבוערים בהקו באור לבן בהיר יותר מהאש, כאילו היו להבות בעצםם, או כוכבים.

ידי השנה הראשונה האחרים הילכו גם הם לישון, וראו זאת כמו עיניהם, הפלא עליו שמעו, הארי פוטר שוכב בMITTEDו דום וחסרטנועה, חיוך עדין על פניו, ומעל כרתו עמדה ציפ/or אדומה זהובה והשגיחה עליו, כנפיים בוהקות מכסות את ראשו כמו שמייכה.

התשלום נדחה בעוד לילה אחד.

* * *

אחרית דבר, דראקון מאלפוי :

דראקו החליק את גליםותו, מודא שהשוליים הירוקים ישרים. הוא נופף בשרביתו מעל ראשו ואמר לחש שאבא לימד אותו כשלדים אחרים עדיין שיחקו בבווז, לחש שהבטיחה שאף לא גרגר אחד של מוך או אבק ילכלה את גליםות הקוסמים שלו. דראקו הרים את המעטפה המסתורית שאבא שלח לו בדורר ינסופים והכנסס אותה לגלמוותיו. הוא כבר הטיל אינסנדי ואנג'טן על הפתק המסתורי.

ואז הוא הלק לאכול ארוחת בוקר, מוכן להתיישב בדיק כשהאוכל יופיע, אם יצליה, כך שיראה כאילו כל השאר חיכו שיגיע כדי לאכול. כי כשאתה הנctr לבית מאלפי אתה הראשון בכל, פשוט כך.

וינסנט וגרגורי המתינו לו מוחוץ לדלת של חדרו הפרטני, כמו לפניו אפילו – אם כי לא היו לבושים בהידור כמוובן.

חדר המועדון של סלית'רין היה נטוש. כל מי שקדם כלכך מוקדם הלק ישירות לארוחת הבוקר בכל מקרה.

אולמות היצינוק היו שקטים למעט צעדיהם, ריקים ומהדדים. האולם הגדל רחש קולות דאגה למורות מיעוט הנוכחים. חלק מהילדים הקטנים יותר בכו, תלמידים רצוי הלוון ושוב בין שולחנות או שעמדו בקבוצות וצעקו זה על זה, מדריך בಗליםות אדומות עמד לפני שני תלמידים בגליםות ירוקות שליליים וצעק עליהם וסנייפ צעד לעברם –

הרעש נחלש מעט כשהאנשים ראו את דראקו. חלק מהפרצופים פנו להביט בו והשתתקנו.

האוכל הופיע על השולחנות. איש לא הבית בו.

סנייפ סב על עקבו, נוטש את מטרתו, והלק ישירות לדראקו. קשר של פחד אחז בלביו של דראקו, האם משחו קרה לאבא לא, אבא היה אומר לו בודאי – מה שלא יהיה שקרה, למה אבא לא אמר לו –

דראקו ראה שיש שקיות עייפות מתחת לעיניו של סנייפ כשראש

הבית שלו התקרב. המורה לשיקויים מעולם לא התלבש בהידור (בלשון המעטה), אבל הבוקר הגלומות שלו היו מלוכלות ומבולגנות יותר מהרגיל, מוכתמות בשמן נוסף. "לא שמעת?" לחש ראש הבית שלו כשהתקרב. "למغان השם, מאלפיו, אתה לא מקבל עיתון?"

"מה קרה, פרופ –"

"בלטראיקס בליך נלקחה מאזקבן!"

"מה?" אמר דראקו בתדהמה, בעוד גרגורי מאחוריו אמר משהו שהוא ממש לא היה צריך לומר ווינסנט פשוט נשנק. סנייפ הביט בו בעינים מצומצמות, ואז הנחן בחזרות. "לויצוס לא אמר לך דבר, אם כן. אני מבין". סנייפ השמייע נחרה ונפה – "פרופסור!" אמר דראקו. הוא רק התחיל להבין את ההשלכות, תודעתו מסתחררת בתזוזיותו. "פרופסור, מה עליי לעשות – אבא לא הנחה אותי –"

"או אני מציע", אמר סנייפ בבוז, בעודו מתרכק, "שתאמל להם זאת, מאלפיו, כפי שאביך התכוון!" דראקו העיף מבט לאחור בוינסנט וברגורוי, אם כי הוא לא ידע למה הוא טורה. מובן שהם נראו אפלו יותר מבולבלים ממוני. דראקו הלך לעבר שולחן סליתרין והתיישב בקצת הרחוק, שעדיין היה ריק מיושבים.

draako שם חביתה נקיין על צלחתו והחל לאכול בתנועות אוטומטיות.

בלטראיקס בליך נלקחה מאזקבן.

בלטראיקס בליך נלקחה מאזקבן...?

draako לא ידע מה להסיק מכך, זה היה בלתי צפוי לחולוטין, כמו שהמש תכבה – טוב, המשמש תכבה צפוי בעודו שישה מיליארד שנה, אבל זה היה בלתי צפוי לחולוטין כמו שהמש תכבה מחר. אבא לא היה עושה זאת, דמלבדו לא היה עושה זאת, איש לא אמרו היה להיות מסוגל לעשות זאת – מה זה אומר – מה

מיشهו יכול לעשות עם בלטריקס בליך אחרי עשר שנים באזקבאן – אףלו אם היא תתחזק שוב, מה התועלת במכשפה חזקה שהיא גם מרושעת ומשוגעת לחולוטין ונאמנה בפנאיות לאדון אופל שכבר לא בסביבה ?

"היה", אמר ווינסנט מקום מושבו ליד דראקו, "אני לא מבין, בוס, למה עשינו את זה ?"

"אנחנו לא עשינו את זה, חתיכת כסיל !" ירה דראקו. "הו, למען מרلين, אם אףלו אתה חושב שאנחנו – אבא שלך לא סייר לך סיפורים על בלטריקס בליך ? היא עינתה פעם את אבא, היא עינתה את אבא שלך, היא עינתה את כולם, אדון האופל אמר לה להטיל קרושו על עצמה והיא עשתה את זה ! היא לא עשתה דברים משוגעים כדי להטיל פחד ולהשליט ציות באוכלויסיה, היא עשתה דברים משוגעים כי היא הייתה משוגעת ! היא כלבה – זה מה שהוא !"

"הו, באמת ?" אמר קול מרוגנו מאחורי דראקו.
דראקו לא הרים את מבטו. גרגורי ווינסנט ישמרו על הגב שלו.

"היהית חושבת שתהיה שמה – "

" – לשםוע שאוכלת-מוות שוחרורה, מאלפי ! "

اميיקוס קארו היה מהאנשים הביעיתים האחדרים ; אבא אמר פעם לדראקו לוודא שהוא לעולם לא יהיה בלבד בחדר עםAMIUKOS...
דראקו הסתובב והabit בפלורה והסתה קארו במבט הבווע
מספר שלוש שלו, זה שאמר שהוא מבית אצילי ועתיק יומין והן לא, וכן, זה משנה. דראקו אמר בכיוון הכללי שלහן, בהחלט לא מכבד אותו בפניהם ישירה, "יש אוכלי-מוות ויש אוכלי-מוות", ואז פנה בחזרה אל האוכל שלו.

נסמעו שתי נשיפות כועסות מתואמות, ואז שני זוגות נעלים עזבו בסערה לעבר הקצה השני של שולחן סלייתרין.

כמה דקות לאחר מכן מיליסנט בלסטרוד רצתה אליהם, חסרת נשימה בבירור, ואמרה, "מר מאלפי, האם שמעת ?"

"בנוגע לבטלריקס בֶּלְקָ ?" שאל דראקו. "כן –"
 "לא, בנוגע לפוטר !"
 "מה ?"

"פוטר הסתוובב אتمול בלילה עם עופת־חול על הכתף שלו,
 ונראה כאילו גרוו אותו דרך חמישים קילומטרים של ברן, הם
 אומרים שעופת־החוללקח אותו לאזקבאן כדי לנסות לעצור את
 בטלריקס בֶּלְקָ והוא נלחם איתה בדorieב והם פוצצו חצי
 מה מבצר !"

"מה ?" אמר דראקו. "זה, פשוט אין שום סיכוי ש –"
 דראקו עצר.

הוא אמר את זה על הארי פוטר כמה פעמים והוא כבר החל
 להבחין במגמה.
 מיליסנט רצה לספר למישחו אחר.

"אתה לא באמת חשוב –" אמר גרגורי.

"אני בכנות לא יודע כבר מה לחשוב", אמר דראקו.
 כמה דקות לאחר מכן, אחרי שתיאודור נוט התישב מולו
 וויליאם רוזיר הלך לשבת עם התאומות קארו, וינסנט דחף אותו
 קלות ואמר, "שם."

הארי פוטר נכנס לאולם הגדול.

draako בחן אותו בקפידה.

כל שהצליח לראות, לא הייתה שום דאגה בפניו של הארי,
 שום הפתעה או תדהמה, הוא פשוט נראה...
 היה זה אותו מבט מרוחק, שקווע בעצמו, שהארי עטה על פניו
 כשניהם להבין את התשובה לשאלת שדראקו עוד לא היה מסוגל
 להבין.

draako התרכום במהירות מהפסל שליד שולחן סליית'רין, אמר
 "תישארו פה", והחל ללבת במלוא המהירות המכובדת בעבר
 הארי.

נראה שהארי ראה את בוואו ברגע שהילד השני פנה לעבר

שולחן ריבנקלו, ודראקו -

- העיף בהاري מבט מהיר -

- ואז חלף על פניו ויצא מהאולם הגדול.

הייתה זו דקה לאחר מכן כשהארי הציג מעבר לפינה של גומחת אבן קטנה שבה דראקו המתיין, זה עשו שלא לשוטות בכוון אבל זה כן ייצור יכולת הכהשה.

"קוניטוס", אמר hari. "דראקו, מה -"

דראקו הוציא את המעתפה מגלימותיו. "יש לי הודעה בשביבך מאבא."

"הא?" אמר hari,לקח את המעתפה מדראקו ופתח אותה בצורה מבולגנת למדי. הוא שלף קלף ופרש אותו -

הארי שף בחרות.

ואז hari הביט בדראקו.

ואז hari הביט שוב בקלף.

השתררה שתיקה.

hari אמר, "האם לווציאו אמר לך לדוח על התגובה שלי זה?"

דראקו עצר לרגע, שוקל, ואז פתח את פיו -

"אני מבין שהוא אמר", אמר hari, ודראקו קילל את עצמו. הוא היה צרייך לדעת, אבל באמת היה לו קשה להחליט. "מה אתה עומד לומר לו?"

"שהיית מופתע", אמר דראקו.

"מופתע", אמר hari בি�ובש. "כן. טוב. תגיד לו את זה."

"מה זה?" שאל דראקו. ואז, כשראה שהארי חלוק בדעתו, הוא

אמר, "אם אתה מתעסק עם אבא מאחורי הגב שלי -"

hari נתן לדראקו את הניר בלי מילים.

נכתב בו:

אני יודע שזה הייתה להיות אתה.

"מה ל -"

"זה מה שעמדתי לשאול אותו," אמר הארי. "לך יש איזש蒿ן מושג מה עובר על אבא שלך?"
דראקו בהה בהاري.

ואז דראקו שאל, "האם עשית זאת?"
"מה?" שאל הארי. "אייזו סיבה יכולה להיות לי - איך היתי -"
"האם עשית זאת, הארי?"
"לא!" אמר הארי. "МОובן שלא!"
דראקו הקשיב היטב, אבל הוא לא שמע שום היסוס או רעד.
או דראקו הננה ו אמר "אין לי מושג מה אבא חשב אבל זה לא יכול להיות, ככלומר אין סיכוי שהוא טוב. ו... אם... אנשים גם אומרים..."

"מה?" שאל הארי בעייפות, " הם אומרים, דראקו?"
"האם עופיחול באמת לקח אותו לאזקבאן כדי לנסות למנוע
מבלטראיקס בלַק לבrhoוח - "

* * *

אחרית דבר, נויל לונגבוטום:

הארי הרגע התישב בשולחן רייבנקלו לראשונה וקיווה לחטופ משחו קטן לאכול. הוא ידע שהוא צריך ללכת ולהשוב על דברים, אבל נשאר שריד קטן לשלוות עופיחול (אפילו לאחר המפגש עם דראקו) שעדיין רצה להיאחז בו, חלום יפהפה כלשהו ממנו לא זכר דבר מלבד היופי; והחלק שבו שלא הרגינש שלו המתין לכל הסדרנים האחרים שישימו ליפול עליו, כך שכאשר ילך לחשוב לבדו קצט, הוא יוכל לעשות עיבוד באצווה לכל האסונות בכת אחת.

ידו של הארי אחזה במזלג, הרימה קצת פירה לעבר פיו -
ואז נשמעה צווחה.

פה ושם מישחו צרא כשמי את החדשות, אבל אוזניו של הארי זיהו את האחת הזאת -

הארי קם מהפסל תוך רגע וצעד לעבר שולחן הפלפאף, תחשות בחילה נוראית בבטנו. היה זה אחד הדברים שלא חשב עליהם כשהחליט לבצע את הפשע, משומ שפרופסור קוירל תכנן זאת כך שאיש לא יידע; ועכשו, לאחר מכן, הארי פשוט – לא חשב על זה –

זה, אמר הפלפאף במרירות, גם באשמתך. עד שהארי הגיע לשם, נויל כבר החישב והחל לאכול נקניקיות מטוגנות ברוטב anaithowna.

ידיו של הילד מהפלפאף רעדו, אבל הוא חתר את האוכל שלו ואכל בלי להפסיק אותו.

"שלום, גנרטל," אמר נויל, קולו רועד אך מעט. "האם נלחמת בדוריקרנד בלבטראקס בלק אטמול בלילה?"

"לא," אמר הארי. גם קולו שלו רעד, משומ מה. "לא חשבתי אחרת," אמר נויל. נשמע קול חיריקה כשהשניים שלו חתר את הנקנקייה. "אני הולך לרדוף אותה ולהרוג אותה, אני יכול לסגור על העוזרה שלך?"

נשמעו השתקניות מופתעות מהמוני הפלפאפים שהתחספו מסביב לנויל.

"אם היא תרדוף אותה," אמר הארי בקול צרוד, אם הכל היה טעונה נוראה, אם הכל היה שקר, "אגן עלייך אפילו בחויי," לא אתן לך להיפגע בגל מה שעשית, לא משנה מה, "אבל לא אעזר לך לרדוף אותה, נויל, חברים לא עוזרים לחבריהם לבצע התאבדות."

מזלו של נויל עצר בاميוץ הדרך אל פיו.

או נויל שם את חתיכת האוכל בפיו ולעס.

ונויל בלע אותה.

ואז נויל אמר, "לא התכוונתי ברגע זה, התכוונתי אחרי أساسים למדוד בהוגוורטס".

"נויל," אמר הארי, מנסה לשЛОוט בקולו, "אני חושב, אפילו אחרי שתסיסים למדוד, שזה עדיין פשוט ועיוון טיפשי. בטע יש

הילאים הרבה יותר מנוסים שמחפשים אותה – "הו, רגע, זה לא טוב –

"תקשיב לו!" אמר ארני מקמילן, וילדה מבוגרת יותר מהפלפוף שעמדה קרוב לנוייל אמרה, "נווי, בבקשה, תחשוב על זה, הוא צודק!"
נווייל נעמד.

נווייל אמר, "בקשה אל תבואו אחריו."
נווייל התרחק מהם; הארי וארני שלחו יד לא רצונית אחריו, וכך גם חלק מההפלפופים האחרים.

נווייל התישב בשולחן גריינדר, ומרחוק (אם כי היו חיבים להתחמץ כדי לשמעו) הם שמעו אתנויל אומר, "אני הולך לרדוף" אחריה ולהרוג אותה אחרי שאסיהם למדוד, מישחו רוזה לעוזר?" ולפחות חמישה קולות אמרו "כן" ואז רון וויזלי אמר בקול רם, "תעמדו בתור, חברה, קיבלתי ינשוף מאימה הבוקר, היא אמרה להגיד לכלם שהיא ראשונה בתור" ומישחו אמר "מולוי וויזלי נגיד בלטריקים פליק? על מי היא חושבת שהיא עובדת –" ורון הושיט את ידו והרים מאפיין –

מישחו טפח על הכתף של הארי, והוא פנה וראה ילדה מבוגרת ולא מוכרת בגימיות ירוקות שולדים, שהגיעה לו מעטפת קלף והתרחקה ב מהירות.

הארי בהה במעטפה לרוגע, ואז החל ללכט לעבר הקיר הקרוב ביותר. זה לא היה מאד פרט, אבל זה אמרור היה להיות פרט מספיק, והארי לא רצה לעשות רושם שיש לו מה להסתיר.

זה היה משלוח בשיטת סלית'רין, שיטה שהשתמשה בה אם רצית לדבר עם מישחו בלי שאנשים אחרים ידעו שדיברתם. השולח היה נותן מעטפה למישחו עם מוניטין של שליח אמין, יחד עם עשרה גוזים; האדם הראשון היה לוחק חמישה גוזים וublisher את המעטפה לשילוח אחר יחד עם חמישה הגוזים האחרים, והשליח השני היה פותח את המעטפה הזו ומוצא מעטפה אחרת בתוכה עם

שם כתוב עליה וublisher את המעתפה הזו לנמען. כך איש מה摔חיהם לא ידע מי השולח וגם מי הנמען, אז איש לא ידע שני האנשים הללו היו בקשר...
כשהארι הגיע לקיר, הוא שם את המעתפה בתוך גלימותיו, פתח אותה מתחת לקפל הבד והציג בזהירות בקהל שהוציאו.
נכתב בו,

הכיתה שמשמאלי לשינוי-צורה, 8 בבוקר.
- ליל.

הארι בהה בזה, מנסה להזכיר אם הוא מכיר מישחו עם ראיי התיבות ל"ל.
מוחו חיפש...
חיפש...
איחזר -
"הילדת של הפקפקן?" האריא לחש בתדרמה, ואז סתם את פיו.
היא רק בת עשר, היא לא אמרה להיות בהוגוורתס בכלל!

* * *

אחרית דבר, לסתות לסתורייניג:
האריא עמד בכיתה הריקה שליד שינוי-צורה בשעה שמונה בבוקר, ממתין. לפחות הוא הספיק לאכול קצת לפני האסון הבא, לנונה לאבגוד...
דלת הכתה נפתחה, והאריא ראה ובעט בעצמו מנטלית חזק.
דבר נוסף שלא חשב עליו, משחו שבאמת היה צריך לחשב עליו.

הגילימות הרשמיות וירוקות השולדים של הילד המבוגר היו מבולגנות, היו עליהם כתמים אדומים שנראו ממש כמו דם טרי, וזווית אחת של פיו נראית כאיilo נחתכה ורופאה באמצעות אפיקקי או לחש רפואי פעוט דומה, שלא העלים את כל הנזק.

פניו של לְסָאַת' לְסִטְרִיְינְג' היו מוכתמות בדמעות, דמעות טריות וدمעות יבשות, ודמעות נספנות נקוו בעינו בהבטחה לעוד. "קְנוּנִיטֹס", אמר הילד המבוגר, ואז "הוֹמָנוּם רְבָלִיּוּ" ועוד כמה דברים, בזמן שהאריה חשב בפראות ולא הצלחה רבה. ואז לְסָאַת' הנMRIק את שרביטו ותחב אותו לגלימותיו, ובאייותה הפעם, בראשיות, הילד המבוגר צנחה על ברכו עלי רצפת הכתיבה המאובקת.

הוא קד קידה עמויקה, עד שראשו נגע באבק. הארי היה מדבר אבל הוא פשוט נאלם.

לְסָאַת' לְסִטְרִיְינְג' אמר, בקול נשבר, "חַיִ שִׁיכִים לֵךְ, אֲדוֹנִי, כָּמוֹ גָם מָוחִי".

"אני", אמר הארי, גוש גדול היה תקווע בגורונו והוא התקשה לדבר, "אני – לא עשיתי שום דבר, לא היה לי שום קשר לזה, הוא צריך לומר, צריך לומר עכשו, אבל גם הארי החף מפשע יתקשה לדבר –

"תודה לך", לחש לְסָאַת', "תודה לך, אֲדוֹנִי, הו, תודה לך", קול יפהה חנוקה בקע מהילד הcorner, כל מה שהאריה ראה היה השיעור של עורפו, ולא שום חלק מפניו. "אני שוטה, אֲדוֹנִי, מזמר כפוי טובה, לא ראוי לשרת אותך, אני מסוגל להשפיל את עצמי מספיק, משומ – משומ שצעקתי عليك אחריו שעוזרת לי, ולא הבנתי עד הבוקר שהייתי שוטה מספיק כדי לבקש זאת מך לפני בפני לונגבוטם –"

"לא היה לי שום קשר לזה", אמר הארי.

(הוא עדיין התקשה מאד לומר שקר ישר כזה.)

לְסָאַת' הרים את ראשו באירועות מהרצפה והבית בהארו.

"אני מבין, אֲדוֹנִי", אמר הילד המבוגר, קולו רועד מעט, "אני סומך על תושיתך, ואכן הפגנתי את טיפשותיך... רק רציתי לומר לך שאיני כפוי טובה, שאני מבין שהיה קשה מספיק להציג אפילו אדם אחד, שהם על המשמר כעת, אתה לא יכול – להוציא את

אבא – אבל איןני כפוי טובה, לעולם לא אהיה כפוי טובה כלפי,
לא שוב. אם יהיה לך שימוש במשרת חסידת הארץ זהה, קרא לי היכן
שלא אהיה, וavanaugh ל夸יראתך, אדוני – ”
”לא הייתה מעורב בשום דרך.”

(אבל זה הילך ונעשה כל יותר מפעם לפעם.)
לסתה' הבית בהאריך, עדין בחוסר ודואות, ”האם אני משוחרר
מנוכחותך, אדוני... ?”
”אני לא אדוןך.”

לסתה' אמר, ”כן, אדוני, אני מבין”, והתרומם מהרצפה, הזדקף
וקד קידה עמויקה, ואז צעד לאחרור מבלי להפנות את גבו להאריך עד
שהגיע לדלת, ואז הסתובב ופתח אותה.

כשידו של לסתה' נעה בידיית הדלת, הוא נעצר.
האריך לא הצליח לראות את פניו של לסתה' כשקולו של הילד
המבודג אמר, ”האם שלחת אותה למשחו שידאג לה ? האם היא
שאלה עלי בצורה כלשהי ?”
והאריך אמר, קולו שקול לחלוtin, ”בקשה תפסיק עם זה. לא
הייתי מעורב בשום דרך.”

”כן, אדוני, אני מתנצל, אדוני”, אמר קולו של לסתה' ; והילד
הסליט'ריני פתח את הדלת, יצא וסגר אותה מאחוריו. רגליו האיצו
כשרץ, אבל לא מהר מספיק כדי שהאריך לא ישמע אותו בוכה.
האם הייתה בוכה ? תהה האריך. אם לא הייתה יודעת דבר, אם הייתה

חף מפשע, האם הייתה בוכה עכשו ?
האריך לא ידע, אז הוא פשوط המשיך לבית לדלת.
וחלק ממנו, חסר-טאקט בצורה שלא תיאמן, חשב, יאאי,
השלמנו משימה וקיבלנו משרת –
שתוקן. אם אתה רוצה קול באיזושהי הצבעה בעתיד ... שתוקן.

* * *

אחרית דבר, אAMILIA בונז :

"או אני מבינה שהחייו אינם בסכנה", אמרה אميلיה.
המרפא, גבר זקן בעל מבט חמור סבר שלבש גלימות לבנות
(הוא היה בז'מוגֶלְגִים ועשה זאת כדי לכבד מסורת כלשיי של
המוגֶלְגִים, עליה אAMILIA לא שאלת מעולם, אם כי לעצמה היא
חשבה שזה גורם לו להיראות יותר מדי כמו רוח רפואיים), הניד
בראשו ואמר, "בבהחלט לא".

AMILIA הביטה בדמותו האDEM שנחלה חסרת הכרה על מיטת
המרפאים, על הבשר השרווף והמרוטש. ה絮ין דק שכייסה אותו
למען הצניעות הוסר לבקשתה.
הוא עשויה להחלים לגמרי.

הוא עלול שלא.

המרפא אמר שמדובר מכדי לדעתה.
ואזAMILIA הביטה במכשפה השנייה בחדר, הבלשית.
זאת אומרת, אמרהAMILIA, "שהחומר הבוער נוצר בשינויי
צורה ממשים, כנראה בכורת קרה".
הבלשית הינהנה בראשה ואמירה, נשמעת מבולבלת, "זה היה
יכול להיות הרבה יותר גרווע אללא –"

"כמה נחמד מצדים", היא ירקה, ואז הצמידה יד עייפה למצחה.
לא... לא, זה כן אמרו היה להיות מעשה של נחמדות. בשלב הסופי
של הבריחה לא היה טעם לנסות לשטוות באיש. מי שעשה זאת, אם
כן, כן התכוון לצמצם את הנזק – והוא חשב במונחים של הילאים
ששואפים את העשן, לא של מישחו מותקף באמצעות האש. אם
זה היה שהוא שעדין היה בשליטה, הוא היה מנוט את המנווע
הרולטי ברוחמנות רבה יותר.

אבל בלטריקס בלק רכבה על המנווע הרולטי מאזקבאן בלבד,
כל ההילאים הצופים הסכימו על כן, הם הפעילו את הלחשים
ונגדייהנגזה שלהם והייתה רק אישת אחת על המנווע הרולטי הזה,
אם כי היו לו שני מושבים.

אדם טוב וחף מפשע, אם כן, שהיה מסוגל להטיל את לחש

הפטרונוס, רומה כדי שיציל את בלטריקס בלק.
אדם חף מפשע נלחם בבארי חדייד, מכנייע בזיהירות הילאי
מנוסה מבלי לפגוע בו פגיעה חמורה.

אדם חף מפשע יצר בשינויו צורה את הדלק לחפץ המוגלגי עליו
השניים היו אמורים לרכוב החוצה מאזקבאן, יוצרו אותו ממים
קפואים למען ההילאים שלו.

ואז התוועת שהביא לבלטריקס בלק נגמרה.

היא הייתה מצפה שככל מי שהיה מסוגל להכניע את בארי חדייד
יד היה כזו את החלק הזה. אבל מצד שני, היא לא הייתה מצפה
שמישחו שמסוגל להטיל את לחש הפטרונוס ינסה להציל את
בלטריקס בלק מלכתחילה.

אמיליה העבירה את ידה על עיניה, עוצמתה אותה לרוגע של אבל
שקט. אני תוהה מי זה היה, ואיך אתה יודעמי תמן אותו... איזה
סיפור סופר לו...

היא אפילו לא שמה לב עד רוגע לאחר מכן שמשמעות המכשבה
זהו היא שהיא מתחילה להאמין. אולי, משומם שלא משנה עד כמה
קשה להאמין לדמבלדור, קשה יותר שלא לזהות את טבעת ידה
של האינטיליגנציה הקרה והאפליה זו.

* * *

אחרית דבר, אלבוס דמלדור:

אמנס נותרו רק עוד חמישים ושבע שניות עד סוף אווחת הבוקר
ואמנם הוא השתמש בארכעה סיובום של מחולל-הזמן שלו, אבל
בסיומו של דבר, אלבוס דמלדור הגיע בזמן.

"המנה?" צייץ קולו המנוח של פרופסור פיליפוס פלייטיק
כשהקוסם הזקן חלף על פניו. "מר פוטר בקש להעביר לך
הודעה."

הקוסם הזקן נעצר. הוא הביט בסקרנות במורה ללחשים.
"מר פוטר אמר שאחרי שהתעורר, הוא הבין עד כמה לא הוגנים

היו הדברים שאמר לך אחורי שפוקס צרח. מר פוטר אמר שהוא לא אומר שום דבר בנווגע לשום דבר אחר, רק מתנצל על החלק הזה. הקוסם הוזע המשיך להבטח במורה ללחשים שלו, ועדין לא דיבר.

“המנהלה?” ציין פיליוו.

“אמור לו שאני מודה לו”, אמר אלבוס דמלדור, “אבל שחייב יותר להקשיב לעופותיהול מאשר לקוסמים חכמים וזקנים”, והתיישב במקומו שלוש שניות לפני שהאוכל נעלם.

* * *

אחרית דבר, פרופסור קוונדל:
“לא”, אמרה גברת פומפרילילד בחדות, “אתה לא יכול לראות אותו! אתה לא יכול להציג לו! אתה לא יכול לשאול אותו שאלה אחת קטנה! הוא צריך לנוח במיטה ולא לעשות שום דבר ממש שלושה ימים לפחות!”

* * *

אחרית דבר, מינרווה מקונגנגל:
היא הלכה לכיוון המרפא והארוי פוטר יצא ממנה כshallpo זה על פני זו.

הGBT שהעניק לה לא היה כועס.

הוא לא היה עצוב.

הוא לא הסגיר הרובה בכלל.

זה היה כאילו... כאילו הוא הביט בה מספיק זמן כדי להבהיר שהוא לא נמנע מהבטיט בה בכוננה.

ואז הוא הסב את מבטו לפניו שתוכל להבין איזהGBT להסביר לו; כאילו רצה לחסוך ממנה גם את זה.

הוא לא אמר דבר כשחלף על פניה.

גם היה לא.

מה אפשר לומר ?

* * *

אחרית דבר, פרד וג'ורג' וויזלי :

הם ממש צעקו בקול רם, כשערכו את הפינה וראו את דמלדור. לא הייתה זו העובדה שהמנהל הופיע משומם מוקם והabit בם במבט חמור סבר. דמלדור תמיד עשה את זה. אבל הקוסם היה לבוש בגדילמות שחורות רשימות ונראה מאוד עתיק ומאוד חזק והוא הביט בשנייהם במבט חד.

"فرد וג'ורג' וויזלי !" אמר דמלדור בקול מלא עוצמה. "כן, המנהל !" הם אמרו, נמתחים להקשב ומצדיעים כמו שראו בתמונות ישנות.

"שמעו לי היטב ! אתם חברי של הארי פוטר, לא כן ?"
"כן, המנהל !"

"הארי פוטר נמצא בסכנה. אסור שיצא מתחום לחשי ההגנה של הוגוורתס. שמעו לי, בני וויזלי, אני מפציר בכם לשמווע : אתם יודעים שהנני גרייפינדור כמותכם, שגם אני יודעת שישנם חוקים מעל החוקים. אבל זה, פרד וג'ורג', זה דבר בעל חשיבות נוראה, אסור שתיהה שום חריגה הפעם, קטנה כגדולה ! אם תסייעו להארי פוטר לעזוב את הוגוורתס הוא עלול למות ! אם הוא שולח אתכם למשימה, אתם רשאים לסייע, אבל אם הוא מבקש מכם להביאו לו חפצים, אתם רשאים לסייע, אבל אם הוא מבקש מכם להבריח את עצמו החוצה מהhogoורתס, אתם מוכראים לסלב ! האם אתם מבינים ?"

"כן, המנהל !" הם אמרו בלי באמת לחשוב, ואוז החליפו מבטים מהוססים אחד עם השני –

עיניו המכחולות בהירות של המנהל הביטו בהם בריכוז. "לא. לא בלי לחשוב. אם הארי מבקש מכם להוציאו אותו, אתם מוכראים לסרב, אם הוא מבקש מכם להראות לו את הדרכן, אתם מוכראים

לסרב. לא אבקש מכם לדוחה לי עליו, משום שאינו יודע שלعالם לא תעשו זאת. אבל הפטירו בו בשם לפנות אלִי, אם זה כה חשוב, ואני אשמור עליו כשיצא. פרד, ג'ורג', צר לי להעМИס על חברותכם כך, אבל מדובר בהיינן."

השניים הביטו זה בזה לזמן רב, לא מתקשרים, רק חושבים את אותם הדברים באותו הזמן.

הם הביטו בחזרה בדמלדור.

הם אמרו, צמרמורת עוברת בהם כאשר אמרו את השם, "בלטראיקס בלק".

"אתם רשאים להניח", אמר המנהל, "שהזה גרווע לפחות עד כדי כך."

"אוקיי – "

"– הבנו."

* * *

אחרית דבר, אלאסטור מודי וסווורוס סנייפ:

כשהאלאסטור מודי אייבד את עינו, הוא גיס את שירותיו של ריבנקלו משכיל ביותר, סמוֹאל ה.ليل, בו מודי חשד מעט פחות מהמוצע משום שמודי נמנע מלדווח עליו בעל איש זאב פעם; והוא שילם ליליאל כדי שייחבר לרשותה של כל העיניים הקסומות הידועות, ושל כל רמזו למקוםן.

כשהמודי קיבל את הרשימה, הוא לא טרח לקרוא את רובה; משום שבראש הרשימה הייתה עינו של ואנס, מתוארכת לעידן שלפני הוגוורטס, נמצאת כרגע ברשותו של קוסם אופל רב עצמהה שלט בחור נשכח כלשהו שלא היה בבריטניה או בשום מקום אחר בו הוא יצטרך לדאוג בקשר לכללים מטופשיים.

כך אלאסטור מודי אייבד את רגלו השמאלית וזוכה בעינו של ואנס, וכן הנשימות המדווכאות של אורולאט זכו בחירותן לתקופה של שבועיים בערך לפני שקוסם אופל נוסף מילא את הריק השלטוני.

הוא שkel להחש את רגלו השמאלית של ואנס, אבל לאחר שהבין שהוא בדיק מה שהם יצפו לו, החלטת שלא. כעת, עינ'הוזען מודי הסתובב לאיטו, תמיד בוחן, סוקר את בית הקברות של הנגלוון הקטנה. הוא היה אמר על להיות אפלולו הרבה יותר, המקום הזה, אבל באור היום הבahir הוא לא נראה שונה ממקום מלא דשא ומצבות רגילות, תחום בשרשאות מתכת שבריריות וקלות לטיפוס שמוגלים השתמשו בהן במקום בלחשigenה. (מודי לא הצליח להבין מה המוגלים חשבו בעניין זה, אם הם העמידו פנים שיש להם לחשי הגנה, או מה, והוא החלטת שלא.

לשאל האם פושעים מוגלים כיבדו את העמדת הפנים הזה.) מודי לא באמת היה צריך להסתובב כדי לסקור את בית הקברות.

עינו של ואנס ראתה את כל כדור העולם בכל כיוון מסביבו, לא משנה לאן הצביעה. אבל לא הייתה שום סיבה מתחת לאוכלים מות לעבר כמו סורורס סנייפ לדעת את זה.

לפעמים אנשים קראו למודי 'פרנוואיד'.

מודי תמיד אמר להם לשרוד מאה שנים של ציד קוסמי אופל ואז לחזור אליו בקשר לזה.

עינ'הוזען מודי תהה כמה פעם כמה זמן לקח לו, בධיבד, להגיע למה שהוא החשיב ביום כמידה מספקת של זירות – שקל כמה ניסיון נדרש כדי להיות מצליח במקום בר מל – והחל לחשוד שרוב האנשים מתו לפני שהגיעו לשם. מודי אמר זאת פעם לילא, שעשה קצת חישובים, ואמר לו שציד קוסמי אופל טיפוסי ימות, במומצע, שמונה וחצי פעמים בדרך להפרק ל'פרנוואיד'. זה הסביר לא מעט, בהנחה שלילא לא משקר.

אתמול, אלבוס דמלבדור אמר לעינ'הוזען מודי שאדון האופל השתמש באמנוויות אפלות נתבעות כדי לשרוד את מות גופו, וכעת הוא ער ומסתובב, מחפש לשחרור את כוחו ולהתחילה מחדש את

מלחמת הקוסמים.

MISSIONARY AFTER HER HAD BEEN SPANNED.

"אני לא מאמין שלא סיפרתם לי על עניין התחיה זהה", אמר עין-הזעם מודיע בחריצות רבה. "ת' מבין כמה זמן ייקח לך לעבור על הקברים של כל האבות של כל קוסמי האופל שהרגתי שהיו יוכולים להיות חכמים מספיק כדי לעשות הורקרוקס? אתה לא עושה את אחד הזה רק עכשי, נכון?"

"אני מחדש את המנה של הקבר הזה בכל שנה", אמר סורווס סניפ ברוגע, פותח את הבקבוקון השלישי מתוך מה שטען שהיה שבעה-עשר בקבוקים, והחל לנוף מעליו בשביבתו. "הקברים האחרים של אבותינו שהצלחנו למצואו הורעלו רק בחומרם מארכי זמן, משום שלחלקנו יש פחות זמן פניו מאשר לך".
מודיע הבית בנוזל נשפך בלילאה מתוך הבקבוקון ונעלם, מופיע שוב בתוך העצמות במקום המתח ש היה שם פעם. "אבל אתה חושב שהמלכות הזה שווה את המאמץ, במקום פשוט להעלים את העצמות בקסם".

"יש לו דרכי אחרות לחיים, אם יחשוב שהוא בפניו", אמר סניפ ביובש, פותח את הבקבוקון הרובי. "ולפניהם שתשאל, זה חייב להיות הקבר המקורי, מקום הקבורה הראשון, אסור להוציא את העצמות לפני הטקס. לפיכך הוא לא יהיה יכול לקחת אותם לפניו כן; ולכן אין טעם להחליף את השדר בזה של אב חלש יותר. הוא יבחן שהוא איבד את כל כוחו."

"מי עוד יודע על המלכות הזה?" דרש מודיע.

"אתה. אני. המנהל. זהו."

מודיע נחר. "פעם. האם אלבוס סיפר לאAMILIA, לברטמיווס ולמגונגלו הזה על טקס התחיה?"

"כן –"

"אם וולדי יגלה שאלבוס ידע על טקס התחיה ושאלבוס סיפר להם, וולדי יסיק שאלבוס אמר לי, וולדי ידע שאני אחוש על זה."

מודי הניד בראשו בגועל. "מהן הדריכים האחרות בהן וולדי יכול להזור לחיים?"

ידו של סנייפ השתחתה מעל הבקבוק החמישי (הכול היה מונגו, כמובן, כל המבצע היה מונגו, אבל עברו מודי זה היה פחות מוכלים, זה רק סימן יותר כמנשה להתחבא בראייה של העין), ואכללה מהות לשעבר אמר, "אתה לא צריך לדעת".

"אתה לומד, בן", אמר מודי באישור קל. "מה יש בבקבוקים?" סנייפ פתח את הבקבוק החמישי והחווה בשרביתו כדי להתחיל את זרימת החומר לעבר הקבר, ואמר, "זה? סם מוגלגי שנקרא אל-אסדי. שיחה שהייתי בה מתאים גורמה לי לחשוב על דברים מוגלגים, ואלא-אסדי נראה כמו האפשרות המענינית ביותר, אז מיהרתי להשיג קצתי. אם הוא יוכנס לשיקוי המתהיה, אני חושד שההשפעה שלו תהיה קבואה."

"מה זה עשו?" שאל מודי.

"אומרים שלא ניתן לחתור את ההשפעה למי שלא השתמש בו", אמר סנייפ בעצחטיים, "ולא השתמשתי בו."

מודי הנהן באישור כשסנייפ פתח את הבקבוקון השישי. "מה עם זה?"

"שיקוי אהבה".

"שיקוי אהבה?" אמר מודי.

"לא מהסוג הרגיל. הוא אמר לו ליצור קשר דרכיווני עם ויליה מתוקה להחליא בשם וורדני, שהמנהל חשב שתוכל לגאול אפילו אותו, אם באמת יאהבו זה את זו".

"בה!" אמר מודי. "שותה רגשן ארוור – "

"מוסכם", אמר סורוס סנייפ ברוגע, מרוכז בעבודתו.

"לפחות תגיד לי שיש לך שם ארס בישכטן".

"הבקבוקון השני".

"אבקת איוקיין".

"הבקבוק הארבעה-עשר או החמשה עשר".

"שיטוֹן בָּאָל", אמר מודי, נוקב בשמו של סם ממכר ביוטר עם תופעות לוואי מעניינות על אנשים עם נטיות סלתיות/רניות; מודי ראה פעם קוסם אופל מכור שעשה מאמצים נרחבים כדי לגורום לקורבן להניח את ידיו על מפתח מעבר מסוים, במקום פשוט לארגן שמשיחו יזרוק למטרה גוז ממולכד בפעם הבאה שהוא מגיע העירה; ואחרי שעשה את כל המאמץ זהה, המכור השקיע מאמץ נוסף כדי להטיל לחש פולטוס נוספת, על אותו מפתח מעבר, אשר החזיר את הקורבן למקום מבטחים במגע שני. עד עצם היום הזה, אףלו בהתחשב בסם, מודי לא הצליח לדמיין מה האיש חשב לעצמו כשהתuil את לחש הפורטוס השני.

"מבחן העירית", אמר סניפ.

"ארס בסילסק", הצביע מודי.

"מה?" יrek סניפ. "ארס נחשים הוא מרכיב חיובי בשיקוי התחיה! שלא לדבר על כך שהוא יmis את העצם ואת כל שר החומריים! ואיפה בכלל נשיג –"

"תירגע, בן, רק בדקתי אם אפשר לבטווח בכך".

עיניהם מודיע המשיך את הסיכון (המיותר בחשאי) שלו, בוחן את בית הקברות, והמורה לשיקויים המשיך למוזג. "רגע אחד", אמר מודי לפתע. "איך אתה יודע שכאן באמת נמצא –"

"משום שכותוב 'טום RIDL' על המצבה הקללה להזזה", אמר סניפ בזובש. "והרגע זכיתי בעשרה חרמשים מהמנהל, שהתרעב אותי שתחשוב על זה לפני הבקבוק החמיishi. ערנות מתמדת, כן בטח".

השתררה שתיקה.

"כמה זמן לך לאלבוס להבי –"

"שלוש שנים אחרי שגילינו על הטקס", אמר סניפ, בnimma שונה במקצת מהקהל העצל והסרקסטי הרגיל שלו. "בדיעבד, היינו צרייכים להיוועץ בכך מוקדם יותר".

סנייפ פתח את הבקבוק התשייעי.

"הרעלנו גם את כל שאר הקברים, בחומרם מארכי זמן," אמר אוכלה-המוות לשעבר. "ייתכן שאנחנו בבית הקברות הנכון. ייתכן שלא חשב כלכך קדימה כשתבח את משפחתו, והוא לא יכול להזינו את הקבר עצמו – "

"המקום האמתי כבר לא נראה כמו בית קברות," אמר מודי בונימה שטוחה. "הוא העביר את כל הקברים האחולים והטיל לחשי זיכרון על המוגלגים. אפילו בלטריקסblk לא תדע על כך דבר עד לפני שהטקס יתחיל. איש לא יודע מה המיקום האמתי עכשו חוץ ממנה."

הם המשיכו בעבודתם המיותרת.

* * *

אחרית דבר, בליין זאביין :

ניתן היה לתאר את חדר המועדון של סלית'רין בצורה מדוייקת כאוצר בלתי-משמעותי; ברגע שעברת את הדיווון הייתה רואה שהחיצי השמאלי של החדר " ממש לא בדבר" עם החיצי הימני ולהפך. היה מדובר ברוור, לא היה צריך להסביר לאיש, שאין אפשרות לא לבחור צ'ז.

בשולchan שניצב בדיק במרכזי החדר, בליין זאביין יש לבדו, מהייך בעודו עושה את שיעורי הבית שלו. יש לו מוניטין, והוא מתכוון לשמר עליו.

* * *

אחרית דבר, דפני גריינגרט וטלייסי ד'ייזויס :

"את עושה מההו מעניין היום?" שאלת טרייסי.
"לא", אמרה דפני.

* * *

אחרית דבר, הארי פוטר :

מי שעלה גבולה מספיק בהוגוורטס לא היה רואה סביבתו אנשים, רק מסדרונות וגרמי מדרגות ודיווין אקראי ופה ושם משהו מעניין, כמו פסל ארד של יצור שער בגודל של ילד קטן, המחזק חנית שטוחה מוזרה ...

מי שעלה גבולה מספיק בהוגוורטס לא היה רואה סביבתו אנשים, זהה התאים להاري בדיקן.

ישנם מקומות גרוועים בהרבה להיות לכוד בהם, הארי הניח. למעשה, קשה לחשב על מקום טוב יותר להיות לכוד בו מאשר טירה עתיקה בעלת מבנה פרקטלי משתנה-יתמיד שהמשמעות שלו היא שלעולם לא יגמרו לך המקומות לחקור, מלאה באנשים מעניינים וספרים מעניינים וידע חשוב להחריד שלא היה ידוע לפחות המוגלגי.

אם לא היה נאמר להاري שאסור לו לעזוב, הוא בוודאי היה קופץ על החודמנות לבנות עוד זמן בהוגוורטס, והוא היה זומם ומתכנן כדי לזכות בו. הוגוורטס הייתה אופטימלית, פשוטו כמשמעו. לא בכל מובן אפשרי אולי, אבל בהחלט בצדורה הארז האמתי, זה היה מקום הכי המקסימלי.

כיצד הטירה ושתחיה יכולים להיראות כה קטנים, כה מגבלים, כיצד שאר העולם יכול להיראות כה חשוב ומעניין, ברגע שנאמר להاري שאסור לו לעזוב? הוא בילה פה חדשים והוא לא הרגש קלאוסטראופובי קודם.

אתה מכיר את המחקר שנעשה על זה, ציין חלק כלשהו בתוכו, זה אפקט נדיירות קלאסי, כמו המקרה ההוא שברגע שבמדינה כלשהי נاسر על חומר נקיי מבוסטי זוחן, אנשים שמיעולם לא היה אפשר להם נסעו למדינה השכנה כדי לנקות במויות עצומות של חומר נקיי מבוסטי זוחן, וסקרים הראו שהם ציינו חומר נקיי מבוסטי זוחן כנעימים ויעילים יותר ואפלו קלים יותר למיזגה ... ואם תיתן ליילד בן שנתיים בחירה בין>Create> בשטח פתוח ובין

אחד שמוון על ידי מחסום שהוא יכול לכלכת סביבתו, הוא יתעלם מהצעוע שבשתח הפתוח וילך לזה שמאחורי המחסום... אנשי מכירות יודעים שהם יכולים למכור דברים אם רק יגידו ללקווה שהם עלולים לאוזול... הכל היה בספרו של צ'יאלאני 'השפעה', כל מה שאתה מרגיש כעת, החדש תמיד ירוק יותר בצד האסור. אם לא היה נאמר להاري שאסור לו לעזוב, הוא בטח היה קופץ על ההזדמנות להישאר בהוגוורתס בחופשת הקיץ...
...אבל לא לשארית חייו.
זו בעצם הבעיה.

מי יודע האם יש עדיין אדון אופל וולדמרט שעליו להביס? מי יודע האם זה ישאין-לנקובי-בשמו עדיין קיים מחוץ לדמיונו של קוסם ז肯 שאליל-אדרק-מעמיד-פנירMSGוע ? גופו של לורט וולדמרט נמצא חורך עד אפר, אין באמת דבר זהה נשמה. איך יתכן שלורט וולדמרט עדיין חי? איך דמלדורו יודע שהוא עדיין חי?
ואם אין אדון אופל, הארוי לא יוכל להביס אותו, והוא יותר לכוד בהוגוורתס לנצח.
...אולי הוא יוכל להימלט בצורה חוקית אחרי שישים למדוד, בעוד שש שנים, ארבעה חודשים ושלושה שבועות מעכשו. זה לא פרק זמן עד כדי כך ארון, בהשוואה לפרק זמן, הוא רק נראה ארון מספיק כדי שפְּרוֹטוֹנוּם יתפרקו.
אלא שזה לא רק זה.

זו לא רק חירותו של הארוי שמנחת על הCPF. המנהל של הוגוורתס, הכספי הראשי של הקסמהדרין, המגוואמאפ העליון של קונפדרציית הקוסמים הבינלאומית, השמייע בשקט את קול האזעקה.
ازעקה שווה.

ازעקה שווה שהארי הפעיל.
אתה יודע, אמר החלק בו שהידיד את מיוםנויתו, לא תהיה,

פעם, איך זה שבעל מקצוע יש דרך שונה להצטיין, שמורה מוצטיין
שונה מרובם מוצטיין; אבל שbulk יש שיטות משותפות
מוסומות של לא להיות טיפשים; ושהאת מהטכניות החשובות
ביוור היא להתמודד עם הטעויות הקטנות שלך לפני שהן הופכות
לטעויות גדולות?

אם כי, למעשה, זה כבר נראה כאילו זה מתאים לקטגוריה...

הטעויות גדולות...

הנקודה היא, אמר המשגיח הפנימי שלו, שזה נהיה גרווע יותר
מרגע לדגע, פשוטו כמשמעו. השיטה שמרגלים משתמשים בה כדי
להמיר אנשים, היא שם גורמים להם לעשות חטא קטן, ואז הם
משתמשים בחטא הקטן כדי לסחוט אותם לעשות חטא גדול יותר,
ואז הם משתמשים בחטא זהה כדי לגרום להם לעשות דברים
גדולים אףלו יותר ובסתופו של דבר הסוחט מחזיק בńskaה שלהם.
לא חשבת פעם על איך שם האדם הנסתח היה יכול לחזות את
כל הדרכ, הוא היה פשוט מחליט לחטוף את המכה בשלב הראשון,
לחטוף את המכה של חvipת החטא הראשון? לא החלטת פעם
שאתה תעשה את זה, אם מישחו ינסה לסחוט אותך לעשות משהו
גדול כדי להסתיר משהו קטן? האם אתה רואה את הדמיון, הארי
גיים מס פוטראוניסורים?

אלא שזה לא קטן, זה כבר עכשו לא קטן, יהיו הרבה אנשים
חזקים מאוד שייכנסו הרבה על הארי, לא רק על אזעקה השווא אלא
על כך ששחרור את בלטוריים בלבד מאזקבן, ואם אדון האופל כן
קיים והוא ירדוף אחריו, יכול להיות שהוא כבר יפסיד במלחמה –
אתה לא חשב שהם יתרשו מהכנתו והדרצינליות וראית
העתיד שלך שיופגנו בכך שעצרת זאת לפני שזה היידרדר עוד יותר?
הארי לא חשב כן, למעשה; ואחרי בחינה רגעית, אישח חלק
שלא היה זה שדיבר אותו נאלץ להסביר שזה אופטימי בצורה
מגוחכת.

רגליו הנודדות לקחו אותו אל חלון פתוח, והארי נשען החוצה,

השעין את זרוועתו על האדן והבית מטה אל מדשאות הוגוורטס, הרחק ממעל.

חומיים היו העצים העירומים, צהוב היה הדשא המת, הפלגים והיובלים הקפואים בהקו לבן מסנוור... נציג בית-הספר שקרה לו בשם 'העיר האסור' באמת לא הבין בשיווק, השם פשוט גרם לאנשים לרצות ללבת לשם אפילו יותר. השימוש שקעה בשמיים, משום שהארץ חשב כבר כמה שנות, בעיקר את אותן המחבבות שוב ושוב, אבל עם הבדלים מהותיים בכל פעם, כאילו המחבבות שלו לא נעו במעגל, אלא טיפסו בלולאה, או ירדו באחת.

הוא עדיין לא היה מסוגל להאמין שעבר את כל העסק באזקבאן – הוא כיבתה את הפטרונוס שלו לפני שבאת כל חייו, הוא שיתק הילאי, הוא הבין איך להסתיר את בלה מהסוחרים, הוא התמודד מול תריסר סוחרים והבריה אותם, הוא המציא את המטאטה הרקטרי ורכב עליו – הוא עבר את כל העסק בלי לחשב, אפילו פעם אחת, אני חייב לעשות זאת... משומן... שהבטחתה להרמיוני שאחזרו מאירוע הצהרים! זה הרגיש כמו הזדמנות שהוחמצה ולא תשוב לעולם; כאילו משומן שעשה זאת הפעם כמו שצעריך, הוא לעולם לא יכולlich לעשות זאת כמו שאתה ולא משנה מול איזהאתגר יתייצב בפעם הבאה, או איזו הבטחה יבטיח. משומן שאז הוא פשוט יעשה את זה בצוורה מאולצת ומכוונת כדי לפצות על כך שפספס את הזדמנות בפעם הראשונה, מקום להזכיר את הכרזות הגבורה שהיא יכול להזכיר לו היה זכר את הבטחתו להרמיוני. כאילו הפניה השגואה זו לא ניתנת לתיקון, יש לך רק הזדמנות אחת, אתה חייב לעשות זאת כמו שאתה צריך בניסיון הראשון...

הוא היה צריך לזכור את הבטחה שלו להרמיוני לפני שהוא לאזקבאן.

למה הוא החליט לעשות זאת, בעצם? הנחת העבודה שלי היא שאתה טיפש, אמר הפלפאן.

זה לא ניתוח כשלים מועלם,حسب הארי.

אם אתה רוצה קצת יותר פירוט, אמר הפלפוף, המורה להתגוננות מפני כוחות האויפל של הוגוורטס היה כזה 'בוא נוציא את בלטריקס בליך מאזקבן' אתה הייתה כזה 'אוקי'!

רגע אחד, זה לא היה הוגן -

הii, אמר הפלפוף, אתה רואה איך עכשו, כאשרה למעלה, וכל העצים מיטשטשים ביחד, אתה יכול לראות את הצורה של העיר? ומה הוא עשה זאת...?

לא בעקבות שום חישוב עלות-תועלת, זה בטוח. הוא התבישי מכדי להוציא דף נייר ולהתחילה לחשב תועלות מצופות, הוא חש שפרופסור קוירל יפסיק לכבד אותו אם יגיד לא או אפילו יהסס יתר על המידה לעוזר לעלמה במצוקה.

הוא חשב, איפשהו בפנים, שאם המורה המסתורי שלך מציע לך את המשימה הראשונה שלך, את הקריאה להרפקה, ואתה אומר לא, אז המורה המסתורי שלך יעוזב אותך בגועל, ולעולם לא תהיה לך הזדמנות נוספת להיות גיבור...

...כן, וזה זה. בדיעבד, זה מה שזה היה. הוא התחיל לחוש שלחיים שלו יש עלילה והנה מגיעה תפעית בעלייה, בנייגוד לך, נגיד, הנה הצעה להבריח את בלטריקס בליך מאזקבן. זו הייתה הסיבה האמיתית והמקורית להחלטה שהחליטה בשבריר השנייה, המוח שלו זיהה את הנרטיב שבו להגיד לא' ייצור דיסוננס. וכשחוшибים על זה, זו לא דרך רציונלית לקבל החלטות. המנייע הנSTER של פרופסור קוירל, שהיה להציג את השאריות האחרונות של הידע האבוד של סלית'רין לפני שבטריקס תמות והוא יישכח לנצח, נראה שפוי להרים בהשוואה לשלו; תועלת הולמת למה שהוא סיכון קטן בזמנו.

זה לא הוגן, וזה לא הוגן שזה מה שקרה כשאיבד את אחיזתו ברצינליות לשבריר השנייה, שבריר השנייה שנדרש למוח שלו להחליט שיותר נכון לו עם טיעוני 'כן' מאשר עם טיעוני 'לא' בדיעון

העוקב.

ממעל, גובה מספיק כך שהעצים היטשטו ייחד, הארי הביט
בעיר.

הארי לא רצה להתוודות ולהרים את המוניטין שלו לעד ולגרום
לכולם לבעס עלייו ואולי להירג על ידי אדון האופל מאוחר יותר.
הוא העדיף להיות לכוד בהוגורטס במשך שש שנים מאשר
להחמוד עם זה. כך הוא הרגיש. וכך היה זה מועל, מקל, להיאחז
בגורם המכريع הבודד – אם הארי יתודה, פרופסור קוירל ילק
לאזקבאן וימות שם.

(קליטה, גמגם, קטיעה בנשימתו של הארי.)

כשהתא מנשח את זה ככה... אתה יכול אפילו להעמיד פנים
שהתא גיבור, במקום חדן.

הארי הרים את מבטו מהעיר האטור, מביט מעלה לעבר השמיים
האסורים הכהולים.

הוא הביט מבعد לזוגנית אל הדבר הבוער העצום הזה, אל
הדברים הצמריריים, אל הכהול האינסובי המסתורי שבו היו
משובצים, אל המקום החדש, המוזר והלא ידוע הזה.
זה... עוז, למעשה, עוז לא מעט, לחשוב שצורתו שלו היו Cain
וכאפס לעומת שהות באזקבאן. ישנו אנשים בעולם שבאמת
נמצאים בצרות, והארי איןנו אחד מהם.

מה הוא עומד לעשות ברגע לאזקבאן?

מה הוא עומד לעשות ברגע לבויתניה הקסומה?

...בצד של מי הוא, כתע?

באור היום הבahir, כל מה שאלבוס דמלדור אמר בהחלט
נשמע הרבה יותר חכם مما אמר פרופסור קוירל. טוב יותר
ומעודד יותר, מוסרי יותר, ניח יותר, האין זה נחמד, לו רק היה זה
נכון. והדבר שחייב לזכור הוא שדמלדור האמין בדברים ממש
שהם נשמעו נחמדים, אבל פרופסור קוירל הוא השפוי.
(שוב הקיטוע בנשימתו, זה קרה בכל פעם שחשב על פרופסור

קוירל.)

אבל עצם זה שימושו נשמע נחמד, לא אומר שהוא לא נכון, ואם למורה להתגוננות מפני כוחות האוּפָל יש פגם בשפיות, הרי זו העובדה שהגישה שלו לחיים שלילית מדי.

באמת? חקר חלק בהاري שקרה שמונה-עשר מיליון תוצאות ניסיוניות על כך שאנשים הם אופטימיים מדי ובעלי עודף ביטחון עצמי. פרופסור קוירל פסימי מדי? ככלכן פסימי עד שהציפיות שלו נמכות מהמציאות בצורה עקבית? פחלץ אותו ושים אותו במוזיאון, הוא ייחיד במיןנו. מי משנהכם תכנן את הפשע המושלם, ואזלקח מספיק מקדמי ביטחון ותכניות גיבוי שהציגו את התחת שלך, רק במקרה שהפשע המושלם ישתחבש? רמזו רמזו, שמו איןנו ההاري פוטר.

אבל "פסימי" אינה המילה הנכונה לתאר את הבעה של פרופסור קוירל – אם זו אכן בעיה, ולא חכמה עליונה שמקורה בניסיון. אבל להاري זה נראה כאילו פרופסור קוירל מפרש בצורה עקבית כל דבר באור הגרוע ביותר. אילו נתה פרופסור קוירל כוס שהיתה 90% מלאה, הוא היה אומר לך שעשרה האחיזים הריקים מוכחים שלאף אחד לא באמת אכפת מהם.

זו הייתה אנלוגיה טובה מאד, עכשו כשהاري חשב על זה. לא כל בריטניה הקסומה דומה לאזקבן, הocus הזו יותר מחצי מלאה...

הاري הביט מעלה אל השמיים הכהולים.

...אם כי, בעקבות האנלוגיה הזו נבע, שאם אזקבן קיים, אז אולי זה בן מוכיחה שתשעים האחיזים הטוביים נמצאים שם מסיבות אחרות, הם אנשים שמנסים להראות עצם נחמדים, כמו שפרופסור קוירל ניסח זאת. משום שם הם היו טובים באמת הם לא היו בונים את אזקבן, הם היו מסתערים על המבצר ומנתצים אותן... לא?

הاري הביט מעלה אל השמיים הכהולים. מי שרוצה להיות

רציאונליסט חייב לקרוא הרבה מאמרים על פגמים בטבע האנושי. חלק מהפגמים הללו נראה כמו כישלונות לוגיים תמיימים, וחלקים נראהו אףלים הרבה יותר.

האריך הביט מעלה אל השמיים הכהולים, וחשב על ניסוי מילגרם.

סתNELI מילגרם ערך אותו כדי לחקור את הסיבות למלחמה העולם השנייה, כדי לנסות להבין למה אוזריה גרמניה צייתה להיטלר.

או הוא תכנן את הניסוי שלו כך שיבחן ציונות, כדי לבחון האם הגרמנים, מסיבה כלשהי, רגושים יותר לציאות לפקודות מזיקות מדומות סמכות.

ראשית הוא הריץ גרסת פילוט של הניסוי על נסינינם אמריקאים, כביקורת.

ולאחר מכן הוא לא טרכ לנסות זאת בגרמניה.

מערך הניסוי: סדרה של 30 מתגים מסוודרים בקו אופק, עם תוויות שמתחלות ב'15 וולט' ועולות עד ל-'450 וולט', עם תווית לכל קבוצה של ארבעה מתגים. על התווית של הקבוצה הראשונה נכתב 'שוק קלוש', על התווית של הקבוצה הששית נכתב 'שוק בעוצמה קיזונית', על התווית של הקבוצה השביעית נכתב 'סקנה: שוק חריף', ועל התווית של שני המתגים האחרונים פשוט נכתב 'XXX'.

ושחקן, איש סודו של מבצע הניסוי, שנראה לנסיננים האמיתיים בבדיקה כמותם: מישחו שענה אותה המודעה שהhipshe משתחפים בניסוי במידה, וההפסיד בהגרלה (מכורה) ונקשר לכיסא וחובר לאלקטרודות. הנסיננים האמיתיים קיבלו שוק חלש מהאלקטרודות, רק כדי שייראו שהן עובדות.

לנסין האמתי נאמר שמטרת הניסוי היא לבדוק מה ההשפעה של ענייה על מידת זיכרון, ושהחלק הזה נועד לבחון האם זהות האדם המענייש משפיעה; שהאדם הקשור לכיסא ינסה לשנן

קבוצות של זוגות מילימ', ושבכל פעם שה'תלמיד' יטעה, ה'מורה' אמרור לתת לו שוק חשמלי בעוצמה הולכת וגדלה. בשלב הד-300 וולט, השחקן יפסיק לנסות לנסות להקריא תשובות ויתחיל לבנות בקיר, ולאחר מכן מבצע הניסוי ינחה את הנסין להתייחס לחוסר בתשובה כלל תשובה שלילית. בשלב הד-153 וולט הביעיות בקיר יישנו.

ולאחר מכן דבר לא ישמע.

אם הנסין התנגד או סירב ללחוץ על כפתור, מבצע הניסוי, בעודו מקפיד על התנהלות חסורת הבעה וללבוש בחלוקת מעבדה אפור, אמר "המשך בבקשתו", ואז 'הניסוי דורש שתמשיך', ואז 'חווני בהחלט שתמשיך', ואז 'אין לך ברירה, אתה מוכחת להמשיך'. אם העידוד הרביעי לא עבד, מבצע הניסוי הפסיק. לפניו שערך את הניסוי, מילגרם תיאר את מערכ הניסוי, ואז של ארבעה-עשר סטודנטים לפסיכולוגיה בשנות האחרונה איזה אחד מהנסינים הם החובבים שיגיע כל הדרך עד לרמת הד-450 וולט, ואיזה אחד מהנסינים ילהץ על שני המתגים האחוריים הממוסננים ב-XXX, אחרי שהקורבן יפסיק להגיב.

התשובה הפסיכומית ביותר הייתה 3%.

המספר האמתי היה 26 מתוך 40.

הנסינים הזיעו, נאנקו, גמגמו, צחקו בעצבנות, נשכו את שפთם, חפרו בברום בציפורייהם. אבל בעידודו של מבצע הניסוי, רובם המשיכו ונתנו מה שהאמינו שהיא שוקים חשמליים כאבים, מטוכנים, אולי אפילו קטלניים. כל הדרך עד הסוף.

הארי היה מסוגל לשמע את פרופסור קוירל צוחק בראשו; קולו של המורה להתגוננות מפני כוחות האוּפָל אמר משחו בסגנון: בחוי, מוד פוטר, אולי אני לא חייב עד כדי כך ציני; ידעתי שאנשים יבגדו בעקרונות היקרים ביותר להם בתמורה לכיסף ולכוח, אבל לא הבנתי שGBT חמור סבד יספק גם הוא. מסוכן לנסות לנחש בפסיכולוגיהabolitionista אם אתה לא

פסיכולוג אבולוציוני מڪורי; אבל כשהארι קרא על ניסוי מילגרם, הוא חשב לעצמו שمبرים כאלה קרו לא מעט בסביבה הקדומה, ושרוב האבות הקדומים הפוטנציאליים שניسو להתנגד לסמכות מתו. או, לפחות, הסתרו פחות טוב מאשר הציתנים. אנשים חשבו שהם טובים ומוסרים, אבל כשהגיעו רגע האמת, מתג כלשהו במוח שלהם שינה את מצבו ולפתע עשה הרבה יותר קשה להתנגד לסמוכות גבורה ממשחשו. אפילו מי שיצליח לעשות זאת לא יעשה זאת בקלות, זו לא תהיה תצוגת גבורה חסרת מאץ. הוא ירעד, קולו יישבר, הוא יפחד; האם הוא יהיה מסוגל להתנגד לסמוכות גם אז?

הארי מצמצז; משומ שرك הרגע מוחה עשה את הקישור בין ניסוי מילגרם ומה שהרמיוני עשתה בשיעור הראשון של התוגוננות מפני כוחות האופל, היא סירבה לירוח לחבר לכיתה, אפילו כשהסמוכות אמרה לה שהיא חייבת, היא רעדה ופחדה אבל היא עדין סירבה. האריה ראה את זה קורה לנגד עיניו ולמרות זאת לא עשה את הקישור עד עכשו...

האריה הביט מטה אל האופק המאדמים. המשש שקעה יותר, השמיים דעכו, האפילו, אף על פי שרובם עדין היו כחולים,ليلת ירד בקרוב. צבעי הזהב והאדום של המשש והשקיעה הזכירו לו את פוקס; והאריה תהה, לרוגע, האם עצוב להיות עופיחול, לקרוא ולצורך kali שאיש ישמע לך.

אבל פוקס לעולם לא יוזהר. בכל פעם שימוש הוא יولد מחדש, משומ שפוקס הוא ישות של אור ואש, ותחושת ייושן מאזקבאן. שייכת לאפליה בדיקון כמו אזקבאן עצמה.

אפילו אם ניתנה לך כוס חצי ריקה וחצי מלאה, זו המציאות, זו האמת וזה מה שיש; אבל אתה עדין יכול לבחור איך להרגיש בונגע לזה, בין אם תתייאש מהחצי הריק או שתשתמש על המים שישנס.

מילגרם ניסה גרסאות שונות של הבדיקה שלו.

בניסוי השמונה עשר, הנסיין היה צריך רק להקריא את מילות הבדיקה לקורבן הקשור לכיסא ולתעד את תשובותיו, בזמן שמשהו אחד לחץ על המתגים. היה זה אותו סבל לכוארה, אותן בעיות נואשות שבעקבותיהן דממה; אבל לא היה זה אתה שלחץ על המתג. אתה רק הבתת בזה קורה, והקראת את השאלה לאדם המעונה.

37 מתוך 40 נסיעים המשיכו את השתחפותם בניסוי זה עד הסוף, המtag של 450 הולט המסומן ב-XXXX".
אם הייתה פופסור קוירל, יתכן שהיה מחליט להרגיש ציני בקשר לזה.

אבל 3 מתוך 40 הנסיעים סייברו להשתתף בניסוי עד סופו.
ההרמוניים.

הם כן קיימים בעולם, האנשים שלא ירו קללה מכח פשיטה על חבר לכיתה אפילו אם המורה להציגו מפני כוחות האויפל ציווה עליהם לעשות זאת. אלה שהסתירו צעונים ויהודים והומוסקסואלים בעליות הגג שלהם בשואה, ולפעמים שילמו על כך בחיהם.

האם האנשים הללו שייכים למין שונה מהגזע האנושי? האם יש להם ציוד נוסף בראשם, חתיכה נוספת של חיוט נוירוני, שאין לבניתהו פחותים? אבל זה לא סביר, בהינתן ההיגיון של רביה זויגית שאמר שהגנים האחראים על מכונות מורכבות יתרוכבו מעבר לכל תקנה, אם הם לא אוניברסליים.
יהיו אשר יהיו החלקים מהם עשויו הרמוני, לכל השאר יש את אותם חלקים בתוכם איפשהו....

טוב, זו מחשבה נחמדה אבל היא לא נכונה בהכרח, אנשים יכולים לאבד גנים ומהמכונה המורכבת יכול להפסיק לעבוד, ינסנו סוציאופטים ופסיכופטים, אנשים שחדרו את הצד הנדרש כדי שהיה להם אכפת אחרים. אולי לורד וולדמורט נולד כך, או שאולי הוא ידע טוב ובכל זאת בחר ברוע; בשלב הזה זה כבר לא

משנה כהוא זה. אבל רובה הגדול של האוכלוסייה אמרו להיות מטוגן למדוד לעשות את מה שהרמיוני ומתגדי השואה עשו. האנשים שהשתתפו בניסוי מילגרם, שזו וזהיעו וצחקו בעצבנות כשבשו את כל הדרך עד למתגים המסומנים ב-XXXX', רבים מהם כתבו למילגרם כדי להודות לו, לאחר מכן, על מה שlearnt על עצמם. גם זה חלק מהסיפור, מהאגדה של הניסוי האקדמי הזה.

המשש כמעט שקעה מתחת לאופק כעת, קצת מוזהב אחרון מצין מעל לצמרות העצים הרחוקות. הארי הביט בקצת הזה, משקפיו אמורות להגן עליו מפני קרינה אולטרה-הסגולת או הוא אמרו להיות מסוגל להבטח בו מבלי להזיק לעיניו.

הארי הביט בו ישירות, בשבריר האור הזרען הזה, שלא היה מוסתר וחסום ומוחבא. אפילו שהיו אלה 3 מתוך 40, החברים נמצאים שם היכן שהוא. 7.5% מהכוס שהוא מלאים, שהוכיחו שלאנשים כן אכפת ממיים, אפילו אם הכוח שלהם לאיכפתותם הובס לרוב. אם לאנשים באמת לא היה אכפת, הкус הייתה באמת ריקה. אם כולם היו כמו אתה היודע-מי בפנים, אנוכיים וערומים בסתר, לא היו מתגדי שואה כלל.

הארי הביט בשקיעה, ביום השני של שארית חייו, וידע שהוא עבר צד.

משמעותו לא הצליח להאמין בזה יותר, לא באמת, לא אחרי שהלך לאזקבאן. הוא לא היה מסוגל לעשות מה ש-37 מתוך 40 אנשים יצביעו שהוא חייב לעשות. יתכן שלכלום יש בפנים את מה שנדרש כדי להיות הרמיוני, ושיום אחד הם עשויים ללמד; אבל יום אחד זה לא עכשו, לא כאן, לא היום, לא בעולם האמתי. אם אתה הצד של 3 מתוך 40, אתה לא רוב פוליטי, ופרופסור קוירל צדק, הארי לא ירכין את ראשו בכניעה כשותה קרה. זה היה העולם בצורה איזומה. אתה לא יכול ללכת לאזקבאן

ולחזר מבלי ששניית את דעתך בנווגע למשהו חשוב.
או פרופסור קוירל צודק, אם כך ? שאל סליתרין. נשאיר הצד
את השאלה האם הוא טוב או רע, האם הוא צודק ? האם אתה
אדונם, בין אם הם יודעים זאת ובין אם לאו ? נשאיר הצד את החלק
של האופל, זו פשוט הצעינות שלו שוב. אבל האם כוונתך היה
לשנות כתעת ? אני חייב לומר, זה מלחץ אפילו אותו.

אתה חושב שנייתן להפקיד בידיך כוח ? שאל גרייפינדרו. אין
כלל כוח שאומר שאנשים שרוצים כוח לא צריכים לקבל אותו ?
אולי אנחנו צריכים לעשות את הרמוני לשיליטה במקום.

אתה חושב שאתה וואי לנחל חברה ולדאוג שלא תקרוס לתהו
מוחלט בתוך שלושה שבועות ? שאל הפלפוף. דמיין לעצמך כמה
חזק איימת הצרה אם תשמע שבחרו אותך לראש הממשלה, ועכשו

שאל את עצמך, האם אתה בטוח שהוא בקשר לזה ?
למעשה, אמר ריבנקלו, אני מוכחה לציין שכל העניינים
הפוליטיים האלה נשמעים משעמים להחריד. מה אם נשאיר את
כל עסקנות הבהירות לדראקו ונבדוק במדוע ? וזה מה שאנו באמת
טובים בו, וידוע שגם זה משפר את הקיום האנושי, תיודע.

חכו רגע, אמר הארי למרכיביו, אנחנו לא חייבים להחליט הכל
עכשו. מותר לנו להחליט בבעיה מכל הנסיבות לפני שנגיע לפתרון.

פישת המשם האחורה שקעה מתחת לאופק.
זה מוזר, ההרגשה של לא לדעת בדיק איפה אתה עומד, באיזה
צד אתה, של לא להחליט כבר בנווגע למשהו חשוב כמו זה, יש בזו
תחושה לא מוכחת של חירות....

זו הזכיר לו מה פרופסור קוירל השיב לשאלתו האחורה, מה
שהזכיר לו את פרופסור קוירל, מה שהקשה עליו שוב לנשות
והציג שוב את תחומית הזריבה בגורונו של הארי, שולח את
מחשבותיו במעלה הלולאה שוב.

למה הוא בכלל עצב עכשו, בכל פעם שהוא חושב על
פרופסור קוירל ? הארי היה רגיל להכיר את עצמו, והוא לא הבין

למה הוא מרגיש כלכך עצוב...

הוא הרגיש כאילו איבד את פרופסור קוירל לנצח, כאילו איבד אותו באזקבן, באותו המידה שהיא מאבד אילו היו הסוחרים נס

וכלים את המורה להתגוננות, מצלים אותו בריק שלהם.

איבדתי אותו! למה איבדתי אותו? משומ שהוא אמר אַבְּדָה קָרְבָּה והייתה למעשה סיבה מצוינת לעשות זאת אף על פי שלא ראתה זאת ממש שעחים? למה המצב לא יכול לחזור להיות כמו

שהיה?

אבל זה לא האבדה קָרְבָּה. ייתכן שהיא זה חלק במשמעותה הרציונליות וההרעות וההימנויות הזהירות מהשובה על דברים מסוימים. אבל לא היה זה האבדה קָרְבָּה, זה לא היה הדבר המתריד שהארי ראה.

מה ראתי...?

הארי הביט בשמיים הדועcis.

הוא ראה את פרופסור קוירל הופך לפושע קשוח כשניצב מול ההילאי, ושינוי האישיות לכוראה היה מושלם וחסר-מאז.

אישה אחרת הכירה את המורה להתגוננות בתור ג'רמי ג'פה.

כמה אנשים שונים אתה בכלל?

אני יכול לומר שטרחתי לספור.

אי אפשר שלא לתהות...

...האם 'פרופסור קוירל' אינו רק עוד שם בראשימה, רק עוד אדם שהפך אליו, שנוצר על מנת לשרת מטרה עולמה.

עכשו הארי תמיד יתבה, בכל פעם שידבר עם פרופסור קוירל, אם זו מסכה, ומה המנייע מאחוריו המסכה. עם כל חיזוק יבש, הארי

ינסה לראות מה הניע את המנופים שמאחוריו השפתיים.

האם זה מה שאנשים אחדים יתחלו לחשוב עליו, אם אהפוך ליותר מדי סליתרini? אם אוזום יותר מדי מזימות, האם לעולם לא אוכל לחייך אל מישחו בלי שיתהה למה אני באמת מתכוון

कשאני עושה זאת?

אולי ישנה דרך כלשהי להחזיר את האמון במה שנראה על פני השטח ולהפוך מערכות יחסים אנוישיות לאפשרות שוב, אבל הארי לא הצליח לחשב מה היא עשויה להיות.
כך איבד הארי את פרופסור קוירל, לא את האדם, אלא את...
החברו...
למה זה כאב כל-כך ?

למה הוא הרוגש כה בודד כתע ?
בוודאי ישנים אנשים אחרים, אולי אנשים טובים יותר, להיתמן בהם ולחתיד עימים ? פרופסור מקונגאל, פרופסור פלייטיק, הרמיוני, דראקו, שלא להזכיר את אימה ואבא, זה לא יכולו שהארי לבד ...
אלא ...

תחוות מחנק התפתחה בגרונו של הארי כשהבין.
אלא שפרופסור מקונגאל, פרופסור פלייטיק, הרמיוני, דראקו, יכולים ידעו לפעמים דברים שהארי לא יידע, אבל ...
הם לא הצטינו יותר מהארי בתחום הכוח שלו ; הגאנותה שהיתה להם לא הייתה הגאנותם שלהם, הגאנותם שלו שונה משליהם ; הוא עשוי לראות אותם כשוויים לו, אבל לא להבט מעליהם, לעליונים.

איש מהם מעולם לא היה, איש מהם לעולם לא יוכל להיות...
המדרך של הארי...
זה מי שהיה פרופסור קוירל.
זה מי שהארי איבד.

והצורה שבה איבד את המדריך שלו אולי תאפשר לו לזכות בו בחזרה ואולי לא. אולי يوم אחד הוא יידע את כל המטרות הנסתורות של פרופסור קוירל וכל הספקות ביניהם ייעלםו ; אבל אף על פי שזה נראה אפשרי, זה לא נראה סביר.

משמעות החל לנשב מחוץ להוגוורטס. הוא קופף את העצים העירומים, יוצר אדוות באגם שליבו טרם קפא, והشمיע קול

לחישה כשלוף ליד החלון שהשקייף על העולם השורי למחזה
בדמדומים, ומחשבותיו של הארי נדרדו החוצה לזמן מה.
ואז חן שבו פנימה, אל הצעיר הבא בלולה.

למה אני שונה מהילדים האחרים בגיל?

אם תשובתו של פרופסור קוירול לשאלת הזו הייתה התהמקות,
היתה זו התהמקות מחשיבות היטב. عمוקה מספיק ומורכבת
מספיק, מלאה דיה ברמיות למשמעות נסתרות כדי לשמש
כملכודת לריבנקלו שלא ניתן להטוותו בפחות. או שאולי פרופסור
קוירול התכוון לתשובתו בכנות. מי יודע איזה מנוע מזין את
המנופים מאחורי השפטים הללו?

אומר זאת, מר פוטר: כבר כתעת הינך מליט-הכרה, וחושבני
שתהפקן למלייט-הכרה מושלם בעוד זמן לא רב. עברו אנשים
כמונו, למושג זהות יש משמעות שונה מאשר לאחרים. כל מי שהוא
יכולים לדמיין, אנחנו יכולים להיות; והשוני האמיתית שלך, מר
פוטר, הוא שיש לך דמיון מפותח מגדר הרגיל. מחזאי חיב להכיל
את דמיוניתו, הוא מוכחה להיות גדול מהן כדי לגלם אותן
בתודעה. לשחקן או מרגל או פוליטיקאי, מוגבלת הקוטר שלו היא
המוגבלת על מי שהוא מסוגל להיות, המוגבלת על הפנים שהוא
מסוגל לחייב כמסכה. אבל בעבר אנשים כמוינו וכמוך, כל מי
שהנו יכולים לדמיין, אנחנו יכולים להיות, במצוות ולא בהעמדת
פניהם. כאשר דמיינת את עצמן הילד, מר פוטר, היה ילד. אולי
ישנם קיומיים אחרים בהם אתה מסוגל לתמוך, קיומיים גדולים יותר,
אם תרצה. למה אתה כה חופשי, וככה גדול במרחבן, בעוד ילדים
אחרים בגילך כה קטנים ומוגבלים? למה אתה יכול לדמיין ולהפוך
לעצמם בוגרים יותר ממה שילד מחזאי אמר לו להיות מסוגל
לחבר? זאת איני יודע, ולא אומר מה ניחושי. אבל מה שיש לך,
מר פוטר, הינו חיota.

אם זו הסחת דעת, היא מוצלחת מאד.

עם זאת, המחשבה המדעית יותר הייתה שפרופסור קוירול לא

הבין עד כמה הארי יהיה מוטרד מכך, עד כמה שגאי הנאום הזה יישמע באוזניו, כמה נזק הוא יעשה לאמון שלו בפרופסור קוירל. חיבר תמיד להיות אדם אמיתי אחד שהוא באמת אתה, במרכזו הכל...

הארי השקיף אל הלילה היורד, אל האפליה הנאספת.
...נכון?

* * *

כמעט הגיע הזמן לישון כשרמיוני שמעה את השאייפות המפוזרות והרימה את מבטה מהעתק של בובאטון: תלדותה שקרהה כדי לראות את הילד האובד, את הילד שלא נראה בארותה הזרים של יום ראשון, שאיהופעתו באறוחה הערב לוותה בשמוות – והוא לא האמין להן ממש שהן היו מגוכחות למגדי, אבל היא הרגישה תחושת בחילה קלה בכל זאת – שהוא עוזב את הוגורטס כדי לצוד את בלטריקס בלבד.

"הארי!" היא צווחה, היא אפילו לא קלטה שהיא מדברת אליו ישירות לראשונה מזה שבוע, או הבחינה בתלמידים אחרים קופצים לשם קולה לכל אורך החדר המועדון.

עיניו של הארי כבר הורמו להבית בה, הוא כבר החל ללבת לעברה, אז היא נעזרה באמצעות הקימה מהכיסא –

וכמה רגעים לאחר מכן, הארי היה יושב למולה והניח בצד את שרביטו לאחר שהטיל מחסום קוֹנִיטְס מסביבם.

(לא מעט ריבנקלאים ניסו להיראות כאלו הם לא מסתכלים.)

"הii", אמר הארי. קולו רעד. "התגעגעתי אליויך. את... הולכת לדבר איתי שוב, עכשו?"

הרמיוני הננה, רק הננה, לא מצליחה לחשב על שום דבר ולומר. גם היא התגעגע להארי, אבל היא החלה להבין, בתחשות אשמה מסוימת, שזה בטח היה הרבה יותר גרווע בשביילו. היו לה חברים נוספים, אבל להארי... זה לא הרגיש הונגן, לפעמים, שהארי

דיבר ככה רק אתה, אז היא הייתה מוכרכה לדבר אותו; אבל הארי נראה כאילו דברים לא הוגנים קרו גם לו.

"מה קורה?" היא שאלת. "יש כל מיני שמורות. יש אנשים שאומרים שהלכת להילחם בבלטריקס בלבד –" והשומות הלו אמרו שהרמיוני פשוט המציא את הספר עם עופיהחול, והוא צעקה שכל חדר המועדון של ריבנקלו ראה זאת, אז השומה הבאה הייתה שהיא המציא גם את החלק הזה, והיתה זו טיפשות ברמה כה בלתי נחפתה עד שהיא הייתה פשוט המומה לגמר.

"אני לא יכול לדבר על זה", אמר הארי בלחישה. "אני לא יכול לדבר על הרבה מזה. הלועאי שהייתי יכול לספר לך הכל", קולו רעד, "אבל אני לא יכול... אני מניח, אם זה עוזר, Shanai לא אלך לעוד ארכות צהרים עם פרופסור קוירל..."

הארי כסעה את עיניו בידו.

הרמיוני הרגישה תחושת בחילה בקיבותה.

"אתה בוכה?" שאלה הרמיוני.

"כן", אמר הארי, קולו נשמע חסרניימה מעט. "אני לא רוצה שמיشهו אחר יראה".

השתרווה שתיקה קצרה. הרמיוני רצחה לעוזר אבל היא לא ידעה מה לעשות כאשר בן בוכה, והיא לא הבינה מה קורה; היא הרגישה כאילו דברים עצומים מתרחשים סביבה – לא, סביר הארי – ولو הייתה יודעת מהם היא בודאי הייתה מפחדת, או דואגת, או משחו, אבל היא לא ידעה כלום.

"האם פרופסור קוירל עשה משהו לא בסדר?" היא שאלה לבסוף.

"זו לא הסיבה שאני לא יכול ללכת אליו לארוחות צהרים", אמר הארי, עדיין בלחישה, ידיו על פניו. "זו הייתה החלטה של המנהל. אבל כן, פרופסור קוירל עשה דברים שגרמו לי לבתו בו פחות, אני מניח..." קולו של הארי נשמע רעוע מאד. "אני מרגיש

קצת בודד עכשו".

הרמיוני הניחה את ידה על לחייה במקום שבו פוקס נגע בה אתמול. היא המשיכה לחשב על המגע הזה, שוב ושוב, אולי משום שרצתה שהיא חשובה, שתהייה לו ממשמעות עבורה....

"אני יכולה לעזור בדרך כלשהי?" היא שאלה.

"אני רוצה לעשות משהו רגיל", אמר הארי מאחורי ידיו. "משהו מאוד רגיל בשביל תלמידי שנה ראשונה בהוגוורטס. משהו שלילדים בני אחתי-עשרה וילדות בנות שתים-עשרה כמונו/amorilim העשוי. בואו נshallת נשבץ משחק של טאקי מתחוצץ או משהו... אני מניח שאין לך את הקלפיים ואת לא יודעת את החוקים, נכון?"

"אם... אני לא יודעת את החוקים..." אמרה הרמיוני. "אני יודעת שהם מתחוצצים."

"או אולי גוג'ואים?" שאל הארי.

"אני לא יודעת את החוקים והם יודקים עליו. אלה משחקים של בניים, הארי!"

השתררה שתיקה. הארי מחה את דמעותיו בידיו, ואז הסיר אותן; ואז הוא הביט בה במבט חסר-אונים מעט. "ובכן", אמר הארי, "מה קוסמים ומכתפות בגילנו עושים, כשהם משחקים, את יודעת, משחקים שטוחים וחסרי מטרה שאנחנו/amorilim לשחק בגיל הזה?"

"קלאס?" אמרה הרמיוני. "קפיצה בחבל? מתקפת חדייקון? אני לא יודעת, אני קוראת ספרים!"
הארי החל לצחוק, והרמיוני החלה לצחוק יחד איתו אף על פי שלא ידעה לבדוק למה, אבל זה היה מצחיק.

"אני מניח שהזה עוזר קצת", אמר הארי. "למעשה אני חושב שהזה עוזר יותר מכפי שה משחק גוג'ואים היה יכול לעוזר, או תודה לך שאתה את. ולא משנה מה, אני לא נוחן לאף אחד להסביר מני בקסם את כל מה שהוא יודע על חדו". אני מעדיף למות".

"מה?" אמרה הרמיוני. "למה - למה שאיפעם תרצה לעשות

את זה?"

הארי התروم מהשולחן, ונשמעה המולה כאשר רעש הרקע חזר כשקימתו שברה את לחש ההשתקה. "אני עייף מעט ולכון אני הולך לישון", אמר הארי, קולו רגיל ויבש, "אני צריך לפצוח על קצת זמן אבוד, אבל נתראה בארוחת הבוקר, ואז בתורת הצמחים, אם זה בסדר מבחינתך. שלא להזכיר את העובדה שזה לא יהיה הוגן לזרוק את כל הדיכאון שלי עלייך.ليلת הרמוני".
"ليلת טוב, הארי", היא אמרה, מרגישה מבולבלת ומודאגת ביותר. "חלומות פוז."

הארי מעוד קלות כשהארה זאת, ואז המשיך ללבת לעבר המדרגות שהובילו אל מגורי הבנים בשנה הראשונה.

* * *

הארי כיון את לחש ההשתקה שעלה לראש מיטתו לעוצמה המירבית, כדי שלא יעיר איש אפילו אם יצרח.
הוא כיון את השעון המעורר שלו לשעת ארוחת הבוקר (למקרה שלא יהיה כבר ער בשעה הזאת, למקרה שיצליה לישון בכלל).

נכns למשה, נשבב -

- והגיע את הגוש שמתחת לכרית...
הארי הביט בחופה שמעל מיטתו.

הוא מלמל מתחת לנשימתו, "הו, אתה בטח צוחק עליי...".
נדרשו להארי כמה רגעים לאזרור את הכוח להתישב במיטהו, לכسوת את עצמו ואת הכרית בשמיכה כדי להסתיר את מעשייה מהילדים האחרים, להטיל לומוס בעוצמה נמוכה ולראות מה נמצא מתחת לכרית שלו.

היה שם מגילות קלף וחפיסת קלפים.
על הקלף נכתב,

ציפוף קטנה לחסה לי שדמלדור סגר את דלת הכלוב שלו.

עלוי להודות, במרקחה הוה, שיתכן שיש משחו בהחלטתו של דמבלדור. בלטראיקס בלק חופשיה בעולם פעם נספת, ואין אלה חדשות טובות לשום אדם טוב. לו הייתה במקומו של דמבלדור, יתכן שהייתי עושה את אותו הדבר.

אבל לכל מקרה... מכון המכשפות של סיילם באמריקה מקבל גם בניים, על אף השם. הם אנשים טובים והם יגנו עליך אפילו מפני דמבלדור, אם תזדקק לכך. בריטניה מאמין שאתך זקוק לרשותו של דמבלדור כדי להגן לאמריקה הקסומה, אבל אמריקה הקסומה חולקת עלייה. אז במרקחה קיזען, צא מגבולות לחשי ההגנה של הוגוורטס וקרע לשניים את מלך הלבבות מחפיסט הקלפים הזה.

מיותר לציין שעליך לעשות זאת רק במרקחה קיזען.

שמור על עצמן, הארי פוטר.

- סנטה קלואס

הארי הביט בחפיסט הקלפים.

היא לא יכולה לקחת אותו לשום מקום, לא כרגע, מפתחות מעבר לא עובדים כאן.

אבל הוא בכל זאת הרגיש רתיעה קלה מהמחשבה של להרים אותה, אפילו כדי להחביא אותה בתיבה שלו...

טוב, הוא כבר הרים את הקלף שהיא יכול להיות מכושף עם מלכודות באותו הקלות, לו הייתה מלכודה מעורבת בעניין.

אבל בכל זאת.

"וינגרודים לבiosa", לחש הארי, והרחיף את חבילת הקלפים כך שתנוח על יד השעון המעוור שלו, בgomacha שבראש המיטה. הוא יטפל בזה אחר.

ואז הארי נשכב במיטהו, ועצם את עיניו, לחלים בלי עופ-חול שיגן עליו, ולשלם את המחר.

* * *

הוא התעורר בהשתנקות של אימה, לא בצרחה, הוא טרם צרה הלילה, אבל הוא היה מסובך בשמייכותו לאחר שגופו היישן זע

בחולמו על ריצה, על ניסיון להתחמק מהפערים במרחוב שרדפו אחריו במסדרון מתכת מואר באור קלווש של מנורת גז, והוא לא ידע, בחלום, שם ייגע בריקניות הללו הוא ימות בצורה נוראה. יותר מאוחר את גופו הנושם, ריק. כל שידע הוא שעלי לרווח ורווח מהפצעים בעולם שריחפו בעקבותיו –

הארי התחל לבלוט שוב, לא היה זה בשל האימה שבمرדף, היה זה משומש שהוא רץ בעוד מישמי מאחוריו צורחת לעזרה, צורחת שישוב ויציל אותה, עוזר לה, היא נאכלת, היא עומדת למות, ובחולם הארי ברוח במקום לעוזר לה.

“אל תלך!” הקול בקע בצרחה מאחוריו דלת המטבח. “לא, לא, לא, אל תלך, אל תקח את זה, אל אל אל –”
למה פוקס נח בכלל על כתפו? הוא הילך. פוקס אמר לשנוואו אותן.

פוקס אמר לשנווא את דמלדיו. הוא הילך.

פוקס אמר לשנווא את כולם.

הילד לא היה עיר, לא חלם, מחשבותיו היו מבולגנות וمبולבלות בארץ הצל שגבלה בין שינה לערות, לא מגן על ידי מעקות הבטיחות שהתרודעה המודעת שלו כפתה על עצמה, הכללים והאנזורים המוקפדים. בארץ הצל הזו, מוחו מתעורר מספיק כדי לחשוב, אבל משחו אחר היה מונעם מכדי לפעול; מחשבותיו התרוצזו, חופשיות ופראיות, לא מוגבלות על ידי הדימוי העצמי שלו, על ידי האידאלים שהיו לעצמו העד בנוגע למה שהוא אמר לחשוב. זה היה החירות שבחולומות מוחו, בעוד הדימוי העצמי שלו ישן. חירות לחזור,שוב ושוב, על הסיתות הנורא ביותר החדש של הארי:

“לא, לא התחכוני, בבקשה אל תמות!”

“לא, לא התחכוני, בבקשה אל תמות!”

“לא, לא התחכוני, בבקשה אל תמות!”

עם נבנה בו לצד התיעוב העצמי, חימה נוראה וחמה ברזמנית

עם שנאה קפואה וקרה, על העולם שעשה זאת לה ולעצמם, ובמצבו הערילמחזה הארי פנטז על בריחות, פנטז על דרכיהם להימלט מהדילמה המוסרית, הוא דמיין את עצמו מרחף מעל האימה המשולשת העצומה של אזקבאן, ולווחש מזמור עם הבורות שונות מכל דבר שנשמע על כדור הארץ לפני כן, לחישות שהדרהו לכל אורך השמיים ונשמעו בצד השני של העולם, ואז היה פיצוץ של אש פטרונוּס בסופה כמו פיצוץ גרעיני שקרע לגזרים את כל הסוהרנסים ברגע ותלש את קירות המתקת של אזקבאן, ניתץ את המסדרונות הארכיים ואת האורות הכתומיים העמומיים, ורגע לאחר מכן מוחו נזכר שיש שם אנשים, ושיכתב את פנטזיות החלימי למחזה שתראה את כל האסירים צוחקים כשעפו בלהקות הרחק מהחרבה הבוערת שהיאיתה אזקבאן, האור הכהה משוחרר את ברעם לגופם כשעפו, והארי החל לבכות חזק יותר לתוך הכרית שלו, משומם שהוא לא יכול לעשות את זה, הוא לא אלהים –

הוא נשבע בחיו, בקסמו ובאמנותו קרציונליסט, הוא נשבע בכל מה שמקודש ובכל הזיכרונות השמחים שלו, הוא נתן את מילתו אז עכשו הוא חייב לעשות משהו, חייב לעשות משהו – **לעשות משהו** –

אולי זה חסר-טעם.

אולי ניסיון לצית לחוקים הוא חסר-טעם.

אולי פשוט צריך לשורף את אזקבאן, באיזו צורה שלא תהיה. ולמעשה, הוא נשבע שיעשה זאת, אז עכשו זה מה שהוא חייב לעשות.

הוא פשוט יעשה כל מה שיידרש כדי להיפטר מאזקבאן, זה הכל. אם זה אומר לשלוט בבריטניה, בסדר, אם זה אומר למצוא לחש ללחוש שהדרהד לאורך כל השמיים, שיהיה, הדבר החשוב הוא להשמיד את אזקבאן.

זה הצד שלו, שם הוא נמצא, אז הנה, זה סגור. תודעתו הערה הייתה דורשת הרבה יותר פרטים לפני שהיאתה

מקבלת זאת כתשובה, אבל במצבו החולם-למחצה זה הרגיש מספיק כמו החלטה כדי להניח לבודעתו העיפה להירדם באמצעות שוב, ולחלום את הסיום הבא.

* * *

אחרית דבר אהדרונה:

היא התעוררה בהשתנקות של אימה, מתוך הפרעה בנשימתה שהותירה אותה בתחושת מתנק אך עם זאת ריאותיה לא נעו. היא ניעורה עם צרחה שלא נשמעה על שפתיה ולא מילים, שום מילים לא יצאו, משומם שהיה לא הצלicha להבין את מה שראתה, היא לא הצלicha להבין את מה שראתה, זה היה גדול מכדי שתוכל להקייף זאת וזה עדרין הלך והתחווה, היא לא הצלicha מתחת מילים לצורה חסרת הצורה ולכען היה לא הצלicha לפrox זאת, לא הצלicha לפrox זאת ולהפוך שוב לתמיינה ולהחסר ידיעה.

"מה השעה?" היא שאלה.

השעון המעורר המוזהב שלה, המשובץ ביהלומים, השעון המעורר היפפה והקטום והיקר שהמנעל העניק לה עם קבלתה להוגורטס, לחש בחזרה, "בסביבות שתים לפניות בוקר. חוזר ליישון".

המציעים שלה היו ספוגי זיעה, הפיג'מה שלה הייתה ספגות זיעה, היא הרימה את שרביטה שנח ליד כריתת וניקתה את עצמה לפני שניסתה לחזור ליישון. היא ניסתה לחזור ליישון, ובסיומו של דבר, הצלicha.

סיביל טרלוני חזרה ליישון.

פרק 49

פרק תוויתו 4, יקופית כתיכלית תיכופית

שםו לב, פרק זה אינו חלק מהעלילה ואיןו חלק מהקאנון

אם שעת השינה שלך חלפה לפני חמיש שעות ואתה עדיין קורא, אולי כדי שתלך לישון? הספר עדיין יהיה כאן גם מחר... אלא אם כן, אתה יודע, משהו דע יקרה לו ומחר בבוקר תחקל ב"שגיאה 404" ותישאר בלילה לבד זיכרונות חולף וחורתה נצחית על כך שלא נשארת עיר והמסכתה לקרוא כל עוד הייתה לך אפשרות. אבל הי, מה הסיכוי שהי יקרה?

סיפור זה מופיע באמצעות בלוגים, ציוצים, פה לאוון, פורומים, והוספה לרשימות; כמובן, אם הקוראים לפניו לא היו מקדירים דקה עלשות זאת, אתה כנראה לא היה מוצא את הפאנטזיה. אם זה לא מספיק כדי לגרום לך להפיץ את הסיפור, אז תן לי להוסיף, שאם לא תעוזר להפין את הרצינליות הרמוניית היה עצובה. אתה לא רוצה שהיא תהיה עצובה, נכון?

אל תשכחו להיכנס לאתר LessWrong.com ולקרוא את השרשורים, הקיום האמתי שיצירה זו היא רק צל שלו. אני ממליץ להתחיל עם *.How to Actually Change Your Mind*

ועכשיו, כשכל היקומים בבעלות היצרים שלהם, אני מציג:

* * *

הפאנטזנים הנוספים שהיית יכול לקרוא עכשיו

* * *

שר הרציונליות

פִּרְוֹדוֹ הַבֵּית בְּכָל הַפְּנִים, אֶךָּ הָן לֹא הָיו מַופְּנוֹת אֲלֵיכוֹ. כָּל הַמּוֹעֵצָה
יָשָׁבָה בְּעֵינֵים מַושְׁפָּלוֹת, כְּאֵילוֹ שָׁקוּעָה בַּמַּחְשָׁבָה עַמְוקָה. חַרְדָּה
גְּדוֹלָה נַפְלָה עַלְיוֹ, כְּאֵילוֹ הוּא מַמְתִּין לְהַכְּרוֹזָה עַל אַבְדוֹן שָׁאוֹתוֹ חֹזה
מַזְמָן וְקַיּוֹת לְשֹׁוֹא כִּי אָוְלִי אַחֲרֵי הַכּוֹל לֹא יַדְבֵּר בּוֹ לָעֵד. כִּי מִיהָה
עַמְוקָה לְנוֹוחָ וְלְהִשְׁאָר בְּשִׁלוֹה לְצִדּוֹ שֶׁל בְּיַלְבּוֹ בַּרְיבְּגַנְּךְלָ מִילָּא
אֶת לְבּוֹ. לְבָסּוֹף בְּמַמְצָץ הוּא דִּיבֵּר, וְהַתְּפִלָּא לְמִשְׁמֻעָ מִלּוֹתָיו,
כְּאֵילוֹ אֵיזָה רְצָוָן אַחֲרָם שֶׁמְשָׁתֵּמֶשׁ בְּקוֹלוֹ הַקָּטָן.

"אִינְנוּ יְכוֹלִים", אָמַר פִּרְוֹדוֹ. "אֲסּוּר לְנוּ. הָאִין רְוָאיִם אַתֶּם? זֶה
בְּדִיקָה מָה שֶׁרְצָה הַאוֹיב. כֵּל זֶאת הוּא חֹזה".

הַפְּרָצּוֹפִים פָּנוּ אֲלֵיכוֹ: הַגְּמָדָאים בַּתְּמִיהָה, הַעַלְפִּים בַּמְבַט אַפְּלָ;

בְּנִיהָאָדָם בְּחוֹמְרָת סְבָר; וְאַלְרוֹנְדָן וְגַנְּדָלָף בַּמְבַט כֵּה חַד עַד שְׁפָרְדוֹ
כּוּמַעַט וְלֹא עַמְדָה בְּכָךְ. בָּאוֹתוֹ הַרְגָּעָה, הִיה זֶה קַשָּׁה שֶׁלֹּא לְאַחֲזוֹ
בְּטַבְעַת בִּצְדָּו, וְעוֹד יוֹתֵר קַשָּׁה שֶׁלֹּא לְעַנוֹד אַתְּהָ, לְעַמּוֹד מָולָם
פְּשָׁוט כְּפִרְדוֹ.

"הָאִינְכָם מַעֲרְעָרִים עַל כֵּךְ?", אָמַר פִּרְוֹדוֹ, קוֹלוֹ רֹזה כָּמוֹ הַרוֹחַ,
רוּעֵד כָּמוֹ מִשְׁבָּה. "בְּחָרָתָם, מִכָּל הַדְּבָרִים, לְשִׁלוֹחָת הַטְּבֻעָת אֶל
מַוְּרָדוֹ; הָאִין עַלְינוּ לְתַהֲוֹת כִּיצְדֵּקָה הַגָּעָנוּ לְמִצְבָּה זֶה? מִכָּל
הַאָפְשָׁרוּיּוֹת הַנִּיצְבּוֹת בְּפִנְינוּ, לְעַשּׂוֹת אֶת הַדָּבָר הַאֶחָד שַׁהְאָוֵב
שֶׁלְנוּ רֹזֶחֶת בַּיּוֹתֶר? אָוְלִי עַל הַר הַגְּזִירָה כָּבֵר הַוֹּצֵב מִשְׁמָר, כָּוֹחַ חֹזֶק
דָּיו כִּדֵּי לְהַדּוֹף אֶת גַּנְּדָלָף, אַלְרוֹנְדָן וְגַלְּוּרְפִּינְגָּל גַּם יְחִידָה, אוֹ שְׁמָא
שְׁוּוֹ שֶׁל הַמָּקוֹם קִירְדָּא אֶת הַלְּבָה אֲשֶׁר שָׁם, תְּכִנֵּן אַתְּהָ כֵּךְ שַׁתְּלִכּוֹד
אֶת הַטְּבֻעָת וַיְכַל פְּשָׁוט לְהֹזִיאָה חֹזֶחֶת לְאַחֲרָ שְׁנוֹרָקָה פְּנִימָה..."
זִיכְרוֹן שֶׁל בָּהִירָות נוֹרָאָה פְּקָד אֶת פִּרְוֹדוֹ, וְהַבּוֹקֶשׁ שֶׁל שְׁחֹק שָׁחֹור,
וְעַלְתָּה בּוֹ אֶזְזָבֵל הַמַּחְשָׁבָה כִּי בְּדִיקָה כֵּךְ יִعָּשֶׂה הַאוֹיב. רַק שַׁהְמַחְשָׁבָה
עַלְתָּה בּוֹ בְּלַשׁׁוֹן זֶה: כֵּךְ הִיה מְשֻׁעָשָׁע אָוְתִּי לְעַשּׂוֹת, לוֹ הַתְּכוּנוֹתִי
לְשִׁלוֹט...
מִבְּטָהָם סְפָקְנִים הַוּחָלְפּוּ בְּמּוֹעֵצָה; גָּלוֹזִין, גִּימָלִי וּבְפּוֹרּוֹמִיר
הַבִּיטוּ כָּעֵת בְּעַלְפִּים בְּסְפָקְנִות גְּדוֹלָה מִבְּעֵבֶר, כְּאֵילוֹ הַתְּעוּרָרוּ

מתוך חלום של מילימ.

"האובי חכם עדימאוד", אמר גנְדָּלֶף, "ושוקל את כל הדברים בדיקנות במאזני רשותו. אך אין בידו אמת-מידה מלבד התאווה, תאונות השלטון, ולפיה ישפט כל לב. לא תעללה המחשבה בדעתו שעשווי מי להתגער ממנה, שאנו משוכינו בטבעת, נרצה בהשמדתה – "

"הוא בן ייחשוף על כך!" הזרעך פַּרְוֹדוֹ. הוא התאמץ למצוא מילימ, מנסה להבהיר דברים שפעם נראו ברורים ומובנים בשביבו, וcut דחוים היו כמו שלג נמס. "אם האובי חשב שכל אויביו מונעים מתאות השולטן לבודה – הוא היה מניח הנחה שגואה, שוב ושוב, ואת זאת היה לואה יוצר הטבעת, הוא היה יודע שהוא עושה טעות!" ידיו של פַּרְוֹדוֹ רעדו בתהנונים.

בזרומיר זע, ספק רב חדר לקולו. "מדובר אתה הגונות על האובי", אמר בזרומיר, "בתור אחד משונאיו."

פיו של פַּרְוֹדוֹ נפתח ונסגר במכוונה נואשת; כי פַּרְוֹדוֹ ידע, הוא ידע שהאיש משוגע, אבל הוא לא יכול לחשוב על שום דבר להגיד. או אז דבר בילבו, וקולם הטיל דממה על החדר כולה, אפילו על אלרונֶנד שעמד לדבר. "פַּרְוֹדוֹ צודק, חושנסי", לחש החוביט הזקן "זכר אני, זכר אני איך היה זה. לראות עם הראייה השחורה. זכר אני. האובי יחשוב כי עלולים אנו להיות ללא יכולת לבתו זה בזה, וכך החלשים שבינינו יציעו להשמיד את הטבעת על מנת שהחזק לא יוכל להחזיק בה. יודע הוא שגם מישן טוב בילבו עלול להציג להשמיד את הטבעת, וכך להציג עצמו לטוב. והאובי לא יחשוב כי יהיה זה בלתי אפשרי שהחלה שיכזו תתקבל על המועצה, האינכם מבינים? אין הוא סומך علينا שנהייה חכמים." שחוק חלוש בקע מגורנו של החוביט העתיק. "ואפילו אם כך חשב – עדיין היה שומר על הר הגזירה. זה יעלה לו אף מעט." אז מבשרי רעות היו פניהם של העלפִּים והחכמים; קמות היה מצחו של אלרונֶנד, וגבינו החדים של גנְדָּלֶף חרשו קמטים.

פרודו בבית בוכום, מרגיש בפראות הפוקדת אותו, ייוש; ואשר ליבו נחלש, העיב צל על חזונו, חושך והיסוס. מתרח הצל ראה פרודו את גנקלף, ואת כוחו של האשפ שהתגללה כחולשה, וחכמתו כתיפשות. כיון שפרודו ידע, כשהנדמה היה כי הטבעה גוררת ומכבידה על חזו, שגנקלף לא חשב כלל על ההיסטריה והידע, כאשר הקוסם דיבר כיצד האויב לא בין שום רצון לחסוך בכוח; שגנקלף לא זכר כיצד הפיל סאורהן והשחית את אנשי נומנוו בימי תחילתם. בדיקן כפי שאלה עליה בדעת גנקלף שהאויב עשו למלמוד להבין את אויביו הרצון הטוב על ידי התבוננות...

מבטו של פרודו נשלח אל אלרונד, אך שום תקווה לא הייתה שם, אין עצה ואין תבונה בחזון הצללים; היה זה אלרונד שנtanן ליסילדור לлечת, נושא את הטבעה מן הר הגזירה, שם היה עלייה להירס, במחיר כל המלחמה הזאת. לא למען יסילדור עצמו, לא בಗל הידיות, כי הטבעה הרגה את יסילדור בסופו של דבר, וגורלות גרוועים בהרבה יכולו לפגוש אותו. אבל האברון אשר נבע מעשהו של יסילדור היה נראה אז לא ודאי לאַלְרֹונֶד, לא ודאי ומרוחק בזמן; ועודין המחר שהיה נגבה מאַלְרֹונֶד עצמו בהכאת אחורי וראשו של יסילדור בגולת הניצב של חרבו, היה ודאי יותר, וקרוב יותר...

כמתוך ייוש, פנה פרודו לבית באָרגוּן, האיש השחוק אשר היה לבוש בבדיו היישנים והבלויים מסעות עברו המועצה הזאת, יורש למלכים שדבר ברפות להזביטים. אך נראה היה שחווינו של פרודו מוכפל, ובמראה הצללים השני פרודו רואה אדם שבילה יותר מדי בנעוריו בקרוב העלפים, שלמד לבוש בגדים צנوعים ומוכתמים בין הזהב והתכשיטים, בידיעה שלא יוכל להתאים חוכמה לhocמתם, ומקווה הוא לנצח אותם באופן שהם לא יחקו... לפי ראות הטבעה, אשר הייתה ראייתו של יוצר הטבעה עצמו, כל הדברים הנאצלים נמוגים לתחבולות ושוקרים, עולם של אפרוריות וחשיכה ללא כל אור. הם לא בחרו בידעין, גנקלף או אלרונד או

אֶרְגּוֹן; הדרחפים באו מן החלקים המוסתרים והאפלים בתוך תוכם, העומק השחור והנסתר שהטבעת פרוס בראשיתו של פָּרוֹדוֹ. האם הם יכולים להעלות בדעתם את הצל, כאשר הם לא יכולים

להבין איפלו את עצםם, או את הכוחות המניעים אותם ?

”פָּרוֹדוֹ !“ עלתה לחישה חרדה בקלו של בִּילְבּוֹ, פָּרוֹדוֹ חזר לעצמו, ועזר בידו המשטת לעבר המקום שבו הטבעת מונחת על לוח לבו, חלואה מהרשרת שלה, נגררת כאמור עצומה סיבוב צווארו.

מושיט יד לאחزو בטבעת בה טמונה כל התשובות.

”איך יכולת לשאת את הדבר הזה ?“ לחש פָּרוֹדוֹ לְבִילְבּוֹ, כאילו שניהם היו הנשומות היחידות בחדר, אף שהਮועצה כולה התבוננה בהם. ”במישך שניים ? אין אני יכול לדמיין זאת.“
”שמרתי אותה נעהה בחדר אליו ורק לגַּנְדְּלָף היה המפתח“, אמר דודו, ”וכאשר התחלתי לדמיין דרכיהם לפתחו אותו, הייתה נזכר בגולם.“

רעד עבר בפָּרוֹדוֹ, זכר את הסיפורים. האימה של הרי הערפל, הוושב, הוושב תמיד בחושך ; שולט באורקים מתוך הצללים וממלא את המנהרות במלכודות ; אבל אילולא בִּילְבּוֹ לא היה עונד את הטבעת בפעם הראשונה אף לא גמד אחד היה נשאר בחיים. ועכשו, לגולס הַעֲלָף אמר להם, גולים ויתר על שליחת סוכניו נגד הפלך, איזר סופיסוף את האומץ לעזוב את ההרים שלו ולחשוף את הטבעת עצמה. היה זה גולם, אליו פָּרוֹדוֹ יחולק את הגורל – אם הטבעת לא תושמד.

אלא שלא הייתה להם שום דרך להשמיד את הטבעת. הצל הזה מראש כל מהלך מהם יכולים לעשות. כמעט – פָּרוֹדוֹ עדרין לא הצליח לדמיין איך זה נעשה, איך הצל סייר דבר זה – כמעט תמן את המועצה לשולח את הטבעת ישר לתוך מזרדור וركע שומר עזיר שהוצב עליה, כפי שהם היו עושים אם פָּרוֹדוֹ ובִּילְבּוֹ לא היו שם.

ומאוחר שנבחורה האפשרות שהיתה בכירור המהירה מכל התבוסות האפשריות, השאלה היחידה שנותרה הייתה כמה זמן ייקח להפסיד. גנְךָלַף השתהה זמן רב מדי, התמהמה זמן רב מדי כדי להתחיל ב意义上 הזה. היה זה יכול להיות כה קל, לו רק בילבו יצא לפני שמוניים שנה, לו רק נאמר לבילבו بما גנְךָלַף כבר חשד, לו רק ליבו של גנְךָלַף לא היה נרתע בשקט הרחק מהמבוכה שבסייעו לטעות...
ידו של פרודו התעווה על חזזו; ללא מחשבה, אצבעותיו החלו לעלות שוב לעבר המשקל האדיר של השרשota עליה תלואה הטבעת.

כל מה שהיה צריך לעשות הוא לעndo את הטבעת. רק זאת, והיכול יתרור לו, ופעם נוספת הצמיגות והעכירות יעצבו את מחשבותיו, כל האפשרויות והעתידות יהיו שוקופים בפניו, והוא יראה דרך התוכניות של הצל ויכול להכנן נגד זה שאין לעמוד בפניו –

– והוא לעולם לא יוכל להוריד את הטבעת, לא שוב, לא על ידי שום כוח רצון שייתור לו. כל שנותר לו מאותם רגעים היה אך זכרונות עזומים, אבל הוא ידע שהוא הרגיש כמו למות, לאפשר לכל מגדרי המחשבה שלו לקروس ולהיות רק פרודו פעם נוספת. וזה הרגיש כמו למות, זאת זכר היטב מהairoע בפסקת הרוחות גם אם זכר זאת קצת אחרת. ואם הוא יענווד את הטבעת שוב, מوطב יהיה למות אותה בעוד על אצבעו, לשים קץ לחייו בעודו עצמו; פרודו ידע שהוא אין יכול לעמוד מול ההשפעות של ענדית הטבעת בפעם השנייה, ולא לאחריה כאשר הבהירות הבלתי מוגבלת תאבד לו...

פרודו הסתכל סביב על המועצה, על המועצה הלבנה חסרת האונים התועה ללא הנהגה, והוא ידע שאין הם יכולים להביס את הצל בכוחות העומדים לרשותם.

“ענווד אותה פעמי אחת אחרונה”, אמר פרודו, קולו נשבר

ונכשל, כפי שידע מתחילה שיגיד בסופו של דבר, "בפעם الأخيرة
כדי למצוא את התשובה עבור המועצה הזאת, ואחרי יהיו הוביליטים
נוספים".

"לא!" נצעק קולו של סם, ההוביליט האחד החל להסתער
קדימה מהמקום שבו התחבא; פרודו, עם תנועה מהירה ומדוקת
כמו נזגול, הוציא את הטבעת מתחת לחולצתו; ואיכשהו בילבו
כבר עמד שם וכבר דחף את אצבעו דרך.
הכל קרה עוד לפני שגנדרף יוכל להרים את מטהו, לפניו
שאָרגוֹן יכול לשלוּף את שברי חרבו; הגמְדָאים צעקו בהלם,
והעַלְפִים נחרדו.

"כמובן", אמר קולו של בילבו, בעוד פרודו החל לבכות, "אני
רוואה זאת עכשוין, אני מבין הכל לבסוף. הקשייבו, הקשייבו ומהה,
הנה מה שעלייכם לעשות –"

* * *

המכשפה וארון הבגדים

פייטר התבונן בעין ביקורתית בקנטאוריים החונים ובקשנותם שלהם,
על הבוניים עם הפגיניות הארוכים שלהם, והדוביים המדברים בעלי
שרוון הקששים. במסגרת תפקидו היה פייטר האחראי, כיון שהוא
אחד מ"בניו של אדם" המתולוגיים והכריז על עצמו כמלך העליון
של נרניה; אבל האמת היא שהוא לא ידע הרבה על מחנות
צבא, נשק, וסורי שומרים. בסופו של דבר כל מה שהוא יכול
לראות היה כי כולם נראו גאים ובתוחים, ופייטר קיווה שהם צדקו;
כי אם לא יכולה להאמין באنسיך שלו, לא יכולה להאמין באף
אחד.

"הם מפחידים אותי, אם הייתי צריך להילחם בהם", פייטר אמר
לבסוף, "אבל אני יודע אם זאת ישפיקו כדי לנצח... אותה."
זה אין אתה חושב שהאריה המסתורי יופיע ויסיע לנו?" אמרה
לוסי. קולה היה שקט למדי, כך שאף יוצר מהיצורים שסבירם לא

ישמע. "זה יהיה באמת נחמד מצדו להופיע, במקום פשוט לחתת כלולם לחשוב שהוא מינה אונתו להיות אחרים?"
סוזן הנידה בראשה, מהדקה את אשפת החצים הקסומה לגבה.
"אם באמת היה מישחו כזה," אמרה סוזן, "הוא לא היה נותן
למכשפה הלבנה לכנות את הקרקע בחורף ממש מאה שנים, לא
כך?"

"חלמתי חלום מוזר ביותר," אמרה לוסי, קולה אפילו שקט
יותר, "בחלום לא היינו צרייכים לארגן את כל היצורים או לשכנע
אתם להילחם, פשוט נכנסנו למקום הזה והאריה האדריר כבר היה
כאן, עם כל צבאותיו והלך והציל את אדמוני, לאחר מכן רכבנו
לצדו לקרב הנורא הזה שבו הוא הרג את המכשפה הלבנה..."
"האם לחלום יש מוסר השכל?" שאל פיטר.

"אני יודעת," אמרה לוסי, מצמצת ונבוכה במקצת "בחולם
הכל נראה חסר-טעם אייכשו."
אני חושבת שאולי נרנעה ניסתה להגיד לך," אמרה סוזן, "או
אולי היה זה רק החלומות שלך שניסו לומר לך, שם באמת היה
אריה כזה, לא יהיה שום צורך בנו".

* * *

הפוני הקטן שלי – חברים היא מדע

"פריפז, שסיפה לי בכנות כי טעית, מייצגת את יסוד ה...
יושדה!" קרן קסם נצנוץ הרימה את ראה עוד יותר, רעמתה
מושבת כרוח על השמיים הכהים הסובבים את צווארה. "ביבשנית,
שהתקרבה אל המנטיקור כדי למצוא את הקוין בcpf וגלו, מייצגת
את יסוד ה... חקירה! פינקי פאי, שהבינה כי הפרצופים המगעלים
היו רק עצים, מבטאת את יסוד... גיבוש ההשערות החלופיות!
זהה, אשר פתרה את הבעיה של נחש הימ מייצגת את יסוד ה...
יעדרתיות! קשת בענן, שראתה מבעד להצעת שואה של משאת
נפשה, מייצגת את יסוד ה... נתונה! מאריסוזן, אשר גרמה לנו

לשכנע אותה כי אנחנו צדקנו לפני שהיא הסכימה לבוא למסע שלנו, מייצגת את היסוד שלו... ביקורת העמיתים! וכאשר אלו מוצחים מניצוץ הסקרנות השוכן בלב של כולנו, הם יוצרים את היסוד השביעי – ! היסוד של המשפט – "

פייצוץ הכוח שהחפרץ לקראתן היה כروح של לילה ללא ירח, הוא תפס את מררי סוזן לפניו שהפוני הספיקה למצמצז, והוא נעלמה בלי להשאיר עקבות לפני שמשהו מהם הספיק להירתע בהם.

מהדבר החשוב שעמד במרכזו הבמה שבה היסודות התנפצו, מן המתווה שחור החיל שבקשו ניתן היה לזהות כסוס, נשמע קול שכמו עף את אוזניהם, שורף כמו אש קרוה, הידיד ישירות במוח של כל פוני ששמעה:

האם אתם באמת מצפים ממוני מימי פשוט לעמוד כאן בשקט
ולתת לנו לסייע ?

קרון קסם נצנוץ בהתחנה בחלל שבו מררי סוזן הייתה, שבו לא נשאר שריד מהחדירן. היא – היא פשוט – היא – באחרוי תודעתה, חסרות קול, היא הייתה מודעת לכך שזורה צורהה. זו לא הייתה התפזרות, אמר קולה של סוטה הירח. שלחתני אותה למקום אחר.

הצעקה של זורה עצרה בפתאומיות.

קרון קסם נצנוץ הרגינה כאילו הצעקה שלה רק התחללה. שבעה נדרשו שבעה סוטי פוני להשתמש ביסודות של החקירה. כולם ידעו שלא משנה כמה כנה, חוקר, ספקן, יצירתי, אנליטי, או סקון הייתה, מה שבאמת הפק את העבודה שלן למדע היה בעת פרסום התוצאות שלך בכתב עת יוקרתי. כולם ידעו. הייתכן שיש יותר מיסוד אחד של ביקורת עמידתיים בכל זמן? – כמה זמן יידרש כדי למצוא עוד אחד – ולא יתכן שטוטה הירח פשוט תעמוד שם ותיתן להם לעשות את זה –

"אייפה?" צעה קשת בענן. "אייפה שמת אותה?"
שמעתי את הפוני הקטנה באותו מקום שכלאתי את אהותי

הפתעית, בלבד המשמש הפתעית שלה.

"היא תמות!" בכתה בישנית, בוהה בסותת הירח באימה. "זה
חם מדי, היא תשוף!"

הוא, אל תdagנו. כוחה של סותת הירח מקיים את החבורה הקטנה
שלך, שומר עליה בטוחה וקרירה, מקיים אותה ללא צורך במזון או
משקה. היא חסבול מלא יותר מאשר שעומם...

קווי המתחאר שחורי החולל של סותת הירח ירדו מן הבמה, היא
הלכה לאט, בהתרסה, אל מול ששת סוסי הפוני הנוטרים.
...ככל עוד הכח של סותת הירח לא נשבר. בגלל איזושהי תכנית
גיבוי שאחותית התחליה, ואולי במקרה ידועה לכם, למשל. במקרה
זהה היא מתאדה מיד. כמה מקסים, חברות. זה מכשיד נפלא
לשחייה. הקפידו לשמר בביטחון על יסודות החקירה. אתן לא
תרצאו שימושו אחר ישמש בהם עליי, לא ככה?

"לא", לחשה קרן קסם נציגו, כשהזוועה החלה להתחזר לה.
ואז החושה פושטה בעורה, כאשר סותת הירח חלפה על פניה,
ועוצמתה הקטלנית ליטפה אותה בקור.
עכשו, אם תשלחו לי, סוסי פוני קטנים שלי, יש לי לילה נזה
לשלוט בו.

* * *

כפר הצלילות הנסתור

"חשמי על כוח החישוב הנדרש כדי ליצור מעלה למאה כפלי צל",
אמר האווצ'יקא הגאון בטון האדיש האופיני לו. "זו היא טעות
בחשיבה וציונלית, סאקוּהה, להגיד שהו ייצא לו בפוקס' ולהזכיר
שבכך הסברת מהו. 'פוקס' הוא פשוט השם שאנחנו נותנים
למיידע שאנחנו בוחרים להתעלם ממנו".

"אבל זה חייב להיות פוקס!" סאקוּהה עצקה. במאזן רב היא
הרגיעה את קולה לרמת הדיקן המצוופה מנינגה של ראייזונליות;
זה לא יועיל למטרותיה אם הבהיר שהיא דלוכה עליו יחשוף שהיא

טיפשה. "כמו שאמרת, כוח החישוב הנדרש כדי להשתמש במאה קאגה בונשין היא פשוט אבסורדית. משחו בסדר הגודל של סופר איןTELיגנציה ענקית. נארוטו הוא התלמיד הגרוע ביותר בכיתה שלנו. הוא אפילו לא חכם כמו ג'ונין, בטח שלא ברמה של סופר איןTELיגנציה ! "

עינוי של האוֹצִיָּה נצוו, כמעט כאילו הוא הפעיל את השרינגן שלו. "נארוטו יכול ליצור מאה כפילים שפועלים באופן עצמאי, חייב להיות לו מספיק כוח מוחי טהור. אבל כנראה שבנסיבות רגילה, משחו מונע ממנו מהשתמש בכוח החישוב הזה בczורה עיליה... כמו מוח שבמלחמה עם עצמו, אולי ? כרגע יש לנו סיבה להאמין שנארוטו מחובר בczורה כלשהי לאיזו סופר איןTELיגנציה, וככגון שבדוק סימן לימודיו, כמונו, הוא רק בן חמיש עשרה. מה קרה לפניו חמיש עשרה שנה, סאקוּרָה ? "

לקח סאקוּרָה רגע לעבד את דבריו ולהזכיר, וזה היא הבינה.

התקופה של שד השועל בעל תשעת המוחות, הקיוביס.

יצור קטן בעל עצמות לבנות, אוזניים גדולות וזנב גדול עוד יותר, ועיניות קטנות כמו חרוזים. הוא לא היה חזק יותר משועל רגיל, הוא לא נשף אש או ירה לייזר מהעינים, לא הייתה לו צ'קרה או שום סוג של קסם, אבל האינTELיגנציה שלו הייתה גדולה ביותר מפני תשעה אלפיים مثل בני-אנוש רגיל.

מאות נהרגו, חצי מהמבנים בכפר נהרסו, כמעט כל הכפר חישקונזק אַגְּקָוָה הוושמד.

"אתה חושב שהקיוביס מתחבא בתחום נארוטו ? " אמרה סאקוּרָה. רגעים ספורים לאחר מכן, מוחה החל להשלים בczורה אוטומטית את ההשלכות הבוררות של התיאוריה הזאת. "וקונפליקט התוכנה בין הקיום של כל אחד מהם הוא הסיבה שהוא מתנהג כמו אידיוט גמור חצי מהזמן, אבל עדין יכול לשלוות במאה קאגה בונשין. הא... זה... מאד הגיוני... האמת..."

סאקוּרָה אישר בהינדר אַשְׁמָה, מהסוג שנחתן מי שהבין את

כל זה בעצמו, בלי שהיה צריך מישחו אחר שיתן לו רמזים. ”אנ...“ אמרה סאקוּרָה. רק בזכות אימון של שנים בשפויות היא הצליחה לכונן את הפאניקה הנוראית שעלה בה למדיניות מסודרת של אופציות ווחולות. ”אולי כדאי ש... נספר למישחו על

זה? נניח, מתיישחו בחמש השניות הקróבוט?“

”המבוגרים כבר יודעים“, אמר סאסקה בחוסר רגש. ”זה ההסבר המובן מallowו לייחס שלהם לנארוטו. לא, השאלה האמיתית היא איך כל הסיפור הזה מתקשר למקרה שבו הערימו על האוצ'י'קה...“

”אני לא רואה למה שזה יהיה קשור בכלל –“ סאקוּרָה פתחה ואמרה.

”זה חייב להיות קשור!“ רמז דק של פחד הרעד את קרלו של סאסקה. ”שאלתי את האיש ההוא למה הוא עשה את זה, והוא אמר לי שכשאדע את התשובה לכך, היא תסביר הכל! בטוח שזה חלק ממה שיש להסביר!“

סאקוּרָהナンחה עצמה. ההיפותזה האישית של היתה שאיטאצ'י פשוט ניסה לדוחוף את אחיו למצב של פרנויה קלינית. ”יו, ידים“, בקע קולו של סנסי הרציאונליות מתוך אוזנייה הרדיו. ”יש כפר בארץ הגלים שמנסה לבנות גשר, והוא כל הזמן נופל בלי כל סיבה הנראית לעין. תפגשו אותו בשעריו הכפר בצהרים. הגיע הזמן למשימתה הניתוה הראשונה שלכם מדרגה C.“

(זה נתן השראה לפאנפיק מורחוב,

(. Velorien , Lighting Up the Dark

* * *

ארדש בשלשלאות

”איך יכולת לעשות זאת, אניטה?“ אמר ריצ'רד, קולו חזק מאוד. ”איך יכולת לכתוב מאמר ביחד עם ז'אניקלוד? אנחנו חוקרים את

הזומבים, לא כותבים אתם מאמרים משותפים !"
 "ומה איתך ?" ירתקי. "אתה כתבת מאמר עם סילבי ! זה בסדר
 שאתה תהיה פורה, אבל לא אני ?"
 "אני ראש המכון שלה", נهم ריצ'רד. יכולתי להרגיש את גלי
 המדע קורנים ממוני ; הוא עצם. "אני חייב לעובוד עם סילבי, זה לא
 אומר כלום ! חשבתי שהמחקר שלנו מיוחד, אנייטה !"
 "הוא באמת מיוחד", אמרתוי, מרגישה חסורת אוניות על חוסר
 היכולת שלי להסביר דבריהם לרייצ'רד. הוא לא הבין את הריגוש
 בלהיות איש אשכולות, את העולמות החדשניים שנפתחו בפניו. "לא
 השתתפי את המחקר שלנו עם אף אחד –
 "אבל רצית", אמר ריצ'רד.

לא אמרתוי כלום, אך ידעת שębבט על הפנים שלי אמר הכל.
 "אלוהים, אנייטה, השתנית", אמר ריצ'רד. הוא נראה וצנחה על
 עצמו. "אם את מבינה שהמפלצות מתבדרות עכשו על מספרי
 בליק ? הייתה השותף שלך בכל דבר, ועכשו – אני סתם עוד אדם –
 זאב עם מספר בליק 1."

* * *

הירמן ושליטי הרציונליות

"ידע מופלא וסודי התגלה בפני ביום שהחזקיי את ספר הקסמים
 שלי ואמרתוי : **בכוחו של משפט ביס !**"

* * *

שם הרציונליות

הנער בן האחת-עשרה אשר ביום מן הימים יהפוך לאגדה – קוטל
 הדרוקונים, רוצח המלכים – התקרוב למצענת המיוון כדי ללימוד את
 סודות הקסם והמתורין, כאשר בלביו רק מתחבה אחת.
 רק לא ריבנקלו, כל דבר רק לא ריבנקלו, הוא בבקשה רק לא
 ריבנקלו ...

אבל עוד לפני ששוליו של מכשיר החישה העתיק החליק על
מצחו –
”רַיִבְנֶקְלוֹ!“

מהשולחן המקושט בכחול החלו למחוא לו כפפים, כשהתקרב אל השולחן הנורא שבו יבללה את שבע השנים הבאות, קוותה כבר התחוווץ מבפנים, מחהכה לבתני נמנע; ו... הבלתי נמנע קרה כמעט מיד, בדיק כפי שהחשש, לפני שאפילו הייתה לו הזדמנות לשבת כמו שצ ריך.

”או!“ נער מבוגר אמר עם הבעה של אושר של מישחו חשב על מהهو חכם נורא.

”*Quoth the raven*, הָא?“

* * *

TENGEN TOPPA GURREN RATIONALITY 40K

יש לי סיפור מופלא באמת עבור הקروسאובר הזה זה אשר המרווה הזה צר מלהכיל.

* * *

דמדומי התועלתנית

(הערה: נכתב אחרי ששמי *Alicorn* כתובת פאנפיק על דמדומים, אבל לפני שקראתי את *Luminosity* זה ברור אם אתה אחד מאיתנו).
”אדוארד,“ אמר איזגלה ברון. היא הרשימה את ידה וליטפה את החלבי הקרה, הנוצצת, שלו. ”אתה לא צריך להגן עלי מפני דבר. פרטתי את כל היתרונות וכל החסרונות, שהוקצה להם משקל יחסיבי, וזה פשוט מאוד ברור כי היתרונות בלהיות ערפדי גוברים על החסרונות.“

”בללה,“ אמר אדווארד, ובלע נואש. ”בללה – אלומות. בריאות מושלמת. התעוורנות כוחות נפשיים. קל מספיק לשרוד על דם בעלי חיים ברגע שמתרגלים לך. אפילו

היופי, אדווארד, ישנים המוכנים למסור את חייהם בשבייל יופי, ואל תעז לקרוא להם שטחים עד שתנסה להיות מכוער. האם אתה חושב שאני מפחדת מהAMILA 'ערפֿד' ? נמאסו עליי אילוץ המוסר הדאונטולוגיים השרירותיים שלך, אדווארד. למן האנושי יכול מגיע להשתתף במסיבתך, ואנשים מתים באלפיהם אפילו בעודם מהסמים".

האקדח בידה של אהובתו קר על מצחו. זה לא ירוגו אותו, אבל זה ישבית אותו למשך פרק זמן ארוך מספיק –

* * *

יסמין והמנורה

פניו של אלדרין, נער האשפota המhoodש, היו עגמומיות אך נחשות כאשר פנה אל הישות הכהולה בעלת הכוחות הקוסמיים בפעם האחרונה, מוכן להשאיר מאחוריו את העשור והתקופה, שאותם הוא טעם אך לרוגע קט, והכול למען חברו.

"ג'יני, למשאללה השלישית אני מבקש שתהיה –"
הנסיכה יסמין, שבתאה בו בפה פעור, ולא ממש האמינה למראה עיניה, רק בקושי הצליחה להתגבר על השיטוק שלה ומשכחה את המנורה מידו של הילד לפניה שהספיק לסייע את המשפט הקטלני.

"סליחה", אמרה יסמין. "אלדרין, יקורי, אתה חמוד אבל אתה אידiot, אתה יודע את זה? לא שמת לב איך כאשר ג'אפר הńיה את ידיו על המנורה הזה, הוא גם קיבל שלוש שאלות משלו – אה, לא חשוב. ג'יני, הלוואי שכולם תמיד יהיו צעירים ובראים, הלוואי שאף אחד לא יצטרך למות אי-פעם אם הוא לא רוצה, והלוואי שמנת המשכל של כלום תעלה בהדרגה בשיעור של נקודות IQ אחת בשנה." היא השליכה את המנורה בחזרה אלדרין. "תחזרו למה שעשית".

* * *

מובי דיק והשיטה הרציונלית

(כפי שתיאר זאת ב-Eneasz LessWrong)

”נַקְמָה?“ אמר האיש בעל הרגל התותבת. ”בלויתן? לא, החלטתי פשוט להמשיך בחיה.“

* * *

אליס בארץ שבה הדברים משוגעים אף יותר מכאן

(כפי שנכתב לראשונה על ידי braindoll בביבורתו של פרק זה, עם כמה ערכיות נוספות)

אליס ישבה ליד אחوها על שפת הנחל, קוראת ספר. היו לה כמה חברים שהיו מבוגרים ממנה, ואם רק בקשה יפה, הם לעיתים קרובות היו שמחים להשאיל לה ספרים בהם היו קצת פחדות תМОנוות ושיחות ממה שמתאים לילדה בגילה.

לעתים קרובות ימים חמימים גרמו לה להרגיש מנומנת וטיפשה, כך שאليس, מהורהרת, הרטיבה מטפחת והניחה אותה על עורפה. דעתה עוד נדרה (ممש כאילו הייתה מין חתולון קטן שבקליעת הרים את עיניו לרגע), והוא בדיק החלטתה כי ההנחה שבקליעת מחרוזת-מרגניות תהיה שווה בסביבות 125% מהטרחה לקום ולקטוף אותן, שככל זאת לא הייתה שווה את העלות האלטרנטיבית שהנחה הספר בצד, כשהפתח ארננון לבן עם עיניים ורודות חלף עבר לידה.

לא היה בזה שום דבר יוצא דופן במיניהם; ואليس, למעשה, החשיבה את זה לחיריג במיניהם, כשהשמעה את הארננון אומר לעצמו: ”אווי לי, אווי לי, אני נורא מאחר!“ רק כשהארננון ממש הוציא שערן מכיס האפודית שלו והסתכל בו ואז נחפו הלהה, אליס קפהה בצלילות מחשבה פתאומית, כי מימה עוד לא ראתה ארננון עם

כיס-ישראלית, או עם שעון שאפשר לשולוף ממנה. "הו מעצבן", אמרה לעצמה (אולם לא בקול; עבר זמן רב מאז שנפטרה מההרגל הזה, הייתה והוא גרים لأنשים לקחת אותה עוד פחות ברצינות ממה שנהגו). "אם לא זיהיתי מייד עד כמה מסקרן הוא היה מהארנב הממושע, זה אומר שהוא משבש את הסקרנות שלי, וזה מסקרן יותר מכל". אז, בוערת משאלות, היא רצתה על פני השדה בעקבותיו, ועוד הפסיקה לראות אותו חומק לחור מחילה ענקית שמתחת למשוכחה.

* * *

ברוך הבא לעולם האמתי

(תודה ל-[dsummerstay](#) שהזכיר לי לפרסם את זה)

מורפיוס: במשך זמן רב, לא האמנתי. אבל אז רأיתי את השודות במני עיני, התבוננתי בהם מנזילים את המתים כדי שיוכלו להזין בהם את החיים דרך ההוריד – ניאו (בניموس) : סלח לי, בבקשה.

מורפיוס: כן, ניאו ?

ニアオ: סתמתי את הפה במשך זמן רב ככל שיכלתי, אבל אני מרגיש צורך מסוים לדבר בשלב זה. גופו האדם הוא המקור הכי פחות ייעיל של אנרגיה שאתה יכול לדמיין. UILותה של תחנת כוח בהמרת אנרגיה תרמית לחשמל יורדת ככל שתפעיל את הטורבינות בטפרטורות נמוכות יותר. אם יש לך כל סוג של אוכל שבניאדים יכולם לאכול, יהיה יעיל יותר לשורף אותו בכבשן מאשר להאכיל בו בניאדם. ואתה אומר לי שהמזון שלהם הוא הגופות המתות, שניתנות כמזון לבנייה אדם החיים ? לא שמעתם על חוקי התרמודינמיקה ?

מורפיוס: איפה שמעת על חוקי התרמודינמיקה, ניאו ?

ニアオ: כל מי שעבר שיעור מדעים אחד בתיכון יודע על חוקי התרמודינמיקה !

מורפיאס: איפה למדת בתיכון, ניאו?

(הפסקה).

ニアオ: ...במטריקס.

מורפיאס: המכוניות מספרות שקרים אלגנטיים.

(הפסקה).

ニアオ (בקול חלוש): אני יכול לקבל בבקשת ספר פיסיקה אמיתי?

מורפיאס: אין דבר כזה, ניאו. היקום לא מועל לפני חוקי המתמטיקה.

* * *

המלט הרציאונלייט, FATE/SANE NIGHT
החלטנו שלא לתרגם את סיפוריו הבונוס האלו, מזומנים לקרוא אותם
בגרסאות האנגלית (המתרגמים).